

ספר זהב חרוץ

ביאורים ומקורות לסידור הרש"ש זלה"ה חלק ביאור העומר ושבועות לפי שיטת חכמי בית אל ורבותינו האחרונים.

כתב ההתקשרות של חכמי בית-אל בזמן הרש"ש

©

כל הזכויות שמורות למחבר
ניתן להשיג את הספר
בבית המחבר: 02-5829916
פלאפון: 058-3266356
דוא"ל: onnat7555@mail.com
אתרנו: www.rashash.net

בהוצאת עמותת "מורשת הרש"ש"
עמותה להפצת פנימיות התורה
לאקמא שכינתא מעפרא

בס"ד

BENAYAHU YSAHAR SHMUELI

Yeshivat Hamekubalim "NAHAR SHALOM"

בניהו יששכר שמואלי

ישיבת המקובלים "גדר שלום"

התאריך: לפי ה'תשס"ג

הנני גוזר להמליץ עבור הספר החשוב והנצחי
 זהב אופיר שחיבר וסיפר ידידנו הנצח
 הכבד הרב אהרן מאיר ואהרן האקובל בהם אופיר קצת פה"ס
 שצב אהרן ואלהם סופר - המה וחבר חיבר
 נפשו כיום על ספר העצובה עם האלים ואקובל
 לפי שילת חכמי ביהמ"ד וזאת בספר תב. וראוי לה
 בידול ובאליהם יחסידי אלהי הכיבם יחסידי חסידות
 ורובם להחפזת תפלתו הכונה הר"ש ז"ל והספר זה
 יש אסוף על העקבותיו יחסידי דיבור בבר
 על אופן אהרן ז"ל וזאת שפע יחסידי אהרן
 ואשר חוקו שצב בכבוד גדולה כפי שנקב
 הפארה יחסידי אהרן ז"ל ישר וישר
 ויאמר האלוהי הנפלאי טיבול עם ושרת אהרן
 במילת יחסידי אהרן ועם אהרן ויחסידי אהרן קצו
 זה כי בזה תהיו תפלתו

התאריך

תוכן ענינים

- 9..... הקדמת המחבר
- 31..... ביאור ברכת העומר לבני חוץ לארץ שאחר ערבית דליל שני
- 39..... ביאור האם יש לכוין בתפילות, ובמצות, ועליות שבת, ובייחודים בימי העומר
- 44..... ביאור האם יש עלייה לאבי"ע דאצילות מתוך ימי החול ביו"ט, וגם עליית אבי"ע תחתונים מג' לג', וגם תיקון פנימיות וחיצוניות
- 48..... ביאור בעניין המוחין שנכנסו בפסח בדרך נס והזיווג נאסר לנו, אבל מדוע לא נאסר בימי העומר
- 50..... ביאור הרש"ש ז"ל בסדר התכללות והתקשרות י"ס באורך ועובי ואופן תיקונם בימי העומר
- 63..... ביאור הקדמה כללית לספירת העומר
- 68..... ביאור סדר כניסת המוחין דקטנות וגדלות א' וב' שבשבעה שבועות בפרצופי חב"ד חגת"ם דאו"א וישסו"ת
- 74..... ביאור השינויים שבסדר כניסת המוחין בליל פסח, לסדר כניסתם בעומר
- 77..... ביאור ענין עומר השעורים שבלייל א' דספירה באור פנימי, והספירה עצמה באור מקיף
- 84..... ביאור מדוע כל השבוע שאחר פסח נקרא חול המועד, ויו"ט הוא בז' של פסח
- 87..... ביאור ענין חו"ג דדעת דז"א בזמן מצרים שהיו בגרון ואח"כ בזמן העומר התפשטו בגופו
- 95..... ביאור תיקון הפרצופים, והמוחין, וענין הברורים שבספירת העומר לפי השד"ה ז"ל
- 98..... ביאור תיקון המוחין בעומר בברכה והרפ"ח שבו האם לצורך מצות הספירה הוא או לא
- 105..... ביאור לאופן התפשטות החו"ג בספירה לפי הצדק ושלוה ז"ל
- 107..... ביאור תיבת ה' והיום וכו' שבספירה
- 113..... ביאור איזה נוק' היא הנתקנת על ידי ספירת העומר
- 117..... ביאור בחינת הפנימיים והמקיפים שבהתפשטות החו"ג בז"א, ובנוק', וביעקו"ר
- 121..... ביאור ענין התפשטות של החסד יומא דכולהו שבשבוע א', בכל יום בניקודו
- 128..... ביאור ענין המשכת הכתרים בכל ליל ז' שבספירה והמחלוקת שבה
- 134..... ביאור ענין הש"ך דינים ומיתוקם בעומר, וחלקיהם מג' שערים דש"ך הבינה

- 148.....ביאור כוונת "אהיה" שאחר מיתוק הש"ך הנז', וצריך לכיין באות בכל יום.
- 150.....ביאור כוונת מ"ה וב"ן שאחר כוונת אהיה הנז', בכל אות א' מהם.
- 151.....ביאור כוונת מ"ב דמ"ה, ומ"ב דב"ן, וליל ז' שלהם שבכל שבוע.
- 153.....ביאור כוונת "אנא בכח" וכו' שבעומר.
- 155.....ביאור "למנצח" וכו' במ"ט ימי העומר, ואח"כ אומר "הרחמן יחזיר לנו" וכו'.
- 158.....ביאור בענין הגילוח במ"ט ימי העומר, וענין העליה בל"ג לעומר לרשב"י ז"ל.
- 163.....תשובת הרי"ח ז"ל בענין הגילוח בעומר מרב פעלים.
- 167.....הקדמת חג השבועות משער הכוונות.
- 172.....ביאור מבנה תיקון העומר ושבועות במוחי בינה, וחכמה, וכתר דז"ן.
- 176.....ביאור מנהגי "בית אל" בשבועות בכמה עניינים.
- 178.....ביאור תיקון העומר ושבועות להר' שריה דבליצקי ז"ל, וביאור שיטות רבותינו בזה.
- 184.....ביאור הלשם ייחוד שלפני תיקון דליל שבועות.
- 189.....ביאור כוונת "תורה לשמה" שמכוונים לפני עשיית התיקון דליל שבועות דכ"ד ספרים.
- 195.....ביאור האם צריך עליית מ"ן לצורך תיקון נה"י הפרטיים, והכוללים, והכתר שבשבועות.
- 205.....ביאור סדר המקרא שיעסוק בליל שבועות, וסדר המשכת הכתר דז"א שהוא דיקנא דא"א שז"א עולה לשם.
- 217.....ביאור דברי היר"א ז"ל בענין תיקון נה"י הפרטיים, והכוללים שבשבועות.
- 225.....ביאור מדוע צריך תיקון גם לנה"י הכוללים שלא נזכרו בדרוש בשבועות רק לוחות אבנים שהם נה"י שתחת החג"ת הפרטיים, וגם מדוע מי שאינו ישן בלילה הזה ישלים שנתו.
- 228.....ביאור הטבילה בעלות השחר לתיקון הכתר.
- 234.....ביאור העלאת החסדים לכחב"ד דז"א, והמשכת הכתרים דאורך.
- 239.....ביאור בענין מוחין דפנים, והכלים בתפילת שבועות.
- 241.....ביאור מלך עוזר וכו' להגדלת הנוק' ע"י שם "בוכו", והקשר שלו למילות אתה גבור לעולם אדני שבצד הפנים.
- 254.....ביאור התפילה שבהוצאת ספר תורה בשחרית בשבועות שתיקן הארי ז"ל.
- 256.....ביאור האם יש לכיין בדילוגים בקדושת כתר במוסף שבועות.
- 258.....ביאור בענין "שתי הלחם" שמקריבים ביום חג השבועות.

הקדמת המחבר ספר "זהב חרוץ".

יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם שעשה עימי חסד וזיכני להוציא לאור עולם ספר חשוב זה "זהב חרוץ" והוא המשך סדרת המועדים שאחר פסח העוסק בברכת העומר וחג השבועות והוא חלק תשיעי לסדרת הזהבים שקדמו לו וחלק ראשון הוא ספר "זהב זהב" העוסק בביאור ברכות השחר, ציצית, ותפילין, ומטבע ברכה עד עניין פרשת העקידה, ואחריו ספר השני והוא "זהב טוב" העוסק בביאור כוונות העקידה עד תפילת העמידה וכולל את ביאור הקדיש, ואחריו בסדרה ספר "זהב אופיר" העוסק בכל הכוונות של העמידה בין בכוונות הפנימיות ובין בחיצוניות דמקיפי תפילין עד כוונת ברכת כהנים, ואחריו כתבנו ספר נחמד למראה והוא ספר "זהב שבא" שמבאר סדר ויעבור ונפילת אפיים וכל סדר ירידת העולמות וכולל בתוכו כוונות תפילת מנחה, וערבית, ור"ה, וגם ביאור מקיף לכוונות סדר השמיטה, ואחריו כתבנו ספר "זהב סגור" העוסק ומבאר כל סוגי הק"ש שביום ובלילה ובסדר ק"ש שעל המיטה וכולל גם ביאור תיקון חצות רחל ולאה וגם בסופו סדר תיקון המגיפה שבחצות לילה ובספר זה החמישי נשלם כל ביאור ותיקון היום והלילה כולו.

ואחריו כתבנו בס"ד ב' חלקים העוסקים בביאור השבת שחלק הראשון "זהב מופז" הוא ביאור להכנות שבת וערב שבת וכולל בתוכו ברכת המזון, ואחריו ספר "זהב פרוים" העוסק בביאור יום השבת שחרית מוסף מנחה וערבית במוצ"ש והבדלה וגם סדר ברכת הלבנה ובזה נסתיים סדר השבת.

ואחריו כתבנו ספר חשוב מאוד והוא התחלת סדרת המועדים ספר "זהב שחוט" המבאר את סדר הפסח וההגדה כולה באר היטב וכולל הרבה הקדמות לסדר הזמנים שידוע שמערכת זו היא הנמצאת בחגים והמשך שלה הוא בחינת ספירת העומר ושבועות שכולה מערכת א' המתחילה מפסח עד שבועות כידוע ולכן אחר פסח כתבנו ספר זה "זהב חרוץ" להשלמת הענין, ודע שסוג זהב זה נזכר בתהלים ס"ח בפסוק י"ד (ומשלי ג', י"ד) "אם תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ" וכתב רש"י ז"ל "בירקרק חרוץ" פתר דונש בן לברט שהחרוץ הוא זהב ולכן נתנו המשורר אצל הכסף, וירקרק החרוץ הוא הזהב אשר יובא מארץ החוילה ומארץ כוש זהב טוב מאוד מאוד לא הוא ירוק ולא הוא אדום ולכך קראו ירקרק כמו (ויקרא י"ג) לבן אדמדם", שאינו לא לבן ולא אדום לכך נכפל ירקרק אדמדם עכ"ל ועיין בהמשך הפסוקים שם המדברים על קבלת התורה שקשור בקשר אמיץ לחג השבועות חג מתן תורתנו.

ואח"כ כתב שם בפסוק י"ז "למה תרצדון הרים גבנונים ההר חמד אלהים לשבתו אף ה' ישכון לנצה", ופסוק לפניו ט"ז אומר "הר אלהים הר בשן הר גבנונים הר בשן" ופירש רש"י ז"ל "הר בשן" והיכן פירשה בהר סיני שהוא הר אלהים סמוך לבשן שבעבר הירדן והר גבנונים הר המיוחד שבהרים לשון הרים על שם גובהם וכו', ודע שכאן נבין דבר גדול שבאו כל

ההרים לבקש מה' שעליהם יתן את התורה לעם ישראל וכל א' התפאר במה שיש בו אחד בגובהו וא' בעושרו וא' ביופיו כל א' במה שיש בו, וכאשר ראה הר סיני את זה לא אמר מאומה שאין בו לא גובה לא עושר ולא יופי אבל מידת ענוה היתה בו שרצה שיקבלו עליו את התורה אבל "חמד" זה רק בליבו וז"ש "ההר חמד אלהים" וכו' וידוע שחמדה היא בלב, והקב"ה יתברך שמו ידע כל זאת ושידך בין ההר הכי עניו בעולם לאדם הכי עניו בעולם שהוא משה רבינו ע"ה ונתן לשתייהם את התורה מין מצא את מינו וניעור, וזה בדרך דרש, ורש"י ז"ל בפסוק י"ז פירשו על הר המוריה הר הבית ששם ישכון ה' לנצח בקדושתו ויהי רצון שנזכה לראות זה בימינו בבנין בית המקדש השלישי אמן.

וידוע לנו שהארי ז"ל כל מה שבא לעולם היה כדי להעביר חכמת הקבלה למרח"ו ז"ל בלבד ולא לצורך אחר, והיה הארי ז"ל מסתיר את עצמו מבני אדם מחמת זה, וכאשר גילהו מרח"ו ז"ל אז הוא עצמו פירסם את הארי ז"ל מבין החכמים שהיו באותו זמן וחשב לעצמו שעשה חסד להם כדי שילמדו ויתקנום הארי ז"ל בנוסף אליו, וזה היה טעות שגרם בסוף להסתלקות הארי ז"ל בטרם זמנו שגילה סודות לאותם שאינם ראויים לשמוע דברים אלו העומדים ברומו של עולם, ודע שלפני הסתלקות הארי ז"ל אמר בהבטחה שיחזור חזרה בגלגול כדי להמשיך לגלות את מה שרצה ללמד ולא הספיק אז, וידוע שכתבו חכמי הקבלה ומפורסם איש מפי איש שחזר רבינו הארי ז"ל בגלגול של הרש"ש הקדוש והחזיר עטרה ליושנה וביאר וסיכם והאיר והעריך שוב את חכמת הקבלה על מתכונתה, ומי יכול למלל בגדולת הרש"ש ז"ל הפלא ופלא בחכמתו ועיונו בכתבי הארי ז"ל עד שאנו אומרים מקודש מקודש וקיבל תוקף גדול בהבנת הדברים עד שאם נראה חולק בדבריו על כתבי הארי ז"ל אנו אומרים שלא הבננו אנו דברי הארי ז"ל והרש"ש הבין טוב יותר וירד לסוף דעתו של הארי ז"ל והלכה כמו הרש"ש בכל מקום, ואפילו יאמרו כל המקובלים האחרים שקדמו לו, ואותם שהיו אחריו להיפך ממנו בראיות, דע שאין אנו מחשיבים דבריהם לעומת דברי הרש"ש וזה ידוע לחכמי האמת בבירור.

בא וראה מש"כ הרש"ש לענין מצות שילוח הקן מש' הזיווגים פ"ג אות א' לענין האם לעשות שילוח הקן בזמן ימי העומר שכתב הארי ז"ל ובאר עתה מצות שילוח הקן כי יקרא קן צפור וכו' הנה כאשר הזיווג דאו"א הוא בחינת רביצת על האפרוחים כנ"ל וזה מורה על חולשת הבנים זו"ן שהם חלשים בבחינת (מוחין) ו"ק הנקרא אפרוחים (בבחינת עיבור ויניקה) והם קטנים וצריכין עדיין לאמא וצריכה אמא לרבוץ עליהם לשומרם מן החיצונים ואז גם אבא יורד עמה ומרכין ראשו למטה כמבואר לעיל שאין זה הזיווג העיקרי של או"א אלא זיווג המקרה כאשר הבנים בסוד יניקה וצריכין לאמא לכן אמרו רז"ל כי יקרא קן ציפור פרט למזומן, גם אמרו שיהיו צריכין לאמם, ואמרו ק"ן צפור הענין במש"ל כאשר הזיווג הוא למעלה שוין בקומתן (בגדלות) אז יש להם ש"ע נהורין כמנין צפור כנ"ל.

וכשהוא זה הזיווג של מקרה שהוא התחתון (בקטנות) אז אין לאמא רק ק"ן נהורין מכל ה"צפור" שהם הש"ע נהורין הנ"ל, וביאור כל זה נתבאר לעיל בענין הש"ע נהורין דאו"א ע"ש, אך הענין בקיצור כי כבר ביארנו לעיל כי הש"ע נהורין הם הט"ס וכל אחד כלול ממ"א שערים, וא"כ כאשר הזיווג דאו"א עילאין בהיותן פב"פ שוין בקומתן (בגדלות) אז מסתכלין במצח דאו"א אשר

שם בחינת היסוד דעתיק יומין המלוּבש בתוך הדעת דעתיק (בכ"י כתיב דא"א והרש"ש זיע"א מחק וכתב דעתיק) והדעת תוך המצח דא"א אשר כל זה הוא בחינת זיווג ומשם נמשך זיווג הגרון והחין שהם אחע"ה ב' פעמים מ"ב לאו"א ושם מלבישין הכתרים שלהם את הגרון דא"א ומשם נמשך הזיווג העליון דאו"א ואז קומה דאמא שיעורה ט"ס כל א' כלולה ממ"א הרי ש"ע ריבוא.

אבל בהיות אמא מסתכלת בפנים דא"א ואז האמא היא קצרת הקומה מהחזה דאבא ולמטה לבד עד סוף נה"י שלו הם ג' ספירות כל א' כלולה ממ"א הם קכ"ג וב' שלישי ת"ת הם כ"ז, ועם קכ"ג הרי ק"ן רבוא לבד וז"ס ק"ן ציפור שבזווג של מקרה הזה אין לה רק ק"ן רבוא נהורין מן הש"ע שהם בגימ' "צפור" עם בחינת אנפין עצמן שהם ו' דצפור כנ"ל, וכל זה הוא באמא לפי שיורדת למטה מה שאין כן באבא.

ומה שקרא לזווג זה קן צפור לשון ק"ן ר"ל כי עתה בזווג זה נקרא מקנא על בנין כי הבן שהוא ז"א נקרא צפור והיא מקננת עליו ונעשית קן צפור ולזה לא אמרו בתיקונים דאמא יתבא על בנין רק מקננת על בנין כי לשון קינון מורה על הזיווג שמזדווגת אז עם אבא בהיותה היא אם על הבנים שהוא הזיווג הזה הב' הנ"ל הנקרא במקרה לפרקים, ובאמרו "לפניך" יתבאר במש"כ הזוהר כי יש חילוק כשאומר מלפניך או לפניך כי בינה נקרא מלפני ה' שהוא יותר פנימי מן הויה, אבל המלכות נקרא לפני ה' שהוא לפניו של הת"ת ולזה אמר לפניך כי עתה בזווג זה האמא יורדת למטה ומתלבשת בז"א ונקרא לפניך ולא מלפניך, ואמרו "בדרך" רמז אל הנ"ל כי ב' מיני ייחודים הם של הויה אלהים, הא' הוא כי עדיין הזיווג הזה דאו"א לעולם הוא כדי לתת מוחין אל הבנים ובעת נתינת המוחין נקרא זו"ן הויה אלהים, אלא שכאשר זיווגם אחור באחור אז ז"א לבדו נקרא הויה אלהים לפי שמתחילה ניתנין אלו המוחין לו ואח"כ נמשכין אליה, אך כשהם פנים בפנים אז נמשכים לשניהם ביחד וז"ס ייחוד הויה אלהים בכל מקום.

וייחוד הב' של הויה אלהים הוא גם כן כמש"כ לעיל כי בזה הזיווג הב' התחתון דאו"א יש ב' מציאויות או כשיורדת בז"א שאז נכנסת בתוכו כמ"ש ונה"י שלה נעשין מוחין אליו או כשיורדת במלכות שאז אינה נכנסת בתוכה אלא נשארת למעלה בסוד אור מקיף כמבואר אצלנו כמו כשיורדת בינה במלכות בסוד תפילה של יד שנשארת בסוד מקיף והנה"י דעצמות דז"א הם נכנסים בתוכה ובפנימיותה להעשות לה מוחין של פנימיותה.

והנה כאשר נכנסת בז"א אז הז"א לבדו נקרא "הויה אלהים" כי הוא לוקח הכל ואח"כ הוא נותן לה את המוחין שלה, וכשיורדת על המלכות ולא בתוכם ממש אז שניהם ביחד זו"ן נקראים ה' אלהים, והרי ב' מיני ייחודים הם של הויה אלהים הנמצא בזיווג זה הב' של מקרה וכנגדן אמר "בדרך" שהוא בגימ' ב"פ הויה אלהים הנ"ל.

וביאר ב' מיני הירידות האלו של הבינה וכנגד האחד אמר "בכל עץ" כי ז"א נקרא עץ וכשיורדת נכנסת בתוכו וזהו בכל עץ וכנגד ירידתה בנוקבא הנקראת ארץ אמר "או על הארץ" ולא אמר בארץ לטעם הנ"ל כי אז נשארת עליה בסוד אור מקיף ואינה נכנסת בתוכה ממש כמו בז"א, ואמרו "בכל עץ" ולא בעץ והוא כי הנה ברדתה על המלכות אז המלכות יש לה מ"ן, אבל

כשיררדת בז"א אז כדי שתזדווג עם אבא זה הזיווג הב' צריך שהיסוד דז"א הנקרא "כל" תעלה בה בסוד מ"ן כדי שתוכל להזדווג עם אבא בעלה ומה שהיה נקרא "כל" יהיה עתה בבחינת "בכל" שהוא בגימ' ב"ן דההי"ן שהוא מ"ן כנודע.

ואמרו "אפרוחים או ביצים" הוא לרמוז אל הנ"ל כי ענין הזיווג דאו"א זיווג עליון בהיותם שוים בקומתם למעלה אז הוא כדי לתת מוחין דגדלות אל זו"ן דאצילות ועל ידי הארה זו ניתנים גם מוחין דגדלות אל אבא דבריאה שאין לו רק ו"ק כנודע במקומו ועתה יהיה לו גם כן מוחין, אבל כשהזווג הוא התחתון בבחינת רביצה שאין שוין בקומתן אז הוא לתת מוחין דיניקה לבד אל זו"ן דאצילות ואז יש בו ב' בחינות או ברדתה בז"א, או ברדתה בנוקבא וכנגד הירידה בז"א אמר אפרוחים כי אז הז"א בסוד אפרוחים שהוא בבחינת ששה קצוות בלתי מוחין דגדלות אבל אית ליה גדפין, וכשיררדת במלכות אז הוא בסוד ביצים שהם ו"ק לבד בלתי גדפין אומנם בב' בחינות אלו לעולם אין בהם רק ו"ק לבד וכנגד שנים אלו אמר "אפרוחים או ביצים", אפרוחים כנגד בכל עץ, או ביצים כנגד על הארץ.

ואמר "לא תקח האם על הבנים" ר"ל כי זיווג זה התחתון דאו"א הוא בהיות זו"ן הקטנים צריכין לאמם בהארה מועטת דיניקה וצריך שלא תמשיך בחינת הזווג זה התחתון שהוא בהיות האם בבחינת רובצת על האפרוחים להניקם בזמן היניקה, אומנם תעשה באופן שתשלח האם והם או"א שרמזין בב' תיבות "**שלח תשלח**", וכב' תיבות "**את האם**" הנזכר בהקדמת התיקונים תרין שילוחין תעשה באופן שיעלו מעל הבנים ויגדלו ולא יהיו צריכין להניק אותן ויעלו למעלה ויזדווגו בבחינת זווג עליון בהיותן שניהם שוין בקומתן ועל ידי זה תגרום שני תועליות גדולות א' הוא שעל ידי זווג עליון ימשכו מוחין דגדלות בזו"ן דאצילות כי כל לשון "טוב" הוא מוחין כמבואר אצלנו בברכת אבות בענין גומל חסדים טובים וזהו למען ייטב לך, תועלת ב' הוא והארכת ימים שימשכו גם כן מוחין דגדלות דאבא דבריאה שלא יהיו בו רק ו"ק ו' ימים ועל ידי זה יתארכו ויהיו לו מוחין מה שאין כן בזיווג של "כי יקרא" שהוא התחתון שאין בו שום תועלת מאלו השנים הנזכרים עכ"ל.

וכתב עליו הרש"ש זיע"א בהגהה נ"ב משמע שאין מצות שילוח הקן נוהגת רק בזמן שהזו"ן הם בסוד יניקה, ולכן צריך להזהר שלא לעשות מצוה זו בעת שיש לזו"ן מוחין דגדלות כגון בעתות התפילה וכיוצא, ולא במ"ט ימי העומר וכתב השמן ששון שהטעם הוא פשוט יען שכל מוח הנמשך ע"י ספירת העומר של אותו יום אינו מסתלק, ולא כן בשאר ימות השנה שאחר התפילה מסתלקים המוחין כמש"כ בש' הכוונות יעו"ש, וכתב עוד הרש"ש ולא מראש השנה עד שמיני עצרת (ולא בכל שנת השביעית, ולא בשנת היובל בזמן הזה של החורבן) וכנודע כי בכל העתים האלו יש מוחין דגדלות לזו"ן תמידים ואינם מסתלקים עד עבור העת ההוא ואפילו בזמן שהיה בית המקדש קיים ותשובת רשב"י לר' אלעזר בנו הוא על שאר ימות השנה בערך הימים והעיתים הנז"ל, ואעפ"י שאין לך מצוה שאין לה מקום המשכיל על הדבר ימצא טוב טעם כי הדברים עתיקים ועמוקים מאוד וכמבואר אצלי בתשלום הקדמת רחובות הנהר עכ"ל של הרש"ש קודש הקודשים בענין זה.

ודע שענין זה של מש"כ מבואר אצלי בנה"ש כוונתו למש"כ בדף ח' בענין הגדלת מוחי זו"ן וז"ל הצריך כדי שתבין מהו בחינת עיבור יניקה ומוחין בג' פרצופי כח"ב דזו"ן שכתב שם והענין ידוע כי הזו"ן דאצילות דכל פרט כבר הם שלמים מצד עצמם מבחינת ו"ק דכללות האצילות שהם השני פרצופים חיצון ואמצעי נה"י וחג"ת הכוללים (דזו"ן) כל אחד כלול מה' פרצופים עם נרנח"י דנפש ורוח הכוללים מלובשים בהם וזה מצד המאציל העליון ואינם חסרים מהז"א לעולם, וכל אותם המוחין והצלמים שמקבלים הזו"ן מישסו"ת שהם עיבור יניקה ומוחין וגדלות ראשון ("ראשון" על שמקבלים מישסו"ת, ו"שני" שמקבלים מוחין מאו"א עילאין) הוא בירור ותיקון ה' פרצופים דפרצוף השלישי הנקרא בינה דזו"ן הנתקן ע"י ישסו"ת הנקראים בינה נשמה דאצילות וכנז' בתחילת פ"ח מש' המוחין ע"ש.

ונמשכים להם ה' בחינות נרנח"י דנשמה (בסוד עיבור יניקה וגדלות של הנשמה) בה' צלמי המוחין מלובשים בה' פרצופי ישסו"ת לה' פרצופי בינה הנז' דזו"ן ועל ידי כך נגדל קומת ז"א עד שיעור כל קומת ישסו"ת שהוא עד חזה דא"א כי הליבש לה' פרצופי ישסו"ת כי ע"י התלבושות הה' צלמי המוחין הנז' בה' פרצופי ישסו"ת, ואח"כ כל פרצוף עם הצלם דמוחין שבו מתפשט בו"ק דכל פרצוף מה' פרצופי בינה הנז' דזו"ן ונגדל כל פרצוף ונעשה בן י"ס גמורות כשיעור אותו הפרצוף שנתפשט בו.

באופן כי כשלקח ז"א כל גדלות ראשון שהם נרנח"י דנשמה אז כבר הוא גדול כשיעור ישסו"ת ונקרא בשם ישסו"ת שהם נרנח"י דנשמה דאצילות וישסו"ת נקראים עתה בשם או"א עילאין כי כפי עליית הז"א בישסו"ת ולקחתו המוחין דנשמה מהם כך עליית ישסו"ת באו"א עילאין ולקחתם המוחין דחיה מהם וזה בערך האצילות, אומנם בערכם גם אלו נקראים מוחין דנשמה, וגם או"א עלו וקיבלו מוחין מא"א ונקראים בשם א"א על דרך זה, וא"א בשם אח"פ שהם אורות דס"ג דא"ק, ואח"פ בשם אורות דע"ב דחכמה דא"ק, ואורות דע"ב בשם אורות שיערות גולגולתא כתר דא"ק.

וכן נוק' הכוללת דאצילות הנקראת נוק' דז"א עלתה לקבל מוחין מהז"א הכולל ונגדלה כמוהו ונקראת עתה בשם ז"א דאצילות, והבריאה עלה למקום הנוק' הנז' דאצילות ונקרא בשם נוקבא דאצילות, והיצירה עלה למקום הבריאה ונקרא בשם בריאה, ועשיה עלה למקום היצירה ונקרא בשם יצירה הרי בעלות הזו"ן דאצילות לקבל מוחין דנשמה ונתקן ונגדל פרצוף השלישי הנקרא בינה שלהם כנז' עלו גם כן פרטי פרצופי כל העולמות העליונים ותחתונים וקיבלו גם הם מוחין דנשמה כל פרצוף מפרצוף שעליו כפי סדר עליית הזו"ן כנז"ל.

וכן בעלות הזו"ן דאצילות עוד לקבל מוחין דחיה הנקרא קטנות וגדלות שני מאו"א עילאין כגון בשחרית ומוסף דשבת ויו"ט, או בליל פסח, והוא מישסו"ת שעלו כבר ונקראים בשם או"א עילאין כנז"ל מהם מקבלים את מוחין דחיה לפרצוף הד' דזו"ן הנקרא חכמה על דרך סדר קבלתם במוחין דנשמה כנז"ל ועי"כ נגדל הז"א עד שיעור קומת או"א עילאין שהוא עד הגרון דא"א ונקרא עתה בשם או"א עילאין (וישסו"ת שכבר נקראים בשם או"א עילאין עולים עתה ומקבלים מוחין דחיה מא"א והוא מאו"א עילאין) שעלו כבר ונקראים א"א מהם מקבלים מוחין

דחיה, ונקראים עתה בשם א"א, ואו"א עילאין עולים עתה ומקבלים מוחין דחיה מא"א שעלה כבר ונקרא בשם אח"פ ונקרא עתה בשם ע"ב דא"ק, ואורות אח"פ עולים לגולגולתא דא"ק ונקראים בשם גולגולתא, וכן הנוק' דז"א עולה עתה למקום ישו"ת, והבריאה למקום ז"א, ויצירה למקום נוקבא, ועשיה למקום הבריאה.

וכן על דרך זה בעלות הזו"ן דאצילות עוד לקבל מוחין דיחידה מא"א כגון במנחה דשבת והוא מישו"ת שעלו כבר ונקראים בשם א"א מהם מקבלים עתה מוחין דיחידה לפרצוף החמישי דזו"ן הנקרא כתר על דרך סדר קבלת המוחין דנשמה ועי"כ נגדל הז"א עד שיעור קומת א"א שהוא עד טבורא דא"ק אשר שם שורשו ונקרא בשם א"א, וישו"ת עולים לאח"פ שהם אורות דס"ג דבינה דא"ק שורשי ישו"ת, ואו"א לע"ב דחכמה דא"ק שהוא שורשם, וא"א לגולגלתא כתר דא"ק שהוא שורשו, וכן נוק' דז"א עולה עתה למקום או"א עילאין והבריאה למקום ישו"ת שהוא שורשו, והיצירה למקום ז"א שהוא שורשו, וא"א לגולגלתא כתר דא"ק שהוא שורשו, וכן נוק' דז"א עולה עתה למקום או"א עילאין והבריאה למקום ישו"ת שהוא שורשו, והיצירה למקום ז"א שהוא שורשו, והעשיה למקום נוק' דז"א דאצילות שהוא שורש העשיה.

וכתב בסוף פי"ב מש' המוחין שזהו תכלית עליית הז"א כי אז נשלם הז"א לגמרי, והסוד במה שידעת כי העולמות נפלו ממקומם, ומקום ז"א בראשונה היה הוא במקום שהוא עתה א"א והבן זה עכ"ל, אומנם יש חילוק והפרש גדול בין עלייתו בא"א ביום שבועות לעלייתו בא"א בשבת וכמ"ש בע"ה לקמן ובכן יובן היתר מלאכת אוכל נפש בשבועות מה שאין כן בשבת שנאסרה מלאכה מתחילת ליל שבת ועדיין לא עלה (הז"א) אלא בישו"ת (במוחין בפרצוף הנשמה כנז') ואלו העליות שכתבנו כתבם הרב בשער המוחין פ"ה וכתב בתחילת הפרק כי ה' בחינות נרנח"י הם כל א' כלולה מכ"ה בחינות, והז"א יש בו כללות כ"ה בחינות דנפש, וכ"ה דרוח, ואח"כ כ"ה בחינות דנשמה, וכ"ה בחינות דחיה, וכ"ה בחינות דיחידה, ומקבלם ע"י א"א ואו"א וישו"ת.

כי אי אפשר לז"א לקבל נשמתו אם לא עד שתתלבש תחילה תוך חיצוניות ישו"ת ולפעמים (בשבת ביום) ע"י או"א, ולפעמים (בשבת במנחה) ע"י א"א עכ"ל, ואח"כ כתב באותו הפרק וז"ל והנה נתבאר ה' בחינות הנז' של ז"א, ואומנם לפעמים לוקח כולם ע"י הבינה הכללית שהם בחינת ישו"ת, ולפעמים עולה יותר ולוקח כולם ממקום החכמה הכללית שהם או"א עילאין, ולפעמים עולה יותר ולוקח כולם ממקום הכתר הכללי שהוא א"א ונוק'.

אומנם דע כי לעולם אי אפשר שיקחם אלא ע"י ישו"ת כי הרי הם עליונים ממנו אך הענין הוא כי אי אפשר לעלות למעלה ממדריגתו כי הרי אין מקום פנוי וחלל אומנם צריך שתחילה יתעלו ישו"ת למקום או"א, ואז יעלו זו"ן למקום ישו"ת, ויעלו או"א למקום א"א ויעלו א"א ונוק' למדריגה שעליו וכן על דרך זה עליה למעלה מעליה עד שיתנועעו ויתחלפו כולם ממקומם, ונמצא כי בעלות ישו"ת למעלה במקום או"א הנה נמצא ז"א ונוק' במדריגת ישו"ת, ובעלות ישו"ת יותר למעלה בא"א ונוק' יעלו זו"ן במקום או"א עצמן, ונמצא כי הרי הם נקראים או"א עצמן אומנם אינם מקבלים את הארה והמוחין שלהם אלא ע"י ישו"ת שגם הם עלו ודי בזה עכ"ל הרי בפירוש כל מה שכתבנו.

וענין עליות אלו שהזכרנו הכל הוא במוחין של הפרצופים כמו שכבר רמז הרש"ש לעיל וכן כתב שם בדף ח' ע"ד וז"ל ואף עליות אלו הם מכוח קבלתם המוחין שכן הוא האמת, כי ע"י התלבשות צלמי המוחין בפרצופים העליונים, ואח"כ מתפשטים בו"ק דז"א ועל ידי כך נגדלים הו"ק ההם דז"א ונעשים י"ס, ועל ידי התפשטות בתוכו צלמי ל"מ דחג"ת וחב"ד נגדל כשיעור קומת הפרצוף העליון ההוא.

המשל בזה כי בעת שמקבל הז"א מוחין דנרנח"י דנשמה ע"י ישו"ת הנקרא מוחין דעיבור ויניקה ומוחין דגדלות ראשון לה' פרצופים דפרצוף השלישי דז"א הנקרא בינה, הנה בירידת הנרנח"י דנשמה עם צלמי המוחין ההם מלמעלה מתלבשים בה' פרצופי ישו"ת, ואח"כ כל פרצוף מה' פרצופים ההם עם הצלם שבו מתלבש ומתפשט בו"ק דפרצוף אחד מה' פרצופי בינה דז"א, ואז הו"ק ההם מתחלקים לח"י פרקים, ובהם מתלבשים ט' פרקים דצ' דצלם המלוכש בט' פרקי נה"י דכל פרצוף מה' פרצופי ישו"ת כל פרק בתרין פרקין דו"ק ונעשים ט"ס כל ספירה מתלת פרקין שהם חב"ד חג"ת נה"י שבספירה ההיא, ואח"כ מתפשטים ומתלבשים בתוכו צלמי ל"מ דחב"ד וחג"ת דכל פרצוף מה' פרצופי ישו"ת ואז נגדלים ה' פרצופי בינה דז"א כשיעור קומת ישו"ת והז"א לא עלה ונסתלק ממקומו, וגם ישו"ת לא עלו ונסתלקו ממקומם, ואם היו יוצאים מתוכו ועולים ומסתלקים ממקומם היה חוזר הז"א לבחינת ו"ק, ואיך כתב הרב שתחילה יעלו ישו"ת למקום או"א ואז זו"ן יעלו למקום ישו"ת וכו' איך יגדלו ויעלו למקום ישו"ת כי אי אפשר להם לקבל המוחין שלהם מבלתי התלבשותם בישו"ת כנז"ל.

אומנם לפי מה שכתבנו לעיל שכל פרצופי כל העולמות נקראים זו"ן שהם ו"ק בערך הפרצופים העליונים שעליהם, וצריכים עיבור יניקה ומוחין (גדלות) על דרך מש"כ בזו"ן דאצילות, וגם נתבאר שכל פרצוף צריך שיהיה כלול מה' פרצופים כוללים כל פרצוף מהה' כלול מכ"ה בחינות נרנח"י שהם ה' בחינות נרנח"י כל אחד כלול מה', וכבר כל פרצוף כלול מו"ק שהם שני פרצופי נה"י וחג"ת הכוללים עם נרנח"י דנ"ר הכוללים וחסר להם ג"ר שהם ג' פרצופי כח"ב עם נרנח"י דנח"י הכוללים וכבר נתבאר לעיל שאעפ"י שכל פרצוף מהג' פרצופים העליונים דכח"ב הנקראים א"א ואו"א וישו"ת דכל פרט כל אחד כלול מי"ס ולא כמו הו"ק, הנה אותו כללות הוא בערך הפרצופים התחתונים שתחתיהם אבל בערך הפרצופים שעליהם כל אותו הכללות אינו רק הי"ס דו"ק וכו'.

נמצא מכל האמור לעיל שתיקון פרטי פרצופי כל העולמות שוה וכולם נתקנים בבת אחת ובערך אחד כיון שכולם נקראים זו"ן כנז"ל וכל פרצוף עליון מתקן הבירורים של פרצוף התחתון ממנו הנקרא ב"ן אליו ע"י שמזדווג שני זיווגים, זיווג א' הוא זיווג דרעותא שהם המוחין, שהם השלשה פרצופים הפנימיים שלו, ואח"כ מזדווג עם נוק' זיווג ב' דגופא שהם הו"ק שהם שני הפרצופים החיצוניים חג"ת ונה"י ומתקנים אותם הבירורים דפרצוף התחתון וממשיכים אותם עם הנרנח"י שהם ההיות והאהיה המנוקדות הנמשכים מהאין סוף הראויים לאותם הבירורים וממשיכים אותם הבירורים עם הנרנח"י הנז' לפרצוף ההוא התחתון בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין של הפרצוף ההוא העליון המזדווג והמתקן את הבירורים הנז', וכן המוחין עצמן של הפרצוף ההוא העליון נעשו מהבירורים שלו עצמו שנתקנו ע"י הפרצוף העליון

ממנו ונמשכו לו בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין של הפרצוף ההוא העליון שעל גביו.

המשל בזה כי הברורים דז"א שנבררו ועלו ע"י ישראל לישו"ת לתקנם, נמשכים לז"א בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דישו"ת, והמוחין ההם דישו"ת נעשו מהברורים שלהם עצמם דישו"ת שנבררו ועלו ע"י ז"א לאו"א עילאין לתקנם, ואחר שתיקנום או"א עילאין המשיכו אותם בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דאו"א עילאין, והמוחין עצמם דאו"א עילאין נעשו מהברורים שלהם עצמם דאו"א עילאין שנבררו ועלו ע"י ישו"ת לא"א לתקנם, ואחר שנתקנו המשיכם א"א לאו"א עילאין בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דא"א, והמוחין עצמם דא"א הם מהברורים שלו שנבררו ע"י או"א עילאין ועלו לעתיק לתקנם, והעתיק המשיכו לא"א בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין שלו, והמוחין שלו הם מהברורים שלו שנבררו ועלו ע"י א"א לא"ק לתקנם והוא לעתיק דא"ק וכנז"ל כי עיקר תיקון ברורי ששה פרצופי האצילות הוא ע"י ששה פרצופי א"ק, והעתיק דא"ק המשיכם לעתיק דאצילות בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין שלו, הנמצא כי הנרנח"י דכל פרצוף באים לו מלובשים תוך המוחין דכל הפרצופים העליונים ממנו, באופן כי נרנח"י דז"א דאצילות נמשכים לו מלובשים במוחין המלובשים בצלם הנמשך ממוחין דישו"ת אשר המוחין ההם דישו"ת מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דאו"א עילאין אשר המוחין ההם דאו"א מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דא"א אשר המוחין ההם דא"א מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דעתיק, אשר המוחין ההם דעתיק דאצילות מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דעתיק דא"ק שבתוכו מלובש קו אור האין סוף ודי למבין והבן זה היטב מאוד.

ונמצא כפי הנז"ל כי הנרנח"י דז"א אינם נמשכים ובאים לו אלא מלובשים תוך כל צלמי המוחין דכל הפרצופים שלמעלה ממנו וזה בפרטי פרטות וכן נתבאר בפרק י"ב מש' המוחין כי אפילו בחינת נפש דעיבור דז"א אינה נמשכת ובאה לז"א אלא מלובשת תוך מוחין דא"א מלובשים תוך מוחין דאו"א מלובשים תוך מוחין דישו"ת ואז תתלבש בז"א, ואעפ"י ששם לא נזכר כי אם עד בחינת א"א כבר נודע כי בחינת א"א המוזכר בדברי הרב ז"ל הוא בחינת א"ק שהוא א"א הכולל ודו"ק.

וכן כתב בקיצור ככל הנז"ל וממנו תבין מה ענין ביצים, ואפרוחים, ובנים, הנז' בשילוח הקן הרומזים לג' זמנים עיבור יניקה וגדלות וכתבו השמ"ש בהגה בש' לו' דרוש ה' אות א' וז"ל דע כי ג' פרצופים אלו דעיבור יניקה וגדלות הנז' בדרוש זה הם ג' חלקי הכלים חיצון אמצעי ופנימי דפרצוף השלישי בינה נשמה דז"א, ובהם מתפשטים המוחין מצד נרן דישו"ת שכל בחינותיהם הם נשמה ועליהם מקיפי חיה ויחידה דישו"ת וכל זה הוא כללות פרצוף השלישי דז"א, אבל כללות השני פרצופים דעיבור ויניקה דכללות ז"א כבר היו מתוקנים לגמרי קודם זה כל א' כלול מנרנח"י והם נפש ורוח דכללות ז"א ותמיד הם שלמים לגמרי ואינם צריכים שום מוחין וכנז' כל זה בתחילת פרק ח' מש' המוחין וז"ל שם וביאור הדבר כי תחילה כבר היה לו בחינת עצמו שהוא רוח ובחינת נוקבא שהוא נפש ובלוקחו מישו"ת כל אותם הצלמים אז יש לו נשמה שלימה ובלוקחו אותם מאו"א אז יש לו חיה בשלימות, ובלוקחו אותם מא"א אז יש לו יחידה בשלימות

עכ"ל בהגה הנז' ועיין בש' ל' בדרוש ו' בסופו כל ענין הגדלת זו"ן בעיבור יניקה וגדלות מסיכום הרש"ש וכבר כתבתי היטב עניינו בספרי "זהב טוב" בתחילתו וע"ש בעמוד 13 ואילך.

ודע שרצוני לכתוב לך בענין הנעשה בצפת תי"ו בזמן הארי ז"ל אחר גילוי, ודבר זה כתב הר"ש שלומל שהגיע מארצות אשכנז לארץ ישראל כדי ללמוד חכמת הקבלה וז"ל באגרת הראשונה ששלח לאשכנז (בשנת שס"ז בחודש תמוז) עתה באתי לגלות אזני מעלת כבוד תורתכם כי זיכני האל יתברך ברוב חסדיו כי עשיתי דירתי בארץ הקדושה פה צפת ת"ו בגליל העליון וזה היום חמש שנים אנכי בקרב הארץ תהלה לאל אשר אין לי עסק אחר כי אם עסק התורה ועבודת ה' יתברך תהלה לאל מיום שהגיעני קוני לכ"ב שנה העיר ה' את לבבי ואמרתי לעצמי עד מתי עצל תישן בתרדמות העצלות קום אזור נא כגבור חלציך, ורדוף אחר ידיעת התורה והמצוות והיית לבן משכיל.

אזי קמתי ואתעודד ופרשתי את עצמי מכל עסקי העולם ופניתי את עצמי לבקש ולדעת את אלהי אבי בכל לבבי ובכל נפשי ושבתי לפני ה' אלהי בכל לבבי בצום ובבכי ומספד ושק ואפר תהלה לאל, וכאשר הגיעני קוני שנעשיתי בן כ"ח שנה הגיעני את שמע החכמה הנוראה הקדושה הנמצאת בארץ החיים ארץ צפת תוב"ב אשר שם ישבו כסאות לתורה ולתעודה, ואור תורתם יופיע רוח הקודש על שם מרעיתו ועושים מאהבה רצון קוניהם, אז פחד ורהב לבבי ושמחתי על השמועה כמוצא שלל רב ותיכף אזרתי חלצי כגבור לרוץ אורח ופטרתי אשתי בגט פטורין אחרי אשר לא רצתה לילך עמי, ונתתי לה כל אשר לי בכתובתה וגם הנחתי בת אחת אצלה בת י"ג שנה, ולא נשאר בידי שוה פרוטה ואפילו מלבושי וספרי הכל נתתי ועזבתי לה לכתובתה ולנדונית בתי, ובאלהי יעקב בטחתי ועליו השלכתי יהבי ויצאתי מארץ מולדתי בעירום ובחוסר כל ובאתי לארץ הקדושה פה צפת תוב"ב שבגליל עליון בחול המועד של סוכות שנת הס"ג לפ"ק לשלום.

ומצאתי קהלה קדושה פה צפת כי היא עיר גדולה לאלהים עיר מלאה תושיה, קרוב לשלוש מאות רבנים גדולים כולם חסידים ואנשי מעשה, וי"ח ישיבות מצאתי בצפת תוב"ב וכ"א בתי כנסיות, ובית מדרש גדול ובתוכו קרוב לד' מאות ילדים ונערים, ועליהם עשרים מלמדים שלומדים אותם בחינם מבלי קבלת פרס מהתלמידים, שנמצאים עשירים בקושטא שפורעים שכירות המלמדים, וגם מלבושים עושים מדי שנה בשנה, ובכל בתי הכנסיות תיכף אחר תפילת ערבית ושחרית מתקבצים כל כתובת ולומדים קודם שיוצאים מבית הכנסת, כת זו לומדים בקביעות בהרמב"ם, וכת זו לומדים בקביעות בעין יעקב, וכת זו לומדים בקביעות פרק אחד משניות עם פירוש, וכת אחרת לומדים הלכה אחת עם פירוש רש"י ותוספות (זה מהגמרא), וכת אחרת לומדים קביעות בספר הזוהר, וכת אחרת לומדים קביעות בתנ"ך, באופן שלא נמצא אחד שיצא בבוקר למלאכתו או לעסקו אם לא ילמוד קודם לכן קביעות בתורה, וכן עושים כל ישראל אחר תפילת ערבית, וביום שבת הולכים כל העם לשמוע הדרשה מפי החכמים.

ובכל יום ה' מהשבוע מתקבצים כל ישראל אחר תפילת שחרית לבית הכנסת אחד גדולה ומתפללים שם תפלה נוראה עד מאוד על כל ישראל בכל מקום שהם, ועל גלות השכינה וישראל

וחורבן בית אלהינו, ומברכין לכל מי ששולח ממונו לסיוע עניי ארץ ישראל, שהקב"ה יאריך ימיהם ושנותיהם ויצליחו עסקיהם וישמרם מכל צרה וצוקה, וכל התפילה כולה עושים אותה כל ישראל בבכיה גדולה ובשברון לב, וקודם שמתחילים להתפלל עולה הרב הגדול מורנו הרב רבי משה גלאנתי יצ"ו על הבימה ודורש דברי כבושים ומעורר ישראל ליראת ה' ומקרב אותם לאהבת הבורא במתק לשונו וגודל חכמתו ובקיאותו ורוב קדושתו.

ואח"כ עולים הראשי ישיבות חכמים וחסידים גדולים ובעלי עבודה על הבימה, ושם האחד הוא החכם מוהר"ר מסעוד סגי נהור והוא מורי ורבי וידוע לכל רוב קדושתו ובקיאותו, ושם השני מו"ה שלמון מערבי (סולימן) מפורסם בישראל בחכמה וענוה יתירה ובחסידות מופלאה ומתחיל להתפלל באימה ופחד וביראה גדולה, ושתי עיניהם זולגות דמעות כב' מעינות מים מי ראה כאותן תפילות וצעקות הגדולות והמרות שעושים כל ישראל בבכי ובדמעות כולם כאחד על הגולה ועל החורבן בעוונותינו הרבים ומתוודים עוונותיהם אשר אם יהיה לבו של אדם קשה כאבן מוכרח הוא שיהפך ויתחרט על עוונותיו ויבכה בדמעות שלישי בעמדו שם.

ובכל ערב ראש חודש עושין עד חצות כמו ערב יום הכפורים וגוזרים ביטול מלאכה עד חצות ומתקבצים כל ישראל לבית הכנסת אחת גדולה, או הולכים על קבורת הושע בן בארי הנביא שעליו בנוי כמו כיפה אחת גדולה בנין מפואר ונכנסים לתוכו, או לתוך המערה של התנא האלהי אבא שאול ע"ה, או לפני קברו של רבי יהודה בר אלעאי, שאלו הצדיקים הם קבורים סמוך לעיר ומתפללים לשם תפילה יותר נוראה עד חצי היום, ולפעמים עושים לשם כל היום כולו בתפילה ודרשות.

והגויים היושבים על אדמת ישראל כולם הם נכנעים וכפופים לפני קדושת ישראל, ואפילו שאנחנו עומדים כל היום כולו על השדה בטלית ובתפילין ומתפללים וקוראים בקול גדול לה' אלהינו לפני קברות הצדיקים לא נמצא אחד מהגויים שיערב אל לבו לגשת לפני מעמד היהודים במקום שהם מתפללים או שיפתחו פיהם ללעוג על התפילה ח"ו אלא כולם הולכים לדרכיהם ואין פוצה פה ומצפצף תהלה לאל.

ואדרבא הם נוהגים קדושה גדולה בקברות התנאים הקדושים ובבתי כנסיות והם מדליקים נרות על קברות הצדיקים ונודרים שמן לבתי כנסיות, ובכפר בירי עין זיתון ומירון יש שם בתי כנסיות חרבות מאין יושב בעוונותינו הרבים ובתוכם ספרי תורה לאין מספר בתוך ההיכלות והגויים נוהגים בהם כבוד גדול והמפתחות בידם והם מכבדים אותם ומדליקים נרות לפני ההיכלות, ואין מי שיקרב ליגע בספרי תורה ולפעמים אנחנו הולכים לאותם הכפרים ומתפללים באותם בתי כנסיות תפילות גדולות כשהשעה צריכה לכך.

זולת זה מצאתי כל ארץ הקודש מלאה ברכת ה', ושובע גדול וזול גדול אין להעריך ואין לשער ואין מספר ואני כשראיתי השפע הגדול הנמצא בארץ הקדושה וראיתי כל טובה אוכלים אותו אומות העולם, וישראל הם מפוזרים ואין להם זכות לאכול מפריה ולשבוע מטובה בכיתי בכיה גדולה ואמרתי מי יתן והיו אחינו בית ישראל יודעים המעשר לבד מהשפע והטובה והשובע

הגדול שנמצא בארץ ישראל היו בוכים יום ולילה על גלותם, ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שגם בחרבונה היא מוציאה פירות ושמן ויין ומשי כנגד שליש העולם, ובאים בספינות מסוף העולם מויניציאה ומספרד וצרפת ופורטוגל ומקוסטנטינא וטוענין בר ושמן זית וצמוקים ודבלים ודבש ומשי ובורית הטוב כחול אשר על שפת הים ובכל זאת שבאים מסוף העולם לטעון משפעה הגדול אף על פי כן אנחנו קונים החטים הנקי כשמש מדה אחת שהיא גדולה כשתי איפות וחצי מעהררין באחד טאליר, ושמן זית י"ב ראטיל בעד אחד טאליר, וכל ראטיל משקלו ט' ליטרין של מדינת מעהררין במשקל ושמן השומשומין שמתוק כדבש וטעמו טעם מן ה' ראטיל באחד טאליר, והיין מי שקונה ענבים בשעת בציר ועוצר אותם בבית הבד יעשה ו' ראטיל יין באחד טאליר, מלבד המים שרופים שמוציאים מן התמד ד' או ה' ראטיל יין שרף, ודבש דבורים ד' ראטיל באחד טאליר, ודבש ענבים י' ראטילין באחד טאליר, וצימוקים י"ח ראטילין באחד טאליר, וכן דבילים, התרנגולין בזול הרבה כל תרנגול בה' או ו' צלמיר, וה' או ו' ביצים במטבע שהיא כב' פשוטים בארצכם, ובשר כבשים שהוא רך וטוב, ואליה שלו ז' ליטראות במשקלו וכל ליטרא בשר כבשים כמו במעהררין בג' צלמיר וחצי, ובשר שור ליטרא בג' צלמיר, ודגים אחד ליטרא באחד פ"ץ, ולפעמים לזול יותר.

ואורז בזול והרבה מיני קטניות ועדשים שלא ראיתם מימכם וטעמם טוב, ואגוזים בזול וכן מיני ליפתן וירקות טובות לאין מספר שלא טעמתם בטעמם הטוב מעולם ונמצאים תדיר כל השנה כולה בקיץ ובחורף כמעט בחינם, מלבד הפירות הטובים חרובין ופומרנצין לימונא ואביטיחים וקרפוזים (מילון) שטעמם הוא כטעם הצוקר, ומלפפונות וקשואים ודלועים, ועוד מינים שונים שאינם נכרים למעלת כבוד תורתו ואין תועלת בזכרי אותם למעלת כבוד תורתו.

ויש יתרון בטעם הפירות וירקות והלפתות של ארץ ישראל אשר אין דוגמתם נמצא גם כן בארצכם כיתרון הזהב מן הכסף, וכיתרון טעם פת חטים על פת השעורים באופן שמי שזכה מהשי"ת לקבוע דירתו בארץ ישראל ויש לו מעט ממון שיוכל להתפרנס אשריו ואשרי חלקו שיוכל לקנות לו חיי העולם הבא בהתחברו עם חסידים הגדולים ואנשי מעשה אשר בארץ ישראל המה ויכול גם כן להתענג על ה' ולעדן את נפשו במרעה הטוב והשמן, לאכול מפריה ולשבוע מטובה ובשליש ההוצאות ופיזור הבית שבארצכם יכול להתפרנס בארץ ישראל ולחיות חיי המלך תהלה לאל.

מלבד האויר הבריא והזך והמים הבריאים המאריכין ימיו של אדם, ועל כן רוב הדורים בה מאריכין ימים הרבה לפ' לצ' ולק' ולק"י שנה וזה שדרשו רז"ל (ברכות ח' ע"א) למען ירבו ימיכם וכו' על האדמה דוקא ולא בחוצה לארץ שהמאכלים והמשקים רעים והאויר מעופש שבחוצה לארץ גורמים רעה לבני אדם וחלאים רעים ומקצרין ימיהם ושנותיהם של בני אדם וזהו הסימן שבחוצה לארץ כמעט רוב בני אדם והילדים הקטנים הם מלאים שחין על הברכים ועל השוקים ובארץ ישראל לא נמצא אפילו אחד מהם ברוך ה' שיהיה מוכה שחין לא קטנים ולא גדולים אלא כולם נקיים בזהב ת"ל.

וה' הוא אלהים אמת ומלך עולם ידע את לבבי וראה את כוונתי הטובה כי בכל לבבי ובכל נפשי

בקשתי את ה' יתברך ענני בעת צרתי ויהי לי למושיע ונתן לי כל אות נפשי ככל אשר שאלתי מאתו יתברך והביאני לשלום אל ארץ ישראל ארץ צבי בחג הסוכות שס"ג לפ"ק והזמין לי זיווג אשה טובה יראת ה' בת תלמיד חכם וחסיד גדול ועליון נודע הוא לכל ישראל רוב קדושתו ועוצם חסידותו כמוהר"ר ישראל סרוק ז"ל, ואעלה על ספר אחת ממצותיו הנוראים שנהג כל ימיו לקנות האתרוג של מצוה המובחר בארץ ישראל מידי שנה בו' בז' בח' טליר ולפעמים העלו אותו לי' טליר ולא הניחו לעולם עד יום מותו, והתפילין הגדולים שלו סברת שמושא רבא שהיה לו נמכרו בט"ז טליר והחכם השלם כמוהר"ר מלכיאל מחברון תוב"ב קנה אותם, אבל התפילין של שמושא רבא שהיו לבוצינא קדישא החכם האלהי כמהר"ר לוריא ז"ל נמכרו למצרים בכ"ה זהובים אדומים והחכם השלם כמוהר"ר פידלמא קנה אותם, ואילולי שקנה אותם בהחבא היו מעלים אותם עד חמישים אדומים.

וזיכני הקב"ה לכל החיבורים שחיבר איש האלהים הקדוש רבן של כל ישראל מוהר"ר יצחק לוריא ז"ל ביתר שאת וביתר עז ממה שיש ביד שום חכם מחכמי ארץ ישראל וזכיתי אני אותם ע"י אשתי שלקחתי בארץ ישראל כי היא ירשה אותם מאביה כמוהר"ר ישראל אשר כל ימיו יגע אחריהם יגיעות רבות והוציא עליהם יותר מב' מאות טליר עד שהשיג אותם על השלימות והם ת"ר ניירות גדולים ואני זכיתי בהם עתה תהלה לאל, ואני משתעשע בהם מדי יום ביום, ונתנני השי"ת לחן ולחסד בעיני כל חכמי צפת תוב"ב והנה רבי ומורי אשר אני יושב לפניו ולומד ממנו תורה, בפרט חכמת הקבלה הוא החכם השלם והעניו הגדול כמהר"ר מסעוד סגי נהור מפיס נר"ו, ומפורסם הוא לעיני כל ישראל ברוב קדושתו ועוצם ידיעתו ובקיאותו בכל התורה השי"ת ישמרהו ויחייהו.

ועתה אין לי עסק אחר כי אם עסק התורה ועבודת השי"ת שבח והודאה לאל יתברך כי הגיעני וזיכני עד כה והאשה אשר נשא עבדכם לא הכניסה אצלי לא זהב ולא כסף כי אם בית אחד וכלי תשמישיו וספרי הקבלה למהר"ר ישראל ז"ל ומעט מלבושים ולא שום דבר אחר כי לשם שמים נתכוונתי לישא בת תלמיד חכם וחסיד לזכות לאלו החיבורים הקדושים אשר בלעדה לא יכולתי לזכות לאלו החיבורים מעולם ואין נמצאים כי אם ביד קצת יחידי סגולה בני עליה חסידי עליון והם מצפינים ומסתירים הדברים מאוד מאוד אשר על אלו הדברים אמר דוד המלך ע"ה (תהלים י"ט י"א) הנחמדים מזהב ומפז רב ר"ל שגונזים אותם ביותר מפז רב ובחמלת הבורא עלי זיכני השי"ת בהם ונתנני הקב"ה לחן ולחסד בעיני כל חכמי צפת תוב"ב כי אינם מעלימים ממני שום סוד מרזי התורה תהלה לאל, נאום שלמה שלומל בן לא"א כהרח"ח המכונה מינשטרל ז"ל הכותב בנחיצה פה צפת תוב"ב בגליל העליון שבארץ הצבי כ"ד תמוז שס"ז לפ"ק עכ"ל באגרת הראשונה ששלח לאשכנז.

ודע שאחר אגרת זו שלח אגרת שניה לאחר שנה בחודש חשון בשנת שס"ח וזה תוכן האגרת להחכם המקובל ר' בער יצ"ו מקרעמניץ איש אשר רוח ה' בקרבו חכם עדיף מנביא, קדוש יאמר לו החכם הנעלה כמוהר"ר יששכר בער יצ"ו אחר דרישת השלום וכו' לכן ידע מעלת כבוד תורתו כי כמקרה הזה אשר קרה למעלת כבוד תורתו (לחבר חיבור על זהר הקדוש) קרה גם כן להרב הגדול מהרח"ו נר"ו כי בטרם ביאתו של האר"י ז"ל לארץ הצבי טרח ויגע מהרח"ו נר"ו

טרחא גדולה עד מאוד לעשות פירוש על הזוהר, ואיזן וחקר ותיקן משלים הרבה על פי דרך הקדמות מהרמ"ק ז"ל.

וכאשר ראה הקב"ה את לבבו הנאמן עם אלהיו וחשקו הגדול אשר חשקה נפשו להבין סתרי תורה, מיד נגלה עליו ברוח הקודש על איש אלהים הארי ז"ל שכבר הגיע סמוך לעת השבת פקדון רוחו אל האלהים אשר נתנה לו, וצוהו שיעלה ממצרים לארץ ישראל וימסור כל חכמתו לתלמיד חכם אחד ששמו כמוהר"ר חיים יצ"ו כי הוא ימלא מקומו להחיות שארית בארץ, מיד הכין לדרך פעמיו ובא לארץ הקדושה הוא ואשתו ובניו וכל אשר לו והיה יושב ששה חודשים מצפה וממתין אימתי יבוא כמהר"ר ח"א אצלו ויבקש ממנו שיכניסוהו בחזרי החכמה כי לא רצה הארי לרדוף אחריו, לקיים אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (שיר השירים ב', ז') וכדין היה חביב עליו מה שאין כן להיפך.

והרב מהר"ח"ו לא החשיב אותו שהוא צריך ללמוד ממנו, ואדרבא הוא חשב שהוא יותר חכם בחכמת הקבלה ממנו, עד שלאחר זמן הששה חודשים עלה בדעתו לילך אל הארי ז"ל ולתהות בקנקנו איך יפרש מאמר אחד שכבר היה מפורש אצלו ותיכף כשבא אמר הארי ז"ל זה לא בא כי אם לתהות בקנקני כיון ששאל אותו מהר"ח"ו נר"ו מאמר אחד מיד התחיל כמהר"ר יצחק אשכנזי ע"ה לומר בתוכו סודות נפלאים שרמזם רשב"י בתוכו אשר לא שמעתן אוזן אדם מעולם, וכיון ששמע כמהר"ר חיים אותן הרזים העליונים כמעט יצאה נפשו בדבר אתו אחר כך שאל אותו במאמר אחר, והארי ז"ל פתח לו פתחים של אורה עד שדמה עצמו מהר"ח לפני הארי כשועל וכלא חשיבי דמי, ואח"כ התחיל לשאול אותו מאמר אחר, השיב הארי ז"ל עד כאן תחום שבת ותו לא אינך ראוי לגלות לך יותר מזה, מיד יצא מלפניו בפחי נפש, ונכנס בביתו ופשט את בגדיו ולבש שק, והשליך את עצמו מלא קומתו בתוך האפר והיה מאפיר את עצמו באפר וצעק ובכה בכיה גדולה עד מאוד וביקש רחמים מלפני הקב"ה שיתנהו לחן ולחסד בעיני הארי ז"ל שימסור לו סתרי תורה ולך בתענית ושק ולמחר בא אל הארי ז"ל ונפל על פניו ונשק לו ידיו ורגליו, והתחיל לבכות לפניו ולהתחנן ואמר לו למען השם אלהי ישראל נא אל תשיבני ריקם ואל תעזבני ואל תרחיקני ממך.

אמר לו הארי ז"ל האפר של אתמול שאפרת בה הועילה לך ועל מנת כן נתכוונתי אתמול שלא לגלות לך עוד, מכאן ואילך אל תפחד כי אני אלמדך הכל בע"ה, וגילה לו מה שנאמר לו במצרים, ומאותו יום והלאה לא מש מתוך האוהל והיה מוסר לו סתרי תורה שנה תמימה והיה כותב כל מה ששמע מרבו, אחר כך אמר מהר"ר חיים היטב בעיני ה' שיהיה אור גדול בזה העולם וחכמי הדור לא ידעו אותו, אמר לו הארי לא טוב הדבר אשר אתה אומר לא תגלה אותי לשום אדם וינעם לי ולך, ומהר"ח"ו לא חש לדבריו והלך וגילה אותו למקצת חביריו עד שנתחברו לו עשרה חברים קדושי עליון, ורובי הדרושים שגילה להם היה על הזוהר ולא היה מצטרך לא לספרי הזוהר ולא לשום ספר בעולם אלא הכל בעל פה.

ולפעמים הלך עם החברים למירון והיה מושיב אותם על המקום ששם גילה להם הרשב"י האדרא רבא והיה אומר שכאן ישב רבי אלעזר, בכאן ישב רבי אבא, וכאן ישב רבי יהודה וכו'.

וכן כולם והשיב כל אחד על מקומו הראוי לו כפי נשמתו, והוא בעצמו ישב במקום רבי שמעון, ור' חיים במקום רבי אלעזר, ור' יונתן במקום ר' אבא, ור' גדליה במקום ר' יהודה, ור' יוסף מערבי במקום ר' יוסי, ור' יצחק כהן אשכנזי במקום ר' יצחק וכן כולם.

והיה אומר היום האירה נשמת תנא פלוני בנשמתך, והיה אומר שהוא רואה שהאש מלהטת סביבות החברים אלא שאין ניתן רשות לעיניהם לראות אלא לו לבדו, והיה משתטח על קבר התנא והיה יודע לאדבקא רוחיה ברוחו ומכוין ומייחד ומעלה נשמתו עם נשמת התנא בסוד מ"ן עד שעשה ייחוד למעלה ואח"כ הוריד הנשמה של התנא בתוך הגוף והיה מדבר עמו ומגלה לו כל מה שלמד בישיבה של מעלה כאשר ידבר איש אל רעהו, וגם כמהר"ר חיים היה בידו הכח הזה לעשותו אפילו אחר פטירת הארי ז"ל, אבל שאר החברים בחיי הרב היו מתייחדים ומדברים עמם ממש אבל לאחר שנפטר הארי ז"ל כל אחד מפחד את עצמו מפני שהוא דבר מסוכן מאוד לנשמה כידוע אצלנו, וכל אותם הייחודים הם כתובים אצלנו תהלה לאל (ש' רוח הקדש) וזהו סוד שאמרו חז"ל אליהו מביא לידי תחיית המתים שהוא נמסר ביד אליהו ז"ל והוא מסרו למורנו ורבינו קודש הקדשים הארי זלה"ה.

וכן אירע מעשה שמסר למהר"ר חיים נר"ו ייחוד אחד לילך לכפר אבנית ששם קבורים אביו ורבא וישתטח עליהם, והם ידברו עמו וימסרו לו (סתרי תורה), וכן עשה והלך ונשתטח על קברם וכיון למה שמסר לו רבו והם דברו עמו ומסרו לו סתרי תורה וכיון שחזר לו מהם ובא לפני רבו עמד הרב ע"ה לפניו ואמר לו ברוך הבא והושיבו על יד ימינו ושמח עמו שמחה גדולה ומהר"ר חיים נר"ו הוא חקרן גדול כיון שראה שעשה לו כל הכבוד הזה מה שלא היה רגיל לעשות לו כך בפעמים אחרות אזי אמר מהר"ר חיים להארי ז"ל אדוני מורי מה יום מיומיים שעשה לי מר כל הכבוד הזה לא לחנם, ואמר לו הארי ז"ל חייך לא מפניך קמתי ולא לך אמרתי ברוך הבא אלא לבניהו בן יהודע שראיתי שנכנס עמך.

ויהי לפלא בעיני מהר"ר חיים ושניהם לא ידעו מאיזה סיבה נתחברה עמו הפעם נשמתו של בניהו, עד שלאחר זמן של ג' חודשים שכבר היה נשכח אצלם אותו המעשה והלכו שניהם יחד לכפר אבנית ללמוד, עמד הארי ז"ל ואמר אני רואה שבכאן קבור בניהו בן יהודע ע"ה, ולא היה לשם לא ציון ולא היכר של קבר, נענה מהר"ר חיים נר"ו חייך באותו הפעם שהלכתי להשתטח על ציון של אביו ורבא קודם לכן ישבתי בכאן בזה המקום ממש והייתי חוזר על הייחוד שמסרת לי כדי שיהיה רגיל בפי ובלבי לומר אותו בלי טעות, ואמר הארי ז"ל אכן נודע הדבר שמכח הייחוד שזכרת על קברו בכאן עוררת והורדת נשמתו לתוך גופו, וגם נתדבקה בך להועילך למטה בחכמה, וזהו סוד כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה (יומא ל"ט).

וכן גילה גם כן קברו של רבי כרוספדאי סמוך לכאן שלא היה נודע וניכר שום ציון מעולם עליו והוא סמוך לשפת הנהר, וכן קברו של ר' פנחס בן יאיר שלא ידעו בו שום אדם מעולם גילה הוא ע"ה, וכהנה תנאים ונביאים אין חקר ואין מספר שגילה מקום קבורתם, והיה אומר שכל התנאים והצדיקים שהם עלמא דאתכסייא ולא נעשה עליהם ציונים ולא נודע מקומם.

והיה אומר שאביי ורבא שניהם הם משורש נשמתו של בניהו כי על כן הועיל אותו הייחוד גם כן עליו, והיה אומר סוד נפלא על נשמתו של בניהו אבל מה העשה שידי אסורות מלכתוב לכבוד תורתו דברים כאלו, וכן כשהלך לבית הקברות של צפת תוב"ב היה אומר בכאן קבור חסיד אחד ששמו כך ובכאן חסיד אחד ששמו כך וחקרו אחריו ומצאו שכיון האמת כאילו היה שם אצל קבורתם, ופעם אחת פגע בקבר אחד והיה הוא מתמיה עליו הרבה למאוד ושאלו אותו התלמידים מה הוא התימה הגדולה שהוא מתמיה כל כך, ואמר שרואה אני כאן אור גדול על זה הקבר כמו של תנא אחד קדמון ואני יודע שאינו מדורות ראשונים אלא מדור שהיה לפנינו, וחקרו אחריו ומצאו שהוא היה חסיד גדול שלא הניח שני לו בחסידות ובצדקות וכבר היה שלושים שנה משנפטר לבית עולמו.

וכן בכל ערב שבת כשיצא עם תלמידיו מחוץ לעיר לקבל השבת היה מעצים את עיניו והיה אומר שראות עיניו מתבלבלים מכח הערבוביא הגדולה של הנשמות של בית הקברות העולים למעלה, ושל הנשמות החדשות שיורדות לחול על עם הקודש למטה כמדובר בזוהר (שלה לך קע"ג ע"א).

וכן העיד לי כמהר"מ גלאנטי אב בית דין דצפת שמתחילת ביאתו של הארי ז"ל לארץ הקדושה הלך לעין זיתון ונשתטח על קבר ר' יהודה בר אלעאי כיון שהגיע אצל אילני זיתים ותאנים העומדים סמוך לקברו ראה על אחד האילנות עורב אחד עומד וקורא קרק קרק פעמים אין מספר, אמר האדון למהר"מ גלאנטי שהלך עמו הכרת אדם שהיה שמו שבת גובה מסים בצפת, אמר לו הכרתיו והיה אדם רע אכזר גדול, אמר לו הארי ז"ל נשמתו היא מגולגלת בזה העורב ועתה אומר לי שהוא פלוני ובעבור אכזריותו שנהג עם העניים בשעת גביית המסים שפשט הגלימא מעל כתפיהם והמשכבות מתחתם לכן הענישו אותו בזה הצער שיתגלגל בעורב ועתה הוא מבקש שאתפלל עליו, אזי אמר לו הארי ז"ל רשע לך לדרכך איני מתפלל עליך מיד פרח לו העורב.

וכן פעם אחת עבר בטבריה לפני בית הכנסת הגדול של רבי יוחנן שהוא עדיין קיים, והראה לתלמידו אבן אחת בתוך הקיר ואמר בזה האבן מגולגל נשמה אחת והיא צועקת שאתפלל עליה, וזה סוד כי אבן מקיר תזעק (חבקוק ב', י"א) וכן אירע מעשה שפעם אחת ישבו תחת אילני זית סמוכים לצפת מהלך ג' שעות, ואמר הרב שבאותה שעה נהרג מוכס אחד ידוע להם, וכן היה שלעת ערב באה השמועה איך שנהרג המוכס.

וכן באשמורת אחד ישבו בביתו ואמר לתלמידיו עתה רואה אני שתי שידות מלובשות בלבושי משי אדומים מקושטות בתכשיטי זהב ואבנים טובות על ראשם, ושלשלאות של זהב בצואריהם, והם נכנסות לחדר פלוני לטמא שני בחורים, וכאשר פתר להם כן היה, וכן אירע מעשה שליל שבת אחת נכנס הארי בביתו של מהר"ר יוסף אשכנזי חתן ר' אהרן לנד רב מפוזנא ז"ל והיו חוזרים המשניות בעל פה כי כן היה מנהגו תמיד, פעם אחת אירע שבאמצע הלימוד התחיל הנר לפעפע כדרך הנר שנפל למים, ועשה כך כמו רביע שעה, לאחר שסיים הלימוד ורצה לילך לביתו קרא הארי ז"ל למהר"ר אביגדור בן הר"ר יוסף לחוץ ואמר לו אחיך הקטן איך שלומך,

אמר לו ולמה שואל האדון והוא ישן במיטה, אמר לו בעוונות שהנר סיפר לי שימות בשבוע זה וכן היה.

ואילו באתי להעלות על ספר תוקף גבורתו וגודל חכמתו והשגתו העצומה יכלו מאה ניירים והמה לא יכלו אבל יאמין כבוד תורתו אמונת אומן שזה האיש לא היה לו כלום כלל ועיקר נשמה מדורות הללו אלא שלוח מאת הקב"ה כדי לזכות את הדור ולהאיר עיני העולם באור החכמה והבנת הזוהר על אמתיות, ועוונותינו גרמו שלא האריך ימים בארץ ישראל ושלא גילה חכמתו אלא שני שנים בלבד, ואילו היה בנו זכות שהיה מאריך ה' שנים בלבד בארץ ישראל היה מבאר לנו כל התורה כולה על פי הזוהר בסוד תנ"ך ושיתא סדרי תלמוד ומדרשים ואגדות ותוספות ומכלתין וספרא וספרי והוא היה אומר על פרקי היכלות דרבי ישמעאל שהם כולם מלאים טעות ובכוונה מכוונת הטעו הראשונים אותם לבלתי ישתמשו בכתרו של מלך הכבוד, והיה אומר שאם היה בלתי טעות היו יכולים בני אדם לברוא בהן עולמות. והיה אומר שיש בידו לתקן כל הטעויות אלא שלא רצה מטעם הנזכר.

ועוד שאם היה בנו זכות שהיה קיים ה' שנים בארץ ישראל היה מחזיר כל העולם כולו בתשובה שלימה והיה מביא הגאולה בימיו שכל כך נפל פחדו על הרשעים והפושעים והחוטאים כששמעו את שמעו הגדול שהוא מגיד לאדם מה שעשה מזמנים ושנים, ומה שעשה בחדרי חדרים, ומה שמחשב בתוך קירות לבבו ומה שחטא בגלגול שעבר, ועל איזה ענין בא לעולם לתקן והיו בורחים מלפניו שלא יסתכל בפרצופיהם כאשר יברח האדם מן הארי והרבה מהם באו ונכנסו ונשתטחו לפניו ושאלו ממנו שיסתכל בפניהם ויאמר להם מה שעוונותי, ויתקן להם תיקון ותשובה, והיה מגיד להם עבירות עד שהזכיר להם שם המקום שנעשה לשם העבירה והאנשים אשר היו בחבורה וכהנה פרטים רבים עד שהודו לו על הכל ונתן להם כוונות וייחודים משונים זה מזה כל אחד לפי פגמו וכפי נשמתו ותיקן להם עד שלא נשאר בהם רשומות של העוונות הראשונים כלל.

ולא די בזה בלבד, אלא כל הנשמות האבודות ההולכות מדחי אל דחי ונקלעים בכף הקלע ואינם רוצים לקבל אותם אפילו בגיהנם מחמת ריבוי הזוהמה ששאבה נשמתם בחייהם ואין כח בגיהנם ללבן אותם הנשמות היה מספר לתלמידיו שבאים לאלפים ולרבבות לפניו כשהוא הולך על השדה רואה כל האילנות מלאים מהם וכן בנהר נגרים על אגמי המים לאין מספר והיה שואל אותם מה עניינם שם והיו משיבים ששמעו רוב קדושתו והשגתו מסוף העולם ובאו לתקן אותם שבידו לתקנם והשיב להם אם יגזור ה' בחיים אתקן אתכם ואת כל העולם כולו, והיה מגלה להם לתלמידיו איך אפשר לתקן אותם, ובתנאי שיהיה למתקנים נשמה גבוהה לכל הפחות דאצילות, ועתה מה אאריך יותר היסופר לו כי אדבר.

אומנם יודע למעלת כבוד תורתו כי זאת ההשגה הגבוהה לא זכה אליה כי אם על ידי רוב דבקותו עם אלוהיו ועל ידי כוונותיו, ותעניותיו, ותפלותיו, ובכיותיו המרובים שעשה ועל כל הענוה והיראה ואהבת השי"ת שהיתה בו, והיה מספר לתלמידיו כי על כל סוד וסוד שגילו לו מן השמים היה בוכה דמעות כמספר שער זקנו, וכן כשרוצה לגלות סוד אחד לתלמידיו אינם רוצים

ליתן רשות (מהשמים לגלות) עד שהוא מתפלל תפילות אין מספר ובוכה דמעות כשערות ראשו (וכתב מהרח"ו ז"ל בהקדמת ע"ח שתנאי להשגת החכמה שעל כל דבר תורה שלא תבינהו, תבכה עליו כל מה שתוכל).

וזכה לזו הגדולה על ידי שהיה מתבודד ז' שנים עם רבו כמוה"ר בצלאל אשכנזי, אבל לא היה עסקו כי אם בתלמוד בלבד ובפשטי תורה, ושבע שנים היה יושב לבדו ונתגלה אליו אליהו הנביא ואמר לו שיתבודד במקום שלא יהיה לו שום דיבור ועסק עם שום אדם, אזי הרב ז"ל פירש עצמו מכל עסקי העולם הזה וישב לו בבית אחד בנוי על נהר נילוס במצרים הישן, ומבחוץ היו לו כמו עשרים עבדים של חמיו שהיו עומדים על המכס הגדול של מצרים, והוא (חמיו) היה דר במצרים החדש עם אשתו ובניו של מהר"ר ז"ל רחוק ממצרים הישן כמו תחום שבת, ולא הלך לביתו כי אם מערב שבת לערב שבת סמוך להכנסת כלה.

והיה נזהר שלא לדבר עם אשתו דבור של חול אלא לשון הקודש מקצר ועולה, ובליל (מוצאי) שבת תיכף חזר עם העבדים למצרים הישן וישב שם לבדו ואין איש עמו, וכשהגיע זמן תפילה דפקו העבדים על פתחו ויצא והתפלל עמהם בעשרה ותיכף חזר לחדרו ולא דיבר עמהם מקטן ועד גדול, ושם זכה לרוח הקודש ולאלהיו זכור לטוב שנתגלה אליו בכל זמן ועדן וגילה לו רזי התורה.

וחיבה יתירה נודעת לו מאת הבורא כי בכל לילה ולילה לאחר שהתחיל לישן היתה נשמתו יודעת ומכרת כל השבילים וכל הניתבות שהיא צריכה לעלות במתיבתא דרקייעא ועלתא עד שהגיעה אצל המלאך הממונה על כל הנשמות והיה שואל אותה לאיזה ישיבה רוצה לילך, והיה בוחר לו לפעמים בישיבת רב אמנונא סבא, או רב ייבא סבא, או בישיבתו של בצלאל, או של אהרן הכהן, או לפעמים בישיבתן של נביאים, ותיכף מוליכים אותו לשם כרצונו.

והיה אומר שאם יכתוב שמונים שנה מהחכמה וסודות העליונים שמוסרים לו בלילה אחד לא יספיקו לו לכתוב הכל, והיה נודר לתלמידים שאם יספיק הזמן יתקן אותם, עד שגם הם יזכו לעלות ולשמוע חידושי תורה כל אחד כפי נשמתו, אבל העוונות גרמו שלוקח מהם ארון התורה קודם זמנו, ועל כל אלה כל חכמי ישראל בוכים ומתאוננים במר נפש שנתגלה בימיהם אור של שבעת הימים ובפתע פתאום נגזז מהם ונשארנו כיתומים בלי אב ובלי מתקן את נשמותינו ולא נשאר לנו מי שיוכל ליתן לנו יד זולת המקובל האלהי כמוהר"ר חיים נר"ו שסמך רבו ידיו עליו ומסר לו בייחוד כל רזי התורה ולא העלים ממנו דבר ונתן נפשו ממש עליו לרוב אהבתו אותו כאשר ראה וידע כי איש אלהים הוא ושהקב"ה שלח את מהרח"ו לתועלתן של ישראל.

ומוכרח אני להודיע למעכ"ת עד היכן מגיע מסירת נפשו של הארי ז"ל בשביל כמהר"ח נר"ו שפעם אחת דרש להם בשדה סוד גלות מצרים והיה מודיע מאמר אחד של הזוהר בפרשת פנחס (רמ"ט ע"ב) המדבר שיש אילה אחת לאחר שהיא ותעברה וכו' וכשמגיע זמן לידתה הקב"ה מזמין לה נחש אחד וכו' (ועיין בש' הכו' (פ"ח, ע"ג) שביאר מהרח"ו ז"ל כל דרוש זה בענין שביעי של פסח, וכתבתי אותו וביאורו בספרי "זהב שחוט" בסופו וע"ש כל עניינו היטב בז'.

של פסח) אמר הארי ז"ל בפרשת בשלח (נ"ב, ע"ב) בהאי מלה לא תשאל ולא תנסה ה' דייקא, להיות שגם הוא מפחד נפשו מן הסכנה, וגם משה ע"ה פחד מזה המקום דכתיב (שמות ד', ג') "וינס משה מפניו", והחכם רבי חיים הפציר בו עד בוש לר' יצחק ע"ה להיות שגזרו עליו שלא יעלים שום דבר ממה שישאל ממנו כמהרר"ח והיה מוכרח לגלות לו, וגילה לו הסוד והוא כתוב אצלנו תהלה לאל (ש' הכו' פ"ח ע"ג), ולאחר שסיים מלומר הסוד הכה הארי בידו על ראשו, ואמר ברוך דיין האמת, ואמרו לו תלמידיו מאי האי אדוננו מורינו, ואמר להם עתה יצאה הגזירה שימות בנו משה קודם ז' ימים בעבור שגיליתי לכל הסוד.

כיון שהגיע לערב שבת ובאו מן השדה הלך כמהר"ר חיים לביתו של הרב עם הרב, והלך הרב ושאל לאשתו בנינו משה היכן הוא, אמרה זה ב' שעות שבא מבית הספר ואמר לי ראשו כבד לו והשכבתיו למיטה, מיד הלך ר' יצחק אל הנער ומהרח"ו עמו שם ידו על ראשו וראה שהיה שורף כמו האש ולא עברו ז' ימים וימת הנער כדבר איש אלהים, ולאחר ז' ימי האבלות שלח אחר התלמידים ואמר להם אל תיראו שאמנע מכם מנהגי בעבור פטירת בנו משה ואילו ימותו לו כל בני ביתו וגם הוא בעצמו אל יניח ידו ולא העזוב אתכם מללמד אתכם כל רזי התורה כדי לתקן אתכם כהלכתו למען תאירו את כל העולם כולו בחכמתכם, וישמחו התלמידים שמחה גדולה עד מאוד כי חשבו כי כבר הם נזופים לפניו ונשקו לו ידיו ורגליו ואמרו יחי אדוננו המלך לעולם הוא ובניו בקרב כל כל ישראל.

ועוד יותר מזה הפלא ופלא עשה הארי ז"ל שאחר הדברים האלה נזדמן ששאל מהרח"ו נר"ו להארי ז"ל הבנת התוספתא של תרין (עוזלין) דאיילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי וכו', ושמע קול דאמר אברהם ויצחק הוּו וכל הענין כולו והוא מובא בזוהר פרשת מצורע (נ"ב, ע"ב) אמר לו הארי ז"ל חייך ר' חיים שתניח אותי בכאן שלא אפרשנה לך ויונעם לך וגם לי ולכל העולם שסוד גדול בכאן ואינם רוצים שאגלה אותך, אמר לו מוכרח הוא שתגלהו לי, חזר ואמר לו הארי ראה שאם אגלה לך אותך סופך שתתחרט עליו חרטה גדולה ואני מתרה בך, אבל אני מוכרח ומצווה שלא למנוע ממך כל מה שתרצה שתשאלנו על כן אני מזהירך שתניחני מלפרש לך זו התוספתא, חזר מהרח"ו יצ"ו ואמר אני רוצה שתפרש לי אותה על כל פנים, אזי פירש לו התוספתא וגילה לו סודות.

ואחר שגילה אותם אמר כבר יצאה הגזירה שימות הארי באותה שנה מחמת עונש שגילה לו זה הסוד ואמר לו שאתה בעצמך הבאת לך זה ההיזק, שאם לא היית מפציר בי כל כך לא הייתי מגלה לך ולא היו מענישים אותי מן השמים וכבר רמזתי לך כמה פעמים ואתה לא רצית ליתן לבך לדברי ולכן איני חש עלי ולא על בני ביתי אלא עליכם אני מצטער איך אני אתכם בלי שלימות תיקונכם, וזה הסוד עדיין לא זכינו אליו והוא גנוז ביד מוהר"ח"ו ואינו מגלה עד עת בא דברו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואז נתעצבו התלמידים אל ליבם ואמרו הלואי לא היינו שואלים דבר.

אחר כך עשה הארי ז"ל להסגר אחד לאלו העשרה חברים, ותיקן חדרים לנשים והטף בפני עצמו באותה החצר של ההסגר עצמו, לסוף חמשה חודשים נפלה קטטה אחת בין הנשים בערב שבת,

והנשים הגידו אותו לבעליהן ונמשך עד שגם החברים נתקוטטו, והרב ע"ה תמיד היה מזהיר אותם על האחזה והאהבה שיהיה ביניהם תמיד שלום אהבה ואחזה, ובאותו היום עברו על דבריו בעוונות, ולעת ערב יצא עם החברים לקבלת שבת וחזר לבית הכנסת סר וזעף וישב כל זמן התפילה באנינות ומהרה"ו כשראה אותו באותו סגנון נבהל מאוד כי לא כן היה מנהגו לעשות כן, לאחר שסיימו הקהל התפילה הלך ר' חיים אצלו ואמר לו רבינו למה ראיתך כל זמן התפילה הזאת באנינות ובמר נפש, אמר לו הארי ע"ה מפני שראיתי בקבלת שבת הס"מ ואמר זה הפסוק גם אתם גם מלככם תספו (שמואל א' י"ב כ"ה) מכאן נראה שכבר נחתם גזר דין בעו"ה ולא נחתם אלא בעבור קטטה שנעשה היום בין החברים שכל זמן שהיה שלום ביניהם לא היה לו בית כניסה לקטרג וכן היה בעוונותינו הרבים באותו זמן נתבקש בישיבה של מעלה מורנו ורבינו עטרת ראשנו ז"ל, וגם ה' חברים עמו וחיי למר שבק.

ועתה כעת קיימים עוד ג' מתלמידי החשובים יאריך ה' ימיהם ושנותיהם מהרה"ו נר"ו, מו"ה יוסף מערבי נר"ו, ומו"ה גדליה (הלוי) נר"ו, והם גדולי ישראל תהלה לאל כמותם ירבו בישראל, בפרט מהרה"ו נר"ו כל העולם מעידין עליו שאין שני לו בכל העולם כולו ויש לו גם כן השגה ברוח הקודש ומכיר בפרצוף ויודע לאתדבקא רוחא ברוחא ולדבר עם איזה צדיק של עולם שירצה (בכח הייחודים והכוונות) שהם כתובים אצלו שקיבל אותם מרבו אין להם מספר ואין להם חקר, ואין לך יום שאינו מחדש בתורה, וכבר כתב פירוש על הזוהר והתיקונים וספר יצירה ועל כמה וכמה אגדות ומאמרי מדרשות של רז"ל, אבל הכל הוא גנוז וטמון ומכוסה אצלו ואין כח ביד שום חכם מארץ הצבי שיכול עמו שיגלה לו סתרי תורה, והוא אומר שאינו רשאי לגלות אלא למי שיתנו לו רשות מן השמים עליו, ועתה מקרוב הוא אומר בהשגה שיש חכם אחד בחוצה לארץ בארץ אדום שימלא מקומו ואמר אם יהיה זכות בדור אזי יתגלה אליו אותו החכם ויבוא אצלו וילמוד לפניו וימסור לו כל חכמתו ויסמוך ידיו עליו ויעשהו כמעין המתגבר ותנוח עליו הרוח, ואם לא יהיה זכות בדור אז לא יזכה אותו החכם לבוא אצלו וישאר אותו החכם בחושך מגשש כעוור בצהרים, וכל העולם כולו ישאר חשך בעבורו.

וקצת מן הספרים כמו שש מאות ניירים, נתגלה אלינו בארץ ישראל, ברוב חסדי השם שאינו מקפח שכר כל בריה ואינו מונע הטוב מן הראוי אליו, שלאחר פטירת הארי ז"ל לקח מהרה"ו כל הקונטרסים מיד כל החברים ולא הניח להם שום דבר מזו החכמה ולא החזיר אותם להם באומרו שלא ניתן רשות לגלות עוד בעולם הזה האור הגדול כי כבר נסתמו אותן מעיינות החכמה ושערי אורה שהיו פתוחין בזמן הרב ע"ה.

וכך נשאר העולם ט"ו שנים בחושך אחר פטירת הרב ע"ה ומהרה"ו לקח בין כך ובין כך כל הקונטרסים והיה מעתיק כל החידושים שלא שמע הוא והיה מצרף אותם עם החידושים שלמד הוא, וכתב בצדו זהו מן החברים, וסידר כל הדברים כל דבר ודבר על מקומו הראוי לו, כי בשעה שלמדו לפני הרב לא למדו תמיד הדברים על הסדר שלפעמים גילה להם סוד אחד של תפילין מתוך הדרוש של הגלות, או דרוש אחר בתוך הדרוש של מ"ן וכהנה רבות ועשה מהם חיבור אחד נאה דבר דבור על אופניו וחילק אותם לחלקים והחלקים לשערים והשערים לפרקים וקרא אותם עץ החיים והנה הוא גנוז אצלו ט"ו שנה לא שזפתו עין רואי.

עד שנתעורר גדול בישראל אביר הרועים כמהר"ר יהושע בן נון ע"ה, ואף כי היה לזה הרב כמעט כל חמדת ישראל שהיה אב"ד בצפת וראש לכל ראשי הישיבות דצפת ועל פיו יבואו כל ההקדשות של כל הגולה, והוא היה המשביר והמספיק לכל חכמי צפת ולכל העניים ולא למנות ומלבד זה היה עשיר מופלג בממון, ואעפ"י כן היה משפיל עצמו לפני מהרח"ו נר"ו כתינוק נושק לו ידיו ורגליו בוכה ומתחנן לפניו שיגלה לו רזי התורה ונתן לו מתנות למאות והיה עומד ומשרת לפניו כעבד בפני רבו מלבישו ומרחיצו מנעילו שופך מים על ידיו.

אחר כך נזדמן שהלך מהרח"ו מירושלים למצרים הלך גם כן ריב"ן עמו כדי למצוא חן בעיניו, ולפתותו בענין מסירת זו החכמה, אח"כ הלך ממצרים לירושלים והלך גם כן ריב"ן ועם כל זה לא היה יכול לפתותו להיות שאמר כמהר"ח נר"ו שאין רשות נתונה מלמעלה עדיין, והיה ריב"ן עומד על משמרתו ומצפה לרחמי שמים.

עד שאחר כך נפל כמהר"ח למשכב והיה מוטל על ערש דוי שנה תמימה שלא היה יודע בין החיים למות, אז ריב"ן נתן ג' זהובים לאחיו של כמהר"ח ושמו כהר"ר משה נר"ו על מנת שיביא לו הספרים ולהחזירן אחר ג' ימים, ומיד הלך כמהר"מ נר"ו והשתדל ופתח בהחבא והביא לו הספרים אבל לא כולן, ואפשר שכך היה גזירה למעלה שלא יתגלו כולן כי אם אותו החלק לבד.

ותיכף שכר ריב"ן מאה סופרים ונתן לכל אחד ששה ניירות ותיכף העתיקו אותו בג' ימים, ותיכף באותה שעה חזר כמהר"ח לבריאותו ולא היה ריב"ן יכול להשיג יותר מן אותם הספרים שלא העתיק ומאותו היום והלאה נתפשטו הספרים בין יחידי סגולה בארץ ישראל לבד.

ומורי כמהר"ר מסעוד סגי נהור ומורי כמהר"ר סלימאן מערבי נר"ו כבר הם סיימו אותם הספרים שלוש פעמים והם בקיאים בהם כמו באל"ף בי"ת וכן הם בקיאים בכל הזוהר ובתיקונים ומאירה לפניהם כאור השמש להיות ששני פעמים בשנה חק ולא יעבור הולכים כל חכמי סגולה בקיאים בחכמת האמת יותר מכל החכמים למירון ששם קבור רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו והלל ושמאי ורבי יוחנן הסנדלר ועל כל אחד בנוי מגדל גבוה ד' קומות איש והתנא הוא קבור מבפנים והמגדל מקיפו לכל צד ושם פורסים אהל אחד מקברו של רבי שמעון בר יוחאי עד קברו של רבי אלעזר ויושבים שם בין רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר עשרה ימים ועשרה לילות רצופים ועוסקים בספר הזוהר דהיינו חכם אחד מגיד והאחרים מקשיבים, ויש להם שמש אחד המכין להם מאכל, וד' גויים חגורים כלי זין עומדים בכל לילה מבחוץ כדי לשומרם מהגנבים להיות שהוא רחוק מצפת קרוב לב' פרסאות ורחוק מכפר מירון כמו תחום שבת.

וזה הדבר הם עושים עשרה ימים קודם שבועות ועשרה ימים קודם ראש השנה תמיד ואינם מפרשים אותו (את הזוהר) על דרך של הרמ"ק, מיום שנתגלתה זאת החכמה של הארי ז"ל הגם כי פירוש הזוהר של מהרמ"ק הוא פה צפת, וגם הקיצור שעשה אחד מתלמידיו ושמו כמה"ר אברהם גלאנטי זצ"ל שחיבר ספר קול בוכים, להיות שניכר יתרון סודות הארי ז"ל כיתרון אור השמש על הלבנה וניכר שעדיין בזמן הרמ"ק לא היתה מתגלית עת רצון למעלה כמו בזמן הארי ז"ל ולא ניתן רשות לפי מדרגתו יותר לגלות (דע

שמכאן ברור הדבר שאין היה הארי ז"ל לומד כלל מהרמ"ק שיטתו בחכמת הקבלה וגם כתבנו לעיל מאגרת הנז' שהרמ"ק זלה"ה העיד בחלום שהלימוד בשמים הוא כשיטת הארי ז"ל שהוא פנימיות לעומת שיטת הרמ"ק, ומכאן תשובה לאומרים שהארי ז"ל היה תלמידו של הרמ"ק ז"ל בצפת שאין הדבר כן, שחכמת הפרצופים כלל לא היתה ידועה באותם ימים, וקיבלה הארי ז"ל מאליהו הנביא ומישיבת החכמים במתיבתא דלעילא בסוד עליית הנשמה בלילה כנז"ל וכבר כתב מהרח"ו ז"ל שכל הקבלה שאחר זמן הרמב"ן ועד זמן הארי ז"ל אפשר לסכם כל דבריהם בקונטרס א' או ב' שכל עסקם היה בי' ספירות וביאורם, ולא ידעו חכמת הפרצופים ולמפורשות אין צריך ראייה, ומש"כ בכת"י בסוף ש' הכללים שכינה את הרמ"ק מוריניו ורבינו נר"ו זה משום כבודו ולא מכאן ראייה לזה שלמד ממנו).

וכן מצאתי שגם מהר"י גיקטיליא ע"ה נתגלה עליו רוח הקודש ובא אליו המגיד בכל יום וגילה לו סתרי תורה, והרי כבוד תורתו עצמו יודע מתוך דברי הפרדס (להרמ"ק) שבכמה מקומות לא חש לקמחיה, וכן רבי יוסף קארו ע"ה שבכל פעם ופעם שהיה חוזר על המשניות בעל פה נתגלה עליו המגיד והיו בני אדם שומעים את קולו דרך הדלת ודרך אחוריה שהיה אומר שלום עליך רבי יוסף קארו אני הוא המשנה שלמדתני יצאתי לאלפך בינה כמה מתפאר בך הקב"ה בישיבה של מעלה ואומר בני יוסף כך וכך הם מעשיו וכך וכך הם דרכיו כך הוא שקידתו בלמודו אשרי לו ואשרי יולדתו ואשרי היושבים בחבורתו.

ואני המשנה ראיתי את מקומך שהכינו לך בגן עדן כמה טובה גנוזה לך בגן עדן, כמה תפנוקין ועידונין הם מתועדים לך חזק ואמץ ביראת ה', ועתה באתי לגלות סוד פלוני בסתרי תורה, וכל הדברים שגילה לו המגיד מעלה אותם על ספר וקרא אותו ספר המגיד, ואעפ"י כלא חשיבי דמי לפני חכמתו של הארי ז"ל והוא בעצמו ישב לפני חכמתו של הארי ז"ל ולמד ממנו סתרי תורה והארי ז"ל לא רצה ללמדו ואמר שנשמתו אינה מסוגלת לקבל חכמה יותר אלא על פי הדרך של הרמ"ק ז"ל וסימן לדבר שבכל פעם שישב מהררי"ק לפניו ללמוד, תיכף כשהתחיל לגלות לו סוד התחיל מהררי"ק ע"ה לישן ולנמנם עד שהוא בעצמו ראה והכיר שאינו ראוי לכך ופסק מללמוד.

ואני הצעיר שלמה מעיד שדברתי עם אלמנתו של רבי יוסף קארו ז"ל, וסיפרה לי שמהררי"ק היה לו בן נחמד שידך אותו עם בתו של הארי ז"ל, והלך מהררי"ק עם בנו לסעודת אירוסין לביתו של הארי ז"ל, כיון שחזר אמר מהררי"ק לאשתו, אשתי אשתי מה אומר לך או מה אספר מהרזים ומטעמי התורה והמצוה וכמה ידיעה הרווחתי עתה בזה הסעודה מפה הקדוש של רבי יצחק אשכנזי היכן הוא כח ביד שום מלאך לידע מה שידוע הוא, אין זה כי אם נשמה אחת מהנביאים הראשונים שאפילו תנא אינו יכול לומר מה שאמר הוא, אבל אני מפקד עליו בעוונותינו הרבים מאוד זה הדור הגרוע לא יכול לסבול רוב קדושתו, ויוקח ויאבד מהם בקיצור שנים בעוונות וכן היה, אבל סיפר לי כמהר"ר גדליה נר"ו שקודם פטירתו אמר הארי ז"ל לתלמידיו שבזמן מועט יחזור לזה העולם והיום כבר הם ל"ה שנים שנפטר לבית עולמו, ועד היום הזה ממתין ר' חיים נר"ו שיבוא אליו חכם אחד שהוא גלגול נשמתו של הארי ז"ל שימסור לו מהרר"ה כל סודותיו והוא יחזיר אחר כך העטרה ליושנה בעזרת ה' (ודע שנתקיים דבר הארי ז"ל מאוחר

יותר והוא זמן שבא הרש"ש הקדוש לעולם ומקובל מחכמי הבבלים מדור הקודם, וחכמי הקבלה שבירושלים, שהרש"ש הוא גילגול הארי הח"י וחזר לגלות כל סתום בתורתו לפי מערכות וכללים הידועים לחכמי האמת היטב) וכו' ולא נאריך הרבה וזה כתבתי למען ידעו מה היה באותם ימים שבזמן הארי ז"ל בצפת ובארץ ישראל וכבר הארכנו מספיק.

ובספר זה רצוני להודות לכל העוזרים והמסייעים כדי להוציא ספר זה לאור, וראשית רצוני להודות לאשתי היקרה **אביבה קציל הי"ו** שה' ימלא כל משאלות ליבה לטובה ותזכה לראות נחת רוח מבנינו ובנותינו הי"ו שעזרה לי בכל ענייני הספר במיוחד שיהיה לי זמן פנוי לכתוב בלילה את הספרים, וגם רצוני להודות לרב הגדול מזכה הרבים **אליהו קצביאן שליט"א** ראש מוסדות "תפארת אליהו" ושכנשיאותו מחזיק את כולל חצות לילה שאנו לומדים בו ומתפללים בנץ החמה עם סידור הרש"ש הקדוש, וגם כולל יום גדול מאוד ללימוד פשט הלכה למעשה ומבחנים ברבנות להוראה ממש הפלא ופלא אשרי עין ראתה זאת, וגם בית תמחוי לעניי העיר כל דורש יבוא אליו והוא יתן מעדני מלך בן פורת יוסף יגדיל תורה ויאדיר כן ירבה וכן יפרוץ אשרי חלקו שזיכהו ה' למפעל תורה וחסד כזה ששם נתחברו עשרות חיבורים חשובים בקבלה ובפשט ע"י הלומדים החשובים הי"ו, וה' יתן לו ולבני ביתו חתניו וכו' בריאות איתנה והצלחה ברוחניות וגשמיות אמן, עוד רצוני להודות לכבוד מורי ורבי בקבלה הגאון השלם במידות ובתורה **רבי אהוד לוי שליט"א** חזן ומלמד בסידור הרש"ש ראש כולל מהרח"ו שבנשיאות המקובל האלוהי **הרב פנחס מוקדסי זלה"ה**, שה' יתן לו רפואה שלימה והצלחה ברוחניות וגשמיות והחזקת הכולל בקלות, וימשיך ללמד ולהעמיד תלמידי חכמים בקבלה ובלימוד הסידור של הרש"ש ז"ל.

עוד רצוני להודות ולשבח ולהלל **לכל חברי עמותת מורשת הרש"ש** שעזרו וסייעו לנו להגיע ולאפשר את כל זיכוי הרבים הגדול בספרים ושיעורים ברשתות שבארץ ובעולם ותהיה משכורתם שלימה, ובראש ובראשונה להודות **לר' יובל כליף שליט"א** שעזרו לנו ימים ולילות לפיתוח העמותה והשיעורים והפצתם לרבים, וגם לרבנית החשובה **אסנת כליף הי"ו** שתורמת רבות לכל פעילות העמותה, וגם עושה שיעורים לנשים בכל התחומים החשובים אם זה "בחינוך הילדים", ו"שמירת הגוף והנפש", ו"פרשת שבוע", ועוד ועוד דברים חשובים ואשרי עין ראתה כל זאת, ויהי רצון שה' ישלח להם ולכל בני ביתם הצלחה ברוחניות וגשמיות וחינוך הילדים אמן כן יהי רצון.

ועוד רצוני להודות ל"רב של האתרים" שפועל מאחורי הקלעים יום ולילה להפצת תורה ושיעורים **הר' דוד דקל שליט"א ולאשתו אורלי דקל הי"ו** שיזכו לשפע ברכה והצלחה ברוחניות וגשמיות וחינוך הילדים בקלות אמן. ועוד רצוני להודות ולשבח **לר' דוד בראון שליט"א** שעזרו לנו בכל ענייני העמותה בכל דרך אפשרית לקידומה והצלחתה שה' יתן לו הצלחה ורפואה שלימה, והצלחה בחינוך הילדים, וגם ברצוני עוד להודות **להר' ניר דוד שליט"א** שעזר לי בענין הוצאת הספר שיזכה לראות נחת ובריאות הוא אשתו וכל יוצאי חלציו, ונזכה כולנו לראות בביאת גואל צדק ובניית בית המקדש אמן.

ביאור עניין ברכת העומר לבני חוץ לארץ אחר ערבית דליל שני.

עניין זה נשאל רבינו הרש"ש בנהר שלום בשאלות חכמי תוניס לרש"ש באות ס"ז האם יש לברך אחר הסדר דליל שני כמש"כ בספר חמדת ימים או שיברך אחר תפילת ערבית (דליל שני) כמו בשאר הימים ואין לשנות (ואח"כ יעשה את ליל הסדר), והשיב בדברי קודשו ז"ל שכתב להשיב שודאי צריך לומר אחר ערבית (דליל שני) כשאר לילות כי אין לה שייכות עם הסדר בלילה זו לבני חוץ לארץ כי מצות ספירת העומר היא מצות עשה דאורייתא שהיא בשני פרצופים חג"ת ונה"י הכוללים דזו"ן הכוללים כנודע, והסדר בלילה הזה (השני) לבני חוץ לארץ הוא ממצות דרבנן שהם ביסוד שהם פרצופי יעקב ורחל כנודע כמש"כ ענין מצות עשה ומצות לא תעשה בהקדמת סדר הקרבנות וע"ש.

ולפיכך צריך לומר ברכת העומר תיכף אחר ערבית דיו"ט ב' ולא יאחרנה עד אחר הסדר שאם יאחרנה הרי גורם לתת אחיזה לחיצונים בכלי מוח החכמה אשר כבר נסתלקה אחיזתם ממנו כמש"כ הרב ז"ל כי כפי סדר המשכת המוחין, כך הוא סדר ביטול אחיזתם לפיכך צריך ליזהר מאוד לאומרה אחר ערבית ולא יאחרנה עד אחר הסדר כמש"כ קצת מקובלים.

וראיתי מש"כ בספר דעה והשכל ח"ח אות ל"ג לחקור בענין זה האם יש לברך ביום השני ספירת העומר או להקדים סדר ההגדה וכתב להשיב באורך ולדידי (כאן מצטט דברי הר' מסעוד הכהן ז"ל מחבר ספר שמחת כהן) צריך עיון גדול בזה דהנה דעת כל הפוסקים ז"ל דספירת העומר בזה הזמן דרבנן, וכן פסק מר"ן ז"ל בשולחנו הטהור דאם טעה וספר בין השמשות יצא דספק דרבנן לקולא, ורק דעת הרמב"ם ז"ל נראה שהיא דאורייתא בהלכות תמידין הלכה כ"ג ובכל זמן עיין שאגת אריה, אבל התוס' והרא"ש ושאר פוסקים סבירא ליה דהיא דרבנן אם כן לשיטתם איך נספור העומר להורות סילוק המוחין וכן המשכת גדלות דחכמה ליעקו"ר דכל העולמות ואח"כ לעשות הסדר להמשיך כל המוחין וזה גורם אחיזת החיצונים בפרטות אותו מוח וכן אם עברה כל הלילה, ואיך נעשה מעשה נגד כל הפוסקים דלשיטתם יותר חשש ועוד לו יהיה דקבלת מורינו ז"ל דהלכה כהרמב"ם ז"ל בזה נגד כל הפוסקים עדיין צריך עיון גדול לדברי התו"ח דף כ"ד כי כשאנו מתקנים במצות עשה דאורייתא דזו"ן נתקן ממילא ביעקו"ר ובמצוה דרבנן ממילא נתקן בזו"ן א"כ לפי הרמב"ם ז"ל אם נספור אחר ערבית להמשיך ג"ר דחכמה בזו"ן כי הוא דאורייתא ממילא נתקן ביעקו"ר דרבנן וא"כ איך נעשה אח"כ הסדר הגם שהוא דרבנן הרי מעצמו ניתקן גם בזו"ן דאורייתא ואין לך אחיזה יותר מזה כי בעת הספירה כבר נסתלקו כל המוחין דז"א ונוק' ויעקו"ר ואיך עתה נחזור

להמשיך כל המוחין וצ"ע.

עוד כתב וז"ל ומדי דברי קשה לי על מוריניו הקדוש שכתב בנה"ש כי ספירת העומר מצוה שבדיבור בפנימיות והקרבת העומר מצוה מעשיית בחיצוניות, וכן הלל דליל פסח בפנימיות וסדר ההגדה בחיצוניות וא"כ מדוע צריך ליל ו' וליל ז' לגדלות שני דאבא עבור שהיה דרך רמז במצה הרי ספירת העומר היא בפנימיות שנכנס בערבית ליל פסח ולא היה צריך רמז, שוב מצאתי שהרב זמרת הארץ שהרגיש כעין קושיא זו וצ"ל עכ"ל (של הר' שמחת כהן).

תשובה (שהשיב לו הדע"ה והשכל) על אחרון ראשון הנה מפורש בדברי מוה"ר שר שלום דמצות ספירת העומר היא בין בבחינת פנימיות ובין בבחינת החיצוניות כאשר יראה הרואה בנה"ש דף כ"ז ע"ד וזה לשונו שם הרי מבואר בפירוש כי אחר עבור יום ראשון דפסח נסתלקו מהזו"ן המוחין וכו' שנמשכו לזו"ן בתפילת ערבית דליל פסח ועתה חזרה לבחינת תלת כלילן בתלת וחזרו החיצונים להתאחז בהם ובדמי החו"ג דנוק' כבראשונה אלא שלא היתה אחיזה גמורה וכו' אבל עתה כבר הותש כחם ונתבטלה אחיזתם הגמורה ועתה יש כח בידינו לבטל אחיזתם ואנחנו חוזרים להמשיכם להם לאט לאט על ידי מצות ספירת העומר וכל זה הוא בפנימיות כי הלל הגמור ובדילוג הוא הנז"ל בדברי הרב ז"ל הוא בתפילות שהם בפנימיות וכו', והנה גם המוחין דחיצוניות שנמשכו לזו"ן ע"י מצות סדר ההגדה גם הם נסתלקו מזו"ן על דרך סדר הפנימיות ממש וחוזרים ובאים גם הם על ידי מצות ספירת העומר כנזכר בסוף דרוש ב' של העומר וכו' וכך כתב שם בעמוד ב' ובדף כ"ה ע"ג יעו"ש.

והרי מבואר דמצות ספירת העומר היא בין בפנימיות ובין בבחינת החיצוניות וכבר מפורש יוצא גם כן בש' הכו' דרוש י"א וז"ל דכל כוונותינו עתה אינו אלא בבחינת אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה ואחר צאתו נעשה אור מקיף וזה הוא סוד הברכה של על ספירת העומר כי היא בבחינת דיבור והבל היוצא דרך הפה והוא בחינת אור המקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבית המקדש קיים ע"י קרבן העומר והנה עתה שנחרב בעוונותינו הרבים ואין בנו כח להמשיכו לכן אנו אומרים הרחמן הוא וכו' אחר ברכת העומר שהוא בחינת אור המקיף כדי שעל ידי זה יתקן איזה תיקון בבחינת אור הפנימי, ונמצא שעיקר כל הכוונה היא באור המקיף כי עדיין לא יצא כלל, אבל אור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד, ולכן כאשר תכוין בבחינת אור המקיף תכוין גם כן להמשיך אור הפנימי אבל הכוונה עיקרה תהיה באור המקיף כנזכר וכו', והרי בהדיא הראת לדעת כי מצות ספירת העומר היא בבחינת אור מקיף ופנימי דמצות קרבן העומר שהוא מבחינת מצות מעשיות דבחינת החיצוניות (ועיין לקמן שנכתוב כל בחינות ועניינים אלו באורך בביאור נפרד וע"ש).

ומורינו הרש"ש ז"ל שם בדף כ"ה כתב וזה לשונו, ואח"כ מליל שני ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים אשר נכנסו בליל פסח ונסתלקו, ועתה חוזרים ליכנס כפי סדר המדריגות כל מדריגה ביום שלה על ידי מצות ספירת העומר וכו', נמצא דכל המוחין אשר באו בליל פסח בין בפנימיות ובין בחיצוניות הם המסתלקים וחוזרים לאט לאט ע"י מצות ספירת העומר ואם כן איך אפשר ליחס על מוהרש"ש זיע"א שסבירא ליה דמצות ספירת העומר שהוא בדיבור בפנימיות דוקא ולא בבחינת החיצוניות כמש"כ רו"מ שי' הס כי לא להזכיר.

ואם תאמר הרי ממה שכתב שם ע"ד וז"ל כי כל זה הוא לתקן חטא אדם הראשון שהיה בנשמות שבניסן נבראו שהם פנימיות העולם הנקרא בכללות חסד שהוא קו ימין דכללות כל העולמות בערך חיצוניות העולמות הנקראים בכללות גבורה שהוא קו שמאל דכללות כל העולמות, ולפיכך היה המשכת המוחין באותן המ"ט ימים לאט לאט וכו', אשר מזה מוכח דבחינת מצות עשה דספירה היא בפנימיות העולמות ולא בבחינת החיצוניות העולמות הנתקן ע"י מצות מעשיות, לא כן ידידי כי האמת יורה דרכו כי עיקר מצות ספירת העומר היא בבחינת הדיבור, ועיקר כוונתה באורות המקיפים כמפורש בדברי רבינו הארי ז"ל כאמור והוא אור המקיף דבחינת קרבן העומר שהוא ממצות מעשיות בבחינת החיצוניות ובכח המצוה הזאת ועיקר כוונתה נמשך גם כן בחינת אור הפנימי המתייחס למצות קרבן העומר הנרמז באומרנו הרחמן הוא יחזיר עבודת בית המקדש במהרה בימינו, ועוד זאת בכח ועז המצוה דספירת העומר אשר נצטוינו "וספרתם לכם" שהיא בבחינת הקורבן דאור המקיף והפנימי דבחינת החיצוניות אזי המוחין אשר באו בליל פסח הן בבחינת הדיבור בתפילת ערבית שהוא בפנימיות, והן בבחינת המעשה ע"י סדר ההגדה אשר אחר עבור יום ראשון דפסח תיכף נסתלקו המוחין מזו"ן וחזרו החיצונים להתאחז בהם ובדמי החו"ג דנוק' כבראשונה אלא שלא היתה אחיזה גמורה עתה יש כח בדינו לבטל אחיזתם ואנחנו חוזרים להמשיכם להם לאט לאט ע"י מצות ספירת העומר והנה כל זה הוא בין במוחין דפנימיות ובין במוחין דחיצוניות וכמדובר באין תפונה, וגם זאת לרבות שעל ידי מצות ספירת העומר לדעת ר' יהושע שבניסן נתקן פנימיות והנשמות גם זה בכלל תיקון חטא אדם הראשון שהיה בנשמות שבניסן נבראו שהם פנימיות העולמות הנקרא בכללות חסד קו ימין וכל זה הוא ע"י כח מצות עשה דאורייתא דספירת העומר, אמור מעתה לזאת הוצרך שני לילות בגדלות שני דאבא הוא בבחי' חזרת מוחין לאט דחיצוניות דסדר ההגדה שהיה דרך רמז במצה וכמו שכתב הרז"ל וזה ברור אמת ונכון לקוצר דעתי באין שום פקפוק ודו"ק ועוד כתב לו בלשון הזה.

ואת אשר רמז רו"מ שי' להרב זמרת הארץ אשר הרגיש כעין קושיתו הנה הרואה יראה שם דף ח"י שהרב ז"ל אתי עלה מטוב טעמא דקרא דספירת העומר היא

בחיצוניות ואעפ"י שהיא בפה כמו התפילה ואינה במעשה וכו' כיון דתלה הכתוב וכתב וספרתם לכם וכו' "מיום הביאתכם את עומר" נראה שהיא בעומר והיא בחיצוניות העולמות וכו' אבל בפנימיות העולם ששם הם התפילות והתורה וכל הדברים והמצות התלויות בדיבור אין נגרע דבר מהסדר וצריך לכוין כל הכוונות בימי הפסח כסדר ימים טובים ובכל ימי העומר וכו', היא מוצאת דחילה דמר הרב זמרת הארץ ז"ל מטעמא דקרא ולא משום שהרגיש כעין קושיא דרבינו ומורינו שי' ומה שהביא ראייה שם דף י"ט ע"א וז"ל ועוד ראייה דספירת העומר הוי בחיצוניות העולמות מדברי מרן הארי ז"ל וזה לשונו גם ענין הצטרכות ב' לילות ליל ז' וכו' הן תראינה עיני צדיק רו"מ בלוח תיקון הטעויות שם תשלום הלשון כתוב לאמור הרי לך להדיא שמצות ספירת העומר הוי בחיצוניות העולמות מדתלה ב' לילות ו', ז' בסדר ליל פסח שהוא בחינת מעשה ומינה דכל הטעמים שכתב שם א"ל קצת השינויים הוא במוחין שנכנסו בסדר ליל פסח עם המוחין שנכנסו בעומר ודו"ק ע"כ.

הנה מבואר דפשיטא ליה לדעת מוה"ר שר שלום זיע"א כי דברי מרן הארי ז"ל בהצטרכות ב' לילות הוא בבחינת הסדר דליל פסח שהוא בחיצוניות העולמות, אך מינה יצא ללמד על כל השינויים אשר כתב הרז"ל הוא במוחין שנכנסו בסדר ההגדה אבל במוחין דפנימיות חולק הרב זמרת הארץ על מוה"ר שר שלום זיע"א דסבירא ליה דנסתלקו אחר עבור יום ראשון דפסח גם הם וחוזרים ע"י מצות ספירת העומר והוא אית ליה דכל ימי העומר הם בבחינת החיצוניות אבל בפנימיות אין נגרע דבר לא תחסר כל בה יעוש"ב.

והנה כל לגבי דידן בפלוגתא דרבנן הדין אנן קיי"ל כמרן מארי דאתרא הדין הוא בית אל יכב"ץ כמוה"ר ועטרת ראשנו הר' החסיד שר שלום זיע"א והוא אמר ותהי שאין לכוין שום כוונה לא בימי הפסח ולא בימי העומר זולת כוונת הספירה וכמוש"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ג ועיין באמת ליעקב בשפת אמת דף ק"א ע"ד מש"כ בזה.

ועל השאלה הראשונה בקיצור כי האמת הלכה רווחת דמצות ספירת העומר בזמן הזה היא דרבנן וכדפסק מרן ז"ל נגד דברי אביעזרי שכתב רבינו הטור ז"ל, שגם בזמן הזה היא דאורייתא וכשיטת הרמב"ם ז"ל כי רוב הפוסקים סבירא ליה שהיא דרבנן והלכתא כוותיהו וזה ברור באין תפונה.

אומנם דברי מוה"ר שר שלום ז"ל הוא מילין לצד עילאה ממלל בשורשן של יסודות הכוונה בגובה מרומים שהגם שבעוונותינו הרבים נחרב הבית ואין קרבן העומר בבחינת המעשה ממש למטה עם כל זאת השורש לא יכזב בגבהי מרומים אשר לא יחסר כל טוב בבחינה המתייחס לשורש המצוה ההיא בתיקונה ובבחינת

המשכת המוחין על ידי הכוונה במחשבה ובדיבור המעולה מהמעשה אשר תהיה בה חילוף זמן וביטול, אבל הכוונה והמחשבה והדיבור אינם מקבלים סוג החילוף והביטול בתיקונם בבחינת המתייחס לשורש אליהם כמאז ומקדם ואי לזאת עדיין יכולים לייחס במצות ספירת העומר בסדר הכוונה והמחשבה והדיבור גם בזמן הזה שהוא דאורייתא ואין לה יחס ושותפות עם סדר ההגדה דליל ב' לבני חוץ לארץ שהיא דרבנן ואין לה שום שורש מבחינת מצות עשה דאורייתא המתייחס אליה ביו"ט שני של גלויות כי היא מתורת מנהג אבותיהם, גם כי ידענו בקביעותא דירחא ואין שום ספק עם כל זאת מתורת מנהג, אם כן מצות ספירת העומר בזמן הזה וסדר הגדה דליל ב' של גלויות לא שוו בשיעוריהם בכוונתן ובשורשן, וא"כ דברי מוה"ר שר שלום ז"ל דברי אלקים חיים ודברי התו"ח דף כ"ד הוא בבחינה המתיחס לאותה מצוה בכל פרטיה ובזאת ינוח לנו גם מש"כ מוה"ר שר שלום ז"ל בהקדמת ד' כוסות דליל פסח דהקידוש הנאמר על כוס א' הוא דאורייתא יעו"ש (ועיין ספרי זהב שחוט בהקדמת הקידוש ותבין דבריו היטב) והנה קיי"ל דקידוש דיו"ט על היין הוא דרבנן לכולי עלמא ואיך יאמר נא מוריננו ז"ל שהיא דאורייתא, ולפי האמור ניהא ועיין בתו"ח דף מ"ו ע"ב ודון מינה ואוקי באתרין ואת אשר נ"ל כתבתי ודו"ק (ועיין בספר חיים שאל להחיד"א זלה"ה בח"ב סימן י' אות ב').

ודע שבספר רב פעלים בסוד ישרים ח"א אות ו' כתב המשך לספר חיים שאל להחיד"א ז"ל שכתב בזה הלשון וראיתי בספר חיים שאל ח"ב סימן י' דף ט"ז בדיבור המתחיל ואולם כתב דאומרים יום ראשון הוא בעצמות ויום טוב שני הוא רשימו בלבד ע"ש ובספר טוב הארץ כתב בשם הרמ"ק ז"ל כי יום טוב ראשון שהוא מדאורייתא מתלבש ביו"ט שני שהוא מדרבנן כהתלבש אור הקדוש באור הגולה ע"ש ומבואר בספר חיים שאל הנז"ל וז"ל יום טוב שני כתב הרמ"ז ז"ל דסודו כחיצוניות אל הפנימיות המתפשט בעולמות והיינו יו"ט שני של גלויות שהאור גולה ומתפשט לשבעים שרים וכמו שכתב יפה בזה הרמ"ק ז"ל, וכן כתוב בספר חסד לאברהם עכ"ל הרמ"ז בכת"י.

אומנם מצינו בדברי רבינו הארי ז"ל בש' הכו' בדרוש ב' דר"ה דף צ"א, ע"ד שכתב וז"ל נבאר ענין שני ימים דר"ה מה ענינם כי הרי נוהגים לעשות שני ימים ר"ה גם עתה בארץ ישראל מה שאין כן בשאר הימים טובים, אבל הענין מובן כי שתי בחינות יש בז"א והם חיצוניות ופנימיות וכנגדם הם שני ימים טובים דר"ה, והענין הוא במה שהודעתך בתפילת שחרית דחול כי כל התפילות שאנחנו מתפללים בזמן הגלות והחורבן אין בהם כח רק להעלות בחינת פנימיות העולמות בלבד ולכלול פנימיות דעשיה ביצירה וזה בזה בזה עד האצילות, וזה בכח נשמותינו הנמשכות מבחינת הפנימיות אבל בחינת החיצוניות שהם העולמות בעצמם והמלאכים אינם יכולים לעלות וז"ס הן אראלים צעקו חוצה.

רצונו לומר כי המלאכים צועקים לסיבת היותם חוצה, ואינם מפנימיות כמו נשמות בני אדם, והנה קודם החורבן היה כח ויכולת בתפילותינו להעלות הפנימיות והחיצוניות ביום אחד בלבד ולא היו עושים רק יום אחד בלבד, זולתי כשלא באו העדים אלא מן המנחה ולמעלה אבל אחר החורבן הוא בהכרח לעשות שני ימים של ר"ה וכנז' בדברי רשב"י ע"ה בספר הזוהר וביום הראשון עולה בחינת הפנימיות והנשמות, וביום השני עולה אף בחינת החיצוניות, וזהו הטעם שאמרו בזוהר דיום ראשון הוא דינא קשיא, והשני הוא דינא רפיא, והטעם הוא כי ביום ראשון עדיין לא נתבסמו העולמות ואינם יכולים להתעלות ליכלל זה בזה אומנם הפנימיות לבדו הוא העולה ונכלל כנז' ולכן הוא דינא קשיא, אך היום השני שכבר נכללת בחינת הפנימיות ביום הראשון, אז מכח זה גוף העולמות שהם בחינת החיצוניות עולים ונכללים ביום השני גם הם, ואף גם אז אינם עולין ונכללים מעצמם אלא רק על ידי הפנימיות של הנשמות, וכיון דעולים העולמות עצמן ביום השני לכן נקרא דינא רפיא ולטעם זה ביום ראשון עולה הפנימיות כדי שיהיה כח ביום שני לעלות גם החיצוניות מה שאין כן אם היה הדבר בהיפך כי ביום ראשון אי אפשר אל החיצוניות לעלות עכ"ל ע"ש.

וכתב הרב החסיד בתו"ח דף קמ"ב ע"א על ענין הפנימיות והחיצוניות הנז"ל וז"ל הכוונה היא כי כל פרצוף תחתון נקרא חיצוניות בערכו, ואינו נתקן תיקון הצריך לו בערך העליון, אבל גם הוא נקרא פנימיות בערך התחתון ממנו ונתקן ביום הראשון תיקון הנקרא תיקון בערך התחתון ממנו, אבל בערך העליון נקרא כל אותו התיקון ואותו העליה שלא נתקן ושלא עלה כלל, וביום השני נתקן תיקון שנקרא תיקון גם בערך העליון וכו' עכ"ל, ולפי דבריו של הרב ז"ל מובן כי מה שכתב רבינו ז"ל בענין פנימיות וחיצוניות, היינו הפנימיות הם פרצופי חג"ת ונה"י הכוללים דזו"ן שהם נקראים פנימיות בערך פרצופים התחתונים מהם, והחיצוניות הם פרצופי יעקב ורחל שנקראים חיצוניות בערך הפרצופים שלמעלה מהם.

ומדברי רבינו ז"ל בש' הכוונ' הנזכר לעיל למידין לענין שאר ימים טובים דבארץ ישראל מחמת קדושת ארץ ישראל אנהנו עושים תיקון ועלייה בפנימיות וחיצוניות ביום אחד על ידי תפילותינו, כי רק בר"ה שהוא זמן דין אין בנו כח להעלות הפנימיות והחיצוניות ביום אחד, אבל בשאר ימים טובים מעלים הפנימיות והחיצוניות בארץ ישראל ביום אחד, כי קדושת ארץ ישראל מסייעת, מה שאין כן בחוץ לארץ אין בנו כח בשאר ימים טובים להעלות הפנימיות והחיצוניות ביום אחד כמו בארץ ישראל, אלא צריך יום ראשון להעלות הפנימיות ויום שני להעלות החיצוניות, מיהו ביום הכיפורים שהוא יום אדיר בימי השנה וקדושתו עצומה וגדולה ומאיר לנו בהארת הבינה ואין שטן ואין פגע רע בו ביום, אז יש בנו כח לעשות כל התיקון שלם ביום

אחד ולא הצריכו שני ימים.

והנה ידוע מש"כ רבינו הרש"ש ז"ל דיו"ט ראשון הוא בפרצופי חג"ת ונה"י הכוללים דזו"ן ויו"ט שני הוא בפרצופי יעקב ורחל, והוא הדבר שכתבתי לעיל בשם התו"ח כי פרצופים העליונים נקראים פנימיות, ופרצופים התחתונים נקראים חיצוניות, והוא הדבר שכתב רבינו הרש"ש ז"ל בנה"ש דכל מצוות דאורייתא הוא בשני פרצופי חג"ת ונה"י הכוללים, אבל מצוות דרבנן הם ביסוד שהם פרצופי יעקב ורחל, ולכן כתב בספירת העומר לבני חוץ לארץ שצריך לאומרה כלילה הראשונה אחר ערבית כשאר הלילות כי אין לה שייכות עם הסדר בלילה זו לבני חוץ לארץ, כי מצות ספירת העומר היא מצוה מדאורייתא שהם בפרצופי חג"ת ונה"י הכוללים דזו"ן הכוללים, והסדר שבלילה הזה השני לבני חוץ לארץ הוא ממצוות דרבנן שהם ביסוד שהם פרצופי יעקב ורחל כנודע וע"ש (וכתבתי לעיל בתחילת דברינו).

וכן כתב הגאון מהריט"א ז"ל בפסק השביעית שהועתק באמת ליעקב בשפת אמת ובספרי דברי שלום (ועיין בספרי "זהב שבא" בסופו תשובה גדולה בענין השביעית כל הלשונות הנז' בדברי שלום ובשפת אמת ועוד חבל רבנים גאונים בקבלה בענין זה) וזה לשונו והנה כי כן כפי הכלל המסור בידינו ממה שקיבלנו מפה קדוש מוהרש"ש ז"ל, וכך כתב בכתבי הקודש שלו שכל מצוות דרבנן כגון נר חנוכה ופורים וכיוצא ממצוות דרבנן הם ביסוד שהם יעקו"ר שהם המלכויות דמ"ה וב"ן דכל הפרצופים לפיכך כל ההמשכות וכל הזיווגים הנזכרים במצוות אלו הם משורשי יעקב ורחל העליונים ליעקב ורחל דכל הפרטים, והוא להעלות מ"ן מבירורי אורות וכלים וכו'.

ואם כן יוצא לנו מזה דאיסור עבודת הארץ בשביעית בזמן הזה דרבנן ואי אפשר לומר דנתקן בכל הבחינות כי אם דוקא ביעקו"ר שהם המלכויות דמ"ה וב"ן כנז' במשפט מצוות דרבנן, ואף דיש לחלק דשאני שביעית דעיקרו מצוה מן התורה היא ולא דמי לחנוכה ופורים מכל מקום מוהרש"ש ז"ל כתב כן אפילו במצוות דרבנן דעיקרם מדאורייתא כמו מרור בזמן הזה וכיוצא, אם כן הוא הדין בשביעית, ואם כן איך נאמר דלא נכוין בכוונות הק"ש דהוא דאורייתא שהוא תיקון זו"ן כיון דענין שביעית אינו נוגע בהם כלל כי אם ביעקו"ר וכו' עכ"ל.

ונמצא לפי זה שיו"ט שני שהוא מצוה דרבנן כל ההמשכות וכל הזיווגים הנעשים בו על ידי התפילה והמצוות שבו, הכל פועלים ביעקו"ר דכל הפרטים ולא בזו"ן הכוללים, אבל ביו"ט ראשון גם בחוצה לארץ הפעולה מגעת לזו"ן הכוללים כמו ארץ ישראל תיבנה ותיכונן במהרה בימינו כי לשניהם יו"ט ראשון הוא מדאורייתא, ולפי מה שכתב רבינו הרש"ש ז"ל בענין הלולב והביא דבריו בתו"ח דף כ"ד ע"א

וז"ל התירוץ הוא פשוט כמו שכתב מורינו הרב ז"ל בענין הלולב כי כשאנו מתקנים על ידי מצוות עשה מן התורה בזו"ן, אז נעשה אותו ענין מאליו ביעקב ורחל, וכן כשאנו מתקנים על ידי מצוות עשה דרבנן נעשה בזו"ן מאליו עד כאן לשונו ע"ש.

והנה לפי זה נראה דמה שאנחנו עושין ביו"ט שני שהוא מדרבנן שהם בבחינת יעקו"ר הנה גם בזו"ן הגדולים יש תיקון זה ודבר זה הוא מוכרח דידוע דאי אפשר שיתוקנו פרצופי יעקו"ר בלתי תיקון הפרצופים של זו"ן הגדולים, אומנם אין קבלת שכר לתחתונים על תיקון הנעשה בזו"ן הגדולים ביו"ט שני מפני ששם נעשה מאליו בו ביום, ולא נעשה אלא בשביל כדי שיעשה התיקון ביעקו"ר ולכן אין להם שכר אלא רק על מצוה דרבנן הקבועה להם חובה בו ביום, וכל זה אני כותב למעמיקים בסוד ה', אבל דרך כלל בקצרה אשיב לכל שואל על דבר זה שיום ראשון הוא מתקן בפנימיות (זו"ן הגדולים חג"ת נה"י), ויו"ט שני מתקן בחיצוניות (ביעקו"ר) והכל הולך אל מקום אחד ועולה בקנה אחד והמשכיל יבין עכ"ל הפלא ופלא.

ביאור האם יש לכוין בתפילות, ובמצות, ובעליות שבת, ובייחודים בימי העומר, או שיש לאוסרם

ענין זה האם אפשר לכוין בתפילות ובמצוות וכו' כתב הרש"ש הקדוש בספרו נהר שלום דף ל"ב ע"א שנראה שאין לכוין כלל בשום כונה חוץ מכוונת המשכת המוחין שבסדר העומר ותו לא מפני פחד הקליפות שלא יתאחזו כנודע כמש"כ הארי ז"ל כי אחר עבור יום א' דפסח ונסתלקו המוחין (אז) חזרו החיצונים להתאחז אבל לא אחיזה גמורה כבתחילה כי כבר נתבטלה אחיזתם הגדולה וחזרו להתאחז בדמים ההם ואז נכנסין המוחין כסדר המדריגות וכפי סדר כניסתם כך הוא סדר ביטול אחיזתם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר שהוא ענין שבעה ימי נקיים ואז נטהרת מטומאתה ונטהרת לגמרי בחג השבועות ואז חוזרת להזדווג עמו ע"כ מדרוש ג' דדרושי הפסח ע"ש, וכן מדרוש ב' דעומר שכתב וז"ל ואחר עבור יום א' של פסח מסתלקין כל המוחין הנז' וחוזר לקדמותו לבחינת תלת כלילן בתלת וכו'.

ואח"כ מליל שני ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנז' אשר נכנסו בליל פסח ונסתלקו, ועתה חוזרין להיכנס לפי סדר המדריגות כל מדריגה ביום שלה על ידי מצות ספירת העומר וכו' לפי שאי אפשר שיזדווגו ז"ן עד היותם שבעה ספירות חב"ד חגת"ם בנויים ומתוקנים ואז תהיה היא ראויה של הזיווג ע"כ ע"ש (וכוונתו ז"ל שאחר שנשלים כל הבחינות של חב"ד חגת"ם כולם ושנוסף להם נה"י פרטיים ונה"י כוללים וכתר הכולל בשבועות אז תהיה ראויה לזיווג ופשוט וז"ש "בנויים ומתוקנים").

וכן בדרוש שביעי של פסח כתב וז"ל ענין כל המ"ט ימים של ספירת העומר דע כי הזיווג אשר באותם השבתות ויום ר"ח אייר אשר הותר לנו הזיווג עם כל זאת איננו זיווג גמור של גדלות כי עדיין ז"א בסוד הקטנות כנ"ל בענין זיווג דליל שביעי של פסח, וכל הזיווגים שבימים האלו הם על דרך מש"כ בזיווג של שביעי של פסח אלא שיש בהם שינוי קצת כפי בחינת מדריגת המוחין שנכנסו בו בזמן ההוא כנ"ל כי אינם נשלמים ליכנס כולם עד חג השבועות ואז הוא זיווג גמור דגדלות כמ"ש.

הרי כי סיבת המשך זמן הכנסת המוחין במ"ט ימים ולא ביום א' כשאר ימות השנה הוא מפני רוב אחיזת החיצונים בו וכדי לבטל אותה האחיזה לגמרי הוצרך מ"ט ימים כי מה שנתבטלה אותה האחיזה בליל פסח לא היה אלא לפי שעה והיה על פי הנס ולא היה ביטול לגמרי אבל אחר עבור יום א' חזר הדבר לטבעו לבטל אחיזתם ע"י המשכת המוחין כשאר ימות השנה ולא ע"י נס ואף זה לאט לאט לא בפעם א' כשאר ימות השנה כי עדיין אין בנו כח לבטלה בפעם א' רק לבטל אחיזתם בכל

יום ממידה אחת על ידי שנמשיך בה המוחין הראויים לאותה המידה ואף גם זה שלא כסדר המשכת המוחין בשאר ימות השנה דהיינו קטנות וגדלות שאילו נמשך הקטנות תחילה היו מתאחזים בו חס ושלום לכן גם המשכת המוחין היו שלא כסדר וגם שאין כל מוח מתפשט בכל הקו שלו רק באותה המדה לבד.

באופן כי יש עת וזמן קצוב לכל מידה כמה תשהה בלי מוחין וכפי ערך האחיזה שיש בה כך ערך ביטולה, ואחר שהמאציל העליון העריך ערכים אלו וסידר המשכת המוחין כפי מה שנראה בעיניו יתברך שעל ידי כך נוכל לבטל אחיזת הקליפות על ידי סדר זה לא פחות ולא יותר ובלאו הכי אי אפשר לבטלם אם כן מי זה ערב אל לבו בסדר כונת התפילות שהם מסודרים לשאר ימות השנה לכוונם בתפילות דימי העומר בודאי שאיש זה עונו ישא כי את קדוש ה' חילל לתת אחיזה לחיצוניים בקדושה ופוגם בנר"ן שלו ובכל תפילותיו ותורתו ומצותיו ומעשיו הטובים שיעשה בכל השנה בכולם ילך חשכים כי יתאחזו בהם כיון שנתן להם יד בימים אלו כי פסח וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך בהם בה מוליכים אותו כל ימות השנה אפילו שבת החמורה נתבטלו עליותיה בימים אלו ואין עליית העולמות והמשכת המוחין כשאר השבתות דימי השנה שהרי כתב כי הז"א עדיין הוא בסוד קטנות כנז"ל.

ואם היה עולה כשאר השבתות היו עולים הכלים שלו ומלבישים האורות דיסו"ת הכלים החיצוניים שלו ילבישו לאורות הנפש, והאמצעיים לאורות הרוח והפנימיים לאורות הנשמה, ובתוך הנשמה יתלבשו אורות החיה והיחידה ואורות הנפש שנתלבשו בכלים החיצוניים היינו בכל העשר ספירות חב"ד דנפש בחב"ד זכלים חיצוניים וחג"ת בחג"ת ונה"י בנה"י וכן באורות הרוח בי"ס האמצעיים ואורות הנשמה בכל הי"ס הפנימיים וכן אח"כ יעלו הכלים שלו וילבישו לאורות נרנח"י דאו"א עילאין על דרך הנז' ממש, וכן כאשר עולה לדיקנא דא"א על דרך הנז' ממש הוא עולה ואם כך הוא שעולה הרי בעלייתו להלביש אורות דיסו"ת כבר היה לו גדלות אחד בכל עשר ספירותיו, וכן בעלייתו לאו"א, וא"כ היאך כתב כי כל הזיווגים שבאותם השבתות איננו זיווג גמור של גדלות כי עדיין ז"א בסוד הקטנות עד חג השבועות ואז הוא זיווג גמור דגדלות עכ"ל.

ואם כפי הנזכר הרי כבר יש לו אפילו גדלות ב' בכל הי"ס אלא ודאי כדאמרן שאינם עולים וזה פשוט וכל כך היה פשוט להרב ז"ל שכך אנחנו מבינים עד שחשש שמא נאסור עלינו מצות עונה בראותינו כי שבתות אלו נשתנו משאר שבתות שאין בהם עלייה לזו"ן ולעולמות על ידי התפילות והם מוחין דגדלות בנה"י עד חג השבועות, ואין זיווג לזו"ן עד שיהיו ז' ספירות חב"ד חג"ת בניינים ומתוקנים ואין זה נשלם עד חג השבועות, א"כ היה נראה לאסור הזיווג בכל השבתות ההם לכך הוצרך הרב ז"ל לכתוב זה לומר כי מה שישראל מעוררים זיווג העליון

על ידי קיום מצות עונה דשבתות האלו הוא לזיווג דקטנות ואינו זיווג דגדלות כשאר השבתות להשמיענו שאין לבטל מצות עונה בשבתות ההם מפני כך כי יש מקום לקיומה והוא על דרך הנז' באופן כי אין לכוין במנחת ערב שבת וקבלת שבת בעליית העולמות דבי"ע כיון שזו"ן דאצילות לא עלו, ובחול לא ירדו יותר וכמצב מעמדם שנמצאו בליל ראשון של העומר כך הם עומדים כל ימי העומר והולכים ונתקנים בהמשך מ"ט ימים.

אלא שיש בהם שינוי כפי בחינת המוחין שנמשכין בזו"ן בזמן ההוא שאף הם מקבלים הארות אלו הראויים להם מן בחינת המוחין ההם שנמשכו בזו"ן כנודע כי כל מוח כלול מאבי"ע, וכל בחינה מאבי"ע, וכל בחינה מאבי"ע שנתקנה וקיבלה המוחין הראויים לה הרי היא מתוקנת ועומדת כביום השבת בעת המוסף (ששם נשלמו בבחינת מוח החכמה כולו ע"י או"א עילאין וכדוגמתם הם המוחין שנכנסים בימי העומר גם) וכל בחינה מזו"ן דאצילות שעדיין לא הגיע זמן תיקונה הרי היא וכל הבחינות שכנגדה דבי"ע עומדים כבעת העיבור ג' כלילן בג' עד בא זמן תיקונם ונתקנים על דרך הנז"ל באופן כי אין עלייה וירידה באבי"ע על דרך שאר ימות השנה אלא על דרך הנז"ל הם נתקנים ועולים כי מה שגורם לנוק' דז"א לירד בלילה לבי"ע חוץ מכמה סיבות הנודעות.

והסיבה העיקרית היא כי אחר שלש שעות בלילה מסתלקים נה"י דישסו"ת שנכנסו בערבית בז"א ונכנסים בלאה ובונים ומגדלים ומתקנים אותה מכלים דרחל והולכת ונתקנת עד חצות ובאה ועומדת לפני ז"א להזדווג עם יעקב ואז נדחית הנקודה העשירית דרחל לבי"ע כנודע, אבל בעומר כל הבחינות מיסו"ת ומאו"א כבר נכנסו בז"א ואי אפשר שיסתלקו משם עד חג השבועות, ונמצא כפי זה כי אין אותה ההנהגה דשאר הלילות דימי השנה נוהגת בלילות דימי העומר ואין הנקודה העשירית דרחל נדחית לבי"ע כי מי דחה אותה כי אין לאה לוקחת כליה דרחל להבנות מהם כי אין המוחין מסתלקים להיכנס בה, וא"כ כפי הנז"ל ישיכיל המעיין כי אין שייכות לסדר הכוונות דתפילות ומצוות דחול ושבת דימי השנה בימים של העומר והמכוין בהם אין לו על מה שיסמוך בדברי הרב ז"ל ואומנם ראוי לחקור לדעת מה נעשה מתפילות דחול ושבת דימי העומר ואיך אין עליות השבת החמורה נוהגים בשבתות דימי העומר וכו' עכ"ל.

עוד כתב בנהר שלום בדף ל"ב ע"ד בסופו שהמוחין שנמשכו בליל פסח ונתקיימו בזו"ן כל הלילה ההוא ויום א' דפסח ואח"כ בתחילת ליל ב' נסתלקו כל המוחין וחזרו להימשך ע"י מצות ספירת העומר והנה המשכתם בליל פסח היה כדי להתיש כח הקליפות ולהפרידם מהקדושה ואחר שעבר יום א' חזרו הקליפות להתאחז, אבל לא אחיזה גמורה, וחזרו המוחין להמשך על ידי מצות ספירת העומר לאט לאט מדריגה אחר מדריגה וכפי סדר כניסתם כך הוא סדר ביטול אחיזתם על סדר

מ"ט ימים שנשלם ביטול אחיזתם לגמרי ואז ביום השבועות נמשך הכתר וכנזכר כל זה בספר הכוונות.

והנה אם היינו מכוונים במנחה דיום א' דפסח שחל בשבת להמשיך המוחין דכתר היה מתבטל אחיזת החיצונים ביום ההוא לגמרי ואין זה רצון המאציל כי כל זה הוא לתקן חטא אדם הראשון שהיה בנשמות שבניסן נבראו הנשמות שהם בפנימיות העולמות הנקרא בכללות חסד שהוא קו ימין דכללות כל העולמות, בערך חיצוניות העולמות הנקרא בכללות גבורה שבראש השנה נבראו שהוא השמאל דכללות כל העולמות ולפיכך היה המשכת המוחין באותם המ"ט ימים לאט לאט ולפיכך אין לכוין באותה המנחה כנלע"ד.

וגם לפי זה אין לכוין במצוות ובתפילות של כל אותם המ"ט ימים בשום כוונה כלל לא בחול ולא בשבת מלבד כוונת העומר בלבד ואין עוד, כי כל מדריגה שנשלם בירורה ותיקונה אז מתפשטים בה המוחין ואין לומר כי כל התפילות והמצוות של כל יום הוא בפרטות אותה מדריגה של אותו יום, כי אין כל מדריגה נשלמת אלא עד תשלום כל המ"ט ימים כמ"ש בדרוש ז' שהוא דרוש א' של העומר דיבור המתחיל עוד יש כוונה אחרת וגם היא אמיתית וכו' (הגהה לפנינו הוא בדרוש ח' שהוא דרוש שני בענין ספירת העומר) וגם אין לומר כי מצות העומר בפני עצמה והתפילות ושאר המצוות כל א' בפני עצמה, אמת ונכון הדבר בשאר ימות השנה אבל בימים אלו שבאו לתקן חטא אדם הראשון אינו כן וכך כתב בדרוש י"ב ד"ה ענין כל המ"ט ימים וכן בדרוש ז' כתב לפי שאי אפשר שיזדווגו זו"ן עד היות ז' ספירות אלו בנויים ומתוקנים, ואח"כ בליל שבועות אין נמשכים המוחין דכתר מא"א עד אחר הטבילה שבה נמשכין שרשי ד' מוחין שבכתר דישסו"ת ודאו"א ודא"א וכל אלו המוחין שנמשכו בעומר ובליל שבועות הם המוחין דאחור, ואח"כ בתפילות של יום שבועות צריך לכוין ממילת באהבה של העמידה ואילך להמשיך המוחין דפנים מישסו"ת ומאו"א ומא"א עד סוף (תפילת) המוסף ואז מזדווגים זו"ן זיווג דגדלות (ועיין בתפילה לקמן שנבאר הכל היטב).

וכמו שמראש השנה עד שמיני עצרת שאין לכוין בתפילות הימים ההם רק בשני ימים דראש השנה זה בפנימיות וזה בחיצוניות ואח"כ משם ואילך עד ערב יוה"כ אין לכוין רק ממילת באהבה ואילך לנסור שני הפרצופים המתייחסים לאותו יום ואח"כ במלך עוזר וכו' להמשיך המוחין דפנים לפרצוף דפנים דאותו יום דרחל וכו' (וכן הוא בימי העומר ובשבועות כנז"ל).^א

א. וכתב במנהגי בית אל אות נ"ג שמליל א' דעומר אין מכוונים שום כוונה עד חג השבועות לא בתפילה ולא בברכות ושום מצוה זולת ברכת העומר וספירת העומר בלבד וכתב שם באות נ"ה שאין לגלח עד שבועות וכשחל מ"ט בשבת אז מגלחים ביום מ"ח לכבוד שבת ויו"ט, ואחר גמר כל שבוע מהעומר אחר הספירה אומרים יהי רצון וידייכם לכותב בשבועות ככתוב בסידורים וכתב עוד

ובענין הגילוח בימי העומר צריך לזהר לשמור מאוד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום מ"ט וכמנהג הארי זלה"ה ולא כמו שכתבו קצת מקובלים אחרים לגלח במ"ח כי ענין המוחין של העומר הם בפני עצמם וענין השיערות בפני עצמן ואינם דומים זה לזה, ובחינת יום דמ"ט דשיערות לא נמשכה כלל עד יום המ"ט, ונסתפקתי ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח במ"ח ולא איפשיטא לי, ולולי שהכרחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח, גם לא התרתי לחתן לגלח קודם שבועות בכמה ימים עכ"ל (ועיין בספר בית מועד שכתב דרבינו מוהרח"ו ז"ל היה מגלח בליל מ"ט תיכף אחר ספירת העומר יעו"ש ומזה ראינו מקובלים בדור האחרון שנהגו לעשות כן בזמננו, ויש שנהגו ביום מפחד בלילות).

באות נ"ז שבשבוע שיש מהעומר עושים תיקון כרת כל הלילות מהשבוע בוידי הגדול של יוה"כ וכו', ועיין בספר זמרת הארץ דפים כ', וכ"א שמאריך בקושיות הרבה על הרש"ש ז"ל מדוע אין לשנות בכוונות גם בימים אלה וע"ש.

ביו"ט יש עלייה של אבי"ע דאצילות מתוך ימי החול, וגם עלייה לאבי"ע תחתונים דחול מג' לג', וגם תיקון פנימיות וחיצוניות.

ענין זה של ב' בחינות אלו שהם אבי"ע דאצילות המתלכשים בששת ימי החול ועולים בערב שבת, וגם ענין אבי"ע התחתונים העולים מג' לג' בכל יום בששת ימי השבוע כתב עניינם בנה"ש דף ל"ד ע"ג וז"ל כבר נתבאר בהקדמה של סדר הקרבנות כי לצורך (סיוע בעליות) הברורים יורדים כל הפרצופים דאבי"ע דאצילות בששת ימי המעשה, ומתלכשים בפרצופים שכנגדם בבי"ע, והם מתלכשים בבי"ע דחול רוצה לומר בבי"ע דקליפות, עד ליל שבת שאז יוצאים האבי"ע דקדושה מתוך ימי החול ומתעלים ועולים למעלה למקומם ושורשם העליון, ונשאר חלל פנוי בין הקדושה לימי החול י"ד מדריגות (וזה נעשה מאליו) ולפיכך נאסרו כל המלאכות תיכף מתחילת ליל שבת, מה שאין כן ביו"ט שהותרה מלאכת אוכל נפש (כדלקמן שנשאר נה"י וחג"ת תוך ימי החול), ואח"כ ע"י התפילות דשבת עולים ומתגדלים (הפרצופים) ע"י שמקבלים מוחין חדשים בתוספת נשמה יתירה ממקום עליון כמ"ש במקומו בע"ה (וקיצור דבריו אלו של הקדוש הרש"ש זלה"ה הוא שכדי לברר את בירורי המלכים שירדו בעולמות בי"ע תחתונים דחול צריכים בימות החול שירדו לסייע לנשמות גם עולמות אבי"ע דאצילות כדי להעלות את אותם בירורים הנז', ובשיתוף הנשמות והעולמות הנז' דאצילות יש באפשרותנו יכולת להעלות את אותם הבירורים בהיכלות שבכל עולם ועולם עד האצילות המלוכשת בששת ימי החול, שהיא בחינה הנז' שעולים אליה בתפילת העמידה, ושם אנו מעלים את אותם בירורים ומורידים מוחין חדשים ובונים את הפרצופים שצריך לתיקון אותו היום בתפילה כידוע היטב למכוונים, ובלא עזרה מצד העולמות דאצילות הנז' לא יהיה כח בידי הנשמות של בני האדם הישראלים יכולת להעלות את אותם בירורים, וגם בכל העולמות לבד בלי סיוע הנשמות של בני האדם הישראלים אין יכולת לבדם להעלות את אותם הבירורים, ולכן בסיוע ושיתוף שתיהם מעלים בסדר ההיכלות את הבירורים שאפשר לברר באותו היום ולהעלותם מעולם לעולם כנז' בסדר הקרבנות ביאורו היטב ועיין גם בספרי "זהב טוב" עניינם בסדר תיקון ההיכלות ותבין היטב מש"כ).

אומנם ביו"ט מתעלים ויוצאים פרצופי האצילות מתוך בי"ע דקדושה, וגם בי"ע דקדושה מתעלים ויוצאים מתוך ימי החול, רוצה לומר דקליפות עד שיעור שנשאר נה"י וחג"ת דעשיה מלובשים בימי החול, וזהו מה שנעשה מאליו, ואח"כ ע"י התפילות של היו"ט (ממשיכים) ומתעלים העולמות ועולים עוד מדריגה א', עד שעולים גם החג"ת דעשיה מתוך ימי החול ולא נשאר (בימי החול) רק נה"י דעשיה מלובשים בתוך ימי החול ולפיכך הותרה (ביו"ט) מלאכת אוכל נפש שהם בחינת הנה"י הנז'.

וזה אצלי מש"כ הרב ז"ל כי הגדלות א' נכנס מאליו (בכח קדושת היום הנז' בליל פסח בקידוש, וכן בכל מקום) והוא כי בעליית העולמות עלו זו"ן למקום שהיו עומדין ישסו"ת, ואח"כ ע"י התפילות של יו"ט עולים עוד עד מקום או"א, וכל זה הוא סדר שיעור עליית העולמות, אומנם בהמשכת המוחין לזו"ן צריך להמשיך להם גם מיססו"ת ממקום שהם עומדים בו עתה, ויובן עם מש"כ בהקדמה וע"ש היטב וזה ודאי בין בחיצוניות ובין בפנימיות עכ"ל (ונמצאנו למדים שיש ב' סוגי עליות אם זה באבי"ע דאצילות המלובשים בימי החול, ואם זה בכי"ע תחתונים שגם להם יש עלייה מג' לג', ונמצא שב' סדרים אלו ישנם גם בחול, ובשבת, וביו"ט, רק שמשנתנה לפי הזמן מקומם) ועיין מש"כ בספרי "זהב מופז" בעניין סדר עליות העולמות בערב שבת ותבין הכל היטב.

וצריך אתה לדעת שהמוחין דחיצוניות שנמשכו לזו"ן ע"י מעשה המצות שבסדר ההגדה גם הם נסתלקו מהזו"ן על סדר הפנימיות (שבתפילה) ממש וחוזרים ובאים גם הם על ידי מצות ספירת העומר כנז' בסוף דרוש ב' של העומר וזה לשונו וצריך ליתן טעם אל קצת השינויים הנ"ל והוא כי סיבת כניסת גדלות א' דאבא קודם דאימא הוא לפי שכיון שבלייל פסח נכנסו כל המוחין לכן עתה הספיק טעם ההוא שיכנס עתה דגדלות א' דאבא בתחילה לפי שהוא אור יותר גדול ובו נכלל מוח אמא, גם ענין כניסת הקטנות הא' אחר גדלות ב' דאימא הוא לסיבה הנז"ל בליל פסח כי הוא דינין קשים ולשלא יתאחזו בו החיצונים אינו נכנס עד שיכנס גדלות שני דאימא, אבל אין צורך עד כניסת גדלות ב' דאבא גם כן, גם ענין הצטרכות שתי לילות ליל שישי וליל שביעי דגדלות ב' דאבא הטעם הוא כי עיקר ליל פסח היתה בעיקר ארבעה כוסות שבהם נרמזו ארבע מוחין דאימא אבל גדלות ב' דאבא לא נכנסו רק דרך רמז קטן בענין המצה אחר שנכנסו כל שאר המוחין ולכן הוצרך עתה שתי לילות כי בליל א' נכנס תוך הגולגולת דזעיר ומניח בו קצת רושם ובליל השנית נכנס הוא עצמו כנ"ל והם סוד ליל שישי וליל שביעי ע"כ.

ובענין המוחין דחיצוניות ודפנימיות כתב בפתח עינים החדש ח"ז שישי ג' שמועות בדברי הרש"ש ז"ל ששמועה א' נמצא כי המוחין דחיצוניות נמשכים עם המוחין דפנימיות ע"י מצות ספירת העומר וכו' כי ע"י הברכה נמשכים הל"מ דצלם ועל ידי הספירה צ' דצלם דחיצוניות ופנימיות.

ושמועה ב' מאידך מצינו להרש"ש בנה"ש דף ל"ז ע"א ד"ה ובסעודת שכתב כי המוחין דאחור דבחינת החיצוניות נמשכין ע"י מנחת שיעורים ע"ש, וכן הוא בסידור הנדפס לליל שבועות ח"ו דף י"ב ע"ב וכיוצא בזה כתב בספר זמרת הארץ סימן ס' (כ' סע"ב) עיי"ש דמייתי משמיה דהרש"ש וז"ל ועפ"י סדר מורי הרב ז"ל (הרש"ש) דס"ל דהקרבת העומר תיקן החיצוניות ונמשכו כל המוחין בחיצוניות ועומדים שם עד חג השבועות, וספירת העומר הוא בפנימיות וכו' עכ"ל, וכנגד ב'

שמועות אלו מצינו שמועה שלישית והיא להלן בסידור שלפנינו דף ט"ו סע"ב דעל ידי אמירת "הרחמן" יכוין לתקן איזה תיקון בבחינת החיצוניות ושורש הדברים בדברי הרז"ל בש' הכו' דף פ"ה ע"ג והרי שלשה כתובים המכחישים זה את זה וצ"ע.

ודע דהם ב' בחינות הא' הוא בחינת המקיף, והשני הוא בחינת אור הפנימי ותרוייהו איתנהו הן בבחינת החיצוניות והן בבחינת הפנימיות, והנה אור המקיף נמשך ע"י הברכה, ואור הפנימי נמשך ע"י קרבן העומר ובזה הזמן שאין לנו קרבן העומר נמשך האור מקיף ע"י הברכה, והאור הפנימי נתקן מעט ע"י אמירת הרחמן (ועיין לקמן בענין זה דברים מסוכמים היטב) והנה כל זה שאנו אומרים דהאור הפנימי היה נמשך ע"י קרבן העומר ובזה הזמן נתקן ע"י הרחמן וכו' הוא בבחינת החיצוניות שכיון שהוא חיצוניות הנתקן בכל מקום ע"י מעשה הלכך היו צריכים לקרבן העומר, ובזה הזמן כיון שהן בעון אין לנו קרבן, על כן נתקן ע"י אמירת הרחמן.

אבל בבחינת הפנימיות גם האור הפנימי נתקן ע"י הדיבור ואינו צריך לקרבן העומר שהוא מעשה, ומעתה יש לומר דבבחינת האור המקיף נמשך על ידי ספירת העומר הן החיצוניות והן הפנימיות, ובבחינת האור הפנימי נמשך ע"י ספירת העומר רק הפנימיות בלבד ואילו החיצוניות נתקן מעט ע"י אמירת הרחמן, ועל פי זה יתבאר דמש"כ כאן דחיצוניות ופנימיות קאי על בחינת האור המקיף הנמשך ע"י הדיבור, ובזה אתי שפיר כל השמועות דמש"כ כאן דחיצוניות ופנימיות קאי אבחינת אור המקיף ותרוייהו נתקנים ונמשכים כאחד ע"י הדיבור דהברכה.

ומש"כ בנה"ש דהחיצוניות נתקן ע"י מנחת שיעורים קאי אבחינת החיצוניות דאורות הפנימיים ובזמן הבית דוקא, ומש"כ להלן דהחיצוניות נתקן ע"י הרחמן וכו' ר"ל בבחינת החיצוניות דאור הפנימי והוא בזה הזמן שאין לנו קרבן, ועיין להשמן ששון ז"ל בביאורו לדרוש ה' דעומר אות ט' מש"כ ובשערי רחמים ס"ג סימן קמ"ד ובספר אמת מארץ כ"ז וכ"ח ובבאתי לגני ח"ד פ"ט אות ט' שכתב כי ע"י הרחמן נתקן בחינת הפנימיות דחיצוניות, ור"ל בחינת אור הפנימי דחיצוניות וכנ"ל.

אלא דלדברינו הנז' נתווסף עוד כי בחינת אור המקיף דחיצוניות נמשך עתה ע"י הדיבור עם המוחין דפנימיות וראה עוד בשלום וצדק סימן מ' אות ח"י (דף כ"ח ע"א) דכל השמות דהגרנח"י והכלים והמוחין כולם הם בבחינת אור המקיף ע"י ש.

אי נמי י"ל דרך פשוט דזה וזה גורם, וכלומר דבחינת החיצוניות נמשכת עם המוחין דפנימיות וכמ"ש בסידור כאן, אלא שהיא נעשית ע"י אמירת הרחמן דכיון שבזמן הבית היו נמשכים ע"י מנחת שיעורים, ובזה הזמן ליתא הלכך נמשכים עם המוחין

וענין זה נעשה בכח אמירת הרחמן.

אי נמי י"ל באופן יותר פשוט והוא העיקר דלעולם החיצוניות נמשך ע"י אמירת הרחמן ומש"כ כאן דחיצוניות ופנימיות היינו בפרטות הפנימיות וכנודע דכל מה שיש בכלל יש בפרט וע"ד שכתב הרז"ל בע"ה ש' הפרצופים פ"ו והרש"ש ז"ל בחידושים מפורדים אות ח"י וא"כ הפנימיות הנמשכים עתה בפרטותם יש בהם חיצוניות ופנימיות ועלייהו קאי וכו' וצ"ע בכל דברים אלו.

המוחין דליל פסח נכנסו כולם בדרך נס, והזיווג בו נאסר לנו, ובימי העומר שוב נכנסים על ידינו לאט לאט ולא נאסר הזיווג בימים אלו.

ענין זה כתבו הרש"ש בנה"ש דף ל"ה ע"א והזכרנו מקצתו לעיל שאחר שהוגדל ז"א בדרך נס ברגע א' כל מדריגות הגדלותו (בב' מוחין דנשמה וחיה) לבטל אחיזת החיצונים בליל פסח, ואחר שנתבטלו הוחזר הדבר לטבעו להכנס בעומר לאט לאט מדריגה אחר מדריגה עד שבועות, ובזה תבין ענין איסור הזיווג בליל פסח שמיכיון שבליל פסח הזיווג העליון לא נעשה על ידינו אלא בדרך נס לכן נאסר לנו, אבל בשאר ימים טובים שהזיווג העליון נעשה על ידי תפילתנו אז יש מצות עונה והותר הזיווג לנו, וגם בזה תבין מש"כ בספר הזוהר פ' אמור כי ענין ימי ספירת העומר הם בסוד ספירת שבעה ימי נקיים כדי שתטהר האשה העליונה לבעלה בחג השבועות וקשה שכיון שכבר היה זיווג העליון בליל פסח כמו שזכרנו בשם ספר הזוהר בפ' אמור אם כן הרי כבר יצאה מחטאת טומאתה של גלות מצרים ונטהרה לבעלה ונזדווגה עמו, ואיך חוזרת אחר הזיווג ההוא לספור ימי נקיים.

אבל הענין יובן עם הנז' כי הנה ענין הטומאה הזו היא נמשכת מאותם החמשה דמים של טומאה שקיבלה בזמן גלות מצרים מבחינת לבושי הגבורות מתמצית הנשאר מסיגיהם כנ"ל, ולכך היא צריכה להיטהר מאותם הדמים הטמאים כי אז היו החיצונים נאחזים גם כן בה, ובליל פסח אשר הגדיל זעיר ברגע א' כל ההגדלות ההם (עד גדלות ב' דאו"א עילאין) נפסקו הדמים ההם ונתבטלה אחיזת החיצונים מזו"ן לגמרי, ולכן נטהרה ולא הוצרכה למנות שבעה ימי נקיים לפי שעה שנטהרה שלא כדרך הטבע.

אבל אחר שעבר יום ראשון דפסח ונסתלקו המוחין אז חזרו החיצונים להתאחז, אבל לא אחיזה גמורה כבתחילה כי כבר נתבטלה אחיזתם הגדולה (בליל פסח כנז"ל), וחזרו להתאחז בדמים ההם ואז נכנסים המוחין בסדר המדריגות וכפי סדר כניסת המוחין כך הוא סדר ביטול אחיזתם של הקליפות לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר שהוא ענין ספירת שבעת ימי נקיים ואז נטהרה מטומאתה ונגמרת ליטהר בחג השבועות ואז חוזרת להזדווג עמו כמו שנבאר לקמן בע"ה.

וכן גם כתב בדרוש שמיני והוא דרוש ב' דעומר וזה לשונו כי גדלות הזה דז"א היה לפי שעה בליל ראשונה של פסח כדי שיוכלו ישראל ליגאל ואחר יום ראשון של פסח מסתלקים כל המוחין הנז' וחוזר לקדמותו לבחינת תלת כלילן בתלת וחזרו החיצונים להתאחז בהם ובדמי החו"ג דנוק' כבראשונה אלא שלא היתה אחיזה גמורה כבתחילה וכנז"ל. וזהו הטעם שאין אומרים הלל גמור רק ביום הראשון בלבד (והלל הוא בפנימיות שהוא בתפילות שהם הפנימיות ומבואר במקום אחר

באריכות) ואח"כ מליל ב' ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנז' אשר נכנסו בליל פסח ונסתלקו ועתה חוזרין ליכנס כפי סדר המדריגות כל מדריגה ביום שלה ע"י מצות ספירת העומר בנ' יום שבין פסח לעצרת וכו' ע"ש והכל מובן כמו שכתבנו.

ומזה מובן מש"כ לעיל בענין כשחל פסח בשבת שאין לכוין במנחה של אותה שבת להמשיך לזו"ן את המוחין דדיקנא דא"א כשאר השבתות כי אם היו נמשכים להם אותם המוחין שהם המוחין הנמשכים להם בחג השבועות, היתה אחיזת החיצונים מתבטלת מהם לגמרי אפילו אחר עבור יום א' דפסח ולא הייתה מתקיימת מצות ספירת העומר ולא מצות חג השבועות, ואין זה רצון המאציל כי אם לבטל אחיזתם לאט לאט ע"י מצות ספירת העומר, ואח"כ בחג השבועות נמשיך להם את המוחין דא"א ונטהרים לגמרי כי זהו סדר תיקון חטא אדם הראשון לדעת רבי יהושע שבניסן נתקן פנימיות העולמות והנשמות (ועוד נכתוב בזה באורך בביאור תיקון ראש השנה בב' ימים שלו ועיין בביאורי על ר"ה ותבין הכל).

ביאור עניין מש"כ הרש"ש בסדר התכללות והתקשרות י"ס באורך ובעובי, ואופן תיקונם בימי העומר בפרצופים.

ראשית לפני שנבאר ענין זה צריך אתה לדעת לשון ש' הכו' מדרוש ח' דפסח והוא דרוש ב' דעומר שכתב שנתבאר לעיל כי הגדלות הזוה דז"א היה לפי שעה בליל ראשון של פסח כדי שיוכלו ישראל ליגאל, ואחר יום ראשון של פסח מסתלקים כל המוחין הנזכרים וחוזר לקדמותו לבחינת ג' כלילן בג', וזהו הטעם שאין אומרים הלל גמור אלא ביום ראשון של פסח בלבד.

ואח"כ מליל ב' ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים שנכנסו בליל פסח ונסתלקו, ועתה חוזרים ליכנס כפי סדר המזריגות כל מזריגה ביום שלה על ידי מצות ספירת העומר בנ' יום שבין פסח לעצרת.

ונודע כי אין הכתר נמנה לעולם ואינו נכנס במספר רק מן החכמה ולמטה (והטעם שאינו נמנה ונחשב מיכיון שבא מת"ת דאימא גם באורות וגם בכלים ואין לז"א מעצמו כלום אלא הכל מזולתו וכנז' בכוונת קונה הכל מתיקון הכתר כמש"כ בספרי "זהב אופיר" וע"ש ותבין היטב) והנה כאשר נספור ונמנה שבעה ספירות שיש מן החכמה דז"א ולמטה הם חב"ד חג"ת ושם הוא מקום התחלת בנין הנוק' מלכות מאחורי הת"ת כנודע, ועמה הם ז' ספירות וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו לפי שאי אפשר שיזדווגו זו"ן עד היות ז' ספירות אלו בנויים ומתוקנים ואז תהיה ראויה לזיווג.

וליהיות כי כל א' מאלו הז' הם כלולים מכולם לכן לא הספיק ז' ימים, אלא צריך ז' שבועות, וכל שבוע כולל ז' ימים ונמצא כי בכל שבוע מאלו הז' שבועות נתקנת ספירה א' מז"ס הנזכרות, באופן כי בשבוע הא' נתקן מוח החכמה בז' בחינותיו וכו' ובשבוע הז' נתקנת המלכות בכל ז' בחינותיה.

ונלע"ד שיש בזה ב' כוונות ושתייהם אמיתיות **שהא'** היא כי בשבוע הא' נגמר ליכנס מוח החכמה ובו כלולים כל הז' בחינות הראויות לימצא תוך המוח הזה כי הנה צריך שיהיה כולל בתוכו חב"ד חגת"ם וכולם נרשמים ונמצאים שם במוח החכמה, ועל דרך זה בכל הז' ספירות הנזכרות **והב'** כי מוח החכמה מתפשט בכל ז' ספירות אלו כיצד הנה בחכמה מתפשט חלק הראוי לה, וכן מתפשט מן החכמה בבנינה חלק הראוי לה להתפשט בה ועל דרך זה בכל הז' עד המלכות, והנה ב' פירושים אלו הם הפכיים זה מזה, ואפשר ששניהם כאחד טובים, **אומנם הפירוש הא' הוא היותר אמיתי** כפי מה שמצאתי בקונטרס מן העת ששמעתי הדרוש הזה ממורי ז"ל.

ונבאר עתה סדר ב' השמועות וכתב עניינם בשמן ששון אות ה' **שפירוש הא'** שבשבוע א' מוחין דחכמה, ובשבוע ב' מוחין דבינה ובו נרשמים ונמצאים חב"ד חגת"ם, וכן על זה הדרך בשבוע ג' מוחין דחסדים דדעת חב"ד חגת"ם, וכן בשבוע ד' במוח גבורות דדעת וכו', ושבוע ה' מוח החסד, ושבוע ו' מוח הגבורה, ושבוע ז' מוחי ת"ת ומלכות יחד, ונמצאים בהם חב"ד חגת"ם.

ונמצאנו למדים מפירוש זה דכל הז' בחינות דחב"ד חגת"ם נמצאים במוחי החכמה, וכולם דמוח חכמה ממש ואין בו שייכות התפשטות והתערבות עם מוח הבינה הכולל בו בעצמו חב"ד חגת"ם שבו שכנגד שבוע ב', וכן בשבוע ג' וד' במוחי החו"ג דדעת שבכל א' מהם יש בו חב"ד חגת"ם וכו' וכן בשבוע ז' וכל א' נדרש לעצמו.

ולפי הפירוש הב' הוא להיפך שאדרבא מוח החכמה דשבוע א' מתערב עם חב"ד חגת"ם דכל הז' שבועות, ונמצא דלא נגמר תיקון מוח החכמה דשבוע א' עד סוף שבוע הז' והוא באופן זה שבחינת חב"ד חגת"ם שבו נתפשט ונעשה חכמה דכולם, כיצד חכמה שבו נתקן ונעשה מחכמה שהיה בו תחילה, ובינה שבו נעשה מחכמה דפרצוף בינה, ודעת שבו נעשה מחכמה שבדעת, וחגת"ם שבו נעשו מחכמות דחגת"ם, וכן על זה הדרך במוח הבינה שבשבוע ב' הכוללת חב"ד חגת"ם ונתקן ונעשה מבינות דכולם כיצד חכמה שבה נעשה מבינה שבחכמה, ובינה מבינה עצמה, ודעת שלה מבינה שבדעת, וחגת"ם של מוח הבינה מבינות דחגת"ם, וכן על דרך זה בשבוע הג' בדעת הכולל דז"א מדעות של כולם, כיצד החכמה שבדעת מהדעת שבחכמה, והבינה של הדעת מהדעת דבינה, והדעת מהדעת, וחגת"ם דדעת מדעות דחגת"ם, וכן על דרך זה מוח החסד והגבורה והת"ת והמלכות שבשבוע הו' והז' הכולל מחגת"ם דכולם, ועל דרך הנז' לעיל גם בחב"ד שבארבע שבועות ראשונים ודי בזה.

ונמצא דהפרש מפירוש א' לפירוש ב' כפי הנז' הוא זה (ועיין מה שנכתוב לקמן מנה"ש דף ל"ו) **שכפי פירוש הא'** נגמר מוח החכמה לגמרי ליתקן בחב"ד חגת"ם שבו בשבוע א' ולא נשאר לשבוע ב' ועד שבוע ז' שום בחינה להתקן ממנו, **ולפי פירוש הב'** הוא להיפך דלא נגמר ליתקן מוח החכמה כי אם עד שבוע הז', וסדר המשכת המוחין הוא באופן זה שבוע א' נמשך המוחין דקטנות א' וב', וגדלות א' וב' דמוח החכמה דז"א דז' בחינות רוצה לומר דז' פרצופים הכוללים דז' שבועות שהם לחכמה דחכמה בשבוע הא', ולחכמה דבינה השייך לשבוע הב', ולחכמה דדעת בשבוע ג' וד', ושבוע הו' והז' וכו', וכן על דרך זה ממש בשבוע הב' בהמשכת המוחין לבינות דכל ז' שבועות ואפילו דפרצוף החכמה דשבוע א' שעבר, וכן על דרך זה בשבוע ג' לדעת דז' שבועות ואפילו דפרצוף חכמה דשבוע א' שעבר, וכן על דרך זה עד שבוע ז' באופן שלא נגמר סדר תיקון והמשכת המוחין דכל הבחינות

עד שבוע ז', אך כפי זה שהם ב' פירושים הופכיים זה מזה איך יוצדק לו ב' כוונות אלו שתייהם אמיתיים ותשובה לזה.

תדע שכן הוא האמת והוא שפירוש הא' מדבר בפרטות חב"ד חגת"ם דפרצופי חכמה דכל א' מז' חכמה דחב"ד חגת"ם שבז' שבועות הנתקן בשבוע א' כנז"ל ואין בה שום התערבות והתפשטות עם שאר הספירות רק מיניה וביה שליל א' חכמה וליל ב' בינה וליל ג' דעת וכו' וליל ז' מלכות, והפירוש הב' מדבר בבחינת כללות חב"ד חגת"ם שבז' שבועות אשר הם מתפשטים ומתערבים זה בזה כולם עם חכמה שבשבוע א', וחכמה עם כולם כנז"ל וזה מבואר היטב בנה"ש דף ס"ה ע"ב והחדש כ"ח (ל"ו ע"ג) וזה לשונו בקיצור שהנה מבואר שצריך לכיין כוונת העומר דכל לילה מנ' לילות בכל ספירה וספירה מחב"ד חגת"ם הנז' בהשוואה א' כגון ליל א' דשבוע א' יכוין להמשיך גדלות א' דיסוד"ת לחכמה דחכמה דכל א' מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א בליל ב' גדלות דתבונה לבינה דחכמה דכל א' מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א, וכן על דרך זה בכל לילה באופן שבשבוע הא' נגמר להתתקן חכמה דכל א' והם הם חכמה דז"א הכלולה מז' (ספירות חב"ד חגת"ם) והענין הוא בכללות עשר ספירות דז"א וכן דכל פרצוף כל ספירה כלולה מי"ס והם עשרה פרצופים שוים בקומתם באורך וברוחב מלבישים זה את זה בשוה וכל א' כלול מכולם.

וכן כתב בשערי רחמים בשם השד"ה בח"ב שאלה רס"ד שבשבוע הא' יכוין בכל יום בחינה א' מחב"ד חגת"ם במוח החכמה וכן בכל שבוע במוח שאחריו, ונמצא שבשבוע הא' נגמר להתקן חכמה דכל א' והם הם חכמה דז"א כלולה מז', ונמצא כל שבוע מתקן מ"ט בחינות, ומתקן בעובי ז' חכמות, ומתקן באורך בכל חכמה חב"ד חגת"ם שלה הפרטיים, ובשבוע א' נתקן עתיק דכורא שהוא חכמה, ובשבוע שני נתקנה נוק' דעתיק שהיא בינה, ובשני השבועות הג' והד' מתקנים א"א ונוק' שהם דעת, ובשלשה שבועות אחרונים מתקנים או"א וישסו"ת הנקראים חג"ת ונמצא ששני הפירושים אמת וצריך לכיין בשני הפירושים בעובי ואורך עכ"ל (ועיין לקמן דעת היר"א בענין הכתרים דחב"ד חגת"ם ולדעת השד"ה מתי מתקנים אותם ואין כאן מקומו).

רוצה לומר כי פרצוף הכתר דז"א הי"ס שבו נעשו מעשר כתרים דעשרה פרצופים ואין בו מעצמותו כי אם הכתר שבו, והחכמה שבו היא מכתר דחכמה, והבינה שבו היא מכתר דבינה וכן עד תשלום י"ס על דרך הנז', והעשר ספירות שהיו לו נעשו כתרים לכל עשר פרצופיו וכן על דרך זה החכמה וכו' יעו"ש באורך ומשם תבין היטב, וכתבתי בפתח עינים בהקדמת ספירת העומר ומשם תבין איך הם בעובי ובאורך וכל זה כתבתי בארוכה להקל למתחילים והוא פשוט למעיין ובקי בדברי הרז"ל והרש"ש ז"ל.

והיוצא לנו מכל האמור שסיכם בפתח עינים דף פ"ד סע"ד שמש"כ הרש"ש בנה"ש בהקדמת העומר (ודע שמה שכתוב אצלנו בהקדמת נה"ש הוא מהרב אליעזר חזן זלה"ה מסידורו ונכתב בנה"ש מדף ל"ה ע"ד עד דף ל"ו ע"ג) והנה מבואר מזה שצריך לכוין כוונת העומר דכל לילה מן הלילות בכל ספירה וספירה מחב"ד חגת"ם הנז' בהשוואה א' כגון בליל א' דשבוע א' יכוין להמשיך גדלות א' דיש"ס לחכמה דכל אחד מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א, ובליל ב' יכוין בגדלות א' דתבונה לבינה דחכמה דכל א' מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א, וכן על זה הדרך בכל לילה (ולא פירש רבינו שאר סדר התפשטות המוחין שבכל לילה שהם קטנות ב' וגדלות ב' וקטנות א' באיזה מידה דז"א מתפשטות, ועיין ספר דברי שלום ד"ו סע"א).

ולעניות דעתי הנה נודע שאו"א נחלקים לח' בחינות וכנז' בהגהת השמ"ש בע"ח ש' ט"ו פ"א, ובנה"ש בהקדמה ד"ה ע"ג בענין מצות עשה ולא תעשה דף ל"ט (י"א) ובכ"מ וכנגדם בז"א ח' בחינות והכל הוא המשכתם לז"א בבחינה המתייחסת אליו מאו"א ודי בזה ועיין לקמן.

באופן שבשבוע א' נגמר להתקן חכמה דכל א', והם הם חכמה דז"א הכלול מז', והענין הוא כי הי"ס דז"א, וכן הוא דכל פרצוף שכל הי"ס כלולים מי"ס והם עשרה פרצופים השוים בקומתם באורך וברוחב ומלבישים זה לזה בשוה, וכל א' כלול מכולם וכו' יעוש"ב, ועוד כתב שם בסמוך בד"ה ונחזור לענין וכו' כמש"כ הרב בענין העומר כי בז' שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם דז"א, וכתב עוד כי הז' שבועות הם כנגד כל מוח, וז"ס חב"ד חגת"ם הנז' שאינם אלא הז' פרצופים הפנימיים מעשר פרצופי ז"א הנז"ל השוים בקומתם באורך וכו' ופירושו שהחב"ד וחגת"ם ונה"י דז"א הם מלבישים זה את זה בשוה כי הם מתפשטים עד למטה באורך, וכל א' הוא מי"ס ונמצא שהם מאה ספירות, והם בסדר זה חכמה שיש בו י"ס באורך, ועליו בינה בי"ס באורך שהוא בשוה, ועליו י"ס הדעת על דרך הנז' בחו"ב וכו' עד המלכות.

ובשבע שבועות הוא תיקון הז' פרצופים הפנימיים שהם חב"ד חגת"ם השוים בקומתם, ונמצא שהנה"י הנזכר בשוה נשאר לשבועות (בין נה"י הפרטיים, ובין הנה"י הכוללים, ובין הכתר הכולל כולם ניתקנים בליל שבועות בנוסף לחב"ד חגת"ם שנתקנו בעומר וכנז' היטב בסידור) ומש"כ ולא הז' ספירות דחב"ד חגת"ם דכל העשר פרצופים די"ס בעובי ע"כ, פירושו לא הז"ס דכל העשר פרצופים באורך שהם חב"ד שעל גבי חג"ת, וחג"ת שעל גבי הנה"י דכל העשר השוים בקומתם, שאם אתה אומר כן אין אתה מוצא הנה"י הכוללים לשבועות.

ועוד צריך שתדע שכל פרצוף מהפרצופים הנז"ל שהם חב"ד חגת"ם הנז' הפנימיים הכוללים הנתקנים בז' שבועות בפרטותם כל א' כלול מאה ספירות ונמצא שהם ז'

מאות וסדר תיקונם הם על דרך זה שבשבוע א' הוא המשכת המוחין בי"ס דחכמה דכל א' מחב"ד חגת"ם וכללות כולם בשבוע א' הם שבעים ספירות והם קו ימין י"ס דחכמה דחב"ד חגת"ם הנז', ושבוע ב' בע' ספירות והמשכת המוחין לקו שמאל די"ס דבינה דחב"ד חגת"ם, ושבוע ג' וד' הם לע' ספירות דקו אמצעי דדעת דחב"ד חגת"ם הנז"ל, ואלו החב"ד דד' שבועות הראשונים נקראים גם כן בשם עתיק יומין ונוק' שהם חו"ב, וא"א ונוק' שהם דעת, דחב"ד חגת"ם הנז' הפנימיים השוים בקומתם.

ובשלשה שבועות האחרונות הוא בירור ותיקון חג"ת שתחת החב"ד הנז' דז' פרצופי דחב"ד חגת"ם והוא באופן זה שבשבוע ה' הוא י"ס דחסד קו ימין דחב"ד חגת"ם והם ע' ספירות על דרך הנז"ל, ושבוע ו' הוא בירור ותיקון גבורה קו שמאל דחב"ד חגת"ם הנז"ל והם ע' ספירות, שבוע ז' הוא בירור ותיקון ת"ת ומלכות דחב"ד חגת"ם והם ק"מ ספירות, והם נקראים ואו"א וישו"ת (שהם בחינת חג"ת שבי"ב פרצופים שאו"א חסד וגבורה וישו"ת ת"ת, ויוצא לנו מזה שנתקנו ע"י עתיק ונוק' וא"א ונוק' חב"ד, וע"י או"א וישו"ת חג"ת, ונשארו נה"י די"ב פרצופים לשבועות וכנז"ל) כנודע בדרוש הדעת, וש' ההקדמות דף נ"ג, ובע"ח ש"י"ט פ"ט, ונשארו נה"י (הפרטיים) שתחת החג"ת, דחב"ד חגת"ם הנז"ל לשבועות ועוד הנה"י הכוללים הנז"ל דבעובי שעל גבי החג"ת השוים בקומתם עם החג"ת והחב"ד ואלו הנה"י הכוללים עצמם יש בהם בעצמם כל אלו הבחינות שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' שהם חב"ד, ותחתיהם חגת"ם שהם או"א וישו"ת, וגם נה"י שהם זו"ן ויעקו"ר, והניקוד של ההיות דכל אלו הי"ס הם קמץ ופתח וכו' כידוע וכל זה שכתבתי הוא בכללות כפי מש"כ הרז"ל וגם הרש"ש ז"ל אומנם כן הוא בפרטי פרטות כי פרצוף הפנימי נפרט לי' אלפים רבבות וכו' כנז' בע"ח ש' כ"ז סוף פרק ב', וגם בהקדמת העומר בנה"ש ודע והבן שכל זה שכתבתי הן אמת שהם דברים פשוטים למביני מדע והמדקדק היטב יראה אותם בדברי הרב זלה"ה ולא כתבתי זה אלא רק להקל למתחילים בסדר הכוונה ואח"כ ראיתי בספר דב"ש ד"ה שאלה מ"א שבא בארוכה בזה יעו"ש עכ"ל.

ודע שעניין זה של התכללות והתקשרות י"ס באורך ובעובי נתבאר בהקדמת רחובות הנהר ששם שורש כל הבנת עניין זה לפרטי פרטים והקדמה זו היא פלא בהבנת הרש"ש בעומק הדברים בקבלה ורצוני לכתוב לך עניינו משם ותבין היטב כל מה שכתבנו לך בענין העומר ושבועות לעיל היטב וזה לשון הרש"ש ז"ל בדף ה' ע"ד ד"ה ועוד שינוי אחר היה בהם (בפרצופים) קודם התיקון כי כל אחד היה זו

א. וכתב בנה"ש ל"ו ע"ג שפרצוף הפנימי נפרט לעשרה אלפים רבבות, ופרצוף האמצעי לששה אלפים רבבות, ופרצוף החיצון לאלף רבוא, וכולם היו על דרך הנז', וכל זה היה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה בכל כללות הה' פרצופים הכוללים דז"א דאצילות על דרך הנז', ונתלבשו ונכללו וכו' בה' פרצופי עתיק וא"א ואו"א וזו"ן דאצילות ע"ד הנז'.

למעלה מזו, ואין זו מתלבשת בזו כלל, ואז נמצא שכולם נקראו פרצוף אחד לבדו וגם בלתי התלבשות שום ספירה בחברתה, והיתה שיעור קומתו כמו שהוא עתה ממש כל אורך האצילות, ואחר כל התיקון נתפשטו כל הפרצופים מחמת שניתוסף בהם שלימות י"ס ונתארך כל א' מהם באורך כל האצילות, ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו בתוך אלו שוים בקומתם בהשוואה גמורה, עד שהנוק' מלבשת לכל הפרצופים בשוה לכל קומתם (והבן מהו תיקונם והתכללותם באורך).

והנה לא זו בלבד היה אלא אפילו פרטי הי"ס דכל פרצוף נתארך כל א' אורך כל האצילות ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו בתוך אלו שוים בקומתם, המשל בזה שעתיק נשלם לי"ס וכל אחד מהם כלולה מי"ס ונתארכה כל א' באורך כל האצילות, ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו באלו עד שנמצאו עשר פרצופים זה בתוך זה שוים בקומתם בהשוואה גמורה וכולם הם פרצוף עתיק, וכן על דרך זה מלבישים עליו עשר פרצופי א"א וכולם א"א, ועליו עשר פרצופי אבא וכולם אבא, ועליו עשר פרצופי אימא, ועליו עשר פרצופי ז"א, ועליו עשר פרצופי נוק' וכל זה ההתכללות וההתלבשות וההתפשטות הוא בנקודה אחת וכן בשאר הנקודות.

וענין ההתכללות וההתפשטות הנז' היה באופן זה כי הנה נתבאר בש' דרושי אבי"ע ובשערי קדושה ובכ"מ כי ה' עולמות א"ק ואבי"ע שכל א' מהם כלול מא"ק ואבי"ע שהם ה' היות עם קוצי היודי"ן והם כ"ה בחינות ואלו הכ"ה בחינות היו מלבישים זה את זה באורך מעילא לתתא מראש א"ק עד סוף העשיה, וכל ספירה דכל עולם מהם היו מבחינת עצמות אותו העולם לבד, ולא היו כלולים וקשורים זה בזה ואח"כ נכללו ונתקנו באופן זה.

שתחילה נתקן א"ק ואבי"ע דא"ק שהוא ההויה הראשונה הפנימית, כי הא"ק שבו הוא הא"ק עצמו שהיה בו שהוא קוץ היו"ד שבזו ההויה הפנימית שבו, והאצילות שבו נעשה מא"ק דא"ק ואבי"ע דאצילות שהוא קוץ היו"ד דהויה הב'.

והבריאה שבו נעשית מא"ק דא"ק ואבי"ע דבריאה שהוא קוץ היו"ד דהויה הג', והיצירה שבו נעשית מא"ק דא"ק ואבי"ע דיצירה שהוא קוץ היו"ד דהויה הד', והעשיה שבו נעשית מא"ק דא"ק ואבי"ע דעשיה שהוא קוץ היו"ד דהויה הה' והרי נתקנו א"ק ואבי"ע דא"ק ונעשו מקוצי היודי"ן דה' היות, ושיעור קומתו הוא מראשית הקו עד סוף העשיה.

ואח"כ נתקנו א"ק ואבי"ע דאצילות, והא"ק שבו הוא אצילות דאבי"ע דא"ק שהוא אות היו"ד דהויה הראשונה הפנימית הנז"ל, ואצילות שבו הוא האצילות של עצמו, ובריאה שבו הוא אצילות דאבי"ע דבריאה, ויצירה שבו הוא אצילות דאבי"ע דיצירה, ועשיה שבו הוא אצילות דאבי"ע דעשיה, והרי נתקנו א"ק ואבי"ע דאצילות ונעשו מהיודי"ן דה' היות, והלבישו לא"ק ואבי"ע דא"ק הנז"ל בהשוואה

גמורה.

ואחר כך נתקנו א"ק ואבי"ע דבריאה ונעשו מהבריאה דכל החמשה עולמות שהוא מההי"ן ראשונות דה' הויות על דרך הנז' בא"ק ואבי"ע דאצילות, והלביש לא"ק ואבי"ע דאצילות בשוה, ואח"כ נתקן א"ק ואבי"ע דיצירה על דרך הנזכר לעיל ונעשה מיצירה דכל העולמות והלביש לא"ק ואבי"ע דבריאה בשוה, ואח"כ נתקן א"ק ואבי"ע דעשיה על דרך הנזכר ונעשה מעשיה דכל העולמות והלביש לא"ק ואבי"ע דיצירה בשוה, והרי נכללו ונתקנו חמשה עולמות א"ק ואבי"ע שהם חמשה הויות והם כ"ה עולמות כנז"ל.

ונתבאר שם כי כל הכ"ה בחינות הנזכרות הם בא"ק ואבי"ע דא"ק, ועל דרך זה כ"ה בחינות בא"ק ואבי"ע דאצילות וכ"ה בחינות בבריאה וכ"ה בחינות ביצירה וכ"ה בחינות בעשיה וכולם נכללו ונתקנו כנז"ל בכללות ובפרטות.

ונמצא כי כללות ענין התיקון הנזכר הוא כי מה שהיו העולמות קודם התיקון מתפשטים באורך נעשה עתה בעובי כנז' כי הנה חמשה בחינות א"ק ואבי"ע דא"ק שהם ההויה הפנימית עם קוץ היו"ד שבה היו מתפשטים באורך מעילא לתתא ועתה נכללו ונתקנו ועלו לעילא ונעשו א"ק בראש כל עולם ועולם מחמשה עולמות הנז', כי הא"ק שבו שהוא קוץ היו"ד שבהויה הפנימית עם קוץ היו"ד שבה היו מתפשטים באורך מעילא לתתא ועתה נכללו ונתקנו ועלו לעילא ונעשו א"ק בראש כל עולם ועולם מחמשה עולמות הנז', כי הא"ק שבו שהוא קוץ היו"ד שבהויה הפנימית נשאר במקומו, והאצילות שהיה בו שהוא היו"ד של זו ההויה נעשה א"ק לעולם השני שהוא א"ק ואבי"ע דאצילות שהוא ההויה הב' ונעשה קוץ ליו"ד דההויה זו השנית, אומנם בערכו הוא יו"ד דהויה והוא מלביש בשוה לקוץ היו"ד דהויה הפנימית שהוא א"ק ואבי"ע דא"ק כנז"ל.

והבריאה שהיה בו נעשה א"ק לעולם הג', שהוא א"ק ואבי"ע דבריאה שהוא ההויה הג' ונעשה קוץ ליו"ד דהויה זו הג', אומנם בערכו הוא ה' ראשונה, והוא מלביש בשוה ליו"ד דהויה הפנימית שהוא אצילות דא"ק.

והיצירה שהיה בו נעשה א"ק לעולם הד' שהוא א"ק ואבי"ע דיצירה שהוא ההויה הד' ונעשה קוץ ליו"ד דהויה זו הד', אומנם בערכו הוא ו' דהויה והוא מלביש בשוה לה' ראשונה דהויה הפנימית שהוא בריאה דא"ק.

והעשיה שהיה בו נעשה א"ק לעולם הה' שהוא א"ק ואבי"ע דעשיה שהוא ההויה הה', ונעשה קוץ ליו"ד דהויה זו הה', אומנם בערכו הוא ה' אחרונה דהויה והוא מלביש בשוה לוא"ו דהויה הפנימית שהוא יצירה דא"ק, ונמצא כי ארבע אותיות ההויה זו הפנימית דאדם קדמון עם קוץ היו"ד שבה הם מלבישים זה את זה בעובי

כנז' ובהם מתלבש קו האין סוף וכנז"ל וכן על דרך זה בה' בחינות של עולם הב' שהוא א"ק ואבי"ע דאצילות שהוא ההויה הב' שהיו מתפשטים באורך, ועלו ונעשו אצילות לכל עולם מה' עולמות הנזכרים ונעשו יודי"ן לה' ההויות ומלבישים זה את זה בשוה, והם מלבישים לקוצי היודי"ן שהם ה' בחינות דא"ק הנז"ל כל יו"ד לקוץ א' מטיבורא דיליה ולתתא אומנם בערך עצמם הם ד' אותיות הויה עם קוץ היו"ד מלבישים זה את זה בעובי.

וכן על דרך זה ה' בחינות דעולם הג' א"ק ואבי"ע דבריאה הויה הג' נעשו בריאה לכל החמשה עולמות הנז' ונעשו ההי"ן ראשונות לה' הויות, אומנם בערך עצמם הם ד' אותיות הויה עם קוץ היו"ד מלבישים זה את זה בעובי, וכן על דרך זה היה בה' בחינות דעולם הד' דא"ק ואבי"ע דיצירה שהוא הויה הד' ונעשו יצירה לה' העולמות הנזכרים ונעשו ווי"ן לה' ההויות אומנם בערך עצמם הם ד' אותיות הויה עם קוץ היו"ד מלבישים זה את זה בעובי.

וכן על דרך זה בה' בחינות דעולם הה' דא"ק ואבי"ע דעשיה שהוא הויה הה', נעשו עשיה לכל החמשה העולמות הנז' ונעשו ההי"ן אחרונות לחמשה הויות, אומנם בערך עצמם הם ד' אותיות הויה עם קוץ היו"ד מלבישים זה את זה בעובי, והרי כי מה שהיו העולמות באורך נתקנו ונכללו ונתאחזו זה בזה ונעשו ה' הויות בעובי כנז' אומנם הם קשורים באורך ונקראים גם כן ה' הויות באורך וזה שכתבנו הוא בכללות ואומנם הענין היה בפרטי פרטות, אומנם היה כסדר הנזכר.

גם נודע כי כשנתקן איזה פרצוף בא"ק היו נתקנים כל הפרצופים שכנגדו באבי"ע קודם שיתוקן הפרצוף השני דא"ק, והמשל בזה כי כשנתקן כתר דא"ק נתקנו כל הכתרים שיש בכל העולמות מראש א"ק עד סוף עולם העשיה קודם שיתוקן חכמה דא"ק כנז' בפ"ב מש' אבי"ע, ונדבר בתיקוני פרצופי א"ק ואבי"ע דאצילות דא"ק איך נכללו ונתקנו בעובי ואורך כנז"ל ואיך אין מוקדם ומאוחר ומהם נבין איך היה הענין בכללות כל העולמות וגם בפרטי פרטות, וכבר נתבאר לעיל איך כל פרצוף כלול מי"ס אשר כל ספירה מהם כלולה מאבי"ע והם י' פרצופים מלבישים זה את זה בשוה כנז"ל.

גם נודע כי כל פרצוף כלול מכ"ה פרצופים שהם כלים דנרנח"י כל א' כלול מנרנח"י והם כ"ה בחינות המלבישים זה את זה בשוה וכמו שנבאר לקמן, והנה תחילה נתקן פרצוף כתר דכ"ה דא"ק שהוא יחידה דיחידה שבו, ונתקן ונעשה מהכתרים דה' פרצופי הכתרים דכ"ה דא"ק, ודאו"א, וישסו"ת, וזו"ן דא"ק באופן זה.

שהנה הכתר שבוה הפרצוף דכ"ה דכ"ה דא"ק הוא הכתר של עצמו ובו מלובש אור האין סוף.

וחכמה שבזה הפרצוף דכתר דכתר שהוא חיה דיחידה הוא כתר דפרצוף כתר דכתר דאו"א דא"ק והוא עומד ומלביש לכתר דכתר הנז' מהגרונ עד החזה.

והבינה שהיא נשמה דיחידה הוא הכתר דפרצוף הכתר דכתר דישסו"ת דא"ק והוא עומד מכנגד החזה ועד הטיבור, והו"ק דז"א שבו, שהוא רוח דיחידה, הוא כתר דפרצוף כתר דכתר דז"א דא"ק והוא עומד מכנגד הטיבור ולמטה, ומלכות נוק' דז"א שבו שהיא נפש דיחידה היא כתר דפרצוף כתר דכתר דנוק' דז"א דא"ק, והוא מלביש לפרצוף הכתר הנז' דז"א מהטיבור ולמטה והרי אלו חמשה פרצופי כתר דכתר דא"א דא"ק נרנח"י דיחידה שבו.

וקודם שיתקן פרצוף חכמה דכתר דא"א הנז' דא"ק נתקן פרצוף כתר דכתר דאו"א דא"ק ונתקן ונעשה מחכמה דה' פרצופי הכתרים דכתרים דא"א ואו"א וישסו"ת וזו"ן דא"ק על דרך הנזכר בפרצוף הכתר דכתר דא"א הנז' דא"ק, והוא מלביש בשוה לפרצוף הכתר דכתר דא"א הנזכר, ועליו מלביש פרצוף כתר דכתר דישסו"ת הנתקן ונעשה מבינות דה' פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופים הנז"ל דא"ק ועליו מלביש פרצוף כתר דכתר דז"א הנתקן ונעשה מו"ק דחמשה פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופים הנז"ל דא"ק, ועליו מלביש פרצוף כתר דכתר דמלכות נוק' דז"א הנתקן ונעשה ממלכויות נוק' דז"א דחמשה פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופים הנז"ל דא"ק, והרי נתקנו פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי א"ק שהם פרצוף א' מכ"ה פרצופים דא"א דכל פרצוף דפרצופי א"ק שוים בקומתם כקומת א"ק מלבישים זה את זה בשוה.

אומנם בפרטי הי"ס דכל פרצוף אינם שוים בקומתם אלא עומדים זה תחת זה כסדר הנז' בפרצוף כתר דכתר דא"א דא"ק על סדר ההוא היה תיקון כל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק, ודאבי"ע, וקודם שיתקנו פרצופי החכמות דפרצופי הכתרים דפרצופי א"ק נתקנו פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי האצילות על דרך הנז"ל בפרצופי הכתרים דכתרים דא"ק.

שתחילה נתקן פרצוף כתר דכתר דא"א דאצילות שהוא יחידה דיחידה שבו, ונתקן ונעשה מהכתרים דחמשה פרצופי הכתרים דכתרים דא"א ודאו"א וישסו"ת וזו"ן דאצילות על דרך הנז"ל בפרצוף כתר דכתר דא"ק ממש והוא מלביש לפרצוף הכתר דכתר דזו"ן דפרצופים הנז"ל דא"ק שהוא מהטיבור דכללות דא"ק ולמטה ועליו מלביש בשוה פרצוף כתר דכתר דאו"א דאצילות הנתקן ונעשה מחכמות דה' פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי האצילות, ועליו מלביש בשוה פרצוף כתר דכתר דישסו"ת הנתקן ונעשה המבינות דה' פרצופי הכתרים דכתרים דה' פרצופי האצילות, ועליו מלביש בשוה פרצוף כתר דכתר דז"א הנתקן מו"ק דה' פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי האצילות, ועליו מלביש בשוה פרצוף כתר דכתר

דמלכות נוק' דז"א דאצילות הנתקן ממלכויות נוק' דז"א דה' פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי האצילות.

הרי נתבאר תיקון פרצופי הכתרים דכתרים שהם פרצוף א' מכ"ה פרצופים דא"א דכל פרצוף דפרצופי האצילות דא"ק שוים בקומתם כקומת א"א דאצילות מלבישים זה את זה בשוה, אומנם פרטי הי"ס דכל פרצוף מהם אינם שוים בקומתם אלא עומדים זה תחת זה כסדר הנז"ל בפרצופי הכתר דכתר דא"א דא"ק ואחריהם כמו כן על דרך הנז"ל נתקנו ונעשו פרצופי הכתרים דכתרים דפרצופי בי"ע הפרטיים והכוללים, ואח"כ התחילו להתקן פרצופי הכתרים דחכמות שהם פרצוף א' מכ"ה פרצופים דא"א דכל פרצוף דפרצופי א"ק.

ותחילה נתקן פרצוף **כתר דחכמה דא"א דא"ק** שהוא יחידה דחיה שבו, ונתקן ונעשה מכתרים דה' פרצופי הכתרים דפרצופי החכמות דפרצופי א"ק על דרך פרצופי הכתר דכתר כנז"ל, והלביש בשוה לפרצוף **כתר דמלכות נוק' דז"א דא"ק**.

ועליו הלביש בשוה פרצוף **כתר דחכמה דא"א דא"ק** הנתקן ונעשה מחכמות דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק.

ועליו מלביש בשוה פרצוף **כתר דחכמה דישסו"ת** הנתקן מבינות דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק.

ועליו מלביש בשוה פרצוף **כתר דחכמה דז"א** הנתקן מו"ק דז"א דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק ועליו מלביש בשוה פרצוף **כתר דחכמה דמלכות נוק' דז"א דא"ק** הנתקן ממלכויות דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק, הרי נתקנו פרצופי הכתרים דחכמות דפרצופי א"ק שוים בקומתם כקומת א"ק מלבישין זה את זה בשוה, אומנם פרטי הי"ס דכל פרצוף אינם שוים בקומתם אלא עומדים כסדרם על דרך הנז"ל בפרצוף כתר דכתר דא"א דא"ק.

ואח"כ כמו כן נתקנו פרצופי **הכתרים דחכמות** דפרצופי אבי"ע על דרך הנזכר בפרצופי הכתרים דחכמות דפרצופי א"ק כנז"ל, ואח"כ נתקנו פרצופי **הכתרים דו"ק** שהם ז"א דפרצופי א"ק ואבי"ע על דרך הנז"ל, ואח"כ נתקנו פרצופי **הכתרים דמלכויות** שהם נוק' דז"א דפרצופי א"ק ואבי"ע על דרך הנז"ל, והרי נתקנו פרצופי הכתרים דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק ועל דרך זה היה תיקון פרצופי הכתרים דפרצופי א"ק ואבי"ע דאבי"ע.

ואח"כ התחילו להתקן פרצופי החכמות דכתרים דפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק על דרך הנז"ל, וכן על דרך זה היה תיקון פרצופי החכמות דכתרים דפרצופי

א"ק ואבי"ע דאבי"ע, ואחריהם נתקנו פרצופי החכמות דחכמות דפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק ואבי"ע הכוללים על דרך הנז"ל, ואחריהם החכמות דבינות דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם החכמות דו"ק דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם החכמות דמלכויות נוקבות דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל.

ואח"כ התחילו להתקן פרצופי הבינות דכתרים דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם נתקנו פרצופי הבינות דחכמות דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם הבינות דבינות דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם הבינות דו"ק דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואחריהם הבינות דמלכויות נוקבות דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל.

ואח"כ התחילו להתקן פרצופי הז"א דכתרים וחכמות ודבינות ודז"א ודמלכות נוק' דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל, ואח"כ התחילו להתקן פרצופי המלכויות נוקבות דז"א דכתרים וחכמות ודבינות ודז"א ודמלכות נוק' דז"א דכללות כל העולמות על דרך הנז"ל.

הרי נתבאר סדר תיקון כללות הכ"ה פרצופים דכל פרצוף דפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק, ודא"ק ואבי"ע דאבי"ע ואיך כל פרצופי כל עולם ועולם שוים בקומתם ומלבישים זה את זה בשוה כשיעור אותו העולם, אומנם פרטי ספירות כל פרצוף ופרצוף אינם שוים בקומתם אלא שזה תחת זה על דרך הנז"ל בפרצוף כתר דכתר דא"ק, כן היה סדר תיקון כל הפרצופים דכל העולמות.

וגם נתבאר איך אין בכל פרצוף מחלקי בחינות עצמותו רק ספירה אחת, ושאר הספירות שבו הם מקובצות מפרצופי אותו העולם אומנם הם מבחינות המתייחסות לאותו הפרצוף בדקדוק גמור, וזה היה תיקון העולמות להיות כלולים זה בזה ומקושרים זה בזה כי קודם התיקון היו כל הפרצופים דכל עולם מלבישים זה את זה בשוה ומתפשטים באורך מעילא לתתא והיו כל הי"ס דכל פרצוף מבחינת עצמו לבד, ולא היו כלולים זה בזה, אבל עתה אחר התיקון נכללו זה בזה כנז"ל, ואותם הי"ס דכל פרצוף שהיו מתפשטים באורך נתקנו ונעשו עתה בעובי כנז"ל, ולכן כל פרטי ספירות דא"א נתקנו עתה ונעשו כתרים שהוא א"א בראש כל פרטי פרצופי האצילות ובתוכם מלובשים כל פרטי פרצופי זו"ן דא"ק כל פרצוף בתוך פרצוף שכנגדו באריך, והם מלבישים זה את זה בעובי מטיבורא דא"ק ולמטה.

וכל פרטי ספירות דא"א נעשו חכמות שהם או"א לכל פרטי פרצופי האצילות והם מלבישים זה את זה בעובי מכנגד הגרון דא"א ועד החזה, וכל פרטי ספירות דישסו"ת נעשו בינות שהם ישסו"ת לכל פרטי פרצופי האצילות והם מלבישים זה את זה בעובי מכנגד החזה דא"א ועד הטיבור.

וכל פרטי ספירות דז"א נעשו ו"ק שהוא ז"א לכל פרטי פרצופי האצילות והם מלבישים זה את זה בעובי מכנגד הטיבור דא"א עד סוף האצילות, וכל פרטי ספירות המלכויות נוק' דז"א נעשו מלכויות שהם נוק' דז"א לכל פרטי פרצופי האצילות והם מלבישים זה את זה בעובי מכנגד הטיבור דז"א עד סוף האצילות, ועיין בענין זה היטב להבינו בפרטות ואין לך כתר בכל פרטי פרצופי האצילות שאינו מבחינת א"א ובתוכו מלובש הבחינה המתייחס אליו מבחינת זו"ן דא"ק, ולכן אפילו בנפש דנפש דעיבור שנמשכים לזו"ן הנה הכתר ויחידה שבה היא מבחינת עצמות א"א עצמו ובתוכו מלובש הבחינה המתייחס אליו מבחינת זו"ן דא"ק.

וכן אין לך חכמה שאינו מבחינת או"א עילאין, ואין לך בינה שאינה מבחינת ישו"ת, ואין לך ו"ק שאינו מבחינת ז"א, ואין לך מלכות שאינה מבחינת מלכות נוק' דז"א והבן זה היטב כי בו יובנו כמה עניינים ואיך אין הברורים דכל פרצוף עולים אלא לפרצוף שעליו, וגם איך אין תיקון כל הברורים אלא על ידי פרצופי א"ק המלובשים תוך אותו הפרצוף העליון שעלו הברורים אליו ואז מזדווגים אותם הפרצופים דא"ק המלובשים בו המתייחסים לאותם הברורים ומתקנים אותם וממשיכים להם הט' ספירות העליונות דב"ן, וי' ספירות דמ"ה הראויים להם וחוזרים וממשיכים אותם בבחינת מוחין לפרצוף התחתון והבן זה היטב מאוד.

ונמצא כי מה שנתבאר בדברי הרב ז"ל סדר תיקון והלבשת הפרצופים הוא בפרטות דפרצופי דכל פרצוף ופרצוף וכנז"ל ופשוט הוא וגם זה שכתבנו הוא בכללות, אומנם הענין היה בפרטי פרטות בפרט האחרון שאפשר לפרט, אומנם היה כסדר הנזכר וכן היה הענין בכל י"ס דכל פרצוף וכל ספירה, ועל דרך זה היה בכללות כל העולמות דא"ק ואבי"ע, נמצא כי א"ק ואבי"ע דא"ק הנתקן באורך, ונתקן ונעשה מא"ק דפרטי כל העולמות ואין נמצא בו שום ספירות ושום ניצוץ שאינו מספירות דא"ק דכל הפרטים וכן על דרך זה היה בכל הפרצופים והספירות דא"ק ואבי"ע הכוללים והפרטיים עכ"ל בסדר התכללות והתקשרות באורך ובעובי וכנז"ל היטב הכל ומזה נקיש לספירת העומר כמו שכתבנו שכל א' כלול מכל א' בחב"ד חגת"ם שמתקנים.

ונחזור לענין כי מש"כ הרב ז"ל בענין העומר כי בשבעה שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם דז"א, וכתב עוד כי השבעה שבועות הם כנגד כל מוח וכל מידה משבעה ספירות חב"ד חגת"ם הנז' אינם אלא הז' פרצופים הפנימיים מי' פרצופים די"ס דז"א הנז"ל השוים בקומתם באורך, ולא הז' ספירות חב"ד חגת"ם דכל הי' פרצופים די"ס דעובי.

באופן שצריך לכוין סדר כונת העומר דכל לילה מחמישים לילות דימי העומר הנז'

בש' הכו' לכל פרצוף משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם הנז"ל, ונמצא שבהשתלם ימי העומר נשלם להתתקן חב"ד חגת"ם דכל א' משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם דז"א ונשאר להתתקן נה"י דכל פרצוף משבעה פרצופים הנז', ושלשה פרצופי נה"י החיצוניים השוים בקומתם תשלום עשרה פרצופים די"ס דז"א ואלו נתקנים ומתפשטים המוחין בהם בליל שבועות כי הם סוד לוחות האבנים וכל זה בפרצוף השלישי הכולל הנקרא בינה הנתקן ע"י ישו"ת הנקראים בינה בקטנות וגדלות א', וכן הוא בפרצוף הרביעי הכולל הנקרא חכמה הנתקן בקטנות וגדלות שניים על ידי או"א עילאין הנקרא חכמה וזה מוכרח כי בזה יובן היטב יען כל פרצוף מז' הפרצופים הנזכרים כולל בו ג' קוים ימין ושמאל ואמצע הכוללים דחב"ד חגת"ם כנגד כל הז' שבועות שכל שבוע כנגד קו אחד משא"כ אם היו בעובי וד"ל ועיין לקמן שנכתוב איך יתפשטו המוחין בסדר הימים ותבין עוד מזה ואכמ"ל (נה"ש ל"ו ע"ד ד"ה נחזור וכו').

הקדמה כללית לספירת העומר.

לפני ביאור עניין כוונות העומר וסדרם רצוני לכתוב לך הקדמה רבת התועלת מדברי הר' שאול דוויק שכתב בקיצור עניין תיקון המוחין שבעומר היוצא מדברי הרש"ש זלה"ה איך לעשות הלכה למעשה, שכתב בסדר כוונות זמניות כי הנה נודע שיש לז"א חמשה פרצופים בעובי, וכן בנוק', וכל פרצוף מהחמשה יש בו עשר ספירות מלבישים זה על זה בשוה, וכל ספירה מעשר דה' פרצופים הנזכרים יש בה י"ב פרצופים מלבישים זה על זה באורך באופן זה, עתיק ונוק', ועליהם מלבישים אריך ונוק' על חג"ת ונהי"ם דעתיק ונוק', ועל אריך ונוק' מלבישין או"א מהגרון עד החזה, וישסו"ת מלבישין מחזה דא"א עד הטבור, וזו"ן מלבישים מטבור דא"א עד סוף הרגליים וזהו בפרטות י"ב פרצופים דכל ספירה, ובכללות הספירות כל אחת מלבשת לחברתה בעובי בשוה.

והנה הפרצוף הראשון והשני דז"א שהם נה"י וחג"ת שלו אלו נתקנו מששת ימי בראשית על ידי המאציל, ועל ידי ספירת העומר אנו ממשיכין המוחין ומתקנים רק לפרצוף השלישי הנקרא בינה דז"א, וגם לפרצוף הרביעי הכללי שנקרא חכמה דז"א, ועל ידי כוונות חג השבועות אנו ממשיכין המוחין ומתקנים פרצוף החמישי הכללי הנקרא כתר דז"א (וזה הנז' הוא בסדר הזמנים, ובסדר הימים ימשך רק בשבת קודש במנחה).

והנה בליל חמישי דכל שבוע אנו ממשיכין המוחין לו"ק דפרצוף בינה, ובליל ראשון ושני לג"ר דפרצוף בינה שהוא פרצוף ג' דז"א, ובליל שלישי דכל שבוע אנו ממשיכין המוחין לו"ק דפרצוף חכמה, ובליל ד', ו', ז' לג"ר דפרצוף חכמה שהוא פרצוף ד' דז"א (שליל א' גדלות א' דיש"ס הנקרא ג"ר דג"ר דישסו"ת, וליל ב' גדלות א' דתבונה הנקרא ג"ר דו"ק דישסו"ת, וליל ג' קטנות ב' דאו"א הנקרא ו"ק דו"ק דג"ר דאו"א, וליל ד' גדלות ב' דאימא הנקרא ג"ר דו"ק דאו"א, וליל ה' קטנות ראשון דישסו"ת הנקרא ו"ק דו"ק דג"ר דישסו"ת, וליל ו' נכנס רשימו דגדלות ב' דאבא הנקרא ו"ק דג"ר דג"ר דאו"א, וליל ז' נכנס עצמות דגדלות ב' דאבא הנקרא ג"ר דג"ר דג"ר דאו"א והבן כל דבריו).

והנה על פי סדר מורינו הרש"ש זיע"א בהקדמתו לסידור בליל פסח שכתב וזה לשונו יכיון בקידוש להעלות מ"ן מבירורי ו"ק דה' פרצופי חכמה דזו"ן וכו' הו"ק דאו"א עילאין הנקראים אימא וכו', ובמצה וכו' לזוג ג"ר דאו"א עילאין הנקראים אבא וכו' יעו"ש, וכיון שהכוסות הם ו"ק דאו"א, והמצה בג"ר דאו"א ממילא משמע שמה שממשיכין בכרפס קטנות א' דתבונה הוא ו"ק דו"ק דישסו"ת, ומה שממשיכין במצה קטנות א' דיש"ס הוא ו"ק דג"ר דישסו"ת, והגדלות א' נכנס

מאליו בכוח קדושת היום הוא ג"ר דג"ר דישסו"ת, וג"ר דו"ק דישסו"ת.

וגם לפי שבכל לילה אנו ממשיכין בברכה שני מוחין דשני צלמים ועושים סדר בחילוף כנודע א"כ אפשר לסדר המשכת המוחין דכל לילה מהשבוע כסדר הלזה **שבליל ה'** קטנות א' דישסו"ת ר"ל ו"ק דו"ק דישסו"ת שהוא קטנות א' דתבונה, וו"ק דג"ר דישסו"ת שהוא קטנות א' דיש"ס, **ובליל א'** גדלות א' דיש"ס ר"ל ג"ר דג"ר דישסו"ת, **בליל ב'** גדלות א' דתבונה ר"ל ג"ר דו"ק דישסו"ת, וכל זה הוא בפרצוף ג' בינה דז"א.

ובליל ג' קטנות ב' דאו"א עילאין ר"ל ו"ק דו"ק דאו"א עילאין שהוא קטנות ב' דאימא, וו"ק דג"ר דאו"א עילאין שהוא קטנות ב' דאבא, **ובליל ד'** גדלות ב' דאימא ר"ל ג"ר דו"ק דאו"א עילאין, **ובליל ו' ז'** רשימו, ועצמות דגדלות ב' דאבא ר"ל ג"ר דג"ר דאו"א עילאין.

וכאן יש לשאול שכיון שבירור דצלמי המוחין דג"ר דג"ר דאו"א עילאין היה בליל שישי אם כן מה נשאר לברר בברכה בליל ז', ועל כן ביאר בזה מו"ר הרה"ג השד"ה יצ"ו כי מש"כ בליל שישי רשימו דגדלות ב' דאבא ר"ל ו"ק דג"ר דג"ר, ומש"כ בליל ז' עצמות גדלות ב' דאבא רוצה לומר ג"ר דג"ר דג"ר שכן מצינו בע"ח שכ"ג פ"ו שהארת הרשימו קרא אותה ו"ק, ובחינת העצמות קרא אותה ג"ר, ולפי זה יהיה הסדר בכל לילה שני צלמים מישסו"ת או מאו"א עילאין.

ונחזור לאמור כי עשר ספירות הכוללים דבינה או דחכמה דז"א המלבישים זה על זה בעובי, השלש ספירות של נה"י הכוללים דעובי שבהם תיקונם הוא בליל שבועות, וכן הכתר הפנימי הכולל דעובי שבהם תיקונו בליל שבועות, ובעומר אין אנו מתקנים רק בחב"ד חגת"ם דעובי דבינה ודחכמה.

וכן באלו החב"ד חגת"ם עצמם דעובי שיש בכל אחד י"ב פרצופים באורך כנז"ל נשארו נה"י הפרטיים דאורך שבהם, ותיקונם בליל שבועות ע"י הלימוד, ועל ידי מ"ט ימי העומר אנו מתקנים רק חב"ד חגת"ם דאורך דחב"ד חגת"ם דעובי דבינה ודחכמה דז"א.

בשבוע א' בו נתקן עתיק דכורא (הנקרא חכמה) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן חכמות דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן חכמות דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ב' בו נתקן נוק' דעתיק (הנקראת בינה) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן בינות דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן בינות דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ג' בו נתקן אריך זכורא (הנקרא חסדים דדעת) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן חסדים דדעת דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן חסדים דדעת דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ד' בו נתקן נוק' דאריך (הנקראת גבורות דדעת) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן גבורות דדעת דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן גבורות דדעת דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ה' בו נתקן אבא (הנקרא חסד) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן חסד דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן חסד דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ו' בו נתקן אימא (הנקראת גבורה) דחב"ד חגת"ם דז"א, שעל ידי לילי ה' א' ב' נתקן גבורה דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, ועל ידי לילי גדו"ז נתקן גבורה דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ובשבוע ז' בו נתקן ישו"ת (הנקראים ת"ת) וגם מלכות שהיא נוק' דז"א, והטעם שנתקנה קודם הנה"י מפני שהיא דבוקה עם הת"ת אחר באחר וממילא מתפשטים בה המוחין וכמש"כ בנה"ש מדברי הרב בש' הכו' יעו"ש, ע"כ בלילי ה' א' ב' נתקן ת"ת ומלכות דחב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א, וע"י לילי גדו"ז נתקן ת"ת ומלכות דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א.

ורבני ארץ צובא יע"א מכוונים כפי סדר הנז"ל והוא עפ"י פירוש א' המובא בנה"ש וכן סידר הרנ"ה ז"ל בסידורו ועיין בעלי נהר דכ"א ע"א, אך הסדר המובא בהקדמת סידור העומר המיוחסת להרש"ש ז"ל הוא כפי פירוש השני המובא בנה"ש והוא שבשבוע א' נתקן חח"ן דחב"ד, דחב"ד חגת"ם (ר"ל קו ימין דעתיק ונוק' וא"א ונוק', ולא כפירוש הא' שבשבוע א' נתקן חח"ן בג"ה דת"י דעתיק), **בשבוע ב'** בג"ה דחב"ד, דחב"ד חגת"ם, **ובשבוע ג'** דת"י דחסדים דחב"ד, דחב"ד חגת"ם, **ובשבוע ד'** דת"י דגבורות דחב"ד, דחב"ד חגת"ם, **ובשבוע ה'** חח"ן דחג"ת, דחב"ד חגת"ם, **ובשבוע ו'** בג"ה דחג"ת, דחב"ד חגת"ם, **ובשבוע ז'** דת"י דחו"ג דחג"ת ומלכות, דחב"ד חגת"ם.

וכתב בנה"ש דף כ"ט ע"ב וז"ל באופן כי בארבע שבועות הראשונות נתפשטו המוחין בחב"ד שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם עכד"ק, ר"ל כי בהמשכת המוחין דקטנות וגדלות בארבע שבועות הראשונות היתה בכל ספירות חב"ד חג"ת נה"י דעתיק ונוק' וא"א ונוק' דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א, וכן מש"כ שם וז"ל ובשלושה שבועות האחרונות נמשכו ונתפשטו המוחין לחג"ת שהם פרצופי או"א וישו"ת עד למטה בנה"י

שלהם ע"כ, ר"ל כי אנו מבררין וממשיכין מוחין חדשים דקטנות וגדלות לכל ספירות חב"ד חג"ת נה"י דאו"א וישסו"ת דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א, ורק המשכת המוחין דחג"ת נמשך להם ע"י החב"ד, וזהו שכתב שם וז"ל והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה על ידי הפרצופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ע"כ, ור"ל שכיון שבארבע שבועות הראשונות נתקנו ד' פרצופים דחב"ד דאורך הנז' בכל בחינותיהם, אם כן או"א וישסו"ת שהם חג"ת דאורך הנתקנים בשלשה שבועות האחרונות כיון שמלבישים על החב"ד מוכרח להמשיך להם מוחין חדשים בהעברה דרך החב"ד שנתקנו כבר, כי פרצופים העליונים הם ממשיכין מוחין חדשים לפרצופים התחתונים.

ובענין כוונת הכתר בליל ז' דכל שבוע (ועיין לקמן שנסכם עניינו יותר) בליל ז' דשבוע א' אחר המשכת העצמות דגדלות ב' דאבא, והחו"ג דאותו לילה, ותשלום החסד יומא דכולהו, ותשלום מיתוק הש"ך, אז יכוין להמשיך מוחין דקטנות ודגדלות כסדר המוחין דכל לילי השבוע, אלא שהמשכה היא לתשעה ספירות תחתונות דכתר דעתיק דכורא (הנקרא חכמה) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א (ומקודם הברכה יכוין בתיבת ה' בחו"ג השייכים לכתר דאותו שבוע, וכמש"כ בהקדמת היר"א ז"ל יעוש"ב, וב"מלך העולם" יכוין להעלות גם כן הרפ"ח השייכים לכתר, ובתיבות "קדשנו במצותיו" וכו' יכוין להמשיך ל"מ דצלם דכל בחינות הכתר גם כן, ובסיום הספירה ימשיך צ' דצלם כדבסמוך) כי זה העתיק יש בו עשר הויות בניקוד פתח ובשבעה לילות המשכנו המוחין לחב"ד חג"ת נה"י שבו, אבל לקוצי היודי"ן שבו שהוא כתר שבו לא נמשך לו מוחין, ועתה בליל ז' דשבוע א' ממשיכין כל סדר המוחין לט"ס דכתר דעתיק שהוא ב' שלישי ת"ת דאותה הבחינה שעליו, והוא הויה בניקוד פתח ונשאר כתר דכתר דעתיק שהוא קוץ היו"ד העליון דכתר ונתקן בטבילה דליל שבועות כמ"ש.

ובליל ז' דשבוע הב' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע דגדלות וקטנות א' וב' לתשעה ספירות דכתר דנוק' דעתיק (הנקראת בינה) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א ויכוין בהויה בצירי וכלים דבינה דזו"ן כמש"כ בסידור.

ובליל ז' דשבוע הג' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע לט"ס דכתר דאריך (הנקרא חסדים דדעת) דחב"ד חגת"ם דחו"ב (דזו"ן) דז"א.

ובליל ז' דשבוע ד' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע לט"ס דכתר דנוק' דא"א (הנקראת גבורות דדעת) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א.

ובליל ז' דשבוע ה' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע לט"ס דכתר דאבא (הנקרא חסד) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א.

ובליל ז' דשבוע ו' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע לט"ס דכתר דאימא (הנקראת גבורה) לחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א.

ובליל הז' דשבוע הז' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע לט"ס דכתר דישסו"ת (הנקראים ת"ת) וגם למלכות דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א, ולפי"ז נשארו הכתרים דכתרים, דחב"ד חגת"ם דחו"ב ואלו נתקנים בטבילה דליל שבועות, ועוד נשאר להתקן בשבועות הכתרים דכל עשר ספירות דחו"ב, והכוונה כי בשבוע א' לא תיקננו רק עתיק דכורא הנקרא חכמה מוח ימין דחב"ד חגת"ם דוקא, וכן בשבוע ב' נתקן נוק' דעתיק הנקרא בינה מוח שמאל דחב"ד חגת"ם וכו' וכו', אבל הכתרים דאורך דחו"ב לא המשכנו להם המוחין ולא נתקנו, ונתקנים בשבועות כדרך כתר הכללי דעובי דחו"ב שנשאר להתקן בשבועות וכנז"ל.

**ביאור סדר התפשטות המוחין דקטנות וגדלות א' וב' בשבעה שבועות
בפרצופי חב"ד חגת"ם, מש' הכוונות.**

אחר שביארנו לעיל סדר התכללות והתקשרות בפרצופי חב"ד חגת"ם הנז' וגם הקדמה לעומר ושבועות מהשד"ה ז"ל עכשיו נבאר סדר התפשטות המוחין בהם בימי העומר, וענין זה כתב בדרוש ח' מענין העומר בש' הכוונות בזה הלשון עוד יש כוונה אחרת וגם היא אמיתית (וזה כתב אחר שביאר ב' האופנים הנז' בתחילת הדרוש ששם כתב שבשבעה הא' נכנסים חב"ד חגת"ם דמוח החכמה וכן על זה הדרך בכל הז' ספירות הנז', וביאור ב' שמוח החכמה מתפשט בכל ז' ספירות אלו כיצד הנה בחכמה מתפשט חלק הראוי לו, ואח"כ מתפשט מן החכמה בבינה חלק הראוי לה וכן על דרך זה בכל הז' עד המלכות, ותירץ ששניהם אמת ועיין הכל היטב מש"כ לעיל ותבין) והענין הוא כי הנה בכל מוח ומוח יש ז' בחינות וכן בכל מידה ומידה יש ז' בחינות וכנגדם הם ז' שבועות כמו שכתבנו.

ונתחיל לסדר בז' ימים שיש בכל שבוע ושבוע ונתחיל משבוע א', כבר נתבאר ששבוע א' שהוא מוח החכמה ואלו הם ז' בחינותיו ודע כי אין סדרן עתה כמו בליל פסח כי אז נכנסו יחד בבת אחת (בתפילה א' וכנז' לעיל דרוש ג' דפסח יעו"ש) אבל עתה נכנסין א' לא' (בעומר) ממטה למעלה ואין שינוי (בין פסח לעומר) רק שהקטנות הא' נכנס אחר גדלות א' (צ"ל ב' כנז' לקמן) כמו בליל פסח, והטעם עצמו אשר ביארנו שם הוא גם כאן (פירוש שהם דינים קשים ויש פחד מן החיצונים כנז' בדרוש ב' לעיל בפסח) ועיין מש"כ בשמן ששון אות ז' ותבין כוונתו כאן, ועיין אחר ביאור זה כאן בספרי מש"כ עוד.

ונמשיך במש"כ שבשבוע א' נכנס מוח החכמה וזה סדרו יום א' בחכמה דגדלות א' דאבא, והוא קודם לאימא והוא (במוחין) הויה דע"ב (פירוש שליל א' הוא בגדלות א' דיש"ס, היינו ג"ר דג"ר דישסו"ת, דחכמה, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה, דחיצון ופנימי בכלים, דפנימי ומקיף באורות, דמ"ה וב"ן וכן על זה הדרך בכל יום ביומו חוץ ממש"כ אם הוא בקטנות א' וב' וכן בגדלות א' וב' שזה הכתובת משתנה בכל יום והבן) **ויום ב'** בגדלות א' דאימא והיא (במוחין) הויה דע"ב (שהוא בגדלות א' דתבונה בג"ר דו"ק דישסו"ת, דחכמה, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה, דחיצון ופנימי, ופנימי ומקיף, דמ"ה וב"ן וכנז"ל) **ויום ג'** קטנות הב' שם אכדט"ם בבחינת ה' אותיות בלבד כנז"ל בליל פסח (שהוא קטנות ב' דאו"א היינו ו"ק דו"ק דג"ר דאו"א דחכמה דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי חכמה וכו' על דרך הנז') **ויום ד'** הוא גדלות ב' דאימא והיא (במוחין) הויה דע"ב (היינו גדלות ב' דאימא עילאה ג"ר דו"ק דאו"א דחכמה דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי חכמה

וכו') **יום ה'** בקטנות הא' והוא (במוחין) אלהים דיודי"ן (היינו קטנות א' דישסו"ת, ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר דישסו"ת דחכמה דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי בינה וכו') **יום ו'** רשימו דגדלות ב' דאבא והוא (במוחין) הויה דע"ב (היינו רשימו דגדלות ב' דאבא עילאה בחינת ו"ק דג"ר דג"ר דאו"א, דחכמה דחב"ד חגת"ם וכו') **יום ז'** בגדלות ב' עצמו דאבא והוא (במוחין) הויה דע"ב (היינו עצמות דגדלות ב' דאבא, ג"ר דג"ר דג"ר דאו"א, דחכמה, דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי חכמה וכו').

ושבוע ב' כולה בבינה ולכן כולה (במוחין) בהויה דס"ג שיום א' בינה דגדלות א' דאבא, והיא (במוחין) הויה דס"ג (היינו גדלות א' דיש"ס, ג"ר דג"ר דישסו"ת, דבינה, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה, דחיצון ופנימי בכלי, דפנימי ומקיף באור דמ"ה וב"ן) **ויום ב'** בבינה דאימא דגדלות א' והיא (במוחין) הויה דס"ג (היינו בגדלות א' דתבונה, ג"ר דו"ק דישסו"ת, בינה דחב"ד חגת"ם וכו') **יום ג'** קטנות שני דמוח בינה והוא אכדט"ם בבחינת היותו (במוחין) מתחלק לא"ם ג"ל כנז"ל בליל פסח (היינו קטנות ב' דאו"א, ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר דאו"א, דבינה דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי חכמה וכו') **יום ד'** בינה דאימא דגדלות ב' והיא (במוחין) הויה דס"ג (היינו גדלות שני דאימא, ג"ר דו"ק דאו"א, דבינה דחב"ד חגת"ם וכו') **יום ה'** קטנות א' דמוח בינה והוא (במוחין) שם אלהים דמילוי ההי"ן (היינו קטנות א' דישסו"ת, ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר דישסו"ת, דבינה דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה וכו') **יום ו'** רשימו דבינה דגדלות ב' דאבא והיא (במוחין) הויה דס"ג (היינו רשימו דגדלות ב' דאבא, ו"ק דג"ר דג"ר דאו"א, דבינה דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו') **יום ז'** גדלות ב' עצמו דבינה דאבא והיא (במוחין) הויה של ס"ג (היינו עצמות דגדלות ב' דאבא, ג"ר דג"ר דג"ר דאו"א, דבינה דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי חכמה דחיצון ופנימי דפנימי ומקיף דמ"ה וב"ן).

שבוע ג' כולו בחסדים דדעת וכולו בהויה דמ"ה שיום א' הוא בגדלות א' דחסדים דאבא והוא (במוחין) הויה דמ"ה (היינו ג"ר דג"ר דישסו"ת, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי בינה, דחיצון ופנימי ופנימי ומקיף דמ"ה וב"ן) **ויום ב'** בגדלות א' חסדים דאימא והיא (במוחין) ההויה דמ"ה (היינו בגדלות א' דתבונה, ג"ר דו"ק דישסו"ת, דחסדים דדעת דחב"ד חגת"ם וכו') **יום ג'** בקטנות

א. כתב בבאתי לגני דף קי"ט מדוע בליל פסח בכוסות ג' וד' שהם חו"ג דדעת כתב לכוין לכלול שניהם בכל כוס אלא שזה עיקר וזה טפל ולא כן בעומר ששתי השבועות דחו"ג הם בלי כוונה לכלול א' בשני (ועיין בספרי זהב שחוט כל לשון תיקון כוסות ג' וד' שבסדר ברכת המזון וההלל ותבין כוונתו פה) וכתב לתרץ שאפשר לומר דשאני ליל פסח שהדעת דחו"ג הם כוללים ונתקנים כולם בכוס ג' וד' ולא כן בעומר שלמעשה כל לילה ולילה נתקן ספירה א' פרטית מכל החב"ד חגת"ם, ואם כן בלאו הכי כל לילה חלק החו"ג של הדעת ניתקנים יחד, ובשבוע ג' שנתקן חסד דדעת הוא חסד של כל החב"ד חגת"ם שבכללם גם חסדים וגם גבורות של הדעת וכו' ואולי יש לחלק בין פרצופי נה"י לפרצופי חג"ת שליל פסח המוחין דנה"י ודעומר הם דחג"ת ומוחי הנה"י הם יותר דין ויש חשש לגבורות דדעת שלא ישארו לבדם בלי שיתמזגו בחסדים ולא כן בחג"ת שאין חשש עכ"ל.

שני דחסדים והוא (במוחין) אכדט"ם העולה ג' פעמים יב"ק והם ע"ה אותיות כנ"ל בכוס ג' דליל פסח [והגירסה בפע"ח הוא ס"ט אותיות שיש בג' פעמים הויה אלהים, ועם ו' שמות הרי ע"ה כמנין אכדט"ם] וכוונתו (קטנות ב' דאו"א ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו') **ויום ד'** גדלות ב' דחסד (דדעת) דאימא והוא (במוחין) הויה דמ"ה (היינו בגדלות ב' דאימא, ג"ר דו"ק דאו"א, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם וכו') **יום ה'** בקטנות א' דחסד (דדעת) והוא (במוחין) אלהים דאלפי"ן, ואות א' דמילוי ה"א ציורה יו"י (היינו קטנות א' דישסו"ת, ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר דישסו"ת, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה וכו') **יום ו'** ברשימו של גדלות ב' דחסדים (דדעת) דאבא והוא (במוחין) הויה דמ"ה (היינו ברשימו דגדלות ב' דאבא, ו"ק דג"ר דג"ר דאו"א, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו') **יום ז'** בגדלות ב' דחסד (דדעת) דאבא והוא (במוחין) הויה דמ"ה (היינו בעצמות דגדלות ב' דאבא, ג"ר דג"ר דג"ר דאו"א, דחסדים דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו').

ושבוע ד' כולו בגבורות דדעת וכולו בהויה דב"ן שיום א' גדלות א' דגבורה (דדעת) דאבא והוא (במוחין) בהויה דב"ן (היינו בגדלות א' דיש"ס, ג"ר דג"ר דישסו"ת, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם דה' פרצופי בינה, דחו"פ, דפו"ם, דמ"ה וב"ן) **ויום ב'** גדלות א' דגבורה (דדעת) דאימא והיא (במוחין) הויה דב"ן (היינו בגדלות א' דתבונה, ג"ר דו"ק דישסו"ת, דגבורות דדעת דחב"ד חגת"ם וכו') **ויום ג'** קטנות ב' דגבורה (דדעת) דאו"א והוא (במוחין) אכדט"ם בבחינת חשבון ע"ד (היינו קטנות ב' דאו"א, ו"ק דו"ק, וו"ק דג"ר, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו') **ויום ד'** גדלות ב' דגבורות (דדעת) דאימא והיא (במוחין) הויה דב"ן (היינו גדלות ב' דאימא, ג"ר דו"ק דאו"א, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם וכו') **ויום ה'** קטנות א' דגבורה (דדעת) והוא (במוחין) שם אלהים באלפי"ן ואות א' במילוי ה"א ציורה יו"ד (היינו קטנות א' דישסו"ת, ו"ק דו"ק וו"ק דג"ר דישסו"ת, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי בינה וכו') **יום ו'** רשימו דגדלות ב' דגבורות (דדעת) אבא והיא (במוחין) הויה דב"ן (היינו רשימו דגדלות ב' דאבא, ו"ק דג"ר דג"ר דאו"א, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם, דה' פרצופי חכמה וכו') **יום ז'** גדלות ב' עצמו דגבורות (דדעת) אבא והיא הויה דב"ן (היינו עצמות דגדלות ב' דאבא ג"ר דג"ר דג"ר דאו"א, דגבורות דדעת, דחב"ד חגת"ם וכו').*

א. כתב בפתח עינים דף פ"ז ע"ג שטעם שהדעת נתקן בב' שבועות ולא כן בת"ת ומלכות שהם בשבוע הז' יחד הוא כמו שכתב בעץ חיים ש' כ"ה פ"א וד' דג"ר מ' דצלם להיותם מוחין מגולים וניכרים להיות ד', ולא כן ת"ת ומלכות דשבוע הז', וגם בטעם למה נקט בסידור בציור הדעת למוח א' אחר היותו נחלק לב' שבועות והיה צריך לצייר ח' מוחין שהם חב"ד כולל חו"ג חגת"ם, הרי הם ח', וי"ל דקיצר דכיון שהדעת הוא ספירה א' ואפילו שנחלק לב' ולזה לא עלה בשם בפני עצמו וסמך על המעין ופשוט עכ"ל.

ושבוע ה' הוא בספירת החסד ולכן הוא ממש כדוגמת שבוע א' שהיה בספירת החכמה.

ושבוע ו' הוא בספירת הגבורה ולכן הוא ממש כדוגמת השבוע הב' שהיה בבינה.

ושבוע ז' צריך לכוין בה ב' כוונות (כדוגמת) שבוע ג' ושבוע ד' ביחד כי עתה הוא בסוד ת"ת כנגד החסדים, ובסוד מלכות כנגד הגבורות.

וכוונתו ז"ל בג' שבועות אלו שכנגד חסד, וגבורה, ות"ת ומלכות הנז' שהם על סדר הנז' לעיל שביום א' שלהם יתקן בגדלות א' די"ש"ס, ויום ב' בגדלות ב' דתבונה, ויום ג' בקטנות ב' דאו"א, ויום ד' בגדלות ב' דאימא, ויום ה' בקטנות א' די"שסו"ת, ויום ו' ברשימו דגדלות ב' דאבא, ויום ז' בעצמות דגדלות ב' דאבא, ורק שבשבוע ה' הוא כולו בחסד והמוחין שלו כדוגמת שבוע א' בתיקון חכמה דחב"ד חגת"ם הנז', ושבוע ו' הוא כולו בגבורה והמוחין שלו כדוגמת שבוע ב' שהיה במוח הבינה כנז"ל, ושבוע ז' הוא כולו בסוד ת"ת ומלכות ומוחותיו הם כנזכר בתיקון שבוע ג' וד' בחו"ג הנז' דדעת בחב"ד חגת"ם הנז'.

וצריך ליתן טעם אל קצת השינויים הנ"ל והוא כי סיבת כניסת גדלות א' דאבא (שהוא י"ש"ס) קודם דאימא (שהיא תבונה כנז' ביום א' וב') הוא לפי שכיון שבלייל פסח נכנסו כל המוחין (כוונתו ז"ל בין דאו"א עילאין ובין של י"שסו"ת כנז' בתפילה בלייל פסח) לכן עתה הספיק טעם ההוא שיכנס עתה גדלות א' דאבא (י"ש"ס) בתחילה לפי שהוא אור יותר גדול ובו נכלל מוח אימא (תבונה כנז"ל).*

גם עניין כניסת קטנות הא' (הנז' ביום ה' די"שסו"ת) אחר גדלות ב' דאימא (הנז' ביום ד') הוא לסיבה הנ"ל בלייל פסח כי הוא דינים קשים ושלא יתאחזו בו החיצונים אינו נכנס עד שיכנס גדלות שני דאימא, אבל אין צורך שיתאחרו עד כניסת גדלות ב' דאבא גם כן (הנזכר ביום ו' וז') ולפי' פאת הים זה הקטע האחרון קאי על קטנות א' די"ש"ס.

גם עניין הצטרפות ב' לילות שהם ליל ו' וליל ז' לגדלות ב' דאבא (שרשימו בו' ומוחין בז') הטעם הוא כי עיקר ליל פסח היה בעיקר ד' כוסות שבהם נרמזו ד' מוחין דאימא אבל גדלות ב' דאבא לא נכנס רק בדרך רמז קטן בענין המצה אחר שנכנסו

א. כתב הראמ"ע בשם השד"ה ז"ל שלפי מש"כ הרש"ש ז"ל בהקדמתו על סדר ההגדה והובא בעלי נהר דף כ"ז ע"א שג"ר דאבא ואמא נקראים אבא, וו"ק דשניהם נקראים אימא יבוא על נכון, ודומה לזה גם כן כתב בנה"ש (כ"א) כ"ז ע"ב בתיבת "שמע" ואם כן מה שנכנס בלייל א' הוא ג"ר דג"ר די"שסו"ת, ובליל ב' ג"ר דו"ק די"שסו"ת, ובליל ג' ו"ק דה' פרצופים דאו"א עילאין, ובליל ד' גדלות ב' דאימא ר"ל ג"ר דו"ק, ובליל ה' קטנות א' ו"ק די"שסו"ת, ובליל ו' ז' גדלות ב' דאבא ר"ל ג"ר דג"ר, שליל ו' ו"ק דג"ר דג"ר, ובליל ז' ג"ר דג"ר דג"ר.

כל שאר המוחין, ולכן הוצרך עתה ב' לילות כי בליל הא' נכנס תוך הגולגולת דז"א ומניח בו קצת רושם (וזה בליל ו' ברשימו דגדלות ב') ובליל ב' נכנס הוא עצמו כנ"ל (בעצמות דגדלות ב' דאבא הנז') והם סוד ליל שישי וליל ז'.

וכתב בשמן ששון באות י' (וכ"כ בספרו פתח עינים דף פ"ז ע"ב) שהדקדוקים רבו שחדא דמוחין דפסח עצמם לפי הפשט נראה שהם הם עצמם המסתלקים וחוזרים ע"י ספירת העומר כנז"ל, ולא מצינו בשום זמן בסדר כניסת המוחין שיהיו על דרך זה שלהיות נכנסים המוחין דאבא (או יש"ס) תחילה קודם אימא (תבונה) ועיין בסדר ברכת אבות בתפילת שחרית דרוש ב' דחול במילות אלהי אברהם וכו', וא"ת דכאן נשתנה הסדר לפי שהוא דרך חזרה ממה שנסתלקו בליל פסח לפיכך הוא על דרך זה, אם הוא לפי טעם זה אז מה נשתנה בגדלות ב' דאינו על דרך זה שנכנסים דאימא תחילה בליל ד' כנז', ואח"כ בליל ו' וז' דאבא.

ועוד בבחינת הקטנות א' וקטנות ב' נשתנה בעומר להיות נמשכים שתיים יחד דישסו"ת וכן דאו"א זה בליל ג' (דאו"א) וזה בליל ה' (דישסו"ת) וכנז"ל ולא יהיו כל א' בפני עצמו על דרך פסח (שיש"ס לבד ותבונה לבד וכן אבא ואמא).

ועוד מש"כ "ובו נכלל מוחין דאימא" מה רוצה לומר ואם נכללו בו מוחין דאימא אם כן לא צריך ליל ב' למוחין דאימא שהלא בלילה א' מספיק (להכניס שניהם), ועוד מה נשתנה ליל ו' וז' להיות במוחין דאבא כל כך אריכות הזמן ב' לילות שבתחילה נכנס הרשימו דמוחין בליל ו' ואח"כ המוחין עצמם בליל ז' ולא מצינו על דרך זה בשום זמן ואפילו בליל פסח, דשם היה הרמז של המוחין דאבא בסדר המצות שנכנסו בפעם א', ולפי הטעם שנתן רבינו בליל פסח היה ברמז קטן בענין המצה לכן עתה הוצרך ב' לילות אינו טעם מספיק דמה ענין הרמז דסוף סוף המוחין עצמם כבר נכנסו בעצם תוך ז"א בין בבחינת הפנימיות שהוא בדיבור על ידי תפילת ערבית ובין בחיצוניות על ידי סדר ההגדה שהוא בחיצוניות*, ועוד (כפי טעם המצה הנז') לא היה לו לשנות הסדר להיות ב' לילות רק בבחינת החיצוניות שהיה כן ברמז בסדר המצה אבל לא בבחינת הפנימיות הגמור הנתקן ע"י הדיבור בתפילת ערבית שיוצא כמה דקדוקים גם כן בסדר הקטנות ב'.

ועוד מש"כ ולכן הוצרך עתה ב' לילות, כי ליל הא' נכנס תוך הגולגולת דז"א ומניח בו קצת רושם, ובליל ב' נכנס הוא עצמו כנ"ל ע"כ, הנה לעיל בסדר כניסת המוחין בכל לילה לא נקט גולגולת ורק בליל ו' רשימו ובליל ז' עצמות המוחין, וא"ת תנא והדר מפרש אז קשה שגולגולת מאן דכר שמיה והלא כל עסקינו אינו אלא

א. וכתב עוד בפתח עינים דף פ"ז שלפי ש' הכוונ' בדרוש ג' וד' ובפע"ח ובספר תו"ח דל"ט ע"ב שאותם המוחין שהיו בפסח הם בפרצופי הנה"י דז"א ושל העומר בחג"ת ושל שבועות בחב"ד יהיה קשה להבין יותר דברי רבינו ז"ל מדוע צריך ב' פעמים לכניסת מוחין דאבא, וכן קשה מדוע גדלות א' דאבא קודם בסדר כניסתו לאמא כנז"ל.

להמשיך ולהחזיר המוחין בז' פרצופי ז"א הפנימיים שהם חב"ד חגת"ם ואין הכתר שהוא הגולגולת בכלל זה אלא רק עד חג השבועות וכנז' לקמן בדרושי שבועות, ואם תאמר דכתר זה הוא של בחינת הפרטות ורוצה לומר כתר הפרטי דחב"ד חגת"ם אשר כל א' בפרטותו כולל י"ס, גם זה קשה דאין זה שבח אלא גרעון שהרי בכל לילה אפילו שהמוחין לא היו כל כך גבורי כח כשל אבא עילאה והיה בהם בכל זאת כח ליכנס ולהתפשט ברגע בלילה א' בכל י"ס דחב"ד חגת"ם, ובהמשכת המוחין דאבא הוצרך ב' לילות וזה תימה.

ועוד מש"כ "ומניה בו קצת רושם ובליל ב' נכנס הוא בעצמו" מה רוצה לומר בזה האם הוא שנכנסים המוחין בליל ו' ואח"כ תיכף מסתלקים ובעת ההסתלקות מניחים רושם המוחין בתוך הכלים דז"א ואח"כ בליל ז' נכנסים הם בעצמם בעצם ואינם מסתלקים עוד, או דילמא פירושו הוא שבלייל ו' נמשך הארת המוחין בגולגולת דוקא וזה נקרא רושם, ואח"כ בליל ז' נמשך עצמותם בגולגולת ובכל י"ס דחב"ד חגת"ם וזה נראה יותר נכון ועיין בע"ח שכ"ג ספ"א (ששם כתב שהכתר גדול לאין קץ מן המוחין למסקנה וכנז' זה בקונה הכל בסידור שכתר כליו ומוחו מפרצוף העליון שמעליו, ומוחין דחב"ד הם של עצמו ונראה מפשט הזוהר כי הכתר הוא הגלגלת וחב"ד מפרצוף העליון שמעליו, ומוחין דחב"ד הם של עצמו ונראה מפשט הזוהר כי הכתר הוא הגלגלת וחב"ד הם המוחין שבתוך הגולגלת וכו' וזה לא יעלה על הדעת להיות הגלגלת נמוך מהמוחין, אבל הענין הוא כי הנה המוחין הם חב"ד כנז' אבל שורשם של הג' מוחין נשאר למעלה הרושם שלהם ומציאותן בכתר ואותן המוחין שבכתר הם גדולים ומעולים לאין קץ על המוחין הנקרא חב"ד וכנז' ל).

ביאור השינויים שבין סדר כניסת המוחין בליל פסח, לסדר כניסתם בעומר.

להבין סיבת השינויים שבין סדר כניסת המוחין בליל פסח לסדר כניסתם בעומר ראשית כתב בדרוש ח' דפסח בש' הכו' שסיבת כניסת גדלות ראשון דאבא קודם דאימא הוא לפי שכיון שבליל פסח נכנסו כל המוחין לכן עתה הספיק טעם ההוא שיכנס עתה בעומר גדלות ראשון דאבא תחילה לפי שהוא אור יותר גדול ובו נכלל מוח דאימא, וכתב על זה בספר פאת הים דף צ"ה שפירוש דבריו כי הרי בעלמא צריכין תמיד שיכנסו המוחין דאימא לפני המוחין דאבא כי אין כח בז"א לקבל המוחין דאבא אלא בהיותם מלובשים תוך המוחין דאימא.

וכמש"כ הרז"ל בכמה דוכתי (ע"ח שכ"ב פ"ג, ש' כ"ו פ"ד) ולכן בליל פסח שנכנסו גדלות ראשון דישו"ת בקדושת היום אנו מכוונים בד' כוסות באותם המוחין דגדלות ראשון שכבר היו שניהם יחד בהיותם מלובשים זה תוך זה, אבל בימי העומר כיון שכבר נכנסו בליל פסח כל אלו המוחין, ועתה הם חוזרים להיכנס, אין קפידא בכניסתן כסדרן דוקא ואין חשש אם נכוין במוחין דיש"ס לפני של התבונה ואדרבא כיון שבימי העומר רצוננו להמשיך המוחין החשובים יותר כמה שאפשר בהקדם כדי לבטל אחיזת החיצונים לכן אנו מכוונים מיד ביום ראשון בחזרת המוחין דגדלות ראשון דיש"ס לפני המוחין דגדלות ראשון דתבונה החוזרים לבוא ביום שני זוהי כוונת הרז"ל והדברים פשוטים.

ומש"כ הרז"ל ובו נכלל מוח דאימא צריך ביאור מה כוונתו ואפשר דר"ל דהגם שטעם זה לא היה מספיק להמשיך המוחין דאבא לפני המוחין דאימא כאשר נכנסים בראשונה וכנ"ל דקפדינן בהא שיכנסו מוחין דאבא תוך המוחין דאימא ממש, אבל בכגון הא שחוזרים המוחין אחר שכבר נכנסו בליל פסח אין אנו מקפידים על הסדר ולכן בעומר אנו ממשיכים ומכניסים המוחין דיש"ס לפני המוחין של התבונה, וכנ"ל דלזה הוסיף הרב ז"ל וכתב הטעם דעל כל פנים כיון שהמוחין דיש"ס הם אורות יותר גדולים והם כוללים לאורות המוחין דתבונה לכן נחשב הדבר בחזרת המוחין דוקא כאילו שכבר נכנסו המוחין דתבונה לפני דיש"ס להיות המוחין שלה כלולים בו, ובפרט שכל הבחינות שנכנסו בליל פסח כאשר נסתלקו השאירו רושם שלהם קיים אם כן הארת התבונה הכלולה ביש"ס מצטרפת עם הרשימו דמוחין דתבונה ונחשבים יחד כאילו קדמו המוחין דתבונה לשל יש"ס כן נראה לפרש דברי הרז"ל (ודע שזה באופן שהם אותם המוחין שהיו בפסח ונסתלקו וחזרו אח"כ בעומר וכפשט דברי הרז"ל בש' הכו' כנז"ל, אבל לאותם הסוברים שאינם אותם מוחין כלל אלא מוחין מבחינת חג"ת ומוחין דפסח מבחינת נה"י ומוחין דשבועות מבחינת חב"ד לא יובן טעם זה הנז' כאן).

ובענין מש"כ בש' הכו' הנז' גם ענין כניסת קטנות ראשון אחר גדלות שני דאימא הוא לסיבה הנ"ל בליל פסח כי הוא דינים קשים ושלא יתאחזו בו החיצוניים אינו נכנס עד שיכנס גדלות שני דאימא אבל אין צורך שיתאחר עד כניסת גדלות שני דאבא גם כן ע"כ.

ופירוש דבריו הוא כך כי הקטנות הראשון דישסו"ת נכנסו יחד ביום החמישי דכל שבוע אחר גדלות השני דאימא שנכנס ביום רביעי, והטעם שלא נכנס הקטנות הראשון דישסו"ת מיד בתחילת השבוע לפני הגדלות הראשון הוא מפני פחד החיצונים והיינו שגם בימי העומר יש פחד מהחיצונים אלא דבכל זאת יש חילוק בין הקטנות ראשון דתבונה להקטנות ראשון דיש"ס, והוא כי הקטנות ראשון דתבונה נכנס לאחר כניסת הגדלות שני דאימא בהכרח מפני פחד החיצונים וכמו בליל פסח, אבל בעומר הקטנות ראשון דיש"ס נכנס ביום חמישי ביחד עם הקטנות ראשון דתבונה, הגם שעדיין לא נכנס הגדלות שני דאבא.

ודלא כמו שהיה בליל פסח שהוצרכנו להמתין מלהכניס את הקטנות ראשון דיש"ס עד אחר כניסת הגדלות שני דאבא, אבל בעומר די לו שכבר נכנס גדלות ראשון דיש"ס, באופן דיש בעומר חילוק בדבר זה בין הקטנות ראשון דתבונה להקטנות ראשון דיש"ס, ומוכרחים אנו לפרש טעם החילוק דתמיד יש יותר מקום לאחיזת הקליפות באמא מדבאבא ולכן הוכרח להיות כנ"ל שהקטנות ראשון דתבונה נכנס דוקא לאחר גדלות השני דאימא שרק אז אין כבר פחד מהחיצונים שינקו מהמוחין דאימא מה שאין כן לגבי הקטנות ראשון דיש"ס שאין בו כל כך אחיזה, ולכן בעומר יכול להיכנס אחרי גדלות ראשון דיש"ס ואינו צריך להמתין לכניסת גדלות שני דאבא גם כן והבן (שם בפאת הים).

ומה שיש עוד להרגיש כאן במש"כ לגבי הקטנות ראשון שאינו נכנס בתחילה כדרכו בעלמא מפני פחד החיצונים, הרי בליל פסח אחר שהמשכנו בכוס ראשון מוח חכמה בכל מדרגותיו כתב הרז"ל שכבר נחלש כח החיצונים ולכן בשאר הכוסות נמשכים המוחין דקטנות ראשון בתחילה כסדרן בעלמא, ואם כן למה לא נאמר כן גם בעומר שאחר השבוע הראשון שבו נמשכו המוחין דמוח החכמה כבר נחלש כח החיצונים וממילא בשאר השבועות שאחריו יהיה אפשר להמשיך הקטנות ראשון תחילה כסדרן בעלמא.

ונראה ליישב כי בליל פסח הן בתפילה והן בליל הסדר נתקנו הזו"ן בכללות ונמשכים המוחין דאו"א בחז"ן ובג"ה ודתי"י דאותו הפרצוף הכולל ולכן לאחר כניסת מוח החכמה שפיר יש לומר שנחלשת כח הקליפה ולכן משם ואילך שאר הקוים נכנסים כסדרן, אבל בעומר אנו מחלקים את הז"א דכללות לקכ"א פרצופים פרטיים בעובי ואנו מתקנים בכל שבוע שבע בחינות דעובי דכל הז"ת הכוללים

דעובי וכיון שכל הפרצופים הפרטיים הם עומדים בעובי אם כן כל פרצוף נדרש לעצמו ובכל ימי העומר אין מציאות קו שלם של חח"ן בכל פרטי הפרצופים, ולכן צריך בכל פרצוף פרטי מהם להמשיך את מוח החכמה דגדלות שני בתחילה לפני שנוכל להכניס הקטנות ראשון שלו.

ביאור בחינת עומר השעורים שהיה קרב בלילה הא' של ספירת העומר באור הפנימי, והספירה דעומר באור המקיף.

ענין זה של בחינת עומר השעורים שהיה קרב בלילה הא' של ספירת העומר נתבאר עניינו היטב בפרק י"א דספירת העומר בש' הכו' בתחילתו וכמו שכתב שם בשמן ששון בתחילת הדרוש שהנה עתה מדבר בבחינת המשכת המקיפים ואורות פנימים בבחינת החיצוניות שהוא מעשה הקרבן של השעורים, שידוע שכל מצות מעשיות הם בחיצוניות כנז' בע"ח ש"מ פ"ב ואין בו שייכות עם החו"ג הנז"ל אלא הוא מצוה בפני עצמו עכ"ל ונתחיל בביאורו בס"ד שכתב שם שהנה נודע כי כמו שיש בז"א מוחין דאורות פנימיים גם יש לו אורות מקיפין, וממוח הדעת שבו יורדים ומתפשטים בו אורות פנימיים ואורות מקיפים, והאור הפנימי מתפשט ויורד דרך הגרון ומתפשט בגופא דז"א, אבל האור המקיף הנה הוא יוצא מן הפה ולחוץ ומקיף את הז"ת על דרך האמור לעיל ממש בבחינת החסדים הפנימיים המתפשטים בז"ת ועתה נבאר עניינם.

שהנה אלו החסדים והגבורות שבתוך היסוד דאימא הם אורות רבים וגדולים ועומדים במקום צר ודחוק כנודע, כי מוח החכמה והבינה גדולים מאוד ממוח הדעת ובפרט במקום התפשטות יסוד דאימא תוך הגרון דז"א כי הוא מקום צר עד קצה אחרון והם ב' מוחין דחסדים וגבורות ואינם יכולים לידחק שם ואז מחמת הדחוק הם בוקעים המקום ההוא, וז"ס בקיעת הפה הנבקע ממקום הגרון והבן טעם זה, ואז יוצאות קצת האורות ההם דרך הפה ולחוץ וקצתם נשארים בפנים כנ"ל.

ואומנם בחינת הגבורות הם אש ובחינת החסדים הם מים, ולכן הגבורות הם חזקות מאוד ומרוב החמימות של אשם אינם יכולות להישאר בפנים והם בוקעות ויוצאות לחוץ דרך הפה ונעשים בבחינת אורות מקיפים, אבל החסדים נשארים בפנים ונעשים בחינת אור פנימי וכבר נתבאר אצלנו כי אורות המקיפים גדולים מאור הפנימי ואעפ"י שהאור הפנימי הוא חסדים כנז' והאור המקיף הוא גבורות (ונתבאר בכמה מקומות ענין זה בע"ח ש"ב פ"ג, ש' ו' פ"ב ופ"ה) עכ"ז הטעם הוא נרמז במש"ה "טובה תוכחה מגולה מאהבה מסותרת" הפירוש הוא כי הגבורות הם כוחות הדין הנקרא תוכחת שמהם באים התוכחות והיסורין לעולם והנה הם יותר טובים ויותר מאירים להיותם מגולים בבחינת אור המקיף יותר מן החסדים

א. כתב בשמן ששון עיין דרוש ד' דפסח, וע"ח שכ"ה פ"ב דרוש מנצפ"ך וכו' שכתב אומנם כבר הודעתיו כי ה"ח הם הנכסין תוך הגוף והם אור פנימי, אומנם ה"ג הם פוגעות ברדתן אל הגרון בפה ויוצאות משם לחוץ ושם נעשין אור מקיף מבחוץ בז"ת, והם סוד ז' הבלים דקהלת וכנגדן הם ה"ח מבפנים עכ"ל בקיצור לענין.

הנקראים אהבת חסד להיותם מסותרים בבחינת אור הפנימי אורם מסותר ואינו נגלה ומאיר, עם היות כי בבחינת עצמם החסדים הם מעולים יותר מן הגבורות.

ורצוני לכתוב לך קצת בענין זה מש"כ בש' הפסוקים במשלי סימן כ"ז (דף נ"ב ע"ב) שטובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת, הנה החסדים שבדעת דז"א נקראים אהבה והם מכוסים ומסותרים תוך היסוד דאימא עד החזה דז"א, וצריכים אל החסדים התחתונים המגולים שמשם ולמטה שיעלו למעלה ויאירו בהם ויגדילו אותם כנודע, אבל הגבורות המתפשטות בגופא דנוק' הם מגולות כי אין שם כלי היסוד דאימא שילבישם ולכן הם חוזרות ועולות ממטה למעלה ומגדילות לכל גוף הנוק' דז"א וזהו טובה תוכחת מגולה שהם הגבורות, מן אהבה מסותרת והם החסדים כאמור.

וגם בע"ח שי"ד פ"ב שכתב שהגבורות יצאו ונתגלו תחילה טרם החסדים ואז קיבלו הארה גדולה בתחילה בהיותן מגולים אשר ז"ס הפסוק טובה וכו' כי יותר טובים ומאירים הגבורות הנקראים תוכחת להיותם מגולים יותר מהחסדים הנקראים אהבה לסבת היותן נסותרים ומכוסים ולכן נקראים עטרת בעלה עכ"ל.

ונחזור לענין בש' הכוונות שכתב ובזה תבין מש"כ בתיקונין בתיקון ע' בענין ה' מוצאות הפה הנקרא פיתוחי חותם דא אימא עילאה וכו' והענין הוא כי כיון שפתיחת הפה נבקעת מחמת ה' גבורות מנצפ"ך כנ"ל הנה הם עצמם ה' מוצאות הפה והם סוד הכ"ב אותיות אחע"ה בומ"ף וכו' כנודע כי האותיות נפקא מבינה כנז' בהקדמת ספר התיקונים, גם שם נתבאר כי האותיות נקראות נפש והטעם הוא כי להיותם מבחינת גבורות שהם עטרא דמלכות הנקרא נפש לכן גם הם נקראים נפש (ועיין בע"ח ש' טנת"א פ"ג שכתב טעם אחר וז"ל וה' גבורות הם וכנגדם יש ה' מוצאות הפה והם גרון וחיך וכו' וכמו שהם ה' אותיות מנצפ"ך שהם ה"ג כנודע ונקרא אותיות סתומות ועגולות וכן הפה עגולה כמותם וז"ש בתיקונים דף ד' ע"ב כי ה' מוצאות הפה נקרא פיתוחי חותם דאמא עילאה והענין כי ה' נקודות שיש בפתוחי חותם הם נגד ה' מוצאות הפה שהם פתוחים ונפתחים ע"י אימא עילאה הנקראת חותם שהוא יסוד שבה הנקרא חותם כי שם נחתמים ונצטיירים כל הציורין ומכח ה"ג שבחותם דילה נפתחו אלו ה' מוצאות הפה הנקרא פתוחי חותם נמצא כי שורש ה' מוצאות נעשה מה"ג דמנצפ"ך, ואז יצאו מה' מוצאות כל הכ"ב אותיות בסוד אחע"ה וכו' הנחלקים לה' חלקים, ויען שהם נמשכין מגבורה שהם בחינת מלכות הנקרא נפש לכן האותיות נקראות נפש כנודע וכנז' בתיקונים דף ע"א, ואותיות מנצפ"ך פתוחות וסתומות והטעם כי הפתוחות הם ה' חסדים שהם פתוחות להשפיע, והסתומות הם גבורות והם דין, ודע עוד כי ה' המוצאות של הפה הכוללות כל הכ"ב אתוון שהם אחע"ה, בומ"ף, גיכ"ק, דטלנ"ת, זסשר"ץ, כל מוצא כלול באות אחת של מנצפ"ך, ועיין עוד ביאורם בספר הליקוטים ע"ב ע"ג).

ובזה יתיישבו ב' מאמרים הנז' בספר הזוהר שבמאמר הא' יראה כי אותיות הם יוצאים מן הפה, וממאמר הב' יראה כי הם יוצאים מן חותם אימא עילאה ושניהם הם אמיתיים, כי הנה האותיות הם מבחינת הגבורות הנתונים תוך היסוד דאימא עילאה ומתלבשת בז"א ואלו הגבורות הם הנקרא חותם דאימא עילאה ומתלבשת בז"א, ואלו הגבורות הם הנקראים חותם דאימא עילאה כמבואר אצלנו בהרבה מקומות אם בענין דהושענא רבא הנקרא ליל החוטם, ואם בענין משז"ל באותם הד' דברים הנקרא חבי"ת שצריכים חותם בתוך חותם והם יסוד ומלכות שבה שהם ב' חותמות הנז' (ועיין מש"כ בספרי זהב אופיר בענין החותם במילות "למען שמו ובבאהבה" שבעמידה והם ציון וירושלים, וגם בספרי זהב סגור בענין תוספת ביאור בענין העמידה בביאור כלי יסודה של המלכות ותבין הכל).

והנה היסוד דאימא מלובש בפומא דז"א^א ושם נבקע ויוצא ממנו אלו הכ"ב אותיות שהם בחינת הה' גבורות כנ"ל ונמצא כל דבריהם אמת, גם בזה תבין מש"כ בפ' משפטים כי דעת גנוז בפומא דמלכא פירוש כי הדעת הוא בחינת עטרא דחו"ג והוא מלובש ביסוד דאימא ונבקע ויוצא עטרא דגבורה דרך הפה ולחוץ וכשהוא רוצה לדבר מוציאן לחוץ בסוד קול ודיבור שהוא בחינת אור המקיף כמבואר אצלנו כי כל הבל הפה הוא אור המקיף ולפעמים נשארים בפנים ואינם יוצאים ואז כתוב נאלמתי דומיה וכו' והנה ה' אותיות מנצפ"ך הם שורש הה' גבורות, ולכן הם אותיות סתומות כנודע כי הם בציור מקום פתיחת הפה סתומה ועגולה ולכן נקרא בספר הזוהר בשם פתוחי חותם כי הוא מקום הנפתח ומגולה עתה והוא נמשך מן אימא עילאה הנקרא חותם כנודע כי עטרא דגבורה גניז באימא, והרי נתבאר בחינת אור המקיף מה עניינו ואיך הוא בחינת עטרא דגבורה ואיך הוא מן אימא עילאה כי הגבורות מן אימא עילאה אינן וכמש"כ כמה פעמים כי כל אור המקיף הוא מבינה הנקראת אהיה וזכור הקדמה זו.

ונחזור לענין ספירת העומר כי עתה אנו צריכים להמשיך ב' בחינות אורות פנימיים ואורות מקיפים, והנה כדוגמת מה שנתבאר לעיל בענין המשכת האור הפנימי במ"ט ימי ספירת העומר, כך הוא ממש המשכת אור המקיף, ולכן צריך שנרחיב הביאור בזה ובו נבאר ענין עומר השעורים שהיה קרב בלילה הראשון של ימי הספירה מה עניינו, דע כי בזמן שבית המקדש היה קיים על ידי מנחת השעורים בלילה הזה היו יורדין בחינת החסדים והגבורות אל הדעת ומשם נתפשטו עד הגרון אבל עתה אין בנו כח להמשיך אור הפנימי כי אור הפנימי לא היה נמשך אלא על ידי הקרבן שעורים כנז' (שאור המקיף נמשך ע"י ספירת העומר ואור הפנימי ע"י

א. כתב השד"ה ובמקום אחר כתב דיסוד דאמא נבקע בגרון ובכוונת קונה הכל כתב דנבקע בחזה וצ"ל, ויש לתרץ שמה שכתב כאן שנבקע יסוד דאימא בפה, ומש"כ שנבקע בגרון הכל א' יען הגרון הוא בפה, ומש"כ בקונה הכל בחזה שם מיירי בבקיעת עטרת היסוד דאימא שהיא העומדת בחזה דז"א כנודע עכ"ל ועיין שהביאו גם בשערי רחמים ח"ב אות רס"ג.

הקרבתן שעורין, השד"ה^א.

ואומנם עתה אנחנו צריכים שיתפשטו אלו החסדים והגבורות בגופא דז"א, ובכל לילה ממ"ט ימי הספירה דעומר אנחנו מורידים מבחינת החו"ג למטה כל מדריגה ובחינתו ביומו עד מלאת ימי העומר, והנה כל כונתנו עתה אינו אלא בבחינת אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה ואחר צאתו נעשה אור מקיף כנ"ל.

וזו היא סוד הברכה של על ספירת העומר כי בבחינת דיבור והבל היוצא דרך הפה והוא בחינת אור המקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבית המקדש היה קיים על ידי קרבן העומר, והנה עתה שנחרב בעוה"ר ואין בנו כח להמשיכו לכן אנו אומרים אחר ברכת העומר שהוא בחינת אור המקיף "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", ועל ידי כך נתקן איזה תיקון בחינת אור הפנימי.

ונמצא שעיקר כל הכוונה היא מאור המקיף כי עדיין לא יצא כלל, אבל האור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד, ולכן כאשר תכוין בבחינת אור המקיף כנז' אז תכוין גם כן להמשיך אור הפנימי אבל עיקר הכוונה תהיה באור המקיף כנז"ב.

ובזה תבין טעם למה מצות ספירת העומר תלויה באנשים ולא בנשים והטעם הוא לפי שאין בחינה זו נעשית אלא בפי הזכר שהוא ז"א כנודע (וכתב בשמן ששון אות י' פירוש שכל אלו ההבלים שהם אורות המקיפים יוצאים מפיו דז"א אשר שם חותם יסוד דאימא וכנז"ל כי כל אותם אורות מקיפים הם אהיה מבינה, אך

א. כתב בשערי רחמים בח"ב שאלה רס"א צ"ע שעתה אין בית המקדש אז ע"י מי נמשך אור הפנימי דעומר שעורין, ותשובה כתב שלעולם סדר המערכה בעולמות העליונים שהמוחין הבאים לזו"ן אי אפשר שיפסיקו מלהיות דבר בעתו, אלא שברחמיו המרובים לעם ישראל רצה לזכותינו שנעשה ההמשכות על ידי מעשינו בכונות תפילתנו, כי נבוא בזה על שכרינו, א"כ בזמן שבית המקדש היה קיים אז היה נמשך ע"י מנחת השעורין, ועתה שאין לנו מעשה הקורבן אז נמשך מאליו, אם כן כשאנו מברכים על העומר אז כבר נמשך מאליו, ועל כן עיקר הכוונה תהיה באור המקיף, אבל מצרפים גם את אור הפנימי וכמו שכתב בש' הכוונות הנז' עכ"ל. וכתב בספר אמת מארץ ונ"ל שמה שנעשה ע"י קרבן השעורים שהוא ירידת האור הפנימי מן הדעת לגרון דז"א זה אינו נעשה על ידינו, אבל התפשטותו בגוף נעשה על ידינו, וזה שכתב לקמן כי האורות הפנימיים אינם חסרים רק ההתפשטות ר"ל שירידתם לגרון אינו נעשה אלא ממילא על ידי אמירתנו הרחמן וכו' אבל האור המקיף צריך לכוין להורידו לגרון ואח"כ יכוין לפשוט האור מקיף והאור פנימי לגוף ועיקר הכוונה תהיה לאור מקיף ודו"ק עכ"ל.

ב. ומכאן שצריך לכוין בו לעשות קצת תיקון בחיצוניות באור הפנימי שלו שהרי כתב שנעשה בו קצת תיקון גם היום, וכתב בבאתי לגני או"ט שבסידור כתב במילת הרחמן שיכוין לתקן וכו' בחיצוניות וכו', וכוונתו שזה במעשה זה בדיבור, ובש' הכו" הנז' כתב הרחמן הוא הפנימי, ואולי שהוא פנימיות דחיצוניות כי הוא במקום מנחת העומר כמש"כ שם עכ"ל, ועיין לקמן מה שנכתוב מפתח עינים החדש ח"ז דף קמ"א ותבין דבריו יותר.

נלע"ד צ"ע דאיך כפי זה אנחנו ממשיכים בין בחינת מוחין ובין בחינת החו"ג לזו"ן יחד החסדים לז"א והגבורות לנוק' או"פ ואו"מ והלא אינו אלא בזכר, ועוד מצוות סיפור ספירת העומר הוא בחינת מספר, וכל מספר הוא במלכות ולא בזכר כנז' באורך בע"ח שי"ד דרוש ה' וז", ואם כן אדרבא היה צריך להיות בנקבה ולא בזכר, וי"ל שכיון שלוקחת אותם על ידו לזה הוא בזכר ולא בנוק', ועיין במבו"ש ש"ה ח"ב ספ"ה וזה לפי סודן של דברים מלבד הטעם שהוא מצות עשה שהזמן גרמא דנשים פטורות עכ"ל).

גם בזה תבין למה חג המצות נקרא פסח והענין הוא פ"ה ס"ח כי בחג הזה יוצא אור המקיף בסוד דיבור ושיחה מן הפה ולחוץ ע"י ספירת העומר הנספר במוצא הפה (וכן עיין בסדר ההגדה של פס"ח דף 269 וכו' מש"כ בספרי "זהב שחוט" היטב) ובזה תבין טעם המצוה לספר ביציאת מצרים בליל פסח כי פסח ר"ל פ"ה ס"ח שהם בחינת אור המקיף היוצא מן הפה בבחינת שיחה ודיבור לכן צריך לספר ביציאת מצרים כי יציאת מצרים הוא יציאת החסד מן הגרון הנקרא מצרים מקום צר ולמטה בגופא דז"א לכן אנו מספרים אותו כדי לכוין להמשיך לאותו יציאת מצרים הנז' שגם כן תצא דרך הפה הסמוך לגרון בבחינת הגבורות שהם אור המקיף כנז'.

ואומנם עניין מנחת שעורים עצמה עניינה הוא כי המלכות בתחילתה לוקחת עטרא דילה שהם הה"ג שהם ה' אותיות הנקראות אותיות כפולות, ואם תכלפם ב' פעמים יהיו עולים בגימ' כמנין שעורה שהם ב' פעמים פ"ר פ"ר הרי תק"ס ועם כללות הה"ג הם תקס"ה כמנין שעורה, ובחג השבועות שהוא הזיווג אז ניתן בה בחינת החסד בסוד טיפת הזיווג ולכן אז היו מקריבים שתי הלחם דחטים כמ"ש לקמן בע"ה עכ"ל בש' הכור' הנז'.

א. כתב שם הנה תבין היטב כי אבא הוא כללות או"א והם הויה דע"ב ואהיה דיודי"ן בפנים וכן באחוריים, ואמא כוללת יש"ס ותבונה והם הויה דס"ג ואהיה דיודי"ן בפנים שלהם וכן באחוריים ותראה במ"א שאין כל זה רק בז"ת של כל אחד מהן, אך בג"ר של כל אחד מהם הוא מ"ב אתון שם ד' י' כ"ח (פשוט, מלא, ומלא דמלא) ומספרם וחשבונם הם מ"ב במלכות של כל א' מהם, ואומנם המלכות של הכתר דאבא הוא בחינת חשבון ר"ל חשבון ד' אותיות הויה פשוטה שהוא כ"ו ומלכות דכתר דאמא חשבון אהיה פשוט שהוא כ"א ואלו הם הפנים של ה' בחינות מלכויות הנ"ל והאחוריים שלהם הם אלו, אחוריים מלכות כתר דאבא הוא חשבון י' אותיות פשוטים דאחוריים שלו והם ע"ב, ואחורי המלכות דכתר דאמא הם חשבון י' אותיות דאחוריים דאהיה שהוא מ"ד.

ב. מש"כ לעיל (דף פ"א ע"ב) פ"ה ס"ח הוא הפה דתבונה, ר"ל הפה בגדלות הראשון דתבונה לפי שבאים לז"א גדלות שני שהוא מהפה דתבונה ולמעלה, לכן צריך להרבות בסיפור שבח יציאת מצרים, אבל מה שכתב כאן פ"ה ס"ח אור המקיף היוצא מן הפה דז"א בבחינת שיחה, מיירי אחר שבאו המוחין דגדלות לז"א, ומהארת הגבורות שביסוד דאימא מכוחם בוקעים יסוד דאימא שהוא בגרון ויוצא מקצת אורות המקיפים דגבורות מפה דז"א ונעשים אור מקיף לז"ת שלו לכן רמז סיפור יציאת מצרים להבל המקיף היוצא מהפה דז"א (שערי רחמים ח"ב אות רנ"ח).

וּכְתַב בְּסֵפֶר שְׁלוֹם וְצַדִּיק בְּסִימָן מ' אוֹת י"ח שֶׁמֶכֶל הָאָמּוֹר לְעֵיל מִבּוֹאֵר מְדַבְּרֵי קוֹדֶשׁוֹ אֵלּוֹ כִּי עֵיִקֵר כּוֹנְנֵינוּ הוּא בְּבַחֲיֵנֵנוֹ אֲוֹר הַמְּקִיף וְנִטְפֵּל גַּם כֵּן אֲוֹר הַפְּנִימִי וְגַם שְׂאִין בְּנוֹ כַח לְהַמְשִׁיכוֹ כִּי אִם בְּזִמְנֵי שֶׁהִיָּה בֵּית הַמְּקִדָּשׁ, וְלֹאֲתֵי מֵאַחֵר שְׁבַחֲיֵנֵנוֹ אֲוֹר הַמְּקִיף שֶׁהוּא הַבְּרָכָה, אֲנֹנוֹ אֹמְרִים "הִרְחַמְנָנוּ הוּא יַחֲזִיר עֲבוֹדַת בֵּית הַמְּקִדָּשׁ", וְאִם כֵּן כָּל אֵלּוֹ הַשְּׁמוֹת דְּנִרְנַח"י וְהַכֹּלִים וְהַמּוֹחִין הוּא בְּבַחֲיֵנֵנוֹ פְּרִצוֹף אֲוֹר הַמְּקִיף, וְזִמְנֵה יוֹבֵן כִּי הַשְּׁנֵי הַיּוֹת הַבְּאִים בְּהַמְשַׁכֵּת הַחֲרוֹ"ג הֵמָּה לֹא שְׂאֲחָד בְּחֵינֵנוֹ אֲוֹר הַמְּקִיף וְא' בְּבַחֲיֵנֵנוֹ אֲוֹר הַפְּנִימִי כִּי כֹּלֵם טוֹבִים הַשְּׁנַיִם בְּבַחֲיֵנֵנוֹ פְּרִצוֹף אֲוֹר הַמְּקִיף וּבְאֹוֹ זֶה בְּתוֹךְ זֶה שְׁזֵה רֹחַנִיּוֹת לְזֵה וּכְמִבּוֹאֵר בְּדַבְּרֵי הַר' בְּסִידוֹר בְּחֻלְקֵי הַלֵּילוֹת שְׁכַתְבֵנוֹ וְז"ל לֵיל א' נִכְנַס מַלְכוּת דְּחֶסֶד א' וּמִתְפַּשֵּׁט מִמוּחָא בְּגוֹפָא דוֹ"א בְּחֶסֶד שֶׁל חֶסֶד שְׁלוֹ, וְכֵן בְּנוֹק' וַיְכוּיֵן בְּזֵה הַלֵּילָה הוּא חֶסֶד שְׁבַחֲסֵד, וְהוּא הוּיָה וְנִקְוֹדְתָהּ בְּסִגּוֹל וּפְנִימִיּוֹת שְׁלָה גַּם כֵּן הוּיָה בְּסִגּוֹל וְכוּ', וְכֵן עַל דֶּרֶךְ זֶה בְּכָל מ"ט לֵילֵי הָעוֹמֵר וְהֵנָּה מְפּוֹרֵשׁ לֹא שְׁזֵה מְקִיף זֵה פְּנִימִי כִּי אִם זֵה רֹחַנִיּוֹת לְזֵה וְק"ל.

וּכְתַב בְּפִתַח עֵינַיִם הַחֲדָשׁ ח"ז דף קמ"א שֶׁמֶשׁ"כ יְכוּיֵן לְתַקֵּן וְכוּ' הִרְחַמְנָנוּ נז' בִּשׁ' הַכּוֹו' פ"ה ע"ג וְפַע"ח פ"ג וְכֵן הוּא בְּמִשְׁנַת חֲסִידִים פ"ח אוֹת א' וְנִתְבָּאֵר שֶׁם כִּי צְרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ הַחֲרוֹ"ג בֵּין בְּבַחֲיֵנֵנוֹ הַפְּנִימִיִּים וּבֵין בְּבַחֲיֵנֵנוֹ הַמְּקִיפִים וּבְזִמְנֵי שְׁבִית הַמְּקִדָּשׁ הִיָּה קִיִּים הִיָּה נִמְשָׁךְ אֲוֹר הַמְּקִיף ע"י הַבְּרָכָה, דֵּהִיבּוֹר וְהַהֲבֵל הַנִּמְשָׁךְ וַיּוֹצֵא דֶּרֶךְ מוֹצְאוֹת הַפֶּה וְאַחֵר צֵאתוֹ הוּא נַעֲשֶׂה בְּבַחֲיֵנֵנוֹ אֲוֹר מְקִיף, וְאֲוֹר הַפְּנִימִי הִיָּה נִמְשָׁךְ ע"י קֶרְבֵן הָעוֹמֵר, אֹמְנָם אַחֵר שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמְּקִדָּשׁ וְאִין לְנוֹ קֶרְבֵן הָעוֹמֵר שׁוֹב אִין בְּנוֹ כַח לְהַמְשִׁיךְ אֵת הָאֲוֹר הַפְּנִימִי, אֲלֵא שְׁעַל יַדֵּי אֲמִירַת הִרְחַמְנָנוּ וְכוּ' נִתְקַן אִיזֵה בְּחֵינֵנוֹ בְּאֲוֹר הַפְּנִימִי וְכוּ'.

וְהֵנָּה הַעֲלָה הַרְש"ש ז"ל בְּנֵה"ש דף ל"ה רע"א שְׁעַל יַדֵּי סְפִירַת הָעוֹמֵר נִתְקַנְיָם גַּם הַמּוֹחִין דְּבַחֲיֵנֵנוֹ הַחִיצוֹנִיּוֹת וְגַם הַמּוֹחִין דְּבַחֲיֵנֵנוֹ הַפְּנִימִיּוֹת וְכֵן הוּא שֶׁם בְּדָף ל"ה ע"ב ד"ה וְהֵנָּה (שְׁכַתְבֵנוֹ שֶׁם וְהֵנָּה גַּם הַמּוֹחִין דְּחִיצוֹנִיּוֹת שְׁנִמְשָׁכוֹ לְזוֹ"ן ע"י מַעֲשֵׂה הַמְּצוֹת שְׁבַסְדֵר הַהֲגָדָה גַּם הֵם נִסְתַּלְקוּ מֵהַזוֹ"ן עַל סֵדֵר הַפְּנִימִיּוֹת מִמֶּשׁ וְחוֹזְרִים וּבְאִים גַּם הֵם ע"י מְצוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר כְּנֹז' בְּסוֹף דְּרוֹשׁ ב' שֶׁל הָעוֹמֵר וְכוּ') וְרוֹצֵה לֹאמֵר שֶׁהֵנָּה הָאֲוֹרוֹת כּוֹלְלִים בְּחֵינֵנוֹ פְּנִימִיּוֹת וּבְחֵינֵנוֹ חִיצוֹנִיּוֹת, וְנוֹדַע כִּי בְּכָל מְקוֹם בְּחֵינֵנוֹ הַפְּנִימִיּוֹת נִתְקַן וְנִמְשָׁךְ ע"י הַדִּיבּוֹר, וּבְחֵינֵנוֹ הַחִיצוֹנִיּוֹת נִתְקַן וְנִמְשָׁךְ ע"י הַמַּעֲשֵׂה וְכִמּוֹ שְׁכַתְבֵנוֹ בַּע"ח שְׁעַר פְּנִימִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת פ"ב, וּבְנֵה"ש דף ל"ד ע"ד וּבַעוֹד מְקוֹמוֹת, וְסִבִּירָא לִיָּה לְהַרְש"ש ז"ל כִּי בְּלֵיל הַסֵּדֵר נִמְשָׁךְ בְּחֵינֵנוֹ הַפְּנִימִיּוֹת ע"י תְּפִילַת עֲרַבִית, וְהַחִיצוֹנִיּוֹת ע"י מְצוֹת הַסֵּדֵר כִּידוּעַ וּכְמִבּוֹאֵר דְּבָרֵי בְּהַקְדַּמַת פִּתַח עֵינַיִם הַחֲדָשׁ לְהַגְדָה שֶׁל פֶּסַח וּבְמוֹצָאֵי הַחַג הָרֵאשׁוֹן נִסְתַּלְקוּ שְׁנֵיהֶם, וְאֵז בִּימֵי הָעוֹמֵר חוֹזְרִים שְׁנֵיהֶם וְנִמְשָׁכִים.

וּמַעֲתָה בְּנִידוֹן דִּידָן מִשׁ"כ הַרְז"ל "דְּאֲוֹר פְּנִימִי הִיָּה נִמְשָׁךְ ע"י הַקֶּרְבֵן", יִתְבָּאֵר דְּקֵאֵי עַל בְּחֵינֵנוֹ הַחִיצוֹנִיּוֹת דְּאֲוֹר פְּנִימִי בְּלִבְדֵי שֶׁהַחִיצוֹנִיּוֹת הוּא הַנִּתְקַן ע"י הַמַּעֲשֵׂה,

שהוא מעשה הקרבת הקרבן^א, אומנם הפנימיות דאור הפנימי היה נמשך על ידי ספירת העומר שהוא בדיבור.

ונמצא כי האור מקיף כולו נמשך ע"י הברכה וכדברי הרז"ל הנ"ל, והאור פנימי דבחינת הפנימיות שבו נמשך ע"י הדיבור דמצות ספירת העומר, ובחינת החיצוניות שבו היה נמשך ע"י קרבן העומר, ומעתה מה יעשה ישראל בזמן הזה שאין לנו קרבן העומר, והנה על זה העלה הרש"ש ז"ל בנה"ש שם שבזמן הזה כיון שאין לנו מעשה דקרבן העומר הילכך יהיה נמשך בחינת החיצוניות ביחד עם הפנימיות.

ולפי זה יהיה הביאור בש' הכו' הנז"ל דמה שכתב שנחרב בית המקדש אז אין בנו כוח להמשיך אור הפנימי אלא שע"י הרחמן וכו', כוונתו שאין בנו כח להמשיך בחינת החיצוניות דאור פנימי וכו"ל שהרי אור המקיף נמשך כמאז כן עתה ע"י הברכה, וכן הפנימיות דאור הפנימי נמשך כמאז כן עתה ע"י הדיבור של ספירת העומר, אבל החיצוניות דאור הפנימי שהיה נמשך ע"י קרבן העומר הנה עתה ע"י הרחמן נתקן איזה בחינה שבו (בפנימי) ובזה אתי שפיר שנשתוו דברי הרב בש' הכו' בענין האור הפנימי ואור המקיף עם דבריו בע"ה הנ"ל בענין החיצוניות והפנימיות.

וא"כ מש"כ בסידור (הקצר) שיכוין לתקן וכו' בחיצוניות וכו' יתבאר שרוצה לומר בחיצוניות דאור הפנימי שהוא הוא אשר בזמן הבית היה נתקן ע"י הקרבן, ובזה הזמן נתקן מעט ע"י אמירת הרחמן, ומ"ש כמו שכיון בפנימיות בספירת העומר רוצה לומר בפנימיות דאור פנימי הנתקן מאז ומתמיד ע"י ספירת העומר וע"ע בבאתי לגני וכו' (וכתבתיו בהגה לעיל).

א. וצ"ע מתי נעשה בחינת המקיפים שלו דחיצוניות שהרי רק אור הפנימי היה נמשך ע"י הקרבן דעומר שיעורים, ואולי נעשה בדיבור מעשה הקצירה וסדר הכנתו כנז' באמירת הכהן הקוצר והמתעסק שמדבר לעם הנמצא עמו כנז' בנוסח הלשם ייחוד שלפני הספירה בסידורים.

ביאור מדוע כל השבוע שאחר פסח נקרא חול המועד, ויו"ט הוא בז' של פסח.

ענין זה שקשור לספירת העומר שמתחיל כבר אחר יום א' דפסח והוא חול המועד ואח"כ בז' של פסח הוא יו"ט גמור הסיבה לכך כתב בש' הכו' בדרוש ח' דעומר בסופו (שהוא דרוש ב') בד"ה ועתה ונעתיק הלשון הצריך שכתב ועתה צריך ליתן טעם למה כל השבוע הא' נקרא חול המועד ויו"ט כיון שאחר יום א' נסתלקו כל המוחין כנ"ל, וגם ענין ז' של פסח שהוא יו"ט גמור, אבל הענין הוא כי להיות שכבר כל המוחין נכנסו בליל פסח הא' ובהכרח הוא כי שם הניחו רשימו שלהם וקצת ההארה ההיא, ובשבוע הא' חוזר מוח החכמה ליכנס לגמרי, והנה מיכיון שמוח זה גדול מכולם כי כולם נרשמים ונכללים בו בסוד כולם בחכמה עשית והוא עיקר כולם ולכן השבוע הא' הוא מכלל חג המצות, אבל עם כל זאת אינה רק קדושת חול המועד קלה בלבד מיכיון שלא נגמר מוח החכמה ליכנס לגמרי עד יום ו' של שבוע הא' כי אז נשלם ליכנס אפילו גדלות ב' דאבא דמוח החכמה כנ"ל.

והנה יום ו' של העומר הוא ביום ז' של פסח ולכן הוא יו"ט גמור ואעפ"י שלא נכנס רק הרשימו מספיק (שביום ז' של העומר נכנס העצמות של המוחין כנז') לפי שכבר נשלם מוח החכמה ולכן ליל ז' של פסח הותר זיווג התחתון כי כיון שנכנס מוח החכמה כבר יש בחינת הזיווג כי הוא עיקר כל המוחין, אבל יום ז' לעומר שהוא יום ח' של פסח נקרא אסרו חג לפי שאז נכנס עצמות גדלות ב' דאבא דמוח החכמה אבל אינו יו"ט ממש כיון שכבר הרשימו נכנס בליל ז' של פסח ואין נקרא יו"ט אלא על שם חידוש הנעשה מחדש אבל זה אינו חידוש כי כבר נכנס הרשימו בליל שלפניו.

וכתב עוד טעם נוסף מצד התפשטות החסדים בשבוע הא' וזה נזכר בש' הכו' דרוש י' דעומר שכתב בענין יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי (וזה כתב בענין החסד יומא דכולהו שמכונים בו בשבוע הראשון בלבד) וז"ס מ"ש יומם וכו' כי החסד הא' נקרא יומם לפי שבו נכללים שאר החסדים הנקראים ימים, והגבורות נקראים לילות, שאלו זכרים ואלו נקבות, וכל א' משבעה בחינות החסדים כנ"ל הם שבעה ימי השבוע וכל א' נקרא יום אחד.

אבל החסד הא' נקרא "יומם" ולא "יום" ופירושו יום הכולל ימים רבים כי כל שאר החסדים אין להם שורש ומעבר אלא בו, וז"ס "ויסע עמוד הענן יומם" כי שבעה עננים היו, אבל הא' שבכולם נקרא יומם ולכן הוא לבדו נזכר והשאר נכללין בו, בזה תבין פסוק הנזכר של יומם יצוה ה' חסדו כי ע"י יומם והוא החסד הא' שבכולם על ידו הוא מפקיד שאר החסדים בידו שיהיה הוא פקיד עליהם

והרשות בידו להוציאם ולהוריד ולפשט אותם למטה כפי רצונו.

ואולי נוכל לומר כי חסדו רוצה לומר חסד ו' ור"ל ששת החסדים האחרים כולם מצויים תחת ידו של החסד הא' הנקרא יומם כנז', אבל בלילה אז שירה עמי ר"ל שיר ה' שהם ה"ג הנקרא שיר (ועיין מש"כ בענין ביאור הרחב של החסד יומא דכולהו לקמן ובשם השד"ה שהביא השערי רחמים מדוע אין הגבורה הא' שולטת בשאר הגבורות, ומהו מקור החסד הא' הנז' ומהיכן יורד) והשיר הזה הנה הוא עמי, ואלו הם דברי דוד המשורר ע"ה האומר דברים אלו ברוח הקודש כאילו השכינה שהיא המלכות העליונה אומרת אותם, והוא כי הגבורות הם ממש עמה אבל החסדים הם אינם רק בבחינת פקדון וציווי בלבד להורידם בה ביום בעת הזיווג (וכתב בשמן ששון בסוף אות א' שנראה אפשר שהחסד יומא דכולהו הנמשך בימי העומר הוא פקדון לצורך זיווג הכולל הנעשה ביום שבועות, וכן לצורך זיווג פרטי של ז' של פסח כנז' לקמן וכו').

ונחזור לענין לפי שבשבוע א' מתחיל ליכנס ולהתפשט החסד הא' לכן הוא חול המועד מכלל חג המצות, אבל לפי שעדיין לא נשלם ליכנס עד יום הז' לכן אינו יו"ט גמור רק חול המועד.

אבל בז' של פסח שאז נשלם להתפשט אז נקרא יו"ט גמור ולכן יש זיווג תחתון למטה כבשאר היו"ט כי הנה כל זיווג אינו נמשך אלא מבחינת החסד כי הוא טיפת הזיווג של מ"ד ועתה נשלם החסד הא' כבר יש זיווג, אבל לפי שלא נכנס רק החסד הא' שלא נשלמו כל החסדים להתפשט לכן אין אומרים הלל גמור, וגם אינו זיווג גמור כמש"ל בע"ה, ואעפ"י שאינו נגמר להתפשט אלא ביום אסרו חג עם כל זאת כיון שעיקר טיפת החסד אינה אלא לצורך היסוד טיפה דדכורא ולכן בהכנס בחינת היסוד של החסד הא' מספיק לזיווג^א אבל ביום שלאחריו שנכנס אף בחינת המלכות

א. כתב בפאת השד"ה והובא בשערי רחמים ח"ב אות רע"ד שמש"כ שבהכנס היסוד דחסד הראשון במקום היסוד ומספיק לזיווג ונקרא יו"ט וכו' הוא מדבר על המקבלים, מה שקיבל היסוד הוא גדול ממה שקבלה המלכות, יען שמספיק לזיווג אבל בערך המוחין עצמם ודאי אחר שבאים המוחין כולם מעולים, והעיקר בשביל הזיווג, ולכן ביום שביעי של פסח שהספיק להזווג קרא אותו יום טוב עכ"ל, ובאות רע"ג כתב שעדיין קשה שמצד הרשימו קורא לו יו"ט גמור ושכנס המוחין עצמם קורא לו אסרו חג ותירץ שעיקר כוונת הר' הוא מטעם שבלי לז' נתוסף בז"א חידוש הארה ממוחין דגדלות ב' דאבא א"כ אפילו שהוא רק רשימו מכל מקום לצד שהיה ז"א חסר מכל מוחין דגדלות ב' דאבא עתה נעשה לו תועלת גדולה ותיקון במוחין שבו, אבל בליל ח' אף שהעצמות שנמשך הוא מעולה מכל מקום מצד ז"א אין זה חידוש מחדש כיון שכבר נכנס הרשימו ממין זה והוא על דרך מש"כ ש' עתיק פ"ד שיש צד שהפנים מעולים מהאחוריים ויש צד שהאחוריים מעולים מהפנים כי בערך שאור הפנים הוא המחברם לחזור פנים בפנים נמצא שאור הפנים גדול, אבל בערך שאור האחוריים הוא בונה כל פרצוף העיקרי אבל אור הפנים אינו רק להחזירם פנים בפנים לכן אור האחוריים גדול מהפנים ע"כ, ולפי זה יבוא לנכון שכבר נתבאר לעיל בשאלה כ"ט מספר עלי נהר שרשימו נקרא ו"ק והעצמות נקרא ג"ר ולכן הרשימו שהוא ו"ק שהוא סוד האחוריים כנודע בבחינה אחת עדיף מהעצמות ולכן בליל ז' נקרא יו"ט אבל בליל ח' אף שנמשך העצמות כיון שהוא רק בסוד תוספת ואינו חידוש לכן נקרא איסרו

של החסד הא' לכן יש בו קצת קדושה ונקרא יום אסרו חג והוא על דרך מש"ל בדרוש הח' כי בהכנס רשימו דמוח החכמה הוא יו"ט גמור, וביום שלאחריו אעפ"י שנכנס עצמותו אינו נקרא אלא אסרו חג עכ"ל מש' הכו' ב' סיבות לחול המועד וליו"ט שביעי של פסח.

ביאור עניין חו"ג דדעת דז"א בזמן מצרים שהיו בגרון וסדר התפשטותם בגופו בזמן העומר.

לפני ביאורינו מש' הכוונ' והמפרשים ראשית נכתוב לך דברי הסידור במילת ה' דברכת העומר בכוונה זו של הבלעת הדמים דחו"ג שכתב הרש"ש שיש להמשיך **עשר הויות** דחסדים וגבורות משורשם העליון דדעת דאבא (ודע שקודמים החסדים ליכנס קודם ואח"כ הגבורות וכנז' כאן בסידור בהמשך) **ואח"כ יכוין לעשר אחוריים דאהיה** (שהם הלבושים) דחו"ג משורשם העליון דדעת דאימא. ויכוין להמשיך (ההויות, ואחוריים דאהיה הנז' מאו"א) **לחיצוניות חג"ת ונה"י דמ"ה וב"ן דאח' דיסוד דאימא שבדעת דז"א.**

ולהלבישם בלבושיהם שהם עשרה דמים דעשר שמות אחוריים דאהיה דו"ק חג"ת ונה"י דחיצוניות דיסוד דאימא.

ולהמשיכם ולהלבישם עם לבושיהם באות אל"ף דוא"ו דעשר שמות מ"ה (ה' דחסדים וה' דגבורות דדעת) דז' פרצופי חג"ת ונה"י"ם, דחג"ת ונה"י"ם דמ"ה וב"ן **באחור דזו"ן**, ואח"כ בהתלבשם שם נעשים הלבושים **בבחינת פנים אור ישר.**

ודע שביסוד דחו"ג יכנסו כללות החסדים, ואח"כ במלכות דחו"ג יכנסו מהארץ היסוד אליה בכללות דכללות החסדים וגבורות ולבושם ופשוט.

ואח"כ במילות "ספירת העומר" יכוין שר"ת ספירת העומר בגימ' "אדני" וכוונה בזה שימשיך עשר שמות "אל" (בגימ' "עמר") ממספר פשוט, ועשר אותיות דעשרה אהיה (במילוי) דלבושי החו"ג שנמשכו מאימא לז' פרצופי חג"ת נה"י"ם (שבכל יום) דמ"ה וב"ן דזו"ן, **ויהיו שם לעשר פנים** לעשרה שמות "אדני" דז' פרצופי דו"ק חג"ת נה"י"ם דמ"ה וב"ן **דיעקו"ר** (וכתבו המפרשים שנוק' זו היא מלך הז' היא נוק' הכוללת דאצילות) וכוונה זו היא מש' הכוונות בפרק י"א מדרושי העומר וכנז' לקמן שנכתוב אותה בסדרה וכאן גם כן כניסת החסדים קודמים לגבורות כמו בז"א הנז"ל.

ואח"כ במילת "היום" יכוין היום עם הכולל בגימ' "אל יהוה" ויכוין להמשיך עשרה "אל" מספרם פשוט, ועשר אותיות דעשרה אהיה **דלבושי הפנים דחו"ג** מחג"ת ונה"י **דפנים** דמ"ה וב"ן דיסוד דאימא לעשר שמות הויה דפנים דפרצופי חג"ת ונה"י דמ"ה וב"ן דזו"ן (שאחוריים היה לעיל במילת ה' כנז') וגם בצד הפנים נכנסים החמשה חסדים קודם לגבורות.

ואח"כ בספירה עצמה יכוין לפנימי ומקיף דמלכות וחו"ג דדעת דז"א בחג"ת

נהי"ם וזה נזכר גם בדרוש י"א דעומר שכתב שיכוין להמשיך מאור מקיף ואור פנימי מן בחינת המלכות שבחסד הא' מן הה' חסדים ונכנס בחסד שהוא זרוע ימין וכן על דרך זה בשאר הימים.

ואח"כ יכוין עוד כוונה להמשיך שפע והארה מפנימי ומקיף דפרצוף חסד וכו' דחג"ת נה"י דז"א ליעקו"ר לחג"ת נה"י שלהם ונבאר הכל בס"ד כל כוונה במקומה וראשית רצוני לכתוב לך דברי הפתח עינים דף פ"ו ע"ד שכתב גם בענין הלבושי חסדים וגבורות שהם בגימ' "אל הויה" דלבושי הפנים הנזכרים בסידור במילת "היום" ויורדים כל א' במקומו בחג"ת נה"י"ם דזו"ן, ולא כן בחסדים עצמם שנמשכים במילות "כך וכך לעומר" שנדחה כל אחד במקומו בכל לילה עד גמר אותה השבוע כנזכר בסידור ובספר הכו"ר יעו"ש, ועל זה צריך לומר שאין החסדים וגבורות אלו עצמם הם בחינת הפנימים של הלבושים הנז' שהם בגימ' "אל הויה" הנז' במילת "היום" דברכה, אלא אלו בחינה אחרת הנמשכת אחר המשכת המוחין וכנז' בסדר העמידה דחול, ואם תאמר אם כן במילת "היום" דברכה היה צריך להמשיך ההויות הפנימיים עם הלבושים על דרך החיצוניות הנמשך שם במילת ה', ובמילת "ספירת העומר" כנז' בסידור ובש' הכו"ר דאפשר שכן צריך לכוין ולכתוב בסידור לכוין ההויות דפנימיות, ולהיות שלא מצינו הענין מפורש אז לא כתבו הרש"ש ז"ל בסידור, ובקצת סידורים מצאתי כתוב בהקדמה שקודם כוונת אמירת "היום כך לעומר" וז"ל בחצי לבנה "לכאורה נראה לכוין להמשיך גם ההויות תוך אהיה דלבושי הפנים" ע"כ ועיין תו"ח דס"ב ע"ב.

ענין זה של התפשטות החו"ג דדעת דז"א בגופו בזמן העומר, ומה היה לפני כן בזמן פסח מבואר בדרוש א' דפסח וגם בדרוש ט' דספירת העומר וקיצור הענין הוא כך שהנה נתבאר שעיקר הגלות במצרים היה לסיבת הדעת דז"א כי בו פגמו ישראל ושם נאחזו חס ושלום החיצונים בלבושים שלו כנ"ל כי זו היתה סיבת היות שנות הגלות רד"ו שנה.

והענין יותר מבואר הוא כי הנה הדעת יש לו ב' בחינות הא' הוא בחינתו למעלה במקומו בראש הנקרא מוח הדעת, והב' הוא בבחינת התפשטותו למטה כנודע כי הוא מתפשט מן החסד עד ההוד, ואח"כ כללות כולם נכנס ביסוד הנקרא "כל" לסיבה זו, ואח"כ כללותם נכנס במלכות, וכל זה בגופא דז"א, ועל דרך זה הוא התפשטות הגבורות של הדעת בגופא דנוק' דז"א.

א. כתב בשערי רחמים ח"ב אות רס"ח בשם השד"ה שכתב ש' הכו"ר דף פ"ה ע"א ד"ה ונמצא כי בכל חסד וחסד מן בחינת החסדים המתפשטים בז"ת דז"א יש בו בכל א' מהם שורש לכל הז' בחינות וכו' וכן על דרך זה בכל הז' חסדים המתפשטים בגופא דז"א וכו' נ"ב נמצא שהם ז' חסדים וכל חסד כלול מחג"ת נה"י"ם וכן על דרך זה בגבורות, וקשה דקי"ל דהם ה"ח וה"ג, ונראה דלעולם אין לנו אלא ה' חסדים וה' גבורות וכל א' יש לו שורש בחינת כללות, וכללות דכללות ר"ל הארת אותו החסד ליסוד כנזכר בכוונת קונה הכל שכתב להמשיך כללות ה' חסדים שהם ה' הויות, וגם בלמען שמו להמשיך

והנה בגלות מצרים להיות כי אז היה הפגם נוגע בבחינת הדעת הנז' לכן בחינת ההתפשטות למטה בגופא בבחינת החסדים והגבורות חזרה להתעלות (למעלה) בשורשה שהוא הבחינה העליונה של הדעת העומד ברישא דז"א ומזה נמשך גלות מצרים, כי כבר הודעתך כי הקליפות נאחזות בגרון דז"א שהוא מקום צר יותר מכל שאר גופו הנה היא נקרא מצרים.

ונודע כי מקום יסוד דאימא הוא שם בגרון דז"א, והדעת שם הוא מתלבש תוך היסוד דאימא (כתב בפתח עינים אות ב' פירוש שפנימיות היסוד מתחיל מן הגרון ומסתיים עד הת"ת דז"א ועיין ע"ה שכ"א פ"ג) ובהיותם מתעלמים שם היו המצריים ופרעה מלכם נאחזים במקום העורף אשר באחורי הגרון ולכן היו משעבדים לבני ישראל בגלותם כי לא היו החסדים מתפשטים בגופא דז"א הנקרא ישראל ולא היו מאירים להם, ובהיותם אלו החסדים **דבחינת התפשטותם נעלמים למעלה בשורשם לא היו מאירים למטה זולתי אותם הלבושים של החסדים והגבורות שהם עשר אחוריים דאימא דיסוד שלהם עשרה שמות אהיה בריבועם שהם סוד עשרה דמים כנ"ל בדרוש הא', ולסיבה זו היו המצריים שופכים דמים של בני ישראל כמו שאמר הכתוב אם בן הוא והמיתן אותו.**

והענין הוא כי הנה נודע כי ז"א הוא הויה דמילוי אלפי"ן (יוד הא ואו הא) ובחינת אות האל"ף שבמילוי אות הוא"ו היא בחינת (התלבשות) אימא עילאה כנז' בתיקונים שאות א' מורה על שם "אהיה" שהוא בבינה, ונמצא כי א' זו היא שם "אהיה" והיא אימא עילאה המתפשט תוך ז"א להחיותו.

ונודע כי כל בחינה עליונה ברדתה למטה להתלבש תוך בחינה תחתונה (אז) פנימיותה נשאר למעלה וחיצוניותה שהיא האחוריים שלה הוא היורד ומתלבש למטה, ונמצא ששם זה דאהיה היורד ומתפשט תוך ז"א להחיותו הנה הוא ריבועו העולה בגימ' מ"ד כמנין "דם", ובהתפשטותו בתוכו נעשה ממנו בחינת "דם" האדם שהוא ז"א שהוא הויה דמ"ה כמנין אדם.

ורצוני לכתוב לך עוד להבנת הענין מש"כ בש' המצות פ' נח כתיב "שופך דם האדם באדם דמו ישפך", איסור שפיכות דמים כבר נתבאר באורך בדרוש א' וכו' דע כי בז"א יש הויה דמ"ה דאלפי"ן העולה בגימ' "אדם", ואות אלף שבמילוי אות וא"ו שבין ב' הווי"ן הוא שם א' של אהיה בריבועו העולה בגימ' "דם" והוא שם החיצון מג' בחינות כלי שיש בבינה דנוק' דז"א, גם אלף זו הנז' הוא מן אות ה"א האחרון של שם הכתר דנוק' דז"א והוא אלף השלישי, והוא הפנימי שבכולם העולה ד"ם

כללות דכללות שהם ה' גבורות, ולא הויה א' כמו חסד או גבורה, נמצא ששורש הוא ה' חסדים וה' גבורות וכל א' יש לו כללות וכללות דכללות, ולפעמים מביאים כולם בכללות, ולפעמים מביאים בפרטות, כמו בעומר שהמשכה בפרטות, ובתפילה ההמשכה בכללות, וכל מקום שמזכיר ה' חסדים בסתם כוונתו על כללות כולם עכ"ל.

כי הוסר אות א' ממילוי ה"א האחרונה שבו והושם במקומו אות ה"ה כפולה כזה יוד הא ואו הה ואלף זו בהיותה בז"א תוך מילוי אות וא"ו שבהויה שבו אז עולה ההויה ההיא בגימ' "אדם" ובהסתלקו משם שמסתלקת אימא מעל הבנים אז זו ההויה דז"א נשארת בסוד "דם" כזה יוד הא וו הא, ונמצא כי אלף זו בהסתלקה למעלה היא דם וגם שם הויה דאלפי"ן שבז"א תשאר דם וזה סוד הפסוק "דמים בדמים נגעו" (הושע ד"ב), אבל בהתחברותם יחד יהיה אדם, ונמצא כי זו האלף הנז' הוא בחינת דם האדם הנז' שהוא ז"א המחיה אותו בהתפשטה בתוכו וז"ס אמו מזרעת אודם כי הדם הזה שהוא שם אהיה הנז' נמשך מן אימא, גם ז"ס רביעית דם שאמרו רז"ל והוא סוד ריבוע שם אהיה כנז' שהוא א,אה,אהי,אהיה, ועכשיו נחזור לביאור ש' הכו'.

ובתחילה היו המצריים שואבים ולוקחים הדם הזה (ממיצר הצוואר ששם עמדו החו"ג) לפי שלא היה מתפשט ויורד ונבלע תוך איברי ז"א ונשאר ז"א הנקרא אדם בלתי דם ולכן היו המצריים שופכים דם של ישראל (כל אותו הזמן שהיו במצרים) והנה כשנגאלו ישראל ממצרים ירדו אלו החסדים שבדעת דז"א (ממיצר הגרון למטה) ונתפשטו בו"ק כנודע, ונבלע דמו בתוך הורידין שלו ובזה אין מקום אל החיצונים להתאחז בדם ההוא, והנה ההתפשטות הוא נמשך בהמשך מ"ט ימים דספירת העומר, והוא כי הנה עשרה שמות הם של אהיה וכולם בסוד דם כנ"ל בדרוש שקדם לזה.

והנה בהיותם פשוטים (במילת אהיה) יש בהם מ' אותיות, ונחשיב העשרה שמות (דאהיה) עצמן יהיו נ' יום וזהו הפירוש הנכון (וכן כתב בפע"ח דרוש א' דעומר).

עוד יש לפרש פירוש ב' והוא כי הנה כל שם של אחוריים הנז' יש בו עשר אותיות כזה א, אה, אהי, אהיה, ואם תחבר כללות עשרה אותיות אלו עם מ' אותיות שבי' שמות הנז' הם נ' ואלו הם מספר נ' יום שבין פסח לעצרת, ובכל יום נתקנת אות א' מן הנז', ובהשלם תיקונם אז הוא חג העצרת ויש בו בחינת זיווג עליון.

ונחזור לענין א' כי כמו שהם עשרה דמים כן בז"א יש עשרה שמות מ"ה כנגד עשרה הדמים אשר בדעת, גם טעם אחר כי ז"א הוא י"ס, וכל ספירה היא הויה א' דמ"ה, ונמצא כי העשר דמים הנז' שהם עשר שמות אהיה בריבועם הם מתלבשים ומתפשטים תוך עשר שמות מ"ה שהם כללות ז"א.

ובתחילה שהיה ז"א בלתי הדם הנז' כי היה חסר ממנו אותה האלף שבמילוי וא"ו דמ"ה, וממ"ה נהפך ונעשה דם (שבלא אות א' הנז') ואז נתקיים "דמים בדמים נגעו" כי בהיותם מרוחקים זה מזה הם דם למעלה ודם למטה ולכן יש שפיכות דמים כי הם נשפכים לחוץ ואינם מתחברים דם בדם, אבל בהתלבש דם העליון בתוך ז"א (במקום האל"ף הנז') ומתפשט בתוכו ונבלע הדם בתוכו אז נעשה אדם.

וז"ס מש"כ במסכת חולין על ר' נתן הבבלי שאמר לאותה האשה המתיני מלמול את בניך עד שיבלע דמו בו ואז נשלמים עשרה שמות דמ"ה שבז"א ונעשין בחינת מ"ה, מ"ה וז"ס "ואומר לך בדמיך חי"י" כי ממש על ידי דמיך הנז' תחיי, כי בעודם למעלה היה גלות הנמשל אל המות, ועתה בהתפשט דמיך למטה בגופך אז תחיי.

וכתב בשמן ששון אות ה' וז"ל עיין להרב דברי שלום דף ו' שאלה מ"ד שכתב דקרא קאמר איפכא ושארבא נגעו (ב' הדמים), ונלע"ד דהכוונה שכשניהם מרוחקים הם נוגעים זה בזה לבד ולא נבלעו זה תוך זה, או אפשר לומר דבא לרמוז שכשנסתלק זה הדם של אימא מעל הבנים אז יש אחיזה אל הקליפות, וזהו מילת נגעו מלשון נגע שאז בא הנגע שהם הקליפות יעו"ש, וכתב השמן ששון שכפי הפירוש הראשון נראה יותר ומבואר בספר פע"ח בדרוש העומר פ"א ולא זכר השר להביאו ששם מפורש, וגם עיין מבו"ש דף קכ"ב ע"א שכתב שהנה אלו הי' דמים מתפשטים עם החסדים והגבורות שבתוכם כנז' אל תוך גופא דז"א, ואז נבלע דמו בו, והנה כל זה הוא מן שם אהיה שהיא הבינה כנ"ל, ואלו הי' דמים הם סוד נ' שערי בינה הנפתחים ומתפשטים בתוך ז"א כי הנה י' שמות אלו בפשוטם יש בהם מ' אותיות וכללות הי' שמות הרי נ' גם על דרך ב' וכו' כנז"ל.

וגם בפע"ח פ"א הנז' כתב שהנה זה השם אהיה הנכנס בתוכו בסוד אחריים וגם הוא עולה ד"ם כנודע ושם זה של אהיה כשנכנס בז"א נעשה בו בסוד דם האדם שהוא ז"א שם מ"ה שהוא בגימ' אדם, כי שם זה נקרא דם האדם, והנה בתחילה היו המצרים לוקחין ושואבין מזה הדם לפי שלא נתפשט ונבלע בז"א בגופו, ולפי שהיו הם מושכין אותו לעצמן לאחור (בצוואר לאחוריו) ונשאר הז"א בלי דם לכן היו המצרים שופכין דם ישראל לחיצונים כי היו הם נאחזים בדמים אלו, ועתה בגאולה נתפשטו החסדים בגופו דז"א ונבלע בו הדמים בוורידין שלו, ועם זה אין מקום לחיצונים להתאחז בהם, וז"ס מ"ט יום דספירת העומר וכו', עכ"ל של השמן ששון ומתורץ דברי הדב"ש הנז'.

ונחזור לש' הכוונות שכתב בהמשך דבריו והנה נודע כי ג' זמנים הם, זמן עיבור א' שאז הז"א הוא בבחינת ג' כלילן בג', זמן ב' זמן היניקה, וזמן ג' הוא זמן עיבור ב' של המוחין (הנקרא גדלות), והנה בגלות מצרים חזר ז"א לזמן עיבור א' והיה בבחינת ג' כלילן בג' לפי שלא היו החסדים מתפשטים בגופו ולכן הוחזר ליכנס בסוד העיבור (במוחין שלו).

ובגאולת מצרים נולד ז"א ויצא חוץ למעי אימא עילאה ואז היה זמן היניקה (דמוחין) ונודע כי אז הוא זמן הבלעת הדם בגופו של תינוק כנודע כי הדם שבאשה מתהפך לחלב וממנו יונק התינוק, ואח"כ חוזר החלב ההוא לקדמותו ומתהפך בגוף התינוק לדם ונבלע בתוך הוורידין שבו, והענין הוא כי הנה בתחילה היה דם מותרות

מעורב בסיגים, ובזמן הלידה יורדין הסיגים למטה ויוצאים בבחינת דם הלידה ונשאר הדם מזוקק בתוך האשה ואז יכול להתהפך לחלב, ואח"כ כשיונק אותו התינוק אז חוזר להיות דם טהור וזך כבתחילה, ואדרבה עתה הוא חיות התינוק.

וכבר נתבאר אצלנו כי הדם המתהפך לחלב הוא בירור מן זוהמת הדם שלא יכול היה להתברר בט' חודשי העיבור ועתה הוברר ונזדכך כנז' וז"ס ספירת העומר במ"ט ימים אלו שהם ז' שבועות כנגד ז' ימי נקיים וימי טוהר הדם ההוא המתברר ונהפך לחלב ונכנס בז"א היונק אותו עכ"ל וזה ביאור לכוונה הראשונה במילת ה' בסידור כנז"ל.

ועכשיו נבאר הכוונה הבאה שבסידור למלכות וזה שכתב בדרוש י' בש' הכו" שבגאולת מצרים נתפשטו החו"ג" בגופא דז"א בשבעה שבועות, וטעם היותם ז' שבועות הוא עם הנ"ל כי החסדים מתפשטין מחסד עד הוד, ואח"כ כללותם ביסוד הנקרא "כל" שהוא כללות הה' חסדים וכל חסד כלול מי' והם "כל" בגימ', ואח"כ כללותם במלכות הנקראת "כלה" וזה לב' סיבות הא' הוא לפי שהיא ה' אחרונה שבשם ההויה ולוקחת כללות ה' החסדים הנקראים "כל" הרי "כלה", והסיבה הב' היא כי "כל" הם כללות החסדים, והה' הם ה' גבורות הרי "כלה", ועוד סיבה ג' כי "כל" הוא הה' גבורות כל א' כלולה מי', והה' היא המלכות עצמה כנ"ל.

ונחזור לענינינו כי ז' בחינות יש בהתפשטות החסדים וכנגדם הם ז' שבועות ואומנם היותם ז' שבועות ולא ז' ימים העניין הוא כי כל בחינה מהם כלולה מן הז' עצמם ר"ל כי החסד הא' המתפשט בזרוע ימין הנקרא חסד צריך שיהיו בו ז' בחינות הא' כנגד החסד וא' כנגד הגבורה וכו' וא' כנגד מה שצריך לתת ממנו חלק אל היסוד הכולל כולם כנזכר, ואחד כנגד מה שצריך לתת ממנו חלק אל המלכות הכוללת את כולם כנזכר, כי אם אין בחסד הזה כל אלו הז' בחינות של שרשים איך היסוד והמלכות יוכלו לקבל הארה ממנו, וגם הה' חסדים עצמם איך יתקשרו זה בזה אם לא על ידי כך (ועיין ע"ה שכ"ה כלל ח').

ונמצא כי בכל חסד וחסד מן בחינת החסדים המתפשטים בז"ת דז"א יש בו בכל א' מהם שורש לכל הז' בחינות הנזכרות ורצוני להרחיב בביאור זה, ודע כי בספירת החסד דז"א מתפשט בו החסד הא' מן הה"ח המתפשטים ויש בו בחינת חסד גבורה ת"ת נה"י ומלכות, ומתחלקות בז"ס תחתונות באופן זה, חסד שבחסד,

א. כתב בשמן ששון אות א' שהגבורות יתפשטו בנוק', והר' שדה הארץ רוצה לומר ולחלק דכאן יש גבורות זכרים ויש נקבות וא"כ מש"כ בשכ"ה פ"ב שאין הגבורות מתפשטים בו"ק דז"א אלא יורדים במרוצה ליסוד מיירי בגבורות הנקבות אבל גבורות הזכרים מתפשטים בו"ק דז"א, והיפ"ש כתב וצריך לומר שהם עצמם יורדים ביסוד אלא שכיון ששורשם בדעת נשאר שהוא עטרה דגבורה כנודע ועצמותם ביסוד בהכרח הארתם מתפשט בכל הו"ק דז"א עיין ש' הפסוקים פ' נשא עכ"ל, ועיין מש"כ לעיל בהגהה שלפני זו בשם השדה בסדר התפשטות החו"ג.

וחסד שבגבורה, וחסד שבת"ת, וחסד שבנצח, וחסד שבהוד, וחסד שביסוד, וחסד שבמלכות*, וכל ז' בחינות אלו הם כללות החסד הא' שבחסדים המתפשטים בז"א.

ואח"כ החסד הב' הנקרא גבורה שבחסד הנה יש בו ז' חסדים המתחלקים בז' הספירות וכולם בחינת הגבורה שבהם, וכן על דרך זה בכל ז' חסדים המתפשטים בגופא דז"א ונבאר הקדמה זו בסדר ז' שבועות העומר על דרך זה.

שבשבע א' כולה בחסד הא' (שהחסדים נכנסים בז"א, וכן על דרך זה להמשיך הגבורות באותו אופן לנוק', וזה שכתב בכוונות בסידור שביום א' יכוין להמשיך פנימי ומקיף **דמלכות דחסד הא'** דחסד דדעת דז"א, לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דז"א, ואח"כ יכוין גם מצד הגבורות דדעת להמשיך פנימי ומקיף **דמלכות דגבורה הא'** דחסד דדעת דז"א, לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דנוק', ואח"כ יכוין כוונה ג' להמשיך שפע והארה מפנימי ומקיף דחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דז"א, לפנימי ומקיף דחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דחג"ת דז"א, לפנימי ומקיף דחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דחג"ת דז"א נכנסים בה באותו אופן לתיקון חג"ת שלה שביום א' מלכות דגבורה דז"א וכו' וביום ב' יסוד דגבורה וכו', וכוונה ג' הנז' מז"א ליעקו"ר לתיקון חג"ת דחג"ת דזו"ן וראה בסידור ותבין ועכשיו נבאר מש' הכוונות).

שביום א' נכנסת בחינת מלכות שבחסד הא' (זה לז"א כנז"ל בהקדמתנו) בתוך החסד (דז"א) הנקרא זרוע ימין, **וביום ב'** נדחית המלכות בגבורת ז"א ונכנס בחינת היסוד שבחסד הא' בחסד דז"א, **וביום ג'** נדחית המלכות (שנכנסה בחסד וגבורה שלו) בת"ת, והיסוד בגבורה, ובחינת ההוד דחסד הא' נכנס בחסד דז"א, **וביום ד'** נדחית המלכות בנצח (דז"א) והיסוד בת"ת, וההוד בגבורה, והנצח (נכנס) בחסד דז"א, **וביום ה'** נדחית המלכות בהוד (דז"א), והיסוד בנצח, וההוד בת"ת, והנצח בגבורה, והת"ת בחסד דז"א **וביום ו'** נדחית המלכות (החסדים דדעת) ביסוד (דז"א), והיסוד בהוד, וההוד בנצח, והנצח בת"ת, והת"ת בגבורה, והגבורה נכנסת בחסד דז"א, **וביום ז'** כל א' יורד (בחסדים) במקומו שמלכות במלכות, ויסוד ביסוד, והוד בהוד, ונצח בנצח, ות"ת בת"ת, וגבורה בגבורה, וחסד בחסד דז"א, והרי כל ימי השבוע הא' לא נתפשט רק החסד הא', (הכולל) בלבד ונתפשט בז' הספירות (הפרטיות שלו) כולם כנז'.

ושבוע הב' הוא ממש על דרך (הנז') בשבוע הא' אלא שכל בחינתו הוא בחסד

א. כתב השד"ה שפה מדבר בגופא דז"א ומפני כך כתב חסד שבמלכות, ומה שכתב לקמן שביום א' נכנסת בחינת מלכות שבחסד וכו' מדבר בחסדים המתפשטים בגופא דז"א ולכן כתב מלכות שבחסד.

הב' מן החסדים המתפשטים (שהוא הגבורה דחג"ת דחג"ת דחסדים הכולל בו ז"ת כנז' בחסד דשבוע א'), וכן כיוצא בזה בשאר הז' שבועות, עד שנמצא כי בשבוע הז' נכנס החסד הז' (בכללות מלכות דחג"ת דחג"ת) הנקרא מלכות מכללות כל הז' ספירות.

והנה אעפ"י שנתבאר כי בדעת דז"א יש ה"ח וה"ג צריך שתדע כי הנה הדעת הוא הנשמה המתפשטת בכל הגובה ואם כן מוכרח הוא שבדעת יהיו ז' בחינות החסדים המתפשטים בז"ת הנקרא גוף, וכנגדם הם ז' גבורות (פירוש הנכנסים בנוק' מצד הגבורות דדעת דז"א אליה וכן הוא בסדר הכוונה בחג"ת דחג"ת דנוק' ככל הסדר שנתבאר בז"א לעיל בשבוע א' כן הוא בה, וכן בכל ז' שבועות בכללות והכל כנז' לעיל היטב).

וכתב בשמן ששון שם אות ג' שיש סדר בניקוד ההיות בכל א' מהם כנז' בדרוש ה' דספירת העומר (והוא דרוש י"א) וכתב עוד שבסוכות הם להיפך שנכנסים מלמטה למעלה ושם הטעם מפני הגבורות שנכנסים בה, וכאן צ"ע שנכנסים ממעלה למטה וישנם ב' שמועות בע"ח של"ד פ"ז (ושם הוא לענין הא"ט ב"ח וכו' ועיין מש"כ בספרי זהב אופיר שהרש"ש בא"ט ב"ח השתמש בב' השמועות שבמילות "וזוכר חסדי אבות" השתמש כשמועה א' בחג"ת שלה, ובמילות "ומביא גואל לבני בניהם" השתמש כשמועה ב' בבנית הנה"י שלה, וזה הכריח מכוונת מ"ס דא"ט ב"ח וע"ש הכל בספרי הנז' בסדר א"ט ב"ח וכו') ואופן הנז' כאן בעומר הוא כשמועה א' ולא ב' עכ"ל ועיין כוונה הבאה שנבאר עניין ההיות בניקוד וגם בחינת הפנימיים והמקיפים הנכנסים בהם.

סדר תיקון הפרצופים, והמוחין, והבירורים בספירת העומר לפי השד"ה ז"ל.

כתב בסוף ספר עלי נהר הגהה של השד"ה ז"ל בענין המוחין הנכנסים בעומר מה הם, וגם הבירורים שצריך להעלות בברכה מחדש, וזה תוכן דבריו היוצא לנו מדברי הרש"ש זלה"ה מהקדמת הספירה (וכתבנו לעיל דבריו) כי כח"ב הכוללים דז"א, וכן דנוק' מקבלים מוחין מישסו"ת ואו"א וא"א ויש בכל א' מהם ה' פרצופים, וכל אחד מאלו הה' פרצופים יש בו י"ס כוללים, דהיינו יו"ד פרצופים כולם המלבישים זה לזה בעובי, וכל א' מאלו היו"ד פרצופים הכוללים יש בו י"ב פרצופים באורך, דהיינו חב"ד שלו הם עתיק ונוק' וא"א ונוק', וחג"ת שלו הם או"א וישסו"ת, ונה"י שלו הם זו"ן ויעקו"ר.

והנה לפי מש"כ הרש"ש זיע"א בסוף הקדמת רחובות הנהר, וז"ל בקיצור, וכן מוח החכמה הוא נתקן תחילה וכו', וכל אלו הד' מוחין הם ד' מוחין שבכתר והם שורשי הד' מוחין הנ"ל וכו' באופן כי עיקר כל הטורח הוא לתקן מוח החכמה לאט לאט בפרטות ואחר שנתקן מוח החכמה דכר ונוק' שלו אז אח"כ מתפשטים הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח הבינה וכו' יעו"ש.

והנה מצאנו ראינו בנה"ש (ל"ו) ובנד"מ מ"ו ע"א אות ט"ו שכתב וז"ל המוחין דו"ק דגדלות הנמשכים בק"ש וכו' וע"ש משמע מדבריו שהמשכת ו"ק דגדלות הנמשך בק"ש בתיבת אחד הוא לכלל הד' מוחין דחו"ב וחו"ג דכתר בבת אחת, וכן כתב בהקדמת הסידור וזה לשונו יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות וכו' לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת דפרצופי חו"ב וחו"ג דכתר, א"כ מוכרחים לומר שתחילה נמשכים לחב"ד וחג"ת דפרצוף החכמה וממנה נחתם לפרצוף הבינה (וממנה לחסדים וגבורות דדעת) ולחו"ג וכמש"כ בהקדמת רחובות הנהר ובזה יכוננו ב' יחד.

ולפי זה צ"ל שאנחנו ממשכים בכל לילה בספירת העומר בכללות מ"ט ימי הספירה שהוא תיקון חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם, הם דז' פרצופים הפנימיים דפרצוף הכתר דבינה ודחכמה דזו"ן, ובכל לילה מלילי הספירה תחילה ימשיך לשורש חכמה שלו וממנו נמשך לשורש בינה ולחו"ג ממש כמו בסדר הו"ק שבתבת אחד בק"ש, וכן בליל שבועות בהמשכת הנה"י הפרטיים והכוללים וכן בהמשכת הכתר דבינה ודחכמה הנז' שם בסידור שהוא בכתר הכללי שהוא אחד מה' פרצופים דבינה ודחכמה דז"א.

וכן בהמשכת הכתר ע"י הטבילה הוא בהכתרים של כל הפרצופים שנתקנו ע"י

מ"ט ימי הספירה וליל שבועות שהכל הוא פרטות של פרצוף הכתר דבינה ודחכמה דזו"ן והתשעה ספירות של אלו הכתרים הנמשכים ע"י הטבילה אלו הם כונת המשכת הכתר בכל שבוע ושבוע שהם ט' פעמים מ"א, והשער החמישים שהוא כתר דכתר הוא נמשך ע"י הטבילה, וכן הוא הסדר בכונת הכתר הנמשך ממוחא סתימאה וגולגלתא דא"א שהכונה הוא בפרצוף החמישי מה' פרצופי הכתר הכללי דז"א שכל בניינו על ידי פרצוף א"א (שכל בניינו בכל מאה בחינותיו הוא בתיקון שבשבועות ונוספו גם החלקים החסרים מחו"ב שנתקנים ג"כ שם בתיקון כנז' שהם נה"י כוללים ופרטיים וכתר שלהם כנז' לקמן בתיקון מש"כ באורך מהר' דבליצקי ז"ל).

ומה שאנו עושים נסירה בתיבת באהבה בלחש בשחרית ובחזרה הוא למוח חכמה דפרצוף הכתר דבינה או דחכמה ע"י ישו"ת או דאו"א עילאין, כמו שבחול שנסירה שעושים בתיבת באהבה הוא למוח החכמה ומביאים פנים שלהם לפרצוף הנז' דמוח חכמה, והבינה והחו"ג נכללים בו, ועל ידי ברכת מגן אברהם נמשך הארה ממוח החכמה ונתקן מוח בינה דכתר דאותה בחינה וכן במודים והטוב שמך נמשך הארה לחו"ג (דדעת) דאותה בחינה, והרי נשלמו ליתקן ד' שורשי חו"ב וחו"ג דכתר דאותה בחינה, דהיינו שבלחש דשחרית הם חו"ב וחו"ג דכתר דבינה, ובחזרה חו"ב וחו"ג דכתר דחכמה, ובלחש וחזרה דמוסף חו"ב וחו"ג דכתר דכתר, ובברכת שים שלום נתקנים שאר הפרצופים דבינה ודחכמה ודכתר שהם חב"ד וו"ק שלהם כנז' בסידור החול כנ"ל להבין וא"ש את"ם.

והנה לפי הקדמה הנ"ל ממש"כ הרש"ש זיע"א בנה"ש דף כ"ט (ל"ז ע"ב) מפורש יוצא כי מה שאנחנו מכוונים בכל לילה ממ"ט ימי העומר הוא בירור חדש, ואעפ"י שכתב הרב בדרוש ב' מדרושי העומר כי מה שאנחנו מכוונים בעומר הוא להחזיר המוחין אשר נמשכו בליל פסח ונתסלקו אחר יום א', כבר פירש הרש"ש זיע"א בנה"ש דף כ"ה ע"ג (בנד"מ ל"ב ע"ג) וז"ל, הרי כי סיבת וכו' כי כשנתבטלה אחיזתם בליל פסח לא היה זה אלא לפי שעה דרך נס וכו' אחר עבור יום א' חזר הדבר לטבעו לבטל אחיזתם וכו' כשאר ימות השנה יעו"ש.

הרי מבואר כי הברור אשר נעשה בליל א' דפסח אינו נקרא בירור לגמרי מיכיון שהוא בדרך נס ולא היה על ידינו, וצריך לחזור ולהתברר על ידינו במ"ט ימי העומר, וגם מנה"ש בדף כ"ט ע"ב (ובנד"מ ל"ז ע"ב) מפורש שהחג"ת דחב"ד חגת"ם הנתקנים בג' שבועות אחרונים הם צריכים בירור מחדש ואינם מהתפשטות שנמשכו לחב"ד דחב"ד חגת"ם בד' שבועות הראשונים כי הם פרצופים שלמים ונקראים או"א וישו"ת והם מלבישים לחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' (שכבר נתקנו בד' שבועות הראשונים כנז') מהגרונ עד הטיבור, ובירורם ותיקונם הוא ע"י החב"ד הנזכרים.

ומה שנשאר לנו לתקן ע"י לימוד ליל שבועות הוא הנה"י הפרטיים שהם זו"ן ויעקו"ר המלבישים מטיבורא דא"א ולמטה דפרצופי חב"ד חגת"ם דפרצוף בינה דז"א שתיקונה הוא ע"י ישו"ת, ונה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם דפרצוף חכמה דז"א שהמשכת מוחין שלו ותיקונו ע"י או"א עילאין, וגם נה"י הכוללים שהם מלבישים לפרצוף חב"ד חגת"ם בעובי שוה בשוה, ובפרטות הם כולם באורך כל אחד י"ב פרצופים שהם חב"ד עתיק ונוק' וא"א ונוק' ותחתיהם חג"ת או"א וישו"ת, ונה"י זו"ן ויעקו"ר זה בנצח וכן בהוד וכן ביסוד דפרצוף חכמה ודפרצוף בינה, וכן כתר הכללי דעובי דפרצוף בינה ודחכמה, וכן מתקנים י"ס דעובי דפרצוף דכתר הכללי עכ"ל של ביאור זה מהשד"ה בכללות תיקון העומר וסדר עליית הבירורים והמשכת המוחין שבו.

איזה בחינת תיקון במוחין אנו עושים בברכת העומר ע"י העלאת הרפ"ח בברכה, והאם זה לצורך מצות הספירה או לא.

ראשית צריך אתה לדעת פרט חשוב שידוע מש"כ בנה"ש דף ל"ז, ובש' הכוונ' בדרושי העומר פ"ב שאחר יום א' דפסח מסתלקים כל המוחין אשר נכנסו בליל פסח וחוזרים לאט לאט בהמשך מ"ט ימי העומר וכתב בפתח עינים בדף פ"ה ע"ג בסופו שבודאי כשהחוזרים אין צריך לכוין בהם עוד לברר בירורי רפ"ח לצורך המוחין הנמשכים בכל לילה ממ"ט ימי העומר שהרי אינו חסר לזו"ן רק חזרת המוחין ולא עוד.

ואם כך אז הדבר קשה שהרי אנו רואים שבכל לילה ממ"ט ימי העומר אנו מבררים בירורי רפ"ח על ידי ברכת העומר עצמה במילת "מלך העולם" שבמטבע ברכה ועולים עד ע"ב ס"ג דא"ק, ואח"כ ממשיכים אחר ייחוד ע"ב וס"ג דא"ק י"ס דמ"ה ותשלום ט"ס דב"ן וחוזרים ונמשכים בסוד מוחין לזו"ן וצריך להבין כל זה מה הם אלו הרפ"ח ומה כל סדר זה (ועיין לקמן מה שנכתוב לדברי ספר פאת הים תוספת ביאור).

וכתב לתרץ זה הפתח עינים שהנה נודע שכל מצות עשה דאורייתא הוא בבירור ותיקון זו"ן דאצילות, ומצות עשה דרבנן הוא בירור ותיקון יעקו"ר דאצילות וכוונת העומר היא מצות עשה דאורייתא והיא מצוה בפני עצמה, ואין לה שייכות עם המוחין שנמשכים לזו"ן הכוללים ע"י ברכת אותה מצוה דאותם המוחין הם מוחין אחרים בפני עצמם אלא שאלו אין בהם כח לחזור ולהמשיכם ולהכניסם תוך זו"ן רק ע"י אותה מצוה.

ואם תאמר מאחר שכן אז למה זה שלא סידר הרש"ש ז"ל לכוין בכוונת כך וכך לעומר להמשיך צל"ם שלם דמוחין דחח"ן בג"ה דת"י השייך לאותה המצוה מלבד המשכת המוחין אל חזרת המוחין דליל פסח אשר נמשך בכל יום ממ"ט ימי העומר לחב"ד חגת"ם דזו"ן, אבל דע שעיקר כוונתנו הוא להמשיך המוחין הכוללים, וממילא נמשך גם כן המוחין הפרטיים דאותה המצוה והוא על דרך מש"כ רבינו בש' הכוונ' בדרוש יו"ט הא למה זה דומה למעיין הנובע הנוטף טיפין טיפין וארובות השמים נפתחו לרוב ולא ניכרו אותם הטיפין הנוטפין כי נתבטלו בריבוי המים היורדים מן השמים יעו"ש.

ועיין בכוונת ברכת המזון וכל זה למדתי מתורתו של הרש"ש ז"ל ממש"כ בהקדמת מצות עשה ומצות לא תעשה דף ל"ז ע"א ומכ"מ, אך זה לא זכיתי להבין כפי זה מש"כ בנה"ש דס"ח ע"א (י"ג ע"ד) בענין המשכת המוחין של העומר בג' שבועות

אחרונות שהם חגת"ם ע"י הפרצופים העליונים הראשונים וז"ל וצריך ברכה בכל לילה להמשיך צל"ם המוחין שלמים מברורים חדשים וכו' יעו"ש ומשמע מזה שעל ידי הברכה עצמה הוא המשכת המוחין ומתבררים עתה (חדשים) ולא בסוד חזרה (של הישנים) ואפילו שיש לחלק וצ"ע.

ועוד צ"ע דרבינו בעצמו כתב שם בשער הכוונות שבליל פסח חוזרים המוחין שנסתלקו ובדרוש ט' דעומר והוא דרוש ג' בסופו כתב דספירת העומר הוא בחינת יניקה ועיין בפע"ח ושם כתב דפסח הוא בחינת עיבור, ועומר הוא בחינת יניקה, ובשבועות הוא בחינת גדלות, נמצא שעל ידי ספירת העומר אינו חזרת המוחין שנסתלקו רק המשכת המוחין מחדש דבחינת היניקה יעו"ש (וזו השיטה הב' שפסק התו"ח כמוה) א*.

ואחר זה ראיתי שכתב להלכה לעשות כך הר' בניהו שמואלי שליט"א בהקדמת סידורו בדף י"ז כסברה הנז' בדרוש ט' דעומר שכתב ג' זמנים ועכשיו בעומר הוא זמן ב' דיניקה וכתב שמנהגנו בימי העומר לברר בירורים השייכים לאותו לילה בתיבות "מלך העולם", ובתיבות "קדשנו במצותיו וצונו על", ממשיכים ל"מ דמקיפים השייכים לחב"ד חגת"ם דאותו הלילה, וכאשר אומרים כך וכך לעומר אז ממשיכים הצ' דחב"ד חגת"ם דאותו הלילה.

וכתב עוד שכן מסודר בסידור היר"א במטבע הברכה דספירת העומר שכל הברורים דרפ"ח שמעלים שייכים למוחין הנמשכים בימי העומר והם בירורים חדשים בכל לילה, וכן הוא בסידור העומר להרש"ש המודפס המובא בסידור אור הלבנה שסידר לברר בירורים בכל לילה וכן ראינו להר' המקובל האלהי כמוה"ר סלימאן אליהו זצ"ל בסידורו לעומר, וכן דעת התו"ח דף ל"ט שמוחין דעומר הם דיניקה וצריך המשכה מחדש לחג"ת וכן כתב באור הלבנה הנז' בשם השד"ה זצ"ל בהקדמת העומר ושבועות דף ר"מ, ורמ"ב, וכ"כ הר' שמחת כהן סימן צ"ד בסדר שבועות, וכן כתב הבאתי לגני ח"ד בדף פ"ה, וכן כתב העלי נהר דף ס"ז וכתבתי דבריו לעיל בענין שעבר, שהבירורים החדשים הוא לבטל אחיזתם מחדש אחר שנסתלקו המוחין אחר יום א' דפסח שבכל לילה מבררים בירורים חדשים ומתקנים אותם בסוד העלאת מ"ן ע"י הברכה, ומכניסים הל"מ דבחינה ההיא ע"י

א. ועוד שיטה ג' שכתבה השד"ה בסוף העלי נהר הנדפס מחדש מעמוד פ"ג ובפאת השדה של"ה והוא שכיון שהבירור הנעשה בליל א' דפסח היה בדרך נס וכו' ומה שנתבטלו אז בליל פסח היה לפי שעה ובדרך נס הילכך אינו נקרא בירור לגמרי כיון שהוא בדרך נס ולא על ידינו, ולכן צריך לחזור ולהתברר על ידינו במ"ט ימי העומר ועל פי זה נמצא שאכן הם אותם מוחין של ליל פסח שנסתלקו במוצאי יו"ט ראשון של פסח והם המוחין דחב"ד חגת"ם שמכוונים בהם בתיבות כך וכך לעומר ולצורכם מעלים את הבירורים בתיבות מלך העולם וכל הברכה קאי עליהו (ועיין פתח עינים החדש חלק ז').

הברכה, ואח"כ הצ' אחר הברכה ע"י הספירה.

וראיתי לכתוב לך לשון היר"א בקנין פירות שממש"כ בנה"ש דף ס"ז סע"א וז"ל ובזה נבין ענין כוונת המשכת הצלם דמוחין הנמשכים על ידי הברכה דכל לילה מג' שבועות אחרונות, שהם מוחין שלמים בכל הט' נקודות, לפרצוף חג"ת הכוללים, ואינו התפשטות מוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו בד' שבועות הראשונים בחב"ד, אלא מוחין שלמים, כי כל הלילות שוים במציאותם כי החו"ב וחו"ג שנמשכו בד' שבועות הראשונים הם לפרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים, ובג' שבועות אחרונות הם לאו"א וישסו"ת דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים ונשארו נה"י שהם זו"ן ויעקו"ר וכו' עכ"ל, באופן כי כפי לשון זה של הרש"ש הנז' החג"ת הנתקנים בג' שבועות אחרונים הם פרצופים שלמים כמו החב"ד הראשונים ולזה צריך ברכה בכל לילה כדי לברר בירורים חדשים ולהמשיך מוחין חדשים מאו"א וישסו"ת כמו סדר המשכת הד' שבועות הראשונים, וזה מש"כ בלשונו הטהור ואינו התפשטות מוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו בארבע שבועות הראשונים בחב"ד אלא מוחין שלמים כי כל הלילות שוים במציאותם וכו'.

ולכאורה זה סותר למש"כ הרש"ש ז"ל אח"כ דף ס"ז וז"ל באופן כי בד' שבועות הראשונות נתפשטו המוחין בחב"ד שהם פרצוף עתיק ונוק' וא"א ונוק' ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם, ונגמרו להתקן בבחינת האחוריים שלהם שהוא החיצוניות שלהם, ובג' שבועות האחרונים נמשכו ונתפשטו המוחין לחג"ת שהם פרצוף או"א וישסו"ת עד למטה בנה"י שלהם, וההמשכת המוחין האלו לחג"ת היה ע"י הפרצופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ובזה יבוא הכל על נכון כי הם החג"ת שתחת החב"ד והם פרצופים כוללים וכו' יעו"ש כל אותו הלשון והוא ממש היפך מש"כ למעלה אולם כפי מה שידוע וכפי מ"ש מוריני הרב בכמה מקומות משם הרב ז"ל ובפרט בהקדמת המעביר שזו"ן של אתמול הם בחינת או"א של היום.

וזה לשונו המוחין דזו"ן דיום ראשון יורדים לבי"ע בליל ג' לברר, ועולים עם הברורים בד' חלקי התפילה, ואח"כ בליל ד' עולים למדריגת או"א וכו' יעו"ש, וכ"כ בכמה מקומות כי אחר שנתקן חב"ד דז"א ועלה והלביש לאו"א מהם בעצמם נמשכין מוחין לזו"ן שהם חג"ת דז"א וכן מחג"ת לנה"י וכ"כ הרב תו"ח ז"ל דף ל"ח ע"א שפירש דברי מוה"ר ז"ל שמש"כ מוה"ר שזו"ן של אתמול הם או"א של היום, רוצה לומר שהנה"י שהם בחינת זו"ן בערך החג"ת, עלו אתמול במדריגת חג"ת ע"י מוחין של התפילה של אתמול ונעשו בחינת או"א, והם המתקנים וממשיכים מוחין לנה"י של היום שהם בחינת זו"ן של היום וכו' עכ"ל יעו"ש.

ונמצא כי בד' שבועות הראשונים שנתקנו ד' פרצופי חב"ד גם עלו ונעשו בחינת או"א וישסו"ת בערך חג"ת שנתקנים בג' שבועות האחרונות, ומהם נמשכים מוחין ומתקנים את פרצופי החג"ת, הרי זה בפירוש מש"כ מוה"ר ז"ל והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה ע"י הפרצופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' דכללות ה' פרצופים דחו"ב דזו"ן יען שהחב"ד שנתקנו בד' שבועות הם עלו במדריגת או"א וישסו"ת והם המתקנים, ומהם נמשכים מוחין לחג"ת שהם זו"ן בערכם וא"כ זה אינו סותר למש"כ לעיל שזה אינו התפשטות המוחין מחב"ד לחג"ת כמו סדר התפשטות מוחין הרגיל תמיד, שבתחילה נכנסים לחב"ד דפרטות הפרצוף ההוא, ואח"כ משם מתפשטים לחג"ת ומשם לנה"י זה אינו יען כי כל אחד כולל ט' נקודות והם פרצופים שלמים כוללים ומלבישים זה לזה מראש א"ק עד סוף העשיה, ולא הז' פרצופים הכוללים, אלא אפילו הפרטיים הנמשכים בכל לילה מימי העומר, כל אחד כולל פרצוף שלם בנרנח"י שלמים ונתקנים עד למטה בנה"י שלהם רוצה לומר הפרטיים דכל אחד מהם הנתקנים כל אחד בלילה אחד, ולא הכוללים דכללות השבוע שאלו לא נתקנו רק חב"ד חג"ת"ם שלהם ונשארו הנה"י שלהם לליל שבועות.

ומה שקראם הרז"ל נה"י הפרטיים הוא בערך הנה"י הכוללים שהם ג' פרצופים החיצוניים הכוללים דעשרה פרצופי חו"ב דזו"ן, בזה הערך נקרא נה"י דז' פרצופים הפנימיים בשם נה"י הפרטיים אבל לא דכללות השבוע וכו' ובזה יובן שפיר דברי מוה"ר ז"ל שכתב וז"ל ובזה יבוא על נכון כי הם חג"ת שתחת החב"ד והם פרצופים כוללים שצריכין מוחין בכל לילה וכו' יעו"ש והרי הוא מבואר.

ומש"כ מורינו הרז"ל שם באופן כי בד' שבועות ראשונות נתפשטו המוחין בחב"ד שהם וכו' ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם רוצה לומר בפרטות כל פרצוף ופרצוף דז' פרצופי חכמה הנתקן בשבוע ראשון, ופרטות ז' פרצופי בינה הנתקן בשבוע השנית ודעת חו"ג בשבוע ג' וד' שאלו הפרטיים כבר נתקנו עד למטה בנה"י שלהם וכמו שכתבנו לעיל בהקדמות כל לילה ולילה מהז' לילות דכל שבוע, שכל פרצוף ופרצוף הפרטי דכל לילה נתקן עד למטה בנה"י שלהם, ומוה"ר ז"ל מדבר על פרטי פרצופי כל לילה ולילה שנמשך לו קטנות וגדלות א' וב' ובו מלובש אור הויה שלימה נרנח"י שלו מראש אבי"ע עד סוף העשיה, והוא עד למטה בנה"י שלהם ואינו מדבר על פרטי הכוללים דכל שבוע, והא ראייה כי אח"כ כתב שם (דף ס"ח) וז"ל והם פרצופים כוללים שצריכין מוחין שלמים בכל הט' נקודות בכל המוחין דקטנות וגדלות א' וב' וצריך ברכה בכל לילה ולילה להמשיך צלם דמוחין שלמים מבירורים חדשים וכו' עכ"ל הרי הוא מדבר על פרטי הפרצופים הנתקנים בכל לילה ולילה ולא על הכוללים הנתקנים בכל שבוע.

והכי מיתוקמא שפיר מה שהרבה להקשות הרב אור החיים תו"ח ז"ל דף ע"א וז"ל

ואינו סותר זה מש"כ בסדר שבשבוע א' נתקנים החכמות של כל השבעה ראשונות דז"א, והוא על דרך שכתב בענין החסדים עי"ש מה שישב עליו השלום וישבו הוא דחוק כי סוף סוף לפי דעתו דעת עליון הוא יען שהם שורשי י"ס דז"ק וכו' ואנא בריה קלה לחיכנא עפרא דתותי רגלוהי מקום הניחו לי להתגדר (דברי היר"א).

ובכן חנני ה' ותיקנתי בג' שבועות אחרונות סדר המשכת המוחין בכל לילה ולילה כפי סדר מש"כ לעיל בד' שבועות ראשונות, ובעה"י הוספתי בכל לילה מהיכן נמשכים המוחין לאותו לילה מפרטות בחינה המתייחס בחב"ד הכוללים אשר כבר נתקנו בד' שבועות הראשונות ועלו במדריגת או"א ומשם נמשכים המוחין והם המתקנים את פרטי פרצופי חג"ת הכוללים וקל להבין עד כאן דברי קודשו של היר"א הנז' בקנין פירות.

ורצוני לכתוב לך דברי הר' הלל שליט"א מספרו פאת הים דף פ"ז שכתב שמלשון ש' הכו' בדרוש ח' במש"כ ואח"כ מליל שני ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים שנכנסו בליל פסח ונסתלקו ועתה חוזרים ליכנס כפי סדר המדריגות כל מדריגה ביום שלה על ידי מצות ספירת העומר וכו' נ"ב מפורש ומבואר באר היטב בלשון רבינו ז"ל שאותם המוחין שנתבררו ועלו ונתקנו ונמשכו בליל פסח, ושוב נסתלקו בסוף יום הראשון דפסח, המה עצמם החוזרים לבוא שוב במשך מ"ט ימים דספירת העומר כל מדריגה ומדריגה ביומה, וכן ברור הדבר שכאשר נסתלקו המוחין מתוך הז"א, עמדו מעל ראשו דז"א, ומשם נכנסים בו יום ביומו וכנ"ל.

כי פשט משמעות לשונות הר' ז"ל והרש"ש ז"ל הוא שחוזרים אותם המוחין בעצמם להכנס בתוך הז"א בלי בירור והמשכתם מחדש אלא כניסה בלבד מעל ראשו דז"א (שאין מקום לומר כלל שנסתלקו התשע עליונות דב"ן והעשר דמ"ה לפנימיות א"ק וחזרו הבירורים דמלכויות דב"ן לירד לעמקי הקליפות באופן שנאמר שהמוחין שנמשכו בליל פסח צריכין שוב תיקון מחדש, אלא הם חוזרים מעל רישא דז"א כמות שהם מתוקנים וכנ"ל).

ולפי הנ"ל ברור שאין מקום למה שפירש הרב תו"ח (דף ט"ל) שבפסח נמשכים המוחין לנה"י דז"א, ובעומר לחג"ת דז"א, ובשבועות לחב"ד דז"א שהם שלוש דרגות של המוחין, שלכל אחד סדר בירור והמשכה בפני עצמו וסבירא ליה דלעולם אין סילוק לאותם המוחין שנכנסו בפסח ובעומר ובשבועות שדברים אלו מנגדים לפשט הבנת כל דרושי הרח"ו ז"ל בפסח עומר ושבועות, וגם לסדרי הכוונות שבסידורו של מרן הרש"ש ז"ל.

והגם שהרב תו"ח רצה להוכיח את שיטתו דהמוחין שנכנסו בליל פסח אינם מסתלקים, אלא בעומר ובשבועות באים מוחין חדשים נוספים מהא שקיבל מרבו הרש"ש ז"ל שאין סילוק המוחין לעולם הנה נלע"ד ששמועה זו שהביא בשם

רבו הרש"ש ז"ל "דאין סילוק המוחין לעולם" איירי דוקא לגבי פרצופי האבי"ע הפרטי של המצוות, ור"ל שלעולם אין החטא מסלק את המוחין שכבר נתקנו ונמשכו בקיום מצוה ובפרישתו מהלאו, אפילו אם בהזדמנות אחרת ביטל אותו עשה, ועבר על אותו לאו, כי בכל פעם שמקיים אדם מצוה או פורש מלאו הוא מתקן בפרצוף חדש אחר ואין לו באותה שעה מגע יד לסלק המוחין מהפרצוף שכבר נתקן, ומש"כ הרז"ל (ש' המלכים פ"ו) כי המבטל מצוה או עובר על לאו הוא מסלק את המוחין ר"ל שאינו ממשיך אותם המוחין שהיו ראויים לבוא, ואדרבא מחדש את אחיזת הקליפות בהם בו בזמן שהיתה צריכה אחיזתם להסתיים, אבל באבי"ע הכולל היומי והזמני, פעמים מסתלקים המוחין ושוב חוזרים, דהרי להדיא מצאנו שהזכירו הרז"ל והרש"ש ז"ל סילוק המוחין מכלים הפנימיים דשחרית אחר התפילה וחזרתם במנחה וערבית ושוב מסתלקים וכו' דזה איירי בפרצוף היומי (ש' הכו' דרושי מנחה דף נ"א ע"ד, ודרוש שינוי התפילות דף נ"ט ע"ג, ונה"ש דף י"ח ע"ד ד"ה וכן במנחה).

וכמו זה יש לומר לגבי סוגיין דהכא בענין הסילוק הנזכר לגבי המוחין שנכנסו בליל פסח דשפיר יש בהם סילוק המוחין וחזרתם כפשוטו ואיירי בפרצוף הזמני, ולעיל בדרוש ג' ביאר הרז"ל ענין הסילוק הזה בטעמו ונימוקו דמוכח שהוא כפשוטו וככל הנ"ל, ומה שסידר מרן הרש"ש ז"ל בסידורו בתיבות "מלך העולם" דברכת "על ספירת העומר" לברר בירורים לתקנם ברום המעלות, הם בירורים של המוחין דמצות ספירת העומר שבפרצוף הפרטי של אותה המצוה, ולא המוחין דפרצוף הזמני הכולל דאלו אינם צריכים בירור ותיקון מחדש וכו' עכ"ל והבן חלוקה זו.

ודע שאח"כ ראיתי שכן כתב בספר שלום וצדק דף כ"ז סימן מ' אות ז' שחילק בין המשכת המוחין דמטבע ברכה, והמוחין דעומר לחוד שכוונת מטבע הברכה הוא לפרצופי החג"ת הכולל דבאותו עת ובאותו זמן אם דבחינת הדיבור אם דבחינת המעשה, אם דבחינת ההודאה, אם דבחינת הנהנים אשר ממשיכין צלם שלם דפנימי ומקיף, ולזה צריכין לעשות בירור מרפ"ח אורות וכלים, אך בחינת חזרת המוחין דעומר הוא בחינה בפני עצמה שלא ע"י בירור כי כבר נמשכו כל בחינות המוחין בליל פסח ועתה מחזירים אותם לאט לאט בכוח מצות עשה דספירה דימים ושבועות, ואם כן בחינת המטבע ברכה היא נדרשת בפני עצמה, ובחינת ספירת העומר בפני עצמה וכן כל כיוצא בזה כמו ציצית ותפילין וברכת הלולב וסוכה וקידוש וכל כיוצא שמטבע הברכה לעצמה ואותה מצוה בסדר המדריגה בבחינה בפני עצמה ודו"ק עכ"ל.

וכתב לסכם כל הענין בפתח עינים החדש בח"ז שמורם מכל האמור כי ג' שיטות ישנם, והראשונה היא דכל הברכה כולה אינה אלא לצורך המשכת המוחין דזו"ן

הפרטיים הנתקנים ע"י מצוות ספירת העומר, ואינה עניין כלל אל המוחין שנמשכו בפסח ונסתלקו וחוזרים עתה על ידי ספירת העומר דהם אינם צריכים העלאת מ"ן אלא להחזירם בלבד, וההמשכה זו דפסח נעשית בתיבות כך וכך לעומר, ועל פי זה יש לומר כי הל"מ הנמשכים על ידי הברכה הם לזו"ן הפרטיים דמצות העומר וכאמור, אבל הל"מ דזו"ן הכוללים אינם נמשכים בימי העומר אלא בחג השבועות וכן נראה דסבירא ליה להפתח עינים בתחילת דברינו והשלום וצדק וכן ס"ל למהר"א פיררא ז"ל לחד צד.

והשיטה השניה היא שיטת התו"ח שהמוחין הנמשכים בימי העומר הם חדשים ממש, שהמוחין דפסח נה"י, ודעומר חג"ת, ושבועות חב"ד, ועל פי זה כתב בבאתי לגני כי הברכה כולה הוא בזו"ן הכוללים, ואין מכוונים כלל שום כוונה להמשיך מוחין לזו"ן הפרטיים דמצוות ספירת העומר, וכתב עוד כי אפשר שאין כלל ב' מיני המשכות ע"י מצות העומר אלא כל מצות העומר היא לתיקון הכללות בלבד, אומנם מהר"א פיררא ז"ל כתב דאי סבירא ליה כהתו"ח א"כ יש לכוין ב' מיני העלאת בירורים אחד לפרטות והשני לכללות וכן על דרך זה ב' מיני המשכות מוחין אומנם בסוף דבריו הלך בדרך אחרת וכתב דבתיבות מלך העולם ואילך אין מכוונים אלא הכוונות דפרטות.

והשיטה השלישית היא שיטת השד"ה כנ"ל שהסכים שהמוחין הנמשכים בעומר הם המוחין נמשכו בפסח ונסתלקו (כנז"ל בהגהה) אלא שאפילו הכי צריך לכוין בהם העלאת בירורים יען שבפסח נמשכו בדרך נס, ועל פי זה נראה שהברכה כולה היא לצורך זו"ן הכוללים דפרצוף הזמנים ואף הל"מ המה לצורכם אלא שהל"מ האלו הם ל"מ פרטיים ומה שמכוונים הל"מ בשבועות הם הל"מ הכוללים, וסברא זו נזכרת בקנין פירות להיר"א ז"ל ועל פי זה אין אנו מכוונים כלל בזו"ן הפרטיים דמצות העומר עכ"ל שסיכם הכל יפה בעתו.

הקדמה לאופן התפשטות החו"ג בספירה לעומר.

דע שעוד נאריך לקמן בביאור הבא בעניין כוונה זו של התפשטות החו"ג בסדר הספירה שבכל יום ושם נבאר מהמקורות בש' הכוונות בס"ד, אבל כאן נכתוב מעין הקדמה לדבר וראיתי שסיכם ענין זה יפה בספר צדק ושלום בדף צ"ד להר' הגדול אליהו משען זלה"ה וזה תוכן דבריו ועתה השיב ידי להבין הענין בהקדים מש"כ רז"ל בע"ח ש' אנ"ך (פ"ו) שהנה בעיבור ראשון התחילו להתברר ו"ק דב"ן וזה בכח ו"ק דמ"ה, ונודע כי כל קצה הוא כלול מי' ספירות.

והנה תחילה בעת הזיווג נתבררו ו' מלכויות דו"ק דב"ן על ידי שבאו ו' מלכויות דו"ק דמ"ה ונקלטו בימי הקליטה, ואח"כ בימי המשך זמן העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה וקצה דו"ק דב"ן ע"י שבאו גם נה"י שבכל קצה דמ"ה החדש.

ואח"כ ביניקה נתבררו גם בחינות חג"ת שבכל קצה וקצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם חג"ת דבכל קצה וקצה מו"ק דמ"ה, והרי עתה נגמרו ו"ק דכל קצה וקצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה ואח"כ בגדלות וכו' ע"ש.

ונמצאנו למדים שכל קצה וקצה מו"ק הכוללים דז"א יש בו בפרטותו חג"ת ונה"י ממ"ה, וחג"ת ונה"י מב"ן, וחג"ת דמ"ה וב"ן דכל קצה וקצה מו"ק אלו מתלבשים תוך נה"י דמ"ה וב"ן דכל קצה, וחג"ת נה"י אלו דכל קצה על האמת הם פרק אמצעי ופרק תחתון דכל קצה מו"ק הכוללים, שכבר ידעת שבכל ספירה יש בה ראש תוך סוף היינו פרק עליון ואמצעי ותחתון.

ואם כן נמצא כי בפרק האמצעי דחסד דז"א זרוע ימין שלו יש בו ג' קוין ימין ושמאל ואמצע, וכן בפרק תחתון דחסד דז"א זרוע ימין שבו יש בו ג' קוין על דרך הנ"ל, וכן במ' של החסד יש בו ג' קוין, ועל דרך זה בגבורה דז"א ובת"ת דז"א ובנה"י שבו על דרך הנז' לעיל בחסד.

ואם כן בשבוע א' שנכנס חסד הראשון מז' חסדים של הדעת הוא באופן זה שביום א' משבוע א' מתפשט מלכות חסד הראשון דדעת בחסד דספירת החסד דז"א, דהיינו לחח"ן דחג"ת דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דזרוע ימין דז"א (וראה בסידור כוונתו), וביום ב' מתפשט היסוד דחסד א' בחח"ן דחג"ת דספירת החסד דז"א ונדחית המלכות דחסד הא' לחח"ן דחג"ת דגבורה, דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דזרוע שמאל דז"א, וכן על דרך זה בשאר השבוע הראשון, באופן שבתשלום השבוע הראשון כבר נתפשטו ז' בחינות החסד הראשון בחח"ן דחג"ת שהוא פרק אמצעי דכל ספירה מו"ק דז"א, ובשבוע הב' מתפשט חסד השני בבג"ה דחג"ת,

דהיינו קו השמאל דפרק אמצעי דכל ספירה מז' קצוות דז"א, וממנה תקיש לשאר השבועות.

אומנם בענין התפשטות החסדים שתחת הגרון שהוא בחינת יומא דכולהו שכל בחינתו מתפשט בשבוע הא' לבד שהוא שבוע הראשון מז' שבועות כי בכל לילה מז' לילות דשבוע הא' מתפשט בו ז' בחינות ככל מה שמתפשט בשבוע שלם בחסדים התחתונים כנז"ל ועיין לקמן שנכתוב בענין חסד זה דיומא דכולהו באורך מאוד כל עניינו היטב.

ונחזור לענייננו אלא שצ"ל כי פרקין אמצעיים דחג"ת דז"א נקראים חג"ת דחג"ת, ופרקין תחתונים דחג"ת נקראים נה"י דחג"ת, הרי כללות ב' פרקין תתאין דחג"ת נקראים נה"י וחג"ת דחג"ת, ופרקין אמצעיים דנה"י נקראים חג"ת דנה"י, ופרקין תחתונים דנה"י נקראים נה"י דנה"י, ואם כן נמצא כי ב' פרקין תתאין דנה"י נקראים חג"ת ונה"י דנה"י.

ולפי זה בליל ראשון משבוע א' המשכת החסד הראשון דיומא דכולהו הוא באופן זה הויה אחת בניקוד סגול לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת, דהיינו לקו ימין שנקרא חח"ן דפרק אמצעי שנקרא חסד דחג"ת דחג"ת, והוא עצמו מש"כ לעיל בהתפשטות החסדים התחתונים לחח"ן דחג"ת דחסד דז"א, והויה ב' בניקוד שבא לחח"ן דפרצוף גבורה דחג"ת דחג"ת דז"א דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דגבורה דז"א והוא הוא הנקרא חח"ן דחג"ת דגבורה, וכן הויה בניקוד חולם לחח"ן דפרצוף ת"ת דחג"ת דחג"ת והוא הנקרא חח"ן דחג"ת דת"ת דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דת"ת, והויה בניקוד חיריק לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דנה"י, דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דנצח שהוא חח"ן דחג"ת דפרצוף נצח, וב' הויות בניקוד קובוץ ושורוק לחח"ן דפרצוף גבורה ות"ת דחג"ת דנה"י דז"א, דהיינו לקו ימין דפרק אמצעי דהוד ודיסוד והוא עצמו מש"כ לעיל לחח"ן דחג"ת דפרצוף דהוד והיסוד.

והנה יצא לנו מזה שמה שכתב הר' ז"ל שהדעת הוא נשמת הו"ק היינו שכל חסד המתפשט בספירה ההיא הוא בז"ת של הספירה ההיא, דהיינו פרק אמצעי ופרק תחתון שנקראים ז"ת של אותה ספירה, והרי נתבאר שהמשכת החסדים דיומא דכולהו והמשכת החסדים התחתונים שבכל יום הכל הבנה אחת אלא שהלשון משונה קצת מזה לזה והכל הולך למקום אחד וכמש"כ (ועיין לקמן שנוסיף עוד) והתפשטות החו"ג בברכה הוא במקום שעתידי ליכנס החסד דאותו הלילה בספירת העומר עצמה בכל לילה לפי מה שהוא וכנ"ל היטב ועיין בביאור הכוונה הבאה עוד בענין וזה יהיה הקדמה לו.

ביאור התיבות במילת ה', וספירת העומר, והיום וכו'.

כבר ביארנו לעיל סדר הכנסת החו"ג והבלעת הדמים וכתבנו בסדר כניסת החסדים בכל לילה מימי העומר שאינו כמו שמסודר בסידורים של הפשט, אלא שבשבוע הראשון מכוונים כסדר הזה שליל א' בחסד דחסד ובליל ב' בחסד דגבורה וליל ג' חסד דת"ת וכו' וכתבנו עניינו היטב לעיל מדרוש ז' דעומר וע"ש והחסדים וגבורות הנז' הם המים המגדילים את זו"ן והמוחין הם בחינת הג"ר שלו כנודע ובתיבת הויה ובתיבת היום וכו' נמשכים החסדים.

ובתיבת ה' יכוין להמשיך עשר הויות דחו"ג משורשם העליון דדעת דאבא, ועשר אחריים דאהיה דחו"ג משורשם העליון דדעת דאימא לחיצוניות חג"ת ונה"י דמ"ה וב"ן דאחור דיסוד דאימא שבדעת דז"א ולהלבישם בלבושיהם שהם עשרה דמים דעשר שמות אחריים דאהיה דו"ק חג"ת ונה"י דחיצוניות דיסוד דאימא, ויכוין להמשיכם ולהלבישם עם לבושיהם הנז' באות אל"ף דוא"ו דעשר שמות מ"ה, דז' פרצופי חג"ת ונהי"ם דחג"ת ונהי"ם דמ"ה וב"ן דאחור דזו"ן ובהתלבשם שם נעשים הלבושין בחינת פנים בסוד אור ישר (ודע שאחריהם הם הלבושים של אותו פרצוף, ופנים הם המוחין עצמם של אותו פרצוף שנקראים פנים).

וזה שכתב בכוונה זו שכאן בדרוש י"א בש' הכו' והנה עתה אנו צריכים לבאר ברכת ספירת העומר על דרך הכוונות כולם שביארנו למעלה שבמילות ברוך אתה ה' הנה בשם ההויה הזאת תכוין אל הויה דמ"ה דמילוי אלפ"ן לפי שכל ענין ברכה זו וספירה זו תלויה בז"א כנ"ל ותכוין כי בזו ההויה כלולות עשר הויות דמ"ה דאלפ"ן, והכוונה היא כמש"ל כי בזמן גלות מצרים לא היו מאירים בז"א אלא בחינת עשר הלבושים דאחוריים דיסוד דאימא בסוד עשרה דמים כנ"ל (וכנז' ממש"כ בכוונה בסידור) אשר לכן היו החיצונים נאחזים בהם ועתה בגאולת מצרים אנו ממשכימם החו"ג עצמן שהם עשרה תוך הז"א, ואנו ממשכימם את אותם העשר דמים של הלבושים שיהיו נבלעים תוך גופא דז"א על דרך מש"כ למעלה כי זה סוד בחינת אות א' שבמילוי וא"ו של הויה דמ"ה דאלפ"ן והיא בחינת שם אהיה בריבוע העולה ד"ם כנ"ל וע"ש היטב, ולכן אנו מכוונים עתה בעשר הויות דמ"ה דז"א שהם סוד ה' חסדים וה' גבורות שבו שיבלעו בתוכו אלו ה' דמים תוך עשר ההויות דמ"ה ממש על דרך מש"ל בסוד שופך דם האדם באדם וכו' (וכתבתי עניינו היטב לעיל בהבלעת החו"ג וע"ש).

ואה"כ במילות "על ספירת העומר" כתב בסידור "ספירת העומר" ר"ת ס"ה בגימ' אדני, ובכוונה זו יכוין להמשיך עשר שמות "אל" (בגימ' עמר) ממספר פשוט ועשר אותיות די' אהיה דלבושי החו"ג שנמשכו מאימא (לעיל במילת ה') לז'

פרצופי חג"ת נהי"ם דמ"ה וב"ן דזו"ן, ויהיו שם לעשר פנים לעשרה שמות אדני דז' פרצופי דו"ק חג"ת נהי"ם דמ"ה וב"ן דיעקו"ר עכ"ל בסידור וכתב בדרוש י"א בענין זה ודע כי יראה לי שאלו י' פעמים אל הנרמזים במילת העומר כנז"ל הם עשרה מקיפים כי כן שם אל במילוי הוא "אלף למד" והוא בגימ' "הקף" והדבר אצלי הוא בספק עכ"ל.

וסדר הכוונה של החו"ג בסוד מוחין מזו"ן ליעקו"ר בבחינת אהור כך שנכוין בשם "אהיה" בבחינת מספר בגימ' כ"א ונוסיף בחינת י' אותיות הלבושים שהם י' אותיות שם "אלף הא יוד הא" ויהיו ביחד בחינת מספר ל"א שהוא שם "אל" הנז' וכן כולם בחו"ג וימשכו לשם "אדני" הנז' שי' פעמים "אל" בגימ' "עמר" ונמשכים מחג"ת דחג"ת ונה"י דזו"ן לשם "אדני" הנז' שהוא חג"ת דחג"ת ונה"י דיעקו"ר וזה בחסדים ואח"כ בגבורות יכוין לנה"י של כולם שימשכו מנה"י דחג"ת ונה"י דזו"ן לשם אדני הנז' לנה"י דחג"ת ונה"י דיעקו"ר, וכנז' במילת ה' באחוריים.

וכתב עניינו בש' הכוונות בדרוש י"א בזה הלשון "על ספירת העומה" תכוין כי ר"ת (ספירת העומר) הוא ס"ה כמספר שם "אדני" והענין הוא כי כמו שאנו ממשיכים האורות אל ז"א כן אנו צריכים להמשיך ולתקן בניין הנקבה, וכמ"ש במילת "העומר" והוא כי במילת העמר תכוין חסר כמש"ל כי הם עשרה אחוריים דאהיה הנקראים עשרה דמים, ואומנם עתה בהתמשכם תוך ז"א ונבלעים בו אז נעשים בבחינת פנימיים ואינם בבחינת ד"ם (בריבועם) אלא ביושר ונעשים עשר שמות של "אהיה" אשר כל אחת הוא בגימ' כ"א, וכשתמלאהו יהיו בו עשר אותיות (אלף הא יוד הא הנז') הרי הוא בגימ' "אל" והנה עשר שמות "אל" הם בגימ' "עמר" ותכוין להמשיך משם "אל" הנז' היוצא משם אהיה הנז' בחשבוננו הפשוט ובחשבון עשר אותיותיו אל שם "אדני" הנרמז בר"ת ספירת העומר כנז' ואז תהיה בחינת אל אדני כנודע עכ"ל.

ואח"כ כתב בסידור במילת "היום" וז"ל היום, "יום" ע"ה בגימ' "אל יהוה" ויכוין להמשיך עשרה "אל" ממספר פשוט, ועשר אותיות דעשרה אהיה דלבושי הפנים (אלף הא יוד הא) דחו"ג, מחג"ת ונה"י דפנים דמ"ה וב"ן דיסוד דאימא, לעשר שמות "הויה" דפנים דפרצופי חג"ת ונה"י דמ"ה וב"ן דזו"ן (שאחוריים דאהיה הנז' היו לעיל במילת ה' וראה שם*).

וגם כוונת מילת "היום" כתבה בש' הכו' בדרוש י"א הנז' לז"ל ובאמרך היום

א. כתב בהגה מסידור ר' רפאל מערבי מש"כ ב"ן דמ"ה ר"ל שמאל דמ"ה שהם באחור דימין, ומ"ה דב"ן ר"ל ימין דב"ן שהוא פנים דשמאל ועיין בהגהת השמ"ש אחרונה בפ"ט מש' המוחין שמ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן שהם ימין דמ"ה וימין דב"ן הם בפנים, מ"ה דמ"ה בימין, ומ"ה דב"ן בשמאל, וב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן שהם שמאל דמ"ה ושמאל דב"ן הם באחור, וב"ן דמ"ה באחור דימין, וב"ן דב"ן באחור דשמאל מפי מורי השד"ה יצ"ו.

כך וכך לעומר תכוין כי "יום" הוא בגימ' (ע"ה) אל יהיה והכוונה היא כי כמו שכוונת להמשיך "אל באדני" (כנז' בכוונה הקודמת בספירת העומר) כן תכוין להמשיך שם "אל" בז"א הנקרא "הויה" ובאמרו המספר של היום כך וכך לעומר אז תכוין בסדר כל הכוונות הנז' לעיל בסדר המדריגות של כל יום ויום והמשל בזה כי בליל א' תאמר היום יום א' לעומר ותכוין להמשיך בז"א גדלות א' דאבא (חכמה דחב"ד חגת"ם דגדלות ראשון דיש"ס) של מוח החכמה (דשבוע א') של ז"א והיא הויה א' דע"ב דיודי"ן (במוחין), וגם תכוין אל אות א' שבשם אהיה הא' שבעשרה אהיה הנקראים עשרה דמים, גם תכוין להמשיך אור מקיף ואור פנימי מן בחינת המלכות שבחסד האחד מן הה' חסדים ונכנס בחסד שהוא זרוע ימין (וכנז' בביאורינו בכוונה הבאה וע"ש) ועל דרך זה תכוין בשאר הימים.

ושאל בספר פתח עינים דף פ"ו ע"ב שדע דחו"ג אלו הנמשכים ונבלעים כאן בברכה במילת ה' הם דבחינת אחר כמש"כ בש' הכו' ובסידור, ואותם הלבושים דחו"ג הנמשכים במילת היום של הברכה והחו"ג עצמם בכך וכך לעומר הם דפנים (וכתבתי סדרם היטב בסדר כניסת החו"ג וע"ש).

ועוד צ"ל דכפי זה הסדר אשר אנחנו ממשיכים החו"ג בברכה ואח"כ ביום כך וכך לעומר אנחנו ממשיכים המוחין לחב"ד חגת"ם דזו"ן, והלא אין זה הסדר בכל מקום שהרי בתחילה אנחנו ממשיכים המוחין ואח"כ יוצאים ומתפשטים החו"ג כמש"כ רבינו בש' הכו' בדרוש ב' דעמידה ובק"ש בדרוש ח' בענין הרמ"ח תיבין יעו"ש דבתחילה נמשכים המוחין באלהי אברהם וכו' ואח"כ במילת הגדול הגבור והנורא מתחילים החסדים להתפשט יעו"ש וכן בנוק' הגבורות אח"כ במילות קונה הכל יעו"ש.

אך דע דאלו החו"ג הנמשכים בברכה שהם בחינת הבלעת הדמים הם בבחינת צ' דצלם דמוחין דעיבור ויניקה כנז' במבו"ש ש"ה ח"ב פ"ה דף קכ"א סע"ב והביא דבריו גם כן הרש"ש ז"ל בספר הנקרא אמת ושלוש דל"א אות מ"א ומ"ב וזה לשונו ענין י' דמים הנ"ל המתפשטים דיו"ד שמות דמ"ה הם סוד צ' דצלם מבו"ש, ואח"כ נמשכים המוחין דגדלות בכך וכך לעומר בחב"ד חגת"ם דזו"ן, ואח"כ מתפשטים ונמשכים החסדים דמוחין דגדלות חסד א' בכל לילה בשבעה ימים דאותו שבוע בחג"ת ונהי"ם דז"א והגבורות בגופא דנוק' כנז' בש' הכו' בדרוש ה' דעומר ד"ה על וכו' ובזה נלע"ד דמתורץ מש"כ בספר נ"ש דף קכ"ד ע"א (ל"ו) ז"ל גם החסדים מהיכן באו כי כל המוחין חזרו להסתלק (פירוש מיום א' דפסח) ויצאו הנה"י דאימא ע"כ, די"ל שהם חוזרים ע"י ספירת העומר והם עצמם החסדים, והצ' הנמשך ע"י הבלעת הדמים כנז"ל.

וכתב בפתח עינים דף פ"ז ע"א בספירת העומר כמה שאלות (א) מש"כ להמשיך

בכוונה י' שמות "אל" מס' פשוט, וי' אותיות די' אהיה דלבושי החו"ג הנמשך מאימא לחג"ת ונהי"ם דמ"ה וב"ן דזו"ן, ויהיו שם לפנים לי' שמות "אדני" דיעקו"ר, וצ"ע למה דוקא יקבלו מלבושים יעקו"ר ולא מהויות, (ב) וצ"ע שאין הסדר כן שהלא קיימ"ל בכל מקום פשוט בכתר, ומלא בחכמה וא"כ כשאנו ממשיכים מספר "אל" (פשוט) הם ב' בחינות מספר דכתר וי' אותיות מחכמה, וזה מעולם לא נמשך בז"א במילת ה' ואיך אמר שהם שנמשכו מאימא לזו"ן, ועוד ג) דאין נמשך ליעקו"ר רק מספרים וכאן אמר מספר פשוט וי' אותיות, והרי אין בחינת אותיות שייך ליעקו"ר רק לז"א ולא לנוק' כנז' בע"ח שי"ד פ"ה וצ"ע, ד) וגם למה לא נקבע לכווין כוונה זו במילת ה' של ברכה אחר הבלעת הדמים בז"א מיד, ולא עד מילות ספירת העומר, שאחר שנמשך בז"א תיכף המס' נמשך ליעקו"ר.

אך לקושייא הא' הנז' דלמה נמשך דוקא ליעקו"ר מלבושים ולא מהויות לזה נראה בדרך אפשר שכאן שלא נמשכו עדיין בחינת המוחין לא בז"א ולא בנוק' יעקו"ר לזה אין כח ליעקו"ר לקבל מהחו"ג עצמם רק מהלבושים דכן מציינו שכתב רבינו בש' הכו' דרוש ו' דק"ש במילת ברוך שם וכו' בכוונת ציקי קדירה יעו"ש דכיון שעדיין היא בסוד נקודה ולא קיבלה המוחין ולא נבנית בסוד פרצופה אז אין לה כח לקבל מהחסדים עצמם יעו"ש.

וכתב בשערי רחמים ח"ב אות רס"ז בשם השד"ה עוד שאלה בענין שבמילות "על ספירת העומר" כתב בכוונה כי ר"ת ס"ה כמספר שם אדני וכו' להמשיך ולתקן בנין הנקבה וכו', נ"ב צ"ל כיצד ממשיכין לנוק' בתיבות "ספירת העומר" קודם ההמשכה לז"א בתיבות "היום" וכו', והענין דבברכה בתיבת ה' ממשיכים קודם בז"א מוחין דאחור עשרה ריבועי אהיה פשוטים שהם עשרה דמים להבליעם בז"א, וכשנמשכים בז"א אז יהיו עשרה שמות מ"ה דאלפ"ן, ואח"כ בתיבות ספירת העומר הז"א נותן לנוק' מאלו המוחין דאחור שבו, ונותן לה בחינת עשרה אהיה פשוטים עם מילוייהם ויהיו עשרה "אל" ונמשכים לנוק' שהיא אדני ותהיה "אל אדני", אבל בתיבת "היום" הוא המשכת מוחין דפנים עשרה "אל" "להויה" שהוא ז"א, ונמצא שקודם כל ממשיכין לז"א מוחין דאחור בתיבת ה' ואחר כך נותן הז"א לנוק' ממוחין דאחור דנוק' בתיבת "ספירת העומר", ואחר כך בתיבת "היום" נמשך לז"א מוחין דפנים עכ"ל ומובנים הכוונות היטב.

ודע שראיתי בספר שלום וצדק דף כ"ו סימן ל"ט שסיכם הכו' הנז"ל וכתב שהנה נודע את אשר כתב הר' בדרושי העומר דרוש ג' ד' כי כל תיקוננו בז' שבועות הוא בהתפשטות החו"ג בגופא דזו"ן אשר נעלמו ונסתלקו לשורשם בדעת דז"א שהוא ברישא דיליה, ועתה ע"י ברכת העומר חוזרים ומתפשטים בגופא דז"א, ולזאת בתיבת ה' (במטבע הברכה) שמתפשטים בחח"ן בג"ה דת"י דו"ק דחב"ד דחג"ת דז"א המוחין עסמ"ב עם לבושיהם דקס"א קמ"ג קנ"א עם חמשה חו"ג כשאר כל

מטבע הברכה באין שינוי, אז דבר בעתו בבחינת הזמנים להחזיר את עשרת הדמים חו"ג בגופא דזו"ן ותחילה להמשיך משורשם העליון דדעת דאבא עשר היות חו"ג ומדעת דאימא עשר אהיה חו"ג, אשר העשר אהיה הם הם יהיו עשר לבושי ההיות, כי ההיות יתלכשו בעשר אהיה תוך יסוד דאימא, ועוד הלבושים הם עשר אחוריים דאהיה שעולה גימ' דם, דם האדם באדם שהוא מ"ה דז"א ויען כי בתיבת ה' (שבו כל הכוונות הנזכרות) הוא ו"ק חב"ד דחג"ת שהוא נקרא בחינת אחור ולזה סוד ההמשכה הוא מאחוריים דיסוד דאימא.

וגם כי לא נעלם כי אם החסדים והלבושים דחסדים עלו לשורשם, והלבושים מהארתם היו יונקים מצרים ופרעה מסוד אחוריים, לזאת בכוח הברכה חוזרים החסדים להתפשט בו"ק דז"א שהוא בחינת ו"ק דחב"ד דחג"ת, וגם הלבושים יאירו כאור בגופא דז"א ביתר שאת מאז, וזה טוב טעם כי אין המשכת כלים יען כי הכלים לא נעלמו ולא עלו מגופא דז"א, וז"א היה בקומתו בגשם ולזאת מאין צורך לצייר כלים בסדר הכוונה בתיבת ה' ואחר אשר גמרנו מטבע הברכה, אזי בתיבות "ספירת העומר" שהוא ר"ת גימ' ס"ה שהוא "אדני" הרומז לפרצופי יעקו"ר אזי דבר בעתו מה טוב להאיר את אשר היה נעלם מיעקו"ר הארת הלבושים (כי היו יונקים פרעה ומצרים מבחינת הלבושים ולא היו מאירים ביעקו"ר) לזאת עתה אשר אנחנו בגמר הברכה אשר הוא בחינת העשיה בחינת המלכות שהוא בחינת יעקו"ר הנקראים "אל אדני" כי הארה הנמשכת להם מזו"ן הוא מלבושי "אהיה" דז"א שהוא בגימ' כ"א, ועשר אותיות "אהיה" המספר לרחל והאותיות ליעקב, אשר בכללותם גימ' "אל" וזהו "אל אדני" שהם ביעקו"ר ועם שהפשוט הוא בבחינת הכתר והאותיות בבחינת החכמה עם כל זאת זה בחינת מספר שהוא בחינת מספר שהוא מלכות דכתר לבחינת מלכות רחל זה לעומת זה קו אמצעי והאותיות הם בחינת ט' ספירות עליונות דחכמה שהוא קו ימין לבחינת יעקב שהוא דכורא קו ימין גדלה מעלתו להאיר מט' ספירות לא מבחינת מספר.

והנה אחרי זאת אשר זו"ן ויעקו"ר שוים לטובה בהאיר להם מסוד חו"ג והלבושים בבחינת השייך לו וגם נמשך לז"א ג"ר חב"ד הפנימיים מנה"י דאימא (במטבע ברכה), ונכנס פנים דיסוד דאימא תוך ז"א (בתיבת היום) לזאת עתה צריך להמשיך לחמשה חסדים וגבורות אשר כבר נתפשטו בגופא דז"א בתיבת ה', גם מבחינת לבושי דפנים דיסוד דאימא אשר הם בחינת "אהיה", ומאין צורך לכוין בהמשכת חו"ג (כלומר היות) כי כבר נמשכו בו"ק דחב"ד שהוא גופא דז"א בתיבת ה', אך עתה (בתיבת היום) כיון שנכנס גם פנים דיסוד דאימא בדעת דז"א צריכין להמשיך הארת הלבושי דפנים להחסדים אשר כבר נתפשטו בחג"ת נהי"ם שהם ו"ק דחב"ד, ולזה נשתנה סדר המשכת אלו החסדים בחג"ת נהי"ם מהמשכת המוחין שהם בחב"ד חג"ת"ם כי זה נדרש בפני עצמו לבחינת מטבע הברכה (שהם

החסדים וגבורות) וזה נדרש בפני עצמו לבחינת המוחין דגדלות דבחינת הפסח ומ"ט ימים של העומר והשבועות כנודע, ויען כי עתה צריכים להמשיך הארה מסוד לבושי פנים דיסוד דאימא לזו"ן לזאת ממשיכין הארת "אהיה" כמספר כ"א לנוק' ועשר אותיות לז"א על דרך המשכת יעקו"ר בתיבת "העומר" כנ"ל (כ"ז בתיבת היום) עכ"ל והבן כל מה שכתבנו לעיל.

ביאור מה היא הנוק' הנתקנת על ידי מצות ספירת העומר.

ראשית צריך אתה לדעת שיש ג' בחינות של מלכות הנתקנת בספירת העומר וכתב בעניינם מה הם בפתח עינים דף פ"ה ע"ב וז"ל שהנה נודע דכל פרצוף מז' פרצופים דחב"ד חגת"ם הנז' השוים בקומתם שוה באורך ובעובי (עיין דברי הרש"ש מה שכתבנו בסדר התכללות והתקשרות הפרצופים מרחובות הנהר) וכל א' יש בה מאה ספירות ונמצא שבשבוע א' נתקן פרצוף החכמה דחב"ד חגת"ם, ובשבוע הב' בינה דחב"ד חגת"ם **עד שבשבוע הז' בתיקון ת"ת ומלכות דחב"ד חגת"ם** (והנה מלכות זאת הכולל שבאחורי הת"ת הכולל מאה ספירות כנז"ל השוה בקומתה עם חב"ד חגת"ם הנז' ויש בה שמות הכלים הנז' בע"ח ש' השמות פ"ג ופ"ד כמו שמות הכלים דז"א ונוקבא דאצילות ממש ואין שינוי ביניהם כלל) ועתה נשאר לשבועות תיקון הנה"י דפרצופי חב"ד חגת"ם והם בניקוד נה"י חיריק וקובוץ ושורוק לשבועות בתיקון, ולא כמו שכתבו בקצת סידורים שהניקוד פתח לנה"י דחכמה, וכן בניקוד צירי לנה"י דפרצוף בינה דזה טעות מפורסם, אלא צריך לנקד כל הנה"י דכל פרצופי דחב"ד חגת"ם בניקוד נה"י ופשוט נה"ש דס"ו (כ"ט ע"א).

עוד עניין נוק' נמצא גם כן דבכל יום בשבוע נמשכים המספרים ליעקו"ר הפרטיים דאותה ספירה, דאותו יום, דאותו פרצוף, דאותו שבוע, ושמות הכלים הנז' שנמשכים המספרים הוא למלכות דאותו פרט והיא מלכות היוצאת מבחינת עטרת היסוד שלו"א ולא המלכות הז' דאותו פרצוף הכולל דחב"ד חגת"ם מיכיון שאותה המלכות היא מלך הז' היא לשבוע הז' עם הת"ת דחב"ד חגת"ם דמלך הז' הנז"ל ויש בה שמות הכלים דז"א עצמו ממש וגם יש בה אותיות ומספרים כנז' בהקדמת רחובות הנהר דף ק"ז ע"ב (ד"ה ע"ד) שכתב וכשנמשכים צלמי המוחין מאו"א לזו"ן וכו', ורצוני לכתוב לך הקשור לעניין כדי שתבין יותר שכתב שם בתיקון זו"ן שנתקנו ונעשו מז"ת דמ"ה ומז"ת דב"ן (והם זו"ן הגדולים ומלך השביעי) כי יצאו וניתוספו להם ט' ספירות עליונות להשלים י"ס לכל מלכות מז' מלכויות דז"ת דב"ן, ומאלו הט"ס העליונות שניתוספו לכל מלכות הוא שלקח העתיק אותם השבעה כתרים דז"ת דב"ן כנ"ל (בבנייתו בב"ן שלו לקח עתיק מט"ס עליונות דמלכויות שיצאו אחר יציאת המ"ה לבחינת התיקון ואח"כ יצאו ט"ס תשלום דב"ן ומאותם ט"ס ישנו הספק איזה בחינה לקח עתיק

א. וזה שאנו רואים בספירה דאותו היום כדוגמת יום א' שכתוב להמשיך חכמה דחב"ד חגת"ם דגדלות א' די"ש"ס לכלים דחכמה דחב"ד חגת"ם דמ"ה דבינה דז"א, ומשם למלכויות והדמות והמספר השמות והנפשות ליעקב ורחל, ויש כלים דנוק' שם כנז' בסידור ועל זאת כתב כאן שהיא המלכות הב' היוצאת ונתקנת והיא המלכות דעטרת היסוד שלו דז"א, ולא מלך הז' שדיבר לפניו.

כולם או חלקם) אלא שהוא ספק אם לקחם אם לאו, ונתחברו ו"ק שהם ז"א דמ"ה עם ו"ק שהם ז"א דב"ן ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו והלבישו לתנה"י דא"א מהטיבור שלו ולמטה מכל צדדיו פנים ואחור ונקראים זו"ן הגדולים כי ו"ק דב"ן נקראת רחל הגדולה מלכות שבגופו, ולפעמים נקראת בשם לאה (והבן כוונת השמן ששון כאן לעיל מהי מלכות שבגופו שכתב) ובכללותם נקראים ז"א, וו"ק דמ"ה נקראים אותיות עצמם, וו"ק דב"ן נקראים בחינת (מספר) חשבון דאותיות דז"א.

וכן נתחברו מלכות נוק' דז"א דמ"ה, עם מלכות נוק' דז"א דב"ן ונכללו אלו באלו ונתלבשו אלו באלו והלבישו לתנה"י דזו"ן הגדולים ואלו נקראים יעקב ורחל ובכללם נקראים נוקבא דז"א (ואלו הם המלך הז' הנז' ממלכויות דמ"ה וב"ן שבכל מקום).

וכשנמשכים צלמי המוחין מאו"א לזו"ן הנה הצלם דמוחין דאבא נמשך ומתפשט בו"ק דמ"ה הנקרא ז"א דכורא והם בחינת אותיות עצמם, וצלם דמוחין דאימא נמשך ומתפשט בו"ק דב"ן הנקרא נוק' דז"א והם בחינת מספר וחשבון דאותיות דז"א, וזה בערך הו"ק דמ"ה אומנם בערך מלכות דב"ן נקראים גם הם (הו"ק דב"ן) בחינת אותיות ממש.

ואח"כ יוצא הארת הבינות והגבורות מהמוחין שנתפשטו בזו"ן ובונים ומתקנים את יעקו"ר כמ"ש בכוונת ברכת אבות ואלו יעקו"ר הם המלכויות הנקראים עטרת דיסוד דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הגדולים עצמם ולא המלכויות דמ"ה וב"ן הנז"ל שהם המלך השביעי כי אותם יש להם בחינת אותיות ומספר וכמ"ש בפ"ז מש' י"ד ש' או"א ע"ש והם דוגמת בינות דאו"א וכו' עכ"ל לענייננו ברחובות הנהר הנז' ונחזור עכשיו לפתח עינים להמשך דבריו שכתב וזמן תיקונו דמלך הז' הנז' דחב"ד חגת"ם הנז"ל הוא בשבוע הז' עם הת"ת שתייהם יחד.

והשתא נמצא שיש כאן ב' בחינות דמלכות שיש בהם שמות הכלים הנזכרים בש' השמות פ"ג (והם המלכות שבגופו עטרת היסוד שלו, ומלכות מלך הז' הנתקנת בשבוע הז') ובתיקון השבוע הז' דמלך השביעי דכל א' מחב"ד חגת"ם שזמן תיקונה עם הת"ת ודומים בשמות הכלים דז"א ממש ומספרה ליעקו"ר דידה, וכן המלכות השניה הכוללת הנז"ל שהיא שוה בשוה עם חב"ד חג"ת הנז' דז"א הנתקנת בכל יום בכל שבוע מז' שבועות חב"ד חגת"ם שלה עצמה על דרך כל הפרצופים הכוללים חב"ד חג"ת דז"א ממש ואין בה שינוי כלל.

א. וכתב הפתח עינים שם ואפשר דמלכות זאת היא הנז' בדברי הימים הנתקנת ע"י הנשים, אומנם המשכת המוחין לה הוא ע"י האנשים כנז' בש' הכו' בענין יום הכיפורים יעו"ש דרוש א' והיא יש בה שמות הכלים דזו"ן דאצילות כנז' בש' השמות פ"ג והמספרים ליעקו"ר דידה, והקשה אך צ"ע דמה שנתנה עתה להיות תיקונה עתה ביוה"כ ובעומר ע"י האנשים מכל שאר ימי החול שלא מצינו שום

וכתב בש' הכו' דף פ"ד ע"ב ששבוע שביעי ת"ת ומלכות, ששניהם יחד להיותם דבוקים אהור באהור יחד ולכן הם בחינת שבוע א' בלבד ואומנם לפי שהם שתי ספירות ראוי לכיין בשתי ההיות, והם בהויה דמ"ה כנגד ת"ת והויה דב"ן כנגד מלכות דכר ונוק', ולעיל מזה בפ"ח בתחילתו כתב והנה כאשר נספור ונמנה ז' ספירות שיש מן החכמה דז"א ולמטה והם חב"ד חג"ת ושם הוא מקום התחלת בנין הנוק' מלכות מאחורי הת"ת כנודע והם עתה ז' ספירות וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו וכו' ובשבוע השביעי נתקנת המלכות בכל שבעה בחינותיה יעו"ש וכתב בספר טוב שם דף ס"ה אות ג' ונראה דמש"כ ושם הוא מקום התחלת בנין הנוק' מלכות מאחורי הת"ת ועמה וכו' היא מלכות שבגופו אשר יש לה שם ב"ן וכלים שלה, ואינה מלכות הכוללת הנז"ל, וצריך לכיין בת"ת כמו שבוע ג' וד' במ"ה וב"ן, ומלבד זה למלכות שבגופו אשר יש לה ב"ן וכלים שלה, שהיא עטרת היסוד דז"א אשר משלימתו לעשר.

ועיין מש"כ בתו"ח דס"ו ע"א ודף קי"א וקי"ג ע"א משם מורינו הרש"ש זלה"ה ומה שפירש הוא שם ועיין בש' הכו' דף קכ"ה ע"ד (פ"ה ע"ד) ד"ה עוד וכו' עד שבוע ז' יכוין להשפיע מן בחינת המלכות שבזכר שהיא הבחינה שנשארה מן הנוק' מושרשת בזכר בסוד שימני כחותם, וממלכות זו שבו ישפיע אל המלכות שבנוק' יעו"ש.

ומסכם הר' טוב שם בסוף דבריו וכותב שנמצאנו למדים מזה הלשון דלעיל של הרב שבשבוע השביעי צריך לכיין גם למלכות של אחורי הת"ת שהוא העטרת היסוד דחג"ת, ודחג"ת דנה"י, ונה"י דחג"ת ונה"י ומוכרח להמשיך לה המוחין (המ"ה) דת"ת כיון שנמשך לה הגבורות ולז"א לשורש שלה שהניח באחורי הת"ת החסדים ודו"ק.

אלא שנשאר לי להבין הנה"י שלה אימתי נמשך לה, ונראה כשנמשך הנה"י הפרטי ונמשך משם המספר ליעקו"ר זהו הנה"י שלה בכלים שלה עכ"ל.

זכר בעלמא להשוות לה המשכת המוחין על ידינו, ואפשר שיש חילוק בבחינת הזמנים אשר הוא תיקון פגם אדם הראשון אשר זמן תיקונם הוא בבחינת הזמנים כנז' בנה"ש בענין פסח יעו"ש (ועיין בספרי זה שחוט כל ענייני פסח ותיקון אדם הראשון היטב) ועדיין צ"ע שלא נזכר תיקונה בליל פסח ומאי שנא ספירת העומר מתפילת ערבית דליל פסח שלא נזכר תיקון המלכות הזאת וידוע שערבית דפסח הוא בירור ותיקון פרצוף החכמה כמו תפילת שבת ביום, ואפשר שבתפילת ערבית וגם בכל תפילה ותפילה יש תיקון הנוקבא הכוללת הנזכרת הנתקנת ע"י הנשים אך יען והיות שנקודת המלכות הכוללת הזאת כמו נקודה הרביעית דז"א דכללות האצילות שוה בכל בחינותיו בשמות הכלים וגם בהמשכת המוחין כמו ז"א וכל כונתו הוא בסתם דדבר השוה לכן לא פירט רבינו וגם הרש"ש ז"ל לפרט לכיין בה בפני עצמה ועיין בהגהת הרש"ש בע"ח ש' השבירה פ"ז וכו' וכאן בעומר גילה סודו בבחינת התיקון של המלכות הזו דנקודה ה' וכן ביוה"כ וממנו נלמד למקומות אחרים ואפילו שלא נזכר וכו'. ועיין בספר טוב שם דף ס"ה אות ב' ועוד בענין מלכות זו.

וכתב הר' דבליצקי זלה"ה לסיכום בספרו פתח עינים החדש ח"ז שג' מלכויות יש א' היא עטרת היסוד דכל ספירה וספירה פרטית והיא הבחינה אשר נמשך לה עתה המלכויות, והכלים שלה הם כלי הנוק' (ועיין לעיל מש"כ דברי השמן ששון בסוף דבריו).

והשניה היא בחינת המלכות דאורך דכל פרצופי העובי שמקומה תחת הנה"י דאורך והיא נתקנת או בשבוע השביעי או בליל שבועות.

השלישית היא המלכות דעובי, המלבישה בשוה לחב"ד חג"ת נה"י דעובי ולה י"ס באורך והיא החב"ד חג"ת מ"ס דאורך שלה נתקנים במ"ט ימי העומר יחד עם החב"ד חג"ת מ"ס דאורך האחרים ושאר הספירות דאורך שלה נתקנים בליל שבועות, וב' המלכויות האלו האחרונים שמות הכלים שלהם כשמות כלי הז"א וכו' ודע שהשד"ה ז"ל בסידור אור לבנה ע' רמ"א סבירא ליה דאין לכוין במ"ט ימי העומר בהמשכת המוחין אלא לכלים דז"א, ולא כמסודר בכל הסידורים להמשיך למלכויות וכו' לכלים דיעקו"ר כי כל אלה נמשכים לסברתו רק בשבועות ועי"ש.

ומש"כ והמלכויות ר"ל כשמזדווגים חו"ב דאימא או דאבא לתת מוחין לזו"ן הנה החו"ב עצמם שהם האותיות מתלבשים בז"א, והמלכויות שלהם במלכות דז"א עצמו כנודע לעובדי ה' (הגהות השמ"ש ע"ח ש' י"ד פ"ו או"ג).

ומש"כ והדמות כי המוחין דגדלות נקראים הויה וכו', וג' אותיות ראשונות שהם יה"ו נקרא צלם, וה' אחרונה נקרא דמות וז"ס נעשה אדם בצלמנו כדמותינו וכללות צלם ודמות הוא אדם שלם הכולל זו"ן שהם אותיות יה"ו עם ה' אחרונה (ע"ח שכ"ה פ"א) נמצא דחלק המוחין המתפשט בנוק' נקרא דמות.

ומספר השמות כי כל בחינת מלכות היא בחינת מספר של בחינת המוחין של ט"ס העליונים ממנה ע"ח שי"ד פ"ה, ופ"ז, ופ"י, ושל"ד פ"ב כלל ח' וכן כאן המלכות היא בחינת המספר של המוחין דז"א.

והנפשות דנרנה"י כי נפש הוא במלכות ואם כן הרנח"י נמשך לז"א ובחינת הנפש נמשכת למלכות ע"ח ש"כ פ"ז (ודבריו אלה יעזרו לך להבין דברי הסידור בכוונה).

ביאור בחינת הפנימיים והמקיפים שבהתפשטות החו"ג בז"א ובנוק' וביעקו"ר הנז' בכוונה הקודמת.

כבר ביארנו בכוונה לעיל שנכנסים פנימי ומקיף דמלכות דחסד הא' דדעת דז"א לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דז"א (ביום א' דשבוע הא'), וכן על דרך זה בגבורות דדעת פנימי ומקיף דמלכות דגבורה א' דחסד דדעת דז"א לחח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דנוק', ואח"כ מז"א ליעקו"ר כדי לתקן חח"ן דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת דזו"ן וכן על דרך זה בכל הז"ת הפרטיים של החסד דשבוע א' וכן על דרך זה מצד הגבורה בשבוע הב' מחסדים דדעת דז"א לז"ת שלו, ומגבורות דדעת שלו לנוק' וכן בכל שבוע בבחינה הכוללת על זה הדרך ועכשיו רצוני לכתוב לך את ענין אופן המקיפים והפנימיים שבכל בחינה וכן סדר הנקודות שבכל שם הנכנס מחו"ג הנז' לז"א ולנוק' וליעקו"ר, שבכל הז"ת הנכנסים ישנם ניקודים מסויימים וכל זה נתבאר בדרוש ה' דפסח שהוא דרוש י"א דעומר בש' הכוונות וזה לשונו.

שהנה נודע כי כמו שיש בז"א מוחין דאורות פנימיים גם יש לו אורות מקיפים וממוח הדעת שבו יורדים ומתפשטים בו אורות פנימיים ואורות מקיפין וכו' (וכתב בשמן ששון שם אות א' כי תחילת דרוש זה עד ד"ה והנה עתה וכו' הוא מדבר בבחינת המשכת אורות מקיפים ואורות פנימיים בבחינת החיצוניות שהוא מעשה הקרבן של השיעורים דכל מצות המעשיות שהם בחיצוניות כנז' בע"ח ש"מ פ"ב ואין בו שייכות עם החו"ג עצמם הנז"ל אלא הוא מצוה בפני עצמו וכתב שם בע"ח הנז' שבכללות הענין דע כי כל בחינת מצות מעשיות וברכותיהם כמו ציצית ותפילין ואכילת מצה וסוכה ולולב וכיוצא בזה כולן הם בחיצוניות העולמות, ואעפ"י שיש בהם בחינת מוחין הם בחיצוניות, וכל מצוה שהוא בדיבור בלבד כמו התפילה הכל הוא בפנימיות, וזה תמצא בפירוש ברוך שאמר במקומו, ובפירוש כוונת התפילין ובכוונת נטילת ידים, ונמצא כי ארבע עולמות אבי"ע, וכן בכל הה' פרצופים שבכל עולם מהד' יש בכל א' מהם חיצוניות ופנימיות וכל המעשה הוא וברכותיו הכל הוא בחיצוניות אור פנימי כנגד המעשה ואור מקיף כנגד הברכה כמו ג' סעודות דשבת ואכילת מצה דפסח וקידוש שבת שעל היין וציצית וסוכה ולולב ותפילין אכן כל דבר התלוי בפה לבדו כגון התפילה ועסק התורה הכל תלוי בפנימיות עכ"ל ונמשיך עכשיו לענייננו מדיבור המתחיל והנה עתה וכו').

והנה עתה אנו צריכים לבאר ברכת ספירת העומר על דרך הכוונות כולם כמו שביארנו למעלה וכו' ובאמרו היום כך וכך לעומר תכוין כל הכוונות הנ"ל בסדר המדריגות כל יום ויום והמשל בזה כי בליל א' תאמר היום היום יום א' לעומר ותכוין

להמשיך בז"א גדלות א' דאבא של מוח החכמה של ז"א והיא הויה א' דע"ב דיודי"ן, וגם תכוין אל אות א' שבשם אהיה הא' שבעשרה אהיה הנקרא עשרה דמים, גם תכוין להמשיך אור מקיף ואור פנימי מן בחינת המלכות שבחסד הא' מן הה' חסדים ונכנס בחסד שהוא זרוע ימין ועל דרך זה בשאר הימים.

ועוד כוונה אחרת בענין ספירת העומר שצריך שתכוין להשפיע מן המ"ט יומין דכורין אל מ"ט יומין נוקבין, וכיון שהכוונה היא להשפיע במלכות אם כן צריך להשפיע ממעלה למטה מחסד עד מלכות, ולהוריד השפע מעילא מדכורא לתתא אל נוקבא, ולכן בשבוע הא' יכוין להשפיע מחסד שבזכר אל חסד שבנוק' עד שבוע הז' שיכוין להשפיע מן בחינת המלכות שבזכר שהיא הבחינה שנשארה מן הנקבה מושרשת בזכר בסוד שימני כחותם, וממלכות זו שבו ישפיע אל המלכות שבנוקבא (וזו המלכות שלו הפרטית בסוד עטרת היסוד דז"א והיא שורש המלכות ותשפיע למלכות נוקבא מחלק המ"ה שבו פנימיים ומקיפים כנז"ל).

גם יכוין דרך פרט בז' ימי השבוע כי בשבוע הא' שהיא כנגד החסד יכוין בליל ראשון להשפיע מחסד שבחסד הנזכר אל חסד שבחסד הנוקבא, ובליל שני מגבורת החסד שבזכר אל גבורה שבחסד הנוקבא וכן עד ליל ז' שיכוין להשפיע ממלכות דחסד של הזכר אל מלכות דחסד דנוק'.

ועל דרך זה בשבוע השני שבשבעת הימים שבו כולם הם מבחינת הגבורה שבזכר לגבורה שבנוקבה, וגם גבורה זו נחלקת לז' בחינות לז' ימי השבוע על דרך מש"כ בז' ימי השבוע הא' הנחלקים בז' בחינות החסד, ועל דרך זה בכל הז' שבועות.

גם יכוין כוונה אחרת והיא בשם ההויה שבשבוע א' יכוין אל הויה א' שבספירת החסד כולה מנוקדת בסגול, ובשבוע ב' בניקוד שבא שהיא הויה גבורה, ובשבוע הג' בהויה הת"ת והיא כולה מנוקדת בחולם, ובשבוע הד' בהויה הנצח וכולה מנוקדת בחיריק, ובשבוע הה' בהויה ההוד וכולה מנוקדת בקובוץ, ובשבוע הו' בהויה יסוד וכולה מנוקדת בשורוק ו', ובשבוע הז' בהויה המלכות והוא בניקוד צבאות שבא וקמץ וחולם, ויחלק כל שבוע לפרטות ז' ימים שבה, כיצד שבליל א' משבוע א' יכוין בהויה בניקוד סגול (דיום א') עם הרוחניות שבתוכה שהיא נשמה אליה והיא הויה אחרת שגם היא בסגול (וזה הויות השבוע הראשון שאין בה שינוי ותמיד תהיה בז' ימים בסגול שנותנת חיות החסד דשבוע א' בכל ז' ימים ראשונים) ובליל ב' בהויה בניקוד שבא (דיום ב') עם רוחניותה שהיא הויה בסגול (כנז"ל בשבוע ראשון), וכן בשבוע שני שביום א' שלו יכוין בהויה בניקוד סגול (כנגד

א. כתב בשמן ששון שם אות ח"י פירוש מז"א לנוק' כנודע שז"א נקרא מ"ה ונוק' נקראת ב"ן והם ב' המאורות הגדולים, ולזה אפשר דכוונתו להשפיע מז"א דכורא צד המ"ה לצד הב"ן, או אפשר דענין שפע זה הוא על דרך ברכות אמצעיות דברכת אבות דחול כנז' בדרוש ו' שהוא בחינת הנשיקין לבניין גופא דנקודת הפנים יעו"ש ועיין בספרי זהב אופיר בברכות אמצעיות שנתבאר שם.

חסד (דגבורה) עם רוחניותה שהיא הויה בניקוד שבא (וכן הוא בכל שבוע השני כנגד הגבורה המחיה את שבעת ימי שבוע השני וכן כולם הם בדומה כל שבוע בניקוד של המחיה כל שבעת ימים שבאותו שבוע, וכל יום שבשבוע משתנה ניקודו שחסד בחולם ביום א' שבאותו שבוע ויום שני בשבא וכו') ועל דרך זה בכל שאר הלילות עד ליל ז' שאז יכוין בהויה בניקוד צבאות, עם רוחניותה שהיא הויה (דאותו שבוע) בשבא ועל דרך זה בכל שבוע מז' שבועות (וכתב בשמן ששון שם באות כ"א וצ"ל מה עניין כוונת עם רוחניותה שבתוכה שבאותו השבוע והלא כל כללותיה היא הרוחניות, ואפשר דרוצה לומר כנז' לעיל בריש דרוש זה ודרוש הקודם לו שהמשכת החסדים הם בבחינת אור פנימי ואור מקיף ולזה כתב עם רוחניותה שהוא אור הפנימי וע"ש שכתב דכל הארותיה הם כפולים, אך עדיין צ"ל בבחינת הנקודות היותם משתנים שרוחניותה דאותו שבוע אינו משתנה כל אותו שבוע, והמקיפים הרי משתנים כמו הכלים דז' קצוות וצ"ע) ועיין פע"ח פ"ה דעומר ואין רצוני לחזור על הדברים.

גם טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל הז' ספירות, והמשל בזה שבהיותו בשבוע הא' יכוין לתקן את אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע הב' יכוין לתקן את אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכן על דרך זה בז' השבועות (וכתב בשמן ששון אות כ"ב מה עניין זה הכוונה עתה בספירת העומר, והביא דברי הרש"ש ז"ל בנה"ש דף ע"ו [כ"ה] שכתב כי פסח וימי העומר הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך בהם מוליכים אותו כל ימות השנה יעו"ש ולזה נראה אפשר שמטעם זה צריך לכוין לתקן את אשר פגם בספירות העליונות כדי להיות בעל תשובה כל ימות השנה).

וכתב בפתח עינים דף פ"ו ע"ג שמצינו כמה שינויים בחו"ג שבאמירת כך וכך לעומר והם דנמשכים כל חסד וחסד מה"ח חסד א' בכל לילה, ולא כן בחו"ג דברכה ששם כולם יחד, וגם נידחים כל א' בכל לילה עד ליל ז' כנז' בש' הכו', וגם היות מתפשטים החסדים לבדם בז"א ולא הגבורות אלא בנוק', ולא כן בחו"ג דהבלעת הדמים דברכה כנז' בסידור.

ועוד שינוי דנמשכים הפנימי ומקיף בכל חו"ג אלו, ולא כן נזכר בשום מקום אחר לכוין כן, ובחו"ג דברכה הם בלא מקיף.

ועוד שכתב רבינו שהמקיף הוא הויה אחרת כמותה, והלא המקיף בכל מקום הוא שם אהיה ולא הויה כנודע ועיין בע"ח שמ"ד ספ"א.

ואפשר שהחו"ג הוא בברכה והוא אור המקיף ועל ידי אמירת הרחמן הוא יחזיר הוא אור הפנימי כנז' בש' הכו' בדרוש ה' דעומר (וזה הוא בחינה בפני עצמה מצד מצות הקרבת קורבן שיעורים ואין שייכות עם ספירת העומר אשר הוא

בחינה אחרת של המשכת המוחין וחזרתם אחר שנסתלקו מיום א' דפסח כנז' בש' הכו' ועיין לעיל שכתבנו בענין הקרבת עומר השיעורין ותבין) אך נראה הטעם דהבלעת הדמים הנז' בברכה דנמשכים החו"ג כולם יחד בז' קצוות דזו"ן, לא כן באותם שביום כך וכך לעומר שנמשך חסד א' וגבורה א' בכל לילה, ובליל ב' נדחה עד ליל ז' דנמשכים כל א' במקומו הראוי לו, ואפשר שיען והמוחין עצמם אינם נכנסים בחב"ד חגת"ם אלא לאט לאט מוח אחד בכל לילה דהיינו בליל א' גדלות א' דישי"ס וליל ב' דתבונה וכו' כנז' בש' הכו' דרוש ב' (ולעיל כתבנו כל סדרם א' לא') לזה גם החו"ג הנמשכים אחר המשכת המוחין הם על דרך זה לאט לאט חסד אחד בכל לילה, וזה כדי לבטל אחיזת החיצונים כנז' בענין כניסת החסדים בסוכות בש' הכו' דרוש ג' יעו"ש כן על דרך זה כאן והם חו"ג דמוחין דגדלות, ולא כן בחו"ג דהבלעת הדמים שהם בחינת אחור והם בחינת הקטנות ולזה נמשכים יחד.

אך עדיין צ"ע דאיך משתווים אלו הב' מיני בחינות של החסדים הנז"ל עם סדר כניסת המוחין שבכל לילה דאין המשכת המוחין דצלם שבכל לילה שוים שבכל לילה הוא מוח אחד המשונה מחבירו.

וכתב השד"ה על ש' הכו' דף פ"ז ע"ד שכתב שבלייל א' נכנס מלכות דחסד א' ומתפשט ממוחא בגופא דז"א בחסד של חסד וכו', נ"ב משמע שנכנס בחסד דז"א דוקא והוא דרועא ימינא, אבל מו"ר הרש"ש זלה"ה סידר בשבוע א' שנכנס חסד א' לחח"ן דחג"ת דחג"ת נהי"ם, ובשבוע ב' נכנס חסד שני בג"ה דחג"ת דחג"ת נהי"ם, ובשבוע ג' בדת"י דחג"ת דחג"ת נהי"ם, ר"ל תפארת דחג"ת נהי"ם, ובשבוע רביעי בחסד הרביעי הנכנס לחח"ן דנה"י דחג"ת נהי"ם, ר"ל נצחים דחג"ת נהי"ם, ובשבוע חמישי נכנס חסד חמישי לבג"ה דנה"י דחג"ת נהי"ם, ובשבוע שישי חסד שישי שהוא כללות ו' חסדים נכנס בדת"י דנה"י דחג"ת נהי"ם, ובשבוע שביעי חסד שביעי הנכנס במלכויות דחג"ת נהי"ם, וכן על דרך זה בנוקבא שנכנסים בה הז' גבורות בחג"ת נהי"ם שלה בשבעה שבועות, וזה יבוא כמו שכתב רבינו לעיל בש' הכו' דרוש י' בדף פ"ה ע"א, וכן מבואר היטב בע"ח שכ"ה פ"ב בכללים של החו"ג בכלל ח' וכתב שם שאין לומר שכל בחינת החסד שבה' חסדים נכנס בחסד דז"א, וכל גבורת החסדים נכנס בגבורת ז"א וכו', אומנם חסד ראשון שבה' חסדים נחלק לז' בחינות לז' ספירות (חג"ת נהי"ם) ומתפשט בחסדים דכולם, וחסד השני מתפשט בגבורה דכולם יעו"ש עכ"ל.

ביאור התפשטות החסד יומא דכולהו בשבוע א' בכל יום בניקודו.

כתב בסידור אחר התפשטות החו"ג בז"א ונוק' בפנימים ומקיפים, ואח"כ ליעקו"ר פנימי ומקיף והתפשטות ההויות בניקוד אותו היום שלהם, ואח"כ כתב כוונת המשכת ז' חסדים שהם ז' הויות המנוקדות בניקוד סגול דחסד הא' (וביום שני בניקוד שבא, וביום ג' בניקוד חולם, וביום ד' בניקוד חיריק, וביום ה' בניקוד קובוץ, וביום ו' בניקוד שורוק, וביום ז' בניקוד צבאות) של החסד העליון יומא דכולהו שתחת הגרון וזה כוונתו רק בשבוע הא' ותו לא, ועכשיו נכתוב לך מקור כוונה זו בש' הכוונות בדרוש י' דספירת העומר שכתב בענין חול המועד שטעמו יתבאר ששבוע הא' (אחר פסח) איננו חול גמור אבל נקרא חול המועד והטעם הוא כי כל הה"ח נכללים בחסד הא' כנודע כי שבעה ענני כבוד הם וענן הא' מכולם הוא נקרא ענן של אהרן והוא כנגד החסד הא' והוא כולל כולם כנז' בספר הזוהר בפרשת אמור.

וכתב בשמן ששון שם אות ה' שלעיל בדרוש ב' נתן טעם רבינו שנקרא חול המועד כי להיות שכבר כל המוחין נכנסו בליל פסח הא' ובהכרח הוא כי שם הניחו רשימו שלהם, ובשבוע הא' חוזר מוח החכמה ליכנס לגמרי, והנה מוח זה גדול מכולם כי כולם נרשמים ונכללים בו בסוד כולם בחכמה עשית והוא עיקר כולם, ולכן שבוע א' הוא בכלל חג המצות, אבל עם כל זה אינה רק חול המועד קלה וכו', ונמצא שיש ב' טעמים להיותו נקרא חול המועד, א' מצד המשכת המוחין המתפשטים בשבוע הא' שהוא מוח החכמה, וטעם ב' מצד החסדים המתפשטים בשבוע הא' בסוד חסד יומא דכולהו, ואינו רק דרך פקדון וציווי בלבד להורידה בה ביום בעת הזיווג וגם נתבאר בפע"ח ש' מנחה ספ"ד עכ"ל.

וז"ס מ"ש "יומם יצוה ה' חסדו" כי החסד הא' נקרא יומם לפי שבו נכללים שאר החסדים הנקראים ימים, והגבורות נקראים לילות אלו זכרים ואלו נקבות, וכל א' משבעה בחינות החסדים כנ"ל הם שבעה ימי השבוע, וכל א' נקרא יום אחד, אבל החסד הא' נקרא יומם ולא יום ופירושו יום הכולל ימים רבים כי כל שאר החסדים אין להם שורש ומעבר אלא בו.

וז"ס "ויסע עמוד הענן יומם" כי שבעה עננים היו אבל הראשון שכולם נקרא יומם ולכן הוא לבדו נזכר והשאר נכללין בו, ובזה תבין פסוק הנזכר של "יומם יצוה ה' חסדו" כי על ידי יומם שהוא החסד הראשון שכולם על ידו הוא מפקיד שאר החסדים בידו שיהיה הוא הפקיד עליהם והרשות בידו להוציאם ולהוריד ולפשט אותם למטה כפי רצונו.

ואולי נוכל לומר כי חסדו רוצה לומר חסד ו' ר"ל ששת החסדים האחרים כולם מצויים תחת ידו של החסד הראשון הנקרא יומם כנז', אבל בלילה "אז שירה עמי" ר"ל שיר ה' שהם ה"ג הנקראים שיר, והשיר הזה הנה הוא עמי, ואלו הם דברי דוד המשורר ע"ה האומר דברים אלו ברוח הקודש כאילו השכינה שהיא המלכות העליונה אומרת אותם והוא כי הגבורות הם ממש עמה, אבל החסדים אינם רק בבחינת פיקדון (וציווי) בלבד להורידם בה ביום בעת הזיווג (וכתב בשערי רחמים ח"א שאלה רכ"ט בשם השד"ה ושאל מדוע לא יהיה בגבורות כן שהרי ישנם ה"ח וה"ג בדעת ורק בה"ח ישנו החסד הא' שהוא פקיד על ששת החסדים שתחתיו, ותירץ מע"ח שט"ו פ"ה שחסד העליון דכולהו הוא ברישא דכתפין דא"א קודם התפשטות והתחלקות הב' זרועות, ושם הוא מקום החסד יומא דכולהו וכבר ידעת כי לעולם החסד מצד הזכר והנה באור הנמשך מגרון העליון דא"א מתלבש בחסד זה ע"כ, ונמצא דחסד זה הוא שורשי בפני עצמו והוא מעולה מאוד מהחסדים המתפשטים בגוף ועל כן הוא השליט עליהם, ולא כן בגבורות שהם דינים).

ונחזור לענין לפי שבשבוע הא' מתחיל להיכנס ולהתפשט החסד הא' לכן הוא חול המועד מכלל חג המצות, אבל לפי שעדיין לא נשלם ליכנס עד יום הז' לכן אינו יו"ט גמור רק חול המועד.

אבל בז' של פסח שאז נשלם להתפשט נקרא יו"ט גמור, ולכן יש זיווג תחתון למטה כבשאר היו"ט כי הנה כל הזיווג אינו נמשך אלא מבחינת החסד כי הוא מטיפת הזיווג של מ"ד ועתה שנשלם החסד הא' כבר יש זיווג, אבל לפי שלא נכנס רק החסד הא' שלא נשלמו כל החסדים להתפשט לכן אין אומרים הלל גמור, וגם אינו זיווג גמור כמש"ל בדרוש ו' (והוא דרוש י"ב דעומר) ואעפ"י שאינו נגמר להתפשט אלא ביום אסרו חג עם כל זאת כיון שעיקר טיפת החסד אינה אלא לצורך היסוד טיפה דזכורא, ולכן בהכנס בחינת היסוד של החסד הא' לכן יש בו קצת קדושה ונקרא יום אסרו חג והוא על דרך מש"ל בדרוש הח' כי בהכנס הרשימו דמות החכמה הוא כבר יו"ט גמור, וביום שלאחריו אעפ"י שנכנס אז עצמותו אינו נקרא רק אלא אסרו חג.

ועוד יש ענין אחר בספירת העומר והוא נקשר עם הדרוש הנז' ושניהם הם בחינה אחת עכ"ל (ופירושו הוא בדרוש הסמוך לקמן אשר בו מדבר בענין המשכת החסדים גם כן אלא דשם גילה שהוא בבחינת אור המקיף של החסדים והוא עיקר כוונתנו עתה אחר החורבן ולא באור הפנימי יעו"ש ונכתוב עניינו כבר במקומו).

ודע שבענין זה דחסד יומא דכולהו יצא לחקור ולדרוש השמן ששון באות ה' דאותו הדרוש וזה לשונו וצ"ע מה עניינו ושורשו של חסד זה דיומא דכולהו (פירוש מה עניינו אם הוא חסד הנז' לעיל המתפשט מן הדעת דז"א, ומה שורשו אם אינו

מן הדעת) וגם החכמה אשר היא שורש לכל המוחין, ולפי הפשט בדברי רבינו כאן החסד יומא דכולהו הוא עצמו בחינת התפשטות החסדים הנזכרים לעיל מזה שמתפשטים ממטה למעלה בכל לילה חסד א', שליל א' מלכות של החסד נכנס תחילה בחסד דז"א, וליל ב' נכנס יסוד של החסד בספירת החסד דז"א ונדחה המלכות של החסד שהיה בחסד לגבורה וכו', וכן על דרך זה כל ז' ימי השבוע ועל דרך זה שאר ז' שבועות, ואינו כן אלא חסד זה דיומא דכולהו נדרש לעצמו וכמו שנבאר בס"ד ובכל לילה של השבוע הראשון נמשכים הז' חסדים ונגמרים בשבוע הראשון באופן זה.

ונתבאר עניינם בסידור בכוונת ברכת העומר להרב שר שלום זלה"ה **שבלייל א' דשבוע א'** יכוין להמשיך ז' חסדים שהם ז' הויות מנוקדות בניקוד סגול דחסד א' של חסד העליון הנקרא יומא דכולהו שתחת הגרון (דא"א כנז"ל) לחח"ן דחג"ת דחג"ת, וחג"ת דנה"י דז"א, **ובלייל ב'** לבג"ה דחג"ת דחג"ת, וחג"ת דנה"י, **וליל ג'** לדת"י דחג"ת דחג"ת, וחג"ת דנה"י, **וליל ד'** לחח"ן דנה"י דחג"ת, ונה"י דנה"י, **וליל ה'** לבג"ה דנה"י דחג"ת, ונה"י דנה"י, **וליל ו'** לדת"י דנה"י דחג"ת, ונה"י דנה"י, **וליל ז'** למלכויות דחג"ת דחג"ת, וחג"ת דנה"י, ונה"י דנה"י יעו"ש והרי נגמרו כל החסדים דיומא דכולהו ליכנס בשבוע הא'.

ושורש עניין זה של חסד יומא דכולהו וחכמה הנז"ל נתבאר עניינם בכמה מקומות שנתבאר בע"ה ש' מ"ד סוף פרק ז', ושכ"ה פ"ב בכלל ז' וח' וז"ל ודע כי אי אפשר להתלבש האין סוף בשום א' מי"ס אם לא ע"י שיתלבש תחילה אור החכמה בהם (והם ההויות המנוקדות הנרנח"י הנז' בנה"ש שנותנים קיום והעמדה למוחין באצילות שלא ימותו ולא בחכמה) וז"ס כולם בחכמה עשית ועל דרך זה אין א' מהו"ק יכול להתלבש בו אור האין סוף אם לא שיתלבש בהם תחילה אור החסד וז"ס יומם יצוה ה' חסדו שפירש בזוהר (בח"ב כ"א ע"א, ודף נ"א ע"א, וחלק ג' ברעיא מהימנא דף קכ"א ע"ב) כי חסד נקרא יומם, ור"ל יומא דכולהו שכולל כל הימים דהיינו כל הו"ק והבן זה עכ"ל.

וכן כתב גם כן לקמן בדרוש ג' דיוה"כ וכתב שהוא לצורך כללות האצילות וכן על דרך זה בכל פרט יעו"ש, נמצא דחסד זה הוא בפני עצמו לצורך התפשטות אור האין סוף ברוך הוא, אך אותם החסדים הנז"ל המתפשטים מלמטה למעלה ונדחים בכל לילה הם ענפי החסד שבדעת דז"א עצמו לגדל את האילן אשר נסתלקו בעת הגלות במצרים כנז"ל ובדרוש א' דפסח ועתה הם חוזרים כבראשונה ועיין ע"ה שכ"ה פ"ב כלל ז' וח' ורבינו העלים הענין דכן דרכו תמיד שעניות במקום א' ועשירות במקום אחר.

וענין שורש חסד זה דיומא דכולהו צריך להרחיב בו והוא שהנה נתבאר עוד בספר

פע"ח בדרושי מנחה בסוף פ"ד וזה לשונו יומם יצוה ה' חסדו והכוונה כי יש ב' מיני חסד, הא' עליון אחר הבינה (פירוש דא"א) ומתפשט והולך בכל הספירות, והב' נשאר במקומו, אומנם תיכף אחר הגרון של א"א קודם התפשטות חילוקי הזרועות שמקום זה הוא בראש הכתפיים שהוא מקום חסד העליון הנקרא יומם דכולהו יומים, וכבר ידעת כי חסד לעולם מצד הזכר ואז אור היורד מהגרון נמשך ונתלבש בחסד זה, ואז יוצאת הבינה מכוח הגרון כי הגרון הוא בינה דא"א, וחכמה יוצא מצד החסד ההוא שממנו יוצאים או"א, והנה זה החסד שבחכמה מתפשט אח"כ בכל הנשמה ומחכמה נכנס בבינה ומתפשט בכל הבינה ואח"כ נכנסת תוך ז"א ומתפשט בכל גופו וממנו מתפשט בכל המלכות בשעת הזיווג, ועל זה החסד נאמר "יומם יצוה ה' חסדו", והוא דכולהו יומא דאזיל עם כולהו יומים עכ"ל.

ובספר מבוי"ש ש"ד ח"ג פ"ז דף פ"ג (ל"ב ע"א) ביאר יותר דבריו וז"ל הצריך לענייננו כי הבינה דא"א מקומה בגרון ומשם מאירה, ועשתה ב' כתרים דאו"א, ודע כי ב' מיני חסד הם א' הוא החסד הפרטי שהוא בזרוע ימין ואח"כ הגבורות הולכות לזרוע השמאלי וכן כיוצא עד שנגמרים הה"ח להתפשט בהוד דא"א, ויש חסד גדול מכולם (והרי מפורש איך החסד דיומא דכולהו אינו החסד המתפשט כנז"ל) אשר הוא נמשך מדכורא דא"א שהוא חכמה שבו (פירוש חסד) והחסד של זו החכמה יורד למטה עד הבינה שהוא הגרון וכו', ונותנת לבינה והבינה נותנת לעולמות שתחתיה על ידי התלבשות אותו החסד הנקרא יומם וכמ"ש בפ"ב דף פ"ח (ל"ד ע"א) ושם הרחיב יותר וזה לשונו.

והנה דע הקדמה אחת כי לעולם אין שום שפע נמשך מלמעלה אם לא שיתלבש תחילה בחסד לפי שכל השאר מיני שפע ברדתם למטה ממקומם הם מתעבים ומותש כוחם אך החסד שהוא אור דמעשה בראשית שהוא מתפשט מסוף העולם ועד סופו עד פי אמה דיסוד ולעולם אינו מתעבה ואין כוחו מותש כלל וכלל, ולכן כל מיני שפע צריכים להתלבש בו לירד למטה וז"ס "יומם יצוה ה' חסדו" וכו' (ועיין מזה ותבין איך דבין לצורך הזיווג להוציא נשמות לעולם שהוא פנימיות ובין לצורך החיצוניות שהוא המזון הוא ע"י האור הזה דחסד יומא דכולהו כמ"ש"כ שם באורך).

וכדי שתבין היטב הקדמה זו דע כי כאשר השפע נשפע אל הבינה אז השפע ההוא מתלבש תוך החסד של החכמה ויורדים שניהם ומתפשטים בבינה, וכשהשפע יורד אל הז"א מהבינה אז השפע ההוא מתלבש בחסד שבבינה ומתפשטים שניהם בז"א, וכן על דרך זה בכל העולמות כולם ועל זה נאמר כי החסד נקרא יומא דכולהו והבן זה וכו'.

ובכל אלו המקומות שכתבתי בכל א' יש בו חידושו ורבינו קיצר בכל המקומות דכן

דרכו להעלים הענינים נמצא דשורשו של חסד יומא דכולהו אין תחילת המשכתו דוקא מגרון דא"א אלא הוא מחסד שבחכמה מוחא סתימא, ובשער מאמרי רשב"י ז"ל בפירושו על האדרא זוטא דף מ"ו ודף נ"ז שם כתב שחסד יומא דכולהו הוא נמשך מחסד דרישא דלא אתידע דעתיק יומין, וכן נתבאר בע"ח שכ"ט פ"ט, וכתב שהוא גם כן המאיר לז"א מז' תיקוני רישא דא"א לי"ג תיקוני דיקנא דז"א יעו"ש וגם הוא לצורך הזיווג ועיין בש' הפסוקים דכ"ד, ובע"ח של"ט פ"ז ופ"ח שכתב שבכל זיווג דזו"ן צריך תחילה שיזדווגו כל המדריגות העליונות המקבלות מהאין סוף ברוך הוא כי הוא לבדו יכול לחדש אורות חדשות יעו"ש, וכתב עוד שם בפ"ח בענין יומא דכולהו שהוא בחינת חסד דרוחא דבגוה הניתן בעת הזיווג ובו מתלבש הנשמה בעת צאתה לאויר העולם ונקרא שם "אלוה".

גם בזה תבין מש"כ חז"ל ב"ר פ' י"ב פיסקא ו' שאור שנברא ביום א' גנזו לצדיקים כי אור דיום א' הם החסדים חדשים ועשה להם לכוש מן החסדים הראשונים אשר ביסוד שבו הנקרא צדיק ונגנזו ונתלבש בו טרם שיצא מן היסוד שבו וכו' ובזה יובן מה שנתבאר אצלנו בפסוק יומם יצוה ה' חסדו כי כל האורות אשר למטה מאור החסד הא' הם מתלבשים בו כדי שישמרם מן הקליפות לפי שהוא גבוה מאוד ואין הקליפות יכולות להתאחז בו וז"ס "אמרתי עולם חסד יבנה" וכו' יעו"ש הרי מכל הנז' נראה שחסד יומא דכולהו הוא לצורך הזיווג וזהו מש"כ רבינו לקמן בסמוך שהוא פקדון להורידה בה ביום לעת הזיווג, עיין בפע"ח רפ"ט מש' הסליחות דטיפה של ויעבור הוא מחסד יומא דכולהו יעו"ש וזה בשאר ימות השנה.

ולכן נראה ואפשר שהחסד הזה דיומא דכולהו הנמשך בימי העומר הוא פיקדון לצורך זיווג הכולל הנעשה ביום שבועות, וכן לצורך זיווג פרטי של ז' של פסח כנז' לקמן בש' הכוונות, וכן בחג הסוכות ע"י נענועי ההלל כנז' לקמן דרוש ג' דסוכות ונמשך מיומא דכולהו יעו"ש, ועיין בנה"ש דע"ה (ל"א ע"ב) וז"ל והמשכת החסדים וזיווג דשמחת תורה הוא לזו"ן דשנת אשתקד יעו"ש, ועוד בענין דרוש בית הכנסת ד"ה ענין "בבית אלהים נהלך ברגש" שיכוין אל שם אבגית"ץ כשנכנס לבית הכנסת בכל ג' תפילות ותכוין בחסד הזה יומא דכולהו יעו"ש והוא מבטל הקליפות כנז' בש' מאמרי רשב"י ז"ל פרשת תרומה דף קל"ט יעו"ש אך צ"ל דלא כתב רבינו לכוין המשכת החסד יומא דכולהו בסדר המשכת המוחין בעמידה והיה צריך לומר על דרך הו"ק בסדר העומר ונענועי הלולב דאין הפרש בסדר המשכת המוחין רק שבכל יום נעשה הכל ברגע אחד, ולא כן בזמנים אלו דמועדים שהוא בהמשכת זמן כנז' במקום אחר.

גם צריך ליתן טעם מדוע נשתנו אלו החסדים בשמותם דכאן כתב שהם חמשה חסדים ה' היות עם רוחניותם שהם פנימי ומקיף וכאן בעומר סידרם כך, ובדרוש ג' דסוכות כתב לכוין בנענועי ההלל בחסד יומא בחינת מוחין דעסמ"ב עם הנרנח"י

יעו"ש.

ועכשיו רצוני לכתוב לך מאדרא זוטא דף מ"ו, ונ"ז, וע"ח שכ"ט פ"ט וזה תמצית הדברים לעניננו בכמה כללים חשובים הכתובים שם וז"ל והנה כיון שכל אלו הם תיקוני גלגלתא דא"א אשר בה נעלם ומתלבש החסד דעתיק יומין צריך שיתפשט אורו בכולם ואז מתפשטין שבעה אורות מן החסד הזה דעתיק יומין בשבעה תיקוני גלגלתא דא"א, ויובן זה בסוד מה שביארנו בפ' תרומה דף קל"ט ע"א כי החסד נקרא יומם יומא דכולהו לפי שכולל כל השבעה ימים, וזהו הביאור ממה שכתבנו לעיל כי שבעה תחתונות דעתיק מתלבשות בשבעה דגלגלתא דא"א.

והכוונה היא על שבעה אורות של החסד דעתיק יומין הכולל שבעה ימים שנתפשטו בהם וזכור ואל תשכח זה ואל תטעה במה שכתבנו לעיל, ועוד יובן כי ז' יומין דעתיק יומין שהם ז' תחתונות שבו נתפשטו בכל פרצוף א"א, והכוונה היא על בחינת החסד דעתיק יומין דאתלבש בגלגלתא שהוא הכתר דא"א והנה החסד נקרא יומם, יומא דכליל כולהו שבעה יומין ולכן ממנו נתפשטו ז' אורות בשבעה תיקוני גלגלתא הנז' דא"א ממקום מושב חסד דעתיק יומין אשר בגלגלתא דא"א כנז'.

ואח"כ צריך שיתפשטו בז"א והענין כמ"ש בא"א שאחר שנתקן כל פרצוף נתקן ראשו יותר במילוי (נ"א בעילוי) בסוד ז' תיקוני דגלגלתא שנתלבשו בהם והאירו בהם ז"ת דעתיק כן בזעיר אנפין אחר התיקון שצריך שיתוקנו ז' תיקוני דגלגלתא מבחינת עתיק, ונודע כי אין עתיק מתפשט אלא בהתלבשותו באריך, ונמצא כי ז' תיקוני דגלגלתא דא"א אשר בתוכם ז"ת דעתיק יאירו בתוך ז' דגלגלתא דז"א ויושלמו ז' דגלגלתא בז"א גם כן.

אומנם אי אפשר שיהיו הם עצמם כי הרי אין ז"א מלביש לא"א רק מטיבורו ולמטה אך הענין כי מאותו אור העליון שבז' דגלגלתא דא"א וז' תחתונות דעתיק (המלוכשים בו) ישתלשל האור ממדריגה למדריגה עד שיכנס האור ויאיר בז' דגלגלתא דז"א.

וסוד הענין כי הנה נתבאר לעיל כי חצי יסוד דעתיק מתלבש תוך חצי ת"ת תחתון דא"א והוא מתלבש ממש תוך רישא דז"א, ומאותו יסוד דעתיק יצאו אלו האורות הנ"ל אחר שנתפשטו מלמעלה עד מקומו, וממנו יצאו אלו הז' דגלגלתא דז"א.

וטעם הדבר הוא כנודע כי עתיק חסד שלו נקרא יומם כי כלולין בו כל הז"ת והנה התלבשות חסד דעתיק הוא בגלגלתא דא"א כנודע, ואותן הז' כלים כללות אורות שבחסד שהוא נתלבשו שם בז' גלגלתא דא"א כנודע, וגם היסוד דעתיק נקרא כל ייש בו כללות כל הז"ת ושמור כללים אלו עכ"ל.

וכתב בספר פתח עינים דף פ"ז ע"א שמה עניינם ושורשם להיות בשבוע הא' דוקא שאם הוא לז' בחינות דשבוע הא', או שייך גם לשבעה שבועות ונמשכים כולם בשבוע הא' ואם נאמר שכן הוא ששייך לכל השבועות אז קשה שעדיין לא נמשכו המוחין השייכים לכל שבוע ושבוע ואיך נמשך החסד הנז' להם וכן שמעתי שמקשים.

ולזה אפשר לומר שכיון שנתקן בשבוע הא' כל מוח החכמה שהוא השורש הנז' בהקדמת רחובות הנהר דף קי"א (ד"ו בסופו) שהוא עיקר שהוא חכמה דחב"ד חגת"ם השייך דשבע שבועות וכולם בחכמה עשית ולזה נמשך הז' חסדים השייכים גם לכל הז' שבועות ביחד בשבוע הא' עכ"ל, ודעת השד"ה והובא בשערי רחמים ח"ב אות רס"ה ששאל מה נשתנה החסד הא' הנקרא יומם להיות הוא השליט, ועוד למה לא יהיה כן בגבורה הראשונה שיהיו ששת הגבורות האחרות תחת ידה, ותירץ זה עפ"י מש"כ בעץ חיים ש' ט"ו פ"ה וז"ל גם ביארנו בפסוק יומם יצוה ה' חסדו כי יש שני מיני חסד הא' הוא חסד עליון אחר הבינה אשר מקום זה הוא ברישא דכתפין דא"א קודם התפשטות והתחלקות הב' זרועות, ושם הוא מקום החסד העליון הנקרא יומא דכולהו בספר הזוהר, וכבר ידעת כי לעולם החסד מצד הזכר, והנה האור הנמשך מגרון העליון דא"א מתלבש בחסד זה ע"כ, ונמצא שחסד יומא דכולהו הוא חסד שורשי בפני עצמו, והוא מעולה מאוד מהחסדים המתפשטים בגוף ועל כן הוא השליט עליהם, ולא כן הגבורות כן שהם דינים עכ"ל, ועיין בספר וערך הכהן דף קכ"ה ותבין כוונתו הנז"ל טוב יותר מדוע מתפשט מעילא לתתא בדרך זו.

ביאור בעניין המשכת הכתרים בכל ליל ז' שבספירת העומר.

ראשית לפני ביאור ענין זה צריך אתה לראות מה שכתבנו בס"ד לעיל בענין המוחין שנכנסים מאו"א וישסו"ת בקטנות וגדלות א' וב' בכל יום מימי כל שבוע בפרצופי חב"ד חגת"ם, ובענין אם לכוין את הכתרים בסוף כל שבוע בחב"ד חגת"ם בזה יש מחלוקת בין המפרשים בקבלה ומהקדמת היר"א לסדר הספירה נראה שצריך לכוונם בכל סוף שבוע מחב"ד חגת"ם בשם מ"ב של אנא בכח וכו', ולחזור על כל סדר כניסת המוחין ורמזיו שבכל שבוע והכתרים שלו, שבשבוע א' חכמות דכתרים ושבוע ב' בינות דכתרים וכו' דחב"ד חגת"ם הנז', ודעת השד"ה לט' ספירות תחתונות דכתר דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א, ועיין לקמן, ויש מהמפרשים שלא הסכימו במהלך כוונות אלו מיכיון שלא נזכר בדברי הרב ובדברי הרש"ש ז"ל ואם היתה כוונה זו היו צריכים להזכירה בפירושו וכ"כ בשמן ששון בספרו פתח עינים דף פ"ז ע"ג ורצוני לכתוב לך דבריו ותבין ענין זה יותר.

שכתב בפתח עינים הנז' ראיתי מש"כ להר" היר"א ז"ל בסידורו וז"ל שיכוין בברכה א' המשכת החו"ג דבחינת אותה הלילה, דהיינו חו"ג וי' דמים דחכמות דמלכויות דפרצוף חכמה דז' פרצופי חב"ד חגת"ם, עוד יכוין להמשיך חו"ג וי' דמים דז' חכמות דכתרים דז' פרצופי חב"ד חגת"ם דחו"ב דזו"ן, ואח"כ המשכת המוחין דאבא, ופנימי ומקיף דז' חסדים וז' גבורות דחו"ג הראשונים ודחייתם כל א' וא' במקומו הראוי לו, ומיתוק הש"ך, והמשכת החסד יומא דכולהו כנז' בסידור, עוד יכוין להמשיך מוחין דגדלות א' וב' וקטנות א' וב' כסדר הלילות ממש דהיינו לז' חכמות דכתרים דז' פרצופי חב"ד חגת"ם דחו"ב דזו"ן, ואח"כ השמות אהיה דמ"ה ודב"ן ודמ"ב דמ"ה, ודמ"ב דב"ן, וכללות שם הראשון של מ"ב ושאר הפרטיים כך קיבלתי וכן נהגנו, וכן בליל י"ד כנז' אלא שהוא בבחינת פרצופי הבינות דכתרים, ובליל כ"א בבחינת הדמות דחסדים דכתרים וכו', ובליל כ"ח דעות דגבורות דכתרים וכו', ובליל ל"ה בבחינת חסדים דכתרים וכו' ובליל מ"ב בבחינת ת"ת דנה"י דכתרים, ובליל מ"ט נה"י הפרטיים והכוללים דז' פרצופי חב"ד חגת"ם הנזכרים דחו"ג דזו"ן וכו' עכ"ל היר"א ז"ל בהקדמתו.

וכתב בפתח עינים על דבריו מצאתי כתוב אצלי על הקדמה הנז"ל מזה שנים אשר ישבנו וקבצנו להבין ולכתוב כפי מה שטרחנו ודקדקנו בענין זה וראינו בענין כתרים הפרטיים דחו"ב הנמשכים בליל שבועות שצריך לכוין בכוונת הטבילה, ומשם נראה שאין לכוין בכל ליל ז' של השבוע דז' שבועות דימי העומר דחב"ד חגת"ם של הכתרים כנז"ל, דאם כן על כרחך מה שנשאר לליל שבועות ע"י הטבילה הוא רק כתרים דכתרים דחב"ד חגת"ם ואנן חזינן שלכל הספרים

חדשים גם ישנים דווקא כתרים פרטיים די"ס בינה וי"ס חכמה ולא כתרים דכתרים די"ס דחו"ב.

ועוד טעמים אחרים שנשאנו ונתנו בהם ככל הצורך ונראה דאין צורך לכיין על דרך הנז"ל ביר"א, שלא נזכר לא בדברי רבינו ולא בדברי הרש"ש זלה"ה ואין לנו אלא דברי בן עמרם ודי לנו במה שסידר בסידור הרש"ש זלה"ה ועליו אין להוסיף ואין לגרוע דכל רז לא אניס ליה, ואם היה צריך לכיין הכתרים על דרך הנז"ל היה מסדר אותה הכוונה בסידורו בארוכה.

וגם בהיותו בחיים הרב היר"א נשאנו ונתנו עמו בזה והיתה תשובתו שכך היתה קבלתו ואין לו על מה לסמוך ראה ברורה, ומזה כמה שנים ביטלנו מלכויין על דרך הנז"ל ביר"א בכוונת הכתרים דכל שבוע, אלא כיווננו כמפורש בסידורים הישנים שלנו.

וכתב שם בפתח עינים שאפילו אם נרצה לומר לכיין המוחין דכתרים הנז' דכל שבוע אז יש לכוונם בסוף הספירה בשמות אבגית"ץ וכו' שבכל יום ז' דאותו השבוע שהם עצמם יהיו תיקון בחינת המשכת הכתרים, וכתב שם בזה הלשון שאם עדיין יש לצדד בזה ולומר דשייך לכיין בכתרים הנז"ל בכל ליל ז' של אותה השבוע מלבד כונה של אותו הלילה עצמה אשר היא כשאר לילות כפי אותה המשכה השייך לה וזה ממש"כ בנה"ש דף ס"ז ע"א (כ"ט) בד"ה והנה ז"ל והנה הז' כוללים (פירוש אבגית"ץ) הנמשכים ומתפשטים בכל ליל ז' דכל שבוע משבעה שבועות שעמו נשלם לשבוע א', והוא מצות ספירת השבועות המשכת והתפשטות המוחין דט' פעמים מ"א שבט' ספירות שבכתר המתפשטים בט' ספירות מ"א שבט' ספירות התחתונות שתחתיו והוא על דרך סדר המשכת והתפשטות המוחין דאותו שבוע ממש וגם הוא נחלק לימים וכו' יעו"ש דיו דלא להוסיף עלה ודי בכוונת אותו השם דז' שמות אבגית"ץ וכו' שבכל יום ז' דאותו השבוע דהם הם עצמם בחינת המשכת המוחין דכתרים, ולא לצייר ולחזור בכל אות ואות מאבגית"ץ וכו' כל סדר המשכת המוחין שבששה לילות שעברו וכו' עכ"ל.

ואחר מה שכתבנו בדעת היר"א ז"ל, והפתח עינים ז"ל ראינו מש"כ בהקדמת הח"י בשמש בנו של הרש"ש ז"ל שכתב לכיין הכתרים הנז' בכל סוף שבוע אבל בסדר חח"ן בשבוע א' ובג"ה בשבוע ב' ודת"י בשבוע ג' וכו' בסדר כ"ל צמ"א והריני כותב לך מה שקשור לעניין הכתרים שבכל סוף שבוע מהקדמה הנז' וזה לשונו **שבלייל ז' דשבוע א'** וכן דכל שבוע מז' שבועות יכין להמשיך ז' קוי חח"ן דפר' הכתר דז' פרצופי חב"ד חגת"ם דכל אחד מהד' פרצופים דעתיק ונוק' וא"א ונוק' דצלם דצ' ול' ומ' דחיצוניות ופנימיות דאור פנימי ואור מקיף כ"ל צמ"א דג' פרצופי כח"ב דכללות ה' פרצופי ישסו"ת, לז' חח"ן דפרצוף הכתר דז'

פרצופי חב"ד חגת"ם דכל אחד מד' פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' דצלם דצ' ול' ומ' דחיצוניות ודפנימיות דאור פנימי ואור מקיף דג' פרצופי כח"ב דכללות ה' פרצופי בינה דז"א, ומספרם וכו' לג' פרצופי כח"ב דכללות ה"פ בינה דנוק' כנ"ל בז"א.

ואח"כ יכוין להמשיך ז' קוי חח"ן דקטנות וגדלות ב' דכללות ה' פרצופי או"א (עילאין) על דרך המשכת ישו"ת הנז' לעיל רק שכאן נמשך לה' פרצופי חכמה דז"א, ואח"כ מספרם וכו' לז' פרצופי נה"י וחג"ת וכח"ב דכללות ה' פרצופי חכמה דנוק' כנ"ל בז"א.

וגם יכוין להמשיך ז' קוי חח"ן דפרצופי הכתר דז' פרצופי חב"ד חגת"ם דכל א' מהד' פרצופים דעתיק ונוק' וא"א ונוק' דצלם דצ' ול' מ' דחיצוניות ופנימיות דפנימי ומקיף דב' פרצופי נה"י וחג"ת דהיינו הקו הא' כ"ל צמ"א דכללות ה' פרצופי בינה דז"א, ומספרם וכו' לב' פרצופי נה"י וחג"ת דכללות ה"פ בינה דנוקבא כנ"ל בז"א.

וכדוגמתו ממש יכוין בליל ז' דשבוע הב' אלא שבמקום חח"ן הוא בג"ה, וכן על דרך זה בליל ז' דשבוע ג' אלא שבמקום בג"ה הוא דת"י דחסדים (דדעת), ובשבוע ד' גם כן הוא בדת"י אלא שהוא בגבורות (דדעת), וליל ז' דשבוע ה' הוא בחח"ן וכו' כנז' ממש בשבוע א' אלא שהוא בד' פרצופי או"א וישו"ת (ששבוע א' בעתיק ונוק' וא"א ונוק' כנז'), וליל ז' דשבוע ו' הוא בבג"ה כנז' בשבוע ב' אלא שהוא בד' פרצופי או"א וישו"ת, וליל ז' דשבוע הו' הוא בדת"י דחו"ג וכנז' בשבוע ג' וד' אלא שהוא בד' פרצופי או"א וישו"ת ודו"ק והבן עכ"ל של הח"י בשמש בסדר כוונת הכתרים דסוף כל שבוע.

ודעת השד"ה בענין המשכת הכתרים הוא שכתב בספר פאת השד"ה שבליל ז' דשבוע א' אחר המשכת העצמות דגדלות ב' דאבא, והחו"ג דאותו לילה, ותשלום החסד יומא דכולהו, ותשלום מיתוק הש"ך, אז יכוין להמשיך מוחין דקטנות וגדלות כסדר המוחין דכל לילי השבוע, אלא שהמשכה היא לתשעה ספירות תחתונות דכתר דעתיק דכורא (הנקרא חכמה) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א (ומקודם בברכה יכוין בתיבת ה' בחו"ג השייכים לכתר דאותו שבוע, וכמש"כ בהקדמת היר"א ז"ל יעו"ש, ובמלך העולם יכוין להעלות גם כן הרפ"ח השייכים לכתר, ובתיבות קדשנו במצותיו וכו' יכוין להמשיך ל"מ דצלם דכל בחינות הכתר גם כן, ובסיום הספירה ימשיך צ' דצלם) כי זה העתיק יש בו עשר הויות בניקוד פתח ובשבעה לילות המשכנו המוחין לחב"ד חג"ת נה"י שבו, אבל לקוצי היודי"ן שבו שהוא הכתר שבו לא נמשך לו מוחין, ועתה בליל ז' דשבוע א' ממשיכין כל סדר המוחין לט"ס דכתר דעתיק שהוא ב' שלישי ת"ת דאותה הבחינה שעליו, והוא הויה בניקוד פתח, ונשאר כתר

דכתר דעתיק שהוא קוץ היו"ד העליון דכתר ונתקן בטבילה דליל שבועות.

ובליל ז' דשבוע ב' יכוין להמשיך המוחין כסדר ימי השבוע דגדלות וקטנות א' וב' לתשעה ספירות דכתר דנוק' דעתיק (ובשבוע ג' ט"ס דכתר דא"א, ושבוע ד' נוק' דא"א, ושבוע ה' כתר דאבא, ושבוע ו' כתר דאמא, ושבוע ז' כתר דישסו"ת) דחב"ד חגת"ם דחו"ב דז"א וכו'.

ולפי' זה נשארו כתרים דכתרים דחב"ד חגת"ם, דחב"ד חגת"ם דחו"ב, ואלו נתקנים בטבילה דליל שבועות וכמו שנבאר שם.

עוד נשאר להתקן בשבועות הכתרים דכל עשר ספירות דחו"ב, כי בשבוע א' לא תיקננו רק עתיק דכורא הנקרא חכמה מוח ימין דחב"ד חגת"ם דוקא, וכן בשבוע ב' נתקן נוק' דעתיק הנקרא בינה מוח שמאל דחב"ד חגת"ם וכו', אבל הכתרים דאורך דחו"ב לא המשכנו להם המוחין ולא נתקנו, ונתקנים בשבועות כדרך כתר הכללי דעובי דחו"ב שנשאר להתקן בשבועות וכנז"ל עכ"ל לעניין והבן שיטתו של השד"ה בענין זה של הכתרים בסוף השבוע.

ורצוני לכתוב לך את דברי היר"א זלה"ה בספרו קנין פירות למען שיהיה בהבנת דבריו שלימות בענין הכתר הנתקן בכל סוף שבוע שכתב באות ל"א שענין הכתר בליל שביעי כבר כתבתי בארוכה בהקדמת ליל שבועות (ולקמן שם נכתוב דבריו) מהויכוח שהיה בימי מורי הרב החסיד דברי שלום עם הראב"ד ז"ל עיי"ש, עוד זאת אדרש להבין פרטות הכתר הזה הנתקן בליל ז' והיינו חב"ד חגת"ם שלו, וידוע כי חו"ב דזו"ן יש בכל אחד מהם עשרה פרצופים מהכתר עד היסוד, וידוע כי מש"כ הרז"ל כי ה' ספירות הנזכרות מתחילים מן החכמה ולמטה, לא אמרו אלא כאן בימי ספירת העומר.

כי בשבוע ראשון הוא התחלת תיקון מפרצוף החכמה ואילך אבל אין הכי נמי שיש לפרצוף הבינה והחכמה הכוללים דזו"ן עשרה פרצופים מתחילים מן הכתר, אשר מכח זה אנהר לן מורינו הרש"ש ז"ל כי פרצוף הכתר גם כן נתקן בימי העומר בכח מצות ספירת השבועות כי כמו שמצוה למימני יומי כך מצוה למימני שבועי, והיינו כי הכתר דחו"ב הזה יש בו י' ספירות כמו שיש לחכמה י"ס ולבינה הנתקן בשבוע ב' י"ס וכן לדעת וכו' וגם הכתר הזה יש בו י' ספירות פרטיות.

וכמו שבפרצוף החכמה הנתקן בשבוע א' לא נתקן ממנו ומעצמותו רק החכמה דחכמה שבו, והבינה שבו נתקן בליל א' דשבוע ב', והדעת שבו נתקן בליל א' דשבוע ג' כן כפי מה שנתקן מפרצוף החכמה בליל א' דשבוע א' היא חכמה דחכמה שבו וכל מה שנתקן מליל ב' דשבוע א' ואילך אינו אלא ז' חכמות דשאר הפרצופים מהבינה ואילך, כמו כן בפרצוף הכתר לא נתקן ממנו רק החכמה שבו והבינה שבו

נתקן בשבוע ב' והדעת שבו נתקן בשבוע ג', ולמפרע אין אנו מונים י' ספירות רק מחכמה ולמטה אף בפרצוף הכתר, ומ"ש בדרוש ב' דעומר וזה לשונו ונודע כי אין הכתר נמנה לעולם ואינו נכנס במספר רק מחכמה ולמטה וכו', הכלל זה שייך אף בפרצוף הכתר דחו"ב כי אין אנחנו מתחילים לספור ממנו רק מחכמה ולמטה, והכתר שבכתר שהוא שער החמשים נשאר לליל שבועות.

וא"כ נחזי אנן במה שמצינו שנכללו אלו באלו ונתלבשו אלו באלו החב"ד חג"ת נה"י דחו"ב דזו"ן, גם ספירת הכתר נכללה ונתלבשה עם ט' כתרים דחב"ד חג"ת נה"י דחו"ב דזו"ן ויהיה כי הכתר שבו הוא מעצמו והוא הנתקן בליל שבועות שהוא שער החמשים, והם ב' כתרים דחו"ב הנז' שם, והחכמה שבו נעשה מכתר שבחכמה, והכתר שבחכמה נעשה בחינת חכמה לפרצוף הכתר באורך, והבינה שבו נעשה מכתר דבינה, והדעת חו"ג נעשה מב' כתרים דחו"ג דדעת, וכן על דרך זה שכל ט' ספירותיו נעשו בעובי כתרים לכל ט' ספירות הכוללות דחו"ב, והט' כתרים דחב"ד חג"ת נה"י דחו"ב נעשו ט' ספירות באורך דפרצוף הכתר, הלא מעתה בשבוע א' שנתקנת ספירת החכמה הכללית דהיינו ז' חכמות דכל הז' פרצופים הפנימיים שנעשו ז' ספירות פנימיים שבו, גם הכתר שבה נתקנת בליל ז', יען כי הכתר תמיד בא באחרונה, והוא נעשה מכתר שבחכמה והוא בניקוד פתח, והחכמה שבו שהיתה בו באורך בניקוד קמץ נעשית כתר שבפרצוף החכמה והוא נתקן בליל שבועות, וכן על דרך זה הבינה שבו נעשה מכתר דבינה והיא הויה בניקוד צירי ונתקנת בליל ז' דשבוע ב', והבינה שהיתה בו נעשית כתר לפרצוף הבינה בעובי והיא בניקוד קמץ ונתקנת בליל שבועות.

וכן על דרך זה כל הספירות שבפרצוף הכתר שהיו באורך נעשו כתרים לי"ס דחו"ב דזו"ן בעובי, ובימי העומר נתקנים ז"ס הפנימיים שבו והיינו כתר דכתר שבו הוא שער החמשים זה נתקן בליל שבועות, חכמה דכתר והיא הויה בניקוד פסח נתקן בליל ז' דשבוע ראשון, בינה דכתר בליל ז' דשבוע ב', וכן על דרך זה ז' ספירות שבו כל א' בסוף כל שבוע ושבע מז' שבועות.

אם כן איפה נחזי אנן כי כמו שמצינו בפרטות לילה אחד מז' לילות שהבינה הפרטית הנתקנת בו הוא מראש דאצילות עד סוף העשייה שהיא הויה אחת שלימה ונתקנת עד הנה"י שבו, דרך משל בליל ב' דשבוע ראשון שנתקן בו בחינת פרטות בינה דחכמה שהוא שורש חכמה דבינה והיא נקראת נוק' דעתיק יומין דכורא, והוא נתקן עד למטה בנה"י שלו, כמו כן בחינת חכמה שבכתר שהוא כתר דחכמה הנתקן בליל ז' דשבוע א', הוא ספירה פרטית אחת מפרצוף חכמה הכללית הזאת דשבוע א', גם הוא נתקן עד למטה בנה"י שלו וכפי זה לא נשאר ליתקן ממנו שום דבר לליל שבועות לא נה"י כוללים ולא נה"י פרטיים, וכפי זה טעות מפורסם הוא מה שמצויין בסידור ליל שבועות בכוונת נה"י הפרטיים והובא בהקדמות המסודרים

שם שכתב רש"י ונכללים עמהם גם נה"י דכתר וכו' יעו"ש, אכן צריך להשמיטו וכבר עברתי עליהם חצי לבנה והדרי בי ממה שכתבתי בהקדמת ליל שבועות בד"ה אלא שמוכרחים אנו לומר שאלו הנה"י דכתרים נכללים וכו' כל זה אינו מן הצורך.

מכ"ש כי מה שכתב הח"י בשמ"ש אביו של מורי הרב דברי שלום ז"ל שכתב בסוף הקדמתו לסידור העומר לכוין בליל שבועות להמשיך מוחין לחב"ד חג"ת נהי"ם דג' פרצופי נהי"ם הפרטיים והכוללים דפרצופי הכתרים דז' פרצופי חב"ד חגת"ם וכו' כבר עמדתי עליו שם בהקדמת ליל שבועות כי לשונו אינו מובן אכן מה שישבתי שם אינו מן הישוב כי לא נשאר לתקן לליל שבועות רק י' כתרים די' פרצופי חו"ב והם כתרים דכתרים די"ס חו"ב דזו"ן אשר החב"ד חגת"ם מהם כבר נתקנו בז' לילות האחרונות דז' שבועות דימי העומר עד הנה"י שבהם כמו שנתקן פרטות פרצוף חכמה דחכמה בליל א' כן נתקן פרטות פרצוף הכתר דחכמה דליל ז' ופרטות הכתר דבינה דליל ז' דשבוע הב' עד הנה"י שבהם, א"כ לא נשאר בכתרים הנז' שום שיור להתקן בליל שבועות, רק הכתרים דכתרים שבהם שהוא פרצוף הכתר הכללי עשר הויות בניקוד קמץ דפרצופי חו"ב דזו"ן דקודם החילוף שנכללו ונתלבשו אלו באלו עם העשרה כתרים די' פרצופי חו"ב דזו"ן, ואלו נתקנים בליל שבועות ע"י הטבילה כמובא בסידור ליל שבועות וכפי מ"ש גם בזה טעות גדול נפל בהקדמת ליל שבועות שכתבתי שנה"י דכתרים הם בכלל נה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם וכן רשמתי בחצי לבנה בהקדמות הנה"י הפרטיים שם כל זה לא שייך וכן מש"כ הרב הח"י בשמש ז"ל בהקדמתו הקטנה בסידור העומר שנתקנים גם נה"י דכתרים לפי מ"ש דבריו צריכים עיון וק"ל וכל זה שכתבתי הוא אם יכשר בעיני ה' עכ"ל של היר"א זלה"ה ועיין לקמן בענין נה"י פרטיים וכוללים דליל שבועות שנכתוב דבריו שם.

ביאור עניין הש"ך דינים ומיתוקם בעומר, וחלקיהם מנ' שערים דש"ך של הבינה.

עוד כוונה ישנה בענין ספירת העומר אחר כל הכוונות שכווננו לעיל בברכת הספירה עצמה במילותיה וסדר הכנסת המוחין בחב"ד חגת"ם דאותו היום מקטנות וגדלות א' וב' וסדר הבלעת הדמים דחו"ג בזו"ן ויעקו"ר הכל כנז' לעיל היטב עכשיו יכוין כוונת מיתוק הש"כ דינים שידוע שימי העומר הם בחינת דינים וגבורות ובזמן זה שייך מיתוקם וביסומם ושורשם של ש"כ אלו הם חו"ב שהם ל"ב נתיבות ונ' שערים מחו"ב כמו שנבאר לקמן הכל היטב מש' הכוונות בדרוש י"א אבל עכשיו ראשית כל נכתוב לפניך את כוונותיהם מהסידור ואח"כ מהמקור וזה החלי בס"ד.

כתב בסידור בסדר כוונת מיתוק הש"כ דינים הנודעים שיכוין לברר ולתקן ולהעלות מ"ה חלקים דששה ש"ך דשבעה מלכים דשם ב"ן למתקם ולתקנם בשבעה מלכים דשם מ"ה החדש שהם סוד **מנצפ"ך** (ודע שאעפ"י שכתב ששה ש"כ ישנם נ' שערים דש"כ ונבארם בס"ד א' לא' כולם לקמן וכאן לוקח הרב רק את הששה שערים דש"כ השייכים למיתוקן בספירת העומר בלבד).

ובשבוע הראשון כל הששה ש"כ הם בשבעה מלכים כולם דמלך בלע, ושבוע שני בשבעה מלכים דיובב, ושבוע שלישי בשבעה מלכים דחושם, ושבוע רביעי בשבעה מלכים דהדד, ושבוע חמישי בשבעה מלכים דשמלה, ושבוע שישי בשבעה מלכים דשאול, ושבוע שביעי בשבעה מלכים דבעל חנן (מלך הז').

עוד נבאר שכבר הזכרנו לעיל שיש ו' בחינות ש"כ בכל יום ויום מז' ימי השבוע שבפרטות כל מלך מז' מלכים הנז', ולכן בכל לילה מז' ימי השבוע אנו מתקנים ו' בחינות ש"כ של מלך א' וניתן לדוגמה בשבוע א' שכל הז' מלכים דבלע דליל א', ודיובב דליל ב', ודחושם דליל ג', ודהדד דליל ד', ודשמלה דליל ה', ודשאול דליל ו', ודבעל חנן דליל ז' כולם נתקנים כל לילה מבחינה אחרת של ו' ש"כ הנז' וכל שבוע א' מסתיים בכל תיקון הו' ש"כ כולם ובשבוע שאחריו חוזר התיקון שוב באותו אופן בו' ש"כ הנז' כל א' ולילו כנז' בשבוע הראשון ורק השינוי יהיה במלך של אותו השבוע בתיקונו הכולל בז' מלכים פרטיים שלו וניתן לדוגמה **שבשבוע הראשון הוא מלך בלע הנז' וביום א' שלו מתקנים ו' ש"כ של בלע בפרטותו** ויכוין לברר ולתקן ולהעלות מ"ה חלקים דו' ש"כ דבלע דכל שער ושער דשם ב"ן ולמתקם במנצפ"ך דבלע דבלע מ"ה החדש כך: מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', יוד הי וא ושלושה חלקים דו' שניה דס"ג א' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', ד' ומ"א חלקים ראשונים ד-נ' דאדני ראשון

דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא מ"ה א' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', נתיב א, ב', ג', ד', וחצי נתיב ה', כל נתיב כלול מי' ספירות והם מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים ראשונים ד-ש' דשד"י דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', אל אה וח' חלקים ד-י' דאהיה הראשון דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים בבלע דבלע בליל א' דשבוע הראשון ועכשיו נבאר בליל שני את הו' ש"כ ביובב דבלע של שבוע הראשון שמנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"ך א', ג' חלקים אחרונים ד-ו' דמילוי ואו דס"ג ו-הי דס"ג א', יוד ה ו-ב' חלקים ראשונים ד-י' דמילוי הי א' דס"ג שני דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', ט' חלקים אחרונים ד-נ' דאדני, ראשון י', עתה שנשלם מספר דין א' יכוין להמשיך א' דאהיה (א' מאמא להמתיק דין א') והוא מ' דמנצפ"ך, ד' וכ"ב חלקים ראשונים ד-נ' דאדני שני דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא מ"ה שני דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', חצי נתיב ה', ונתיבים ו', ז', ח', ט', מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים שניים ד-ש' דשד"י דב"ן שהם צ' חלקים.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', ב' חלקים אחרונים ד-י' דאהיה ראשון ה', אל אה, וחלק א' ד-י' דאהיה שני דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים דיובב דבלע בליל ב' דשבוע הראשון, ועכשיו נבאר ליל שלישי חושם דבלע דשבוע הראשון בכל הו' ש"כ שלו שיכוין מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', ח' חלקים אחרונים ד-י' דמילוי הי ראשונה דס"ג שני דב"ן ואו הי, וט' חלקים ד-י' א' דס"ג שלישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', כ"ח חלקים אחרונים ד-נ' דאדני ב' י' עתה (שנשלם מספר דין שני) ימשיך א' דאהיה ב' מאימא להמתיק דין ב' והוא נ' דמנצפ"ך, ד' וג' חלקים ראשונים ד-נ' דאדני ג' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא מ"ה השלישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', נתיב י', י"א, י"ב, י"ג, וחצי נתיב י"ד, מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים שלישים ד-ש' דשד"י דב"ן שהם קל"ה חלקים.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', ט' חלקים ד-י' דאיהיה שני ה', אל דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים דחושם דבלע בליל ג' דשבוע הראשון ועכשיו נבאר ליל רביעי הדד דבלע דשבוע הראשון בכל הו' ש"כ שלו שיכוין מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', חלק א' אחרון ד-י' ראשון דס"ג ג' וד הי ואו ה, וחלק אחד מילוי היו"ד ד-ה' אחרונה דס"ג שלישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', מ"ה חלקים ד-נ' דאדני ג' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא רביעי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד' חצי נתיב י"ד ונתיב ט"ו, ט"ז, י"ז, י"ח, מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים רביעיים ד-ש' דשד"י דב"ן שהם ק"פ חלקים.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', איהיה א', וס"ג חלקים ד-ל' דא"ל רביעי דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים דהדד דבעל דליל ד' דשבוע הראשון, ועכשיו נבאר ליל חמישי שמלה דבלע דשבוע הראשון בכל הו' ש"כ שלו שיכוין מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', ט' חלקים ד-י' דמילוי הי אחרונה דס"ג שלישי, יוד הי, וחלק א' ד-ו' ראשון דס"ג ד' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', ב' חלקים אחרונים דנ' דאדני ג' י', (ועתה נשלם מספר דין ג' וימשיך א' דאיהיה ג' מאימא להמתיק דין ג') והוא אות צ' דמנצפ"ך, ד' וס"ט חלקים ראשונים ד-נ' דאדני ד' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא ה' דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', נתיב י"ט, כ', כ"א, כ"ב, וחצי נתיב כ"ג, מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים חמישיים דש' דשד"י דב"ן שהם רכ"ה חלקים.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', ז' חלקים אחרונים ד-ל' דא"ל רביעי אהיה, א', וי"ו חלקים ד-ל' דאל חמישי דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים דשמלה דבלע דליל ה' דשבוע הראשון, ועכשיו נבאר ליל שישי דשאל דבלע דשבוע הראשון בכל הו' ש"כ שלו שיכוין מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', חמישה חלקים אחרונים ד-ו' א' דס"ג רביעי או הי יו, וב' חלקים ראשונים ד-ד' דמילוי יו"ד דס"ג חמישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', כ"א חלקים אחרונים ד-ג' דאדני רביעי, י' (ועתה שנשלם דין ד' ימשיך) אות א' דאהיה ד' (מאמא להמתיק דין ד') סוד פ' דמנצפ"ך, ד' ויו"ד חלקים ראשונים ד-ג' דאדני חמישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא שישי דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', חצי נתיב כ"ג ונתיב כ"ד, כ"ה, כ"ו, כ"ז מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה', מ"ה חלקים שישיים ד-ש' דשד"י דב"ן שהם ע"ר חלקים.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', י"ד חלקים אחרונים ד-ל' דאל חמישי אהיה, א' וט' חלקים ד-ל' דא"ל ו' דב"ן.

עד כאן ביאר לנו הו' ש"כ הנזכרים דשאל דבלע דליל ו' דשבוע הראשון, ועכשיו נבאר ליל ז' שהוא בעל חנן דבלע דשבוע הראשון בכל הו' ש"כ שלו שיכוין מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ א', שני חלקים אחרונים ד-ד' דמילוי יו"ד דס"ג חמישי הי ואו הי דב"ן עם ה' עילאה גימ' ש"כ.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ב', מ' חלקים אחרונים ד-ג' דאדני ה' ו-י' דב"ן (ועתה שנשלם מספר דין ה') ימשיך א' דאהיה ה' מאימא למתק דין ה' סוד כ' דמנצפ"ך.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ג', יוד הא ואו הא שביעי דב"ן עם ה' דבינה הממתקת גימ' ש"ך.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ד', נתיב כ"ח, ט, ל', ל"א, ל"ב, מ"ה ספירות דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ה' שלשים חלקים אחרונים ד-ש' דשד"י, ו-ד"י וששה צירופי שדי, שיד, דשי, דישי, ישד, ידש, דב"ן.

מנצפ"ך דמ"ה החדש, ש"כ ו', כ"א חלקים אחרונים ד-ל' דאל שישי אהיה וששה אותיות אל אהיה וכללות הב' שמות אל אהיה דב"ן.

עד כאן ביארנו סדר הז' ימים שהם הז' מלכים הפרטיים שבשבוע הראשון דבלע, ודע שכן סדרם בפרטות ז' מלכים דשבוע הב' והג' וכו' שכל הש"כ שבכל שבוע בחלוקתו לו' שערים שבכל יום אינו משתנה ורק בכללות המלכים הנז' שבכל שבוע יש שינוי אבל בפרטות ז' מלכים שלהם ובמיתוק הו' ש"כ הנז' אין שינוי כלל ועכשיו אחר ביאור הכוונות הנז' היטב נבוא לבאר עניינם מהמקור בשער הכוונות הנז' בדרוש י"א דעומר וזה החלי בס"ד.

שכתב בדרוש הנז' וז"ל עוד יש כוונה אחרת בענין ספירת העומר וצריך לכוין בה, שהנה ימי העומר הם בחינת דינין וגבורות והם עניין הש"ך דינין הנודעים והם בגימ' "העומר" (א"ש בוא"ו עם הכולל) והנה שורש כל הדברים הם אלו הש"ך דינין ולכן אנו צריכים למתקם ולבסמם.

והנה ענין אלו הש"ך דינים הם בחכמה וגם בבינה, כי הנה בחכמה יש בו ל"ב נתיבות כל נתיב כלול מי"ס והם בגימ' ש"ך ניצוצין ואלו נרמזו ב' פעמים בספר הזוהר בפרשת פקודי ואמרו שם דבוצינא דקרדינותא בטש במחשבה עילאה וניצוצין זריק לשכ"ה עיבר וכו' והם סוד הל"ב נתיבות חכמה כי במחשבה הובררו אלו הש"ך ניצוצין וזהו עניין ל"ב אלהים דמעשה בראשית שהם ל"ב נתיבות חכמה וכולם דין משם אלהים, ואחר שנמשכין מן החכמה אל הבינה נעשים שם נ' שערים והם בחינת ה' גבורות כל א' כלולה מי'.

והנה כל שער ושער כלול מכולם ונמצא כי נ' מיני ש"ך ניצוצין הם כל שער ושער חלוק ומשונה מחברו והם בבחינת צירופים או גימטראות כל אחד משונה מחברתה ומאלו הנ' שערים שהם ה' גבורות נמשכות נשמות בני אדם כל א' וא' נמשך משער פרטי ולא קיבלתי ממורי ז"ל פרטותן זולתי ה' או ו' שערים מהם ואלו הן (ובס"ד לקמן נכתוב לך את שאר השערים שחסרים למנין נ' מספר מדרש תלפיות שכתב כולם).

שער א' הוא כי הנה הבינה היא הויה דס"ג, גם הוא ה' ראשונה שבשם הויה, ולכן כנגדה הם נ' שערים כי כל חלק מה' חלקי הבינה היא כלולה מי' שהם נ' שערים ונמצא כי ה' חלקי הבינה הם ה' שמות דהויה דס"ג, וה' פעמים ס"ג הם בגימ' שט"ו, ועם הה' עצמה של בינה שהם ה' גבורות מנצפ"ך יהיו ש"ך ניצוצין, ואמר לי מורי ז"ל כי מזה השער נמשך שורש נשמתי ולכן צריך אני לכוין בשער הזה

ולא באחרים.

ושער ב' הוא כי כשתקח ג' אותיות "דין" של "אדני" ותמנה ה' פעמים "דין" כמספר ה' עילאה שהוא הבינה יהיה בגימ' ש"ך כנודע כי הה' אלפי"ן שבה' שמות של שם אדוני הם בחינת המיתוק והביסום של ג' אותיות דין כמבואר אצלנו, ואז נעשים כמנין שכ"ה (א"ש וז"ס נער קודם התיקון והמיתוק כמנין "נער", ואחר המיתוק נקרא "נערה").

השער הג' אם תמנה ז' הויות דמ"ה דמילוי אלפי"ן שכל הויה היא בגימ' "אדם" והם סוד ז' מלכים שמלכו בארץ אדום וכל אחד מהם נקרא "אדם" וז' פעמים אדם עם ה' עילאה שהיא הבינה הם ש"ך.

השער הד' הוא ל"ב אלהים שהם הל"ב נתיבות הנ"ל כל א' כלול מ' ספירות והם ש"ך כנ"ל.

השער הה' הוא שם "שדי" שאם תחבר עמו חשבון ו' צירופים שיש בו כנודע והם שדי, שיד, דשי, דישי, ישד, ידש, יהיו ש"ך.

השער הו' שם "אל אהיה" כי יש בהם ו' אותיות וכנגדם תמנה ו' פעמים אל אהיה ויהיו בגימ' שי"ב ועם ו' אותיות הרי שי"ח ועם כללות הב' שמות הם ש"ך.

ודע כי אלו הו' שערים אינם כסדרם ואינם אלו הו' שערים הראשונים שבנ' שערי בינה, אבל הם ו' שערים מפוזרים אחד מכאן ואחד מכאן.

ועתה נבאר סדר הכוונה בספירת העומר הנה מי ששורש נשמתו בשער הא' מאלו הו' שערים הנז' צריך שיכוין בכוונת השער הזה למתק אלו הש"ך דינים ולחלקם בז' חלקים כנגד שבעה שבועות כי הלא הם בחינת ז' פעמים אדם כנ"ל שהם בחינת מלכי אדום כנ"ל (וכתב בשמן ששון אות י"ז שמיתוקם הוא ע"י מנצפ"ך דמ"ה החדש כנז' בע"ח שי"ח פ"ה).

וזה סדרן שהנה באומרך על ספירת "העומר" תכוין כי מילת העומר היא בגימ' ש"ך אשר כונתו היא למתקם ולבסמם כנז' ותכוין כי אלו הש"ך הם ה' הויות דס"ג שהם שט"ו ועם ה' שבבינה הרי ש"ך וצריך לחלקם לשבעה חלקים ולכוין בהם חלק א' בכל לילה מן השבוע באופן זה, שבליל א' תכוין להמתיק החלק הא' שהם מ"ה ניצוצין, וז' פעמים מ"ה הם ה' פעמים ס"ג ואלו הם יוד הי וא עוד חציה של וא"ו אחרונה שהם שלשה ניצוצין והרי נמתקו מ"ה ניצוצין בליל א' שהוא אדם א'.

ובליל שני תכוין להמתיק ג' ניצוצין שנשארו מאות וא"ו האחרונה ותוסיף עליהם ב' אותיות ה"י של תשלום הויה א' ויהיו ח"י ניצוצין, ועוד תוסיף ותיקח מהויה הב'

דס"ג יו"ד ה' וב' ניצוצות של אות יו"ד דמילוי ה"י והרי אדם ב' בליל ב'!

וכן על דרך זה תשלים לכוין בז' לילי השבוע הא' להשלים ז' חלקים שבה' שמות ס"ג כנזכר ועל דרך זה תכוין בכל שבוע מז' שבועות הספירות, והענין הוא כי ז' פעמים "אדם" הם שהם שבעה מלכי אדום וכל אחד מהם הוא כלול מכל הז' ולכן בשבוע א' אנו מכוונים באדם הא' שהוא כלול מכל הז' וכן בשבוע השני באדם הב' הכלול מכל הז' וכן על דרך זה בכל הז' שבועות (והבן כל ההקדמה בתחילה מש"כ שכל מלך דאותו שבוע כלול מז' מלכים פרטיים שבו) ונמצא כי בכל שבוע ושבוע תכוין להשלים ה' היות דס"ג שהם כנגד הבינה שהיא ה' ראשונה שבשם ועוד ה' ניצוצות אחרות להשלים מנין הש"ך ואלו הה' היתירים הם כנגד הבינה המתפשטת בתוך ז"א כנודע והיא נקראת ה' עילאה וכשנכנסת ומתפשטת בו היא בבחינת אות ה' שהיא הויה דס"ג גם כן כנודע כי אות ה' א' בה נרמז שם ס"ג ועל דרך זה בשאר הנ' שערים כל איש ואיש היודע שורש נשמתו באיזה שער מהם הוא יכוין בכוונת השער ההוא לחלקו אל ז' חלקים בז' כל ימי שבוע ושבוע משבעה שבועות ספירת העומר כנגד ז' פעמים אדם כנ"ל אשר אלו הם עיקר הש"ך דינים עכ"ל בש' הכו"ר הנזכר.

ולבאר יותר ענין הש"ך דחו"ב נתבאר עניינו בשער ההקדמות דע"ח ע"ד ונתבאר כי כל הש"ך דינים הם בצלם והנה הז"א אין בו כתר מעצמו אלא מת"ת דאימא כנודע ונמצא כי הצלם מתחיל מחכמה שבו כי בצלם הזה מתלבשים המוחין, והנה בצלם הזה הם ש"ך ניצוצין ואומנם מספר הש"ך הם דרך כללות ודרך פרטות ויש בו כמה בחינות רבות מאוד אך בדרך כללות הוא כי הם שנים צלם דאבא וצלם דאימא והם בגימ' ש"ך כנז"ל, וגם בחכמה לבדה יש ש"ך כנודע כי במחשבה צריך ש"ך ניצוצין וכן בבינה לבדה.

והענין כי הנה שורש כל הדברים וכל הנשמות נמשכים מאלו הש"ך ניצוצין ובהיותם בחכמה הם בסוד ל"ב נתיבות כי הנה שם הם ל"ב וכל א' כלולה מי"ס הרי ש"ך שבחכמה ולכך נקרא ל"ב אלהים דבראשית כי כולם דינים וניצוצין כנודע כי יש אור ויש ניצוצות ונמצא כי הל"ב נתיבות הם הש"ך ניצוצין וזכור זה, ואח"כ נותנם החכמה אל הבינה ואז נעשים שם בבחינת נ' שערים כי הנה שורשם הם ה' גבורות וכל א' כלולה מי' הרי נ' שערי בינה ואז בכל שער ושער מהנ' משם נמשכות הנשמות כל א' וא' משער שלו ואומנם הם בבחינת צירופיהם וגימ' של כל א' משונה מחבירו ונמצאו שהם נ' מיני ש"ך ואלו הנזכרים בליל פסח עכ"ל.

ועיין מבו"ש דף מ"ג (ט"ז ע"ג) שכתב לבאר אלה הבחינות דרפ"ח וז"ל אומנם כל אלו המלכים הנשארים הם מסוד הרפ"ח ניצוצי אורה הנקרא הבל דגרמי שירדו בבריאה עם הכלים, והם הם הש"ך ניצוצין דאזדריקו כנ"ל ח"ב פ"ט, והנה

שורשם רפ"ח ניצוצין וגם הם נקראים ש"ך ניצוצין כנז' שם וכל אלו הם גבורות נוקבין יען הם מבחינת שם ב"ן שהם הנקודות כנ"ל ואח"כ נתקנו ע"י חמשה גבורות דכורין משם מ"ה והם מנצפ"ך ובגימ' פ"ר.

וגם אח"כ מהם אחר התיקון יוצאים מותרות יען כי אלו המנצפ"ך הם השורשים של הרפ"ח ניצוצין ומהם יצאו כי גבורות הנוקבא תחילה יצאו מן הזכר ונתנם בנקבה ובהיותם בזכר נקרא אלהים שהוא חמשה אותיות כנגד חמשה אותיות מנצפ"ך ובירודם בנקבה הם ה' פעמים די"ן בגימ' ש"ך ובהתמתקם ע"י שורשם שהם חמשה אותיות הנזכרים נעשים שכ"ה כמנין ה' פעמים אדני ולכן הש"ך הם אדני נוקבא, והפ"ר הם אלהים דכורין וכולם גבורות ונתבאר זה בדרוש נער ונערה עכ"ל (וכתבתי קצת עניינו לעיל).

וכתב במבו"ש צ"ג (ל"ו ע"ג) שהמיתוק של הש"ך הנז' הוא ע"י המנצפ"ך דמ"ה החדש כנז' והעולה מזה בענין המלכים הנז' כי שט"ו ניצוצין הם השבעה מלכים דבחינת ז"א, ושט"ו אחרים בשבעה מלכים הנכללים בנוק' (ועיין כוונת נפילת אפיים ביום חול בסידור תיקונם וכתבתי עניינם בספרי "זהב שבא") ובשט"ו אלו יש בהם בחינת אורות וניצוצין וכלים כמ"ש בע"ה בפ"ט ואלו מתקבצין במעוי דאימא להתתקן ע"י טיפת מ"ן דמנצפ"ך דאמא ואעפ"י שהם גבורות הם יותר נמתקות ומתבסמין אלו השט"ו ניצוצין הנז' וכן נמתקים ע"י ה' חסדים דאבא טיפת מיין דוכרין כנז'.

ונמצא כי הש"ך דינים אינם רק מבחינת שבעה מלכים שהם זו"ן ולא מבחינת ג"ר שמהם נעשו אריך ואו"א וזכור זה, ואומנם אינם רק שט"ו אכן בהתחברות חמשה גבורות דאימא כי ממנה יצאו השט"ו הנז' שהם שבעה מלכים שמלכו בארץ אדום הוא בינה דמינה דינין מתערין כנודע שהם שבעה מלכים ואלו הם חמשה גבורות שלה נעשו ש"ך ניצוצין וכו' עכ"ל והבן מכאן כמה בחינות נתבארו בשט"ו דכורא ודנוק' וש"ך ושכ"ה במנצפ"ך ופ"ר ורפ"ח ועוד צריך להבין ולחקור היטב ענין זה (ועיין בספרי זהב אופיר עמוד 208 וכו' עוד בענין הרפ"ח ותיקונו, ואיזה בחינות ירדו ממנו למטה במלכים וע"ש כבר ותבין ותשלים לכאן).

ועכשיו רצוני לכתוב לך את כל הש"ך בכל חמישים השערים הנז' מספר מדרש תלפיות מענף כוונת ה' עינויים וכתב בזה הלשון **שער א'** אני מכוין לשער ראשון מחמישים שערי בינה שהוא ה' פעמים "דין", "דין", "דין", "דין", "דין" שהם בגימ' ש"ך וסוד האכילה שלו הוא "איפה היית ביסדי ארץ" וחותרו **"תקטם"** (וזהו הש"ך הב' הנז' אצלנו).

ושער ב' אני מכוין לעלות מכאן לשער שני שהוא ששה פעמים ב"ן כזה **יוד הה** **והה** (בספר מדרש תלפיות הנז' כתב שם ב"ן כך יוד הה ואו הה שהוא"ו במילוי

אלף בנוסף ונ"ל שטעות סופר הוא ששם ב"ן הוא יוד הוה וו הוה ללא אלף הנז' וצ"ע (דבריו) וששה כוללים וכולל המנין וכולל השם הרי ח' הרי ש"ך והאכילה שלו מי שם ממדיה כי תדע וחוטמו "טצעש".

ושער ג' ומכאן אני מכוין לעלות לשער השלישי שהוא ארבעה פעמים שם מ"ה יוד **הא ואו הא** וארבע אותיות והכולל הרי רצ"ב וכ"ח אותיות דמילוי המילוי דמ"ה כזה יוד **ואו דלת, הא אלף, ואו אלף, ואו** אלף הרי כ"ח ורצ"ב הרי ש"ך וסוד אכילתו או מי גטה עליה קו וחוטמו "תנעץ" (ס"א "תגעץ").

ושער ד' ומכאן אני מכוין לעלות לשער הרביעי שהוא שני פעמים קמ"ג כזה **אלף הא יוד הא**, ושני כוללים וד' אותיות אהיה פשוט, וכ"ח אותיות דקמ"ג כזה אלף למד פא, הא אלף, יוד ואו דלת, הא אלף, והכולל הרי כ"ח ורצ"ב הרי ש"ך וסוד אכילתו הוא על מה אדניה הטבעו וחוטמו "דבדביב".

ושער ה' ומכאן אני מכוין לעלות לשער החמישי שהוא שני פעמים "קדם" שהוא ריבוע שם ב"ן כזה יוד, יוד הה, יוד הוה וו, יוד הוה וו הוה (והמעין במדרש תלפיות הנז' כתבו לוא"ו במילוי י' כך ויו וידוע שאין שם בן עם תוספת בואו כלל וצ"ע, ואולי כאן מיכיון שמרבעו לשם ב"ן הנז' אז אפשר להוסיף בריבוע אותיות במילוי ואין אני יודע) שני פעמים "קדם" הם רפ"ח, ול"ב אותיות דמילוי ומילוי דמילוי דשם ב"ן כזה יוד ויו דלת הוה ויו הוה (גם זה טעות שאין זה מילוי ומילוי דמילוי דשם ב"ן ואולי כתבו בטעות מכוונת לאין ראויים ולכן אני מתקנו והמבינים ויודעים יבינו ויתקנו בליבם את השאר כך: יוד הוה וו הוה, יוד ואו דלת, הוה הוה, ואו ואו, הוה הוה) הרי ל"ב ורפ"ח הרי ש"ך וסוד אכילתו או מי ירה אבן פנתה וחוטמו "צמרקד" וכו'.

ושער ו' ומכאן אני מכוין לעלות לשער השישי שהוא ד' פעמים ס"ג ועשר אותיותיו כך יוד **הי ואו הי** הרי ארבעה פעמים ע"ג הם רצ"ב, וכ"ח דס"ג כזה יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד, סה"כ ש"ך וסוד אכילתו המימך צוית בקר והוא סוד זיווג דקדרותא דצפרא.

ומכאן אני מכוין לעלות לשער הז' שהוא ד' פעמים ע"ב דיודי"ן כזה יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי, והם רפ"ח (גם כאן שיבש האותיות ותיקנתי אותם כראוי) וד' אותיות הפשוט הרי רצ"ב, וכ"ח דמילוי דמילוי כזה: יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד, הרי ש"ך וסוד אכילתו הוא ידעת השחר מקומו והוא סוד הארת בת עין של זעיר המאיר בה וחוטמו "אכתריאל".

שער ח' ומכאן אני מכוין לעלות לשער השמיני שהוא יה"ו דמילוי ע"ב ס"ג מ"ה כזה יוד הי ויו, יוד הי ואו, יוד הא ואו, שני פעמים הרי רפ"ח, ול"ג אותיות

דפשוט ומילוי כך: יהו, יהו, יהו, יוד הי ויו, יוד הי ואו, יוד הא ואו, הרי ש"ך וסוד אכילתו הבאת עד נבכי ים והוא סוד ביאה בהטיה וחוטמו "אזבוגה".

שער הט' ומכאן אני מכוין לעלות לשער התשיעי והוא וה"י במילוי ע"ב ס"ג מ"ה כזה ויו הי יוד, ואו הי יוד, ואו הא יוד, שני פעמים הם רפ"ח, ול"ג אותיות דפשוט ומילוי כזה: והי, והי, והי, ויו הי יוד, ואו הי יוד, ואו הא יוד, הרי ש"ך וסוד אכילה שלו ובחקר תהום התהלכת והוא סוד ריבוי המים שעולה משבעים לשבעים שנה וחוטמו "זבדיה".

שער י' ומכאן אני מכוין לעלות לשער העשירי שהוא ל"ב נתיבות עשרה פעמים הרי ש"ך (אצלנו בכוונת העומר הוא השער ד' דש"ך) וסוד האכילה שלו הנגלו לך שערי מות וכו'.

שער י"א ומכאן אני מכוין לעלות לשער האחד עשר שהוא ג' אלהים פשוטים שעולים רנ"ח ושני היות בנקוד אלהים ו"ה אותיות, אלהים ו"ה דבינה הרי ש"ך וסוד אכילה שלו ושערי צלמות תראה והוא סוד הארת תיקון הנז' בסוד מצולות ים וחוטמו "שדי אכתריאל".

שער י"ב ומכאן אני מכוין לעלות לשער שנים עשר שהוא אלהים פשוט דריבוע כזה: א, אל, אלה, אלהי, אלהים סה"כ בגימ' ר', וכ"ך צירופים של אלהים הרי ש"ך וסוד אכילה שלו אי זה הדרך ישכון אור והוא סוד הארת יסוד העליון המאיר מסוף העולם ועד סופו ואינו מתערב עם שום אור.

שער י"ג ומכאן אני מכוין לעלות לשער שלשה עשר שהוא אלהים דיודי"ן כזה: אלף למד הי יוד מם בגימ' ש', וח"י אותיות דפשוט ומילוי וכולל המילוי וכולל הפשוט הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא וחשך אי זה מקומו וכו'.

שער י"ד ומכאן אני מכוין לעלות לשער ארבעה עשר שהוא אלהים דההי"ן כזה: אלף למד הה יוד מם, בגימ' רצ"ה, וח"י אותיות דפשוט ומילוי י"ב כוללים כנז', וה' דבינה הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הבאת אל אוצרות שלג והוא סוד הזיווג הנעשה על ידי צניעות וחוטמו "תרכיסיה".

שער ט"ו ומכאן אני מכוין לעלות לשער החמשה עשר שהוא חמשה פעמים שם ס"ג כזה: יוד הי ואו הי, יוד הי ואו הי, יוד הי ואו הי, יוד הי ואו הי, יוד הי ואו הי ואו הי בגימ' שט"ו שהוא סוד בקיעת יסוד אבא וחוטמו "טפטפיה" (והוא הש"ך הא' שבכוונות ספירת העומר).

שער ט"ז ומכאן אני מכוין לעלות לשער הששה עשר שהוא דס"ג כזה יהוה, יוד הי ואו הי, יוד ויו דלת, הי יוד, ויו אלף ויו, הי יוד, בגימ' רצ"ד והויה פשוטה

כ"ו הרי ש"ך וסוד אכילה שלו אי זה דרך יחלק אור וכו'.

שער י"ז ומכאן אני מכוין לעלות לשער השבעה עשר שהוא שמונה פעמים ל"ז שהוא מילוי דס"ג כזה **"ודיאוי"** והם רצ"ו ואהיה וב' כוללים והכולל הרי ש"ך וסוד אכילה שלו מי פלג לשטף תעלה וכו'.

שער י"ח ומכאן אני מכוין לעלות לשער השמונה עשר שהוא ז' פעמים **"אהיה יהו"** הרי רצ"ד ואהיה הרי שט"ו וה' הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא ודרך לחזיון קולות והוא סוד דרך ל"ב נתיבות דיליה כנודע וחותרו **"צורתק"**.

שער י"ט ומכאן אני מכוין לעלות לשער תשעה עשר שהוא ט"ו **אהיה** הרי שט"ו וה' הרי ש"ך וסוד האכילה שלו היש למטר אב וכו'.

שער כ' ומכאן אני מכוין לעלות לשער העשרים שהוא שד"י והכולל וה' הרי ש"ך וסוד אכילה שלו או מי הוליד אגלי טל וסודו כנודע וחותרו **"תעמק"**.

שער כ"א ומכאן אני מכוין לעלות לשער עשרים ואחד והוא י' פעמים **"אל"** ועשרה כוללים הרי ש"ך וסוד אכילה שלו מבטן מי יצא הקרח והוא סוד הקרח הנורא שהוא סוד הפה בהיותו במעי אמו פי הטבור וחותרו **"מעמן"**.

שער כ"ב ומכאן אני מכוין לעלות לשער עשרים ושנים שהוא **שבעה פעמים אלוה** ול' של אלוה הנז' בציור כ"ו הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא וכפור שמים מי ילדו והוא סוד טלא עלאה דבשליא עלאה.

שער כ"ג ומכאן אני מכוין לעלות לשער השלשה ועשרים שהוא ד' פעמים **"אכדטם"** הרי רצ"ו וארבעה כוללים וי"ב אותיות המילוי כזה: **אלף כף דלת טת מם**, וג' כוללים דאגמל וה' הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא התקשר מעדנות כימה והוא סוד חסד חסדים דבחסד עילאה.

שער כ"ד ומכאן אני מכוין לעלות לשער ארבעה ועשרים שהוא ארבע פעמים **"אמגל"** שהם רצ"ו וארבע כוללים וי"ב אותיות המילוי כזה: **אלף מם גימל למד**, וג' כוללים **"דאכטם"** וע"ד וע"ב וה' הרי ש"ך וסוד אכילה שלו היא או משכות כסיל תפתח הוא סוד גבורה גבורות דבגבורה עילאה.

שער כ"ה ומכאן אני מכוין לעלות לשער החמשה ועשרים שהוא ז' פעמים **"האלהים"** בג' ציורין כזה **"ההה"** (די,דו,ו) שעולה בכל פעם מ"ב ז' פעמים מ"ב הם רצ"ד והויה כ"ו הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא התוציא מזרות בעתו והוא סוד זרע היורה כחץ טיפה האמצעית.

שער כ"ו ומכאן אני מכוין לעלות לשער ששה ועשרים שהוא ז' פעמים ה' דאלהים דיודי"ן בג' ציורין כזה: **ההה** כנ"ל והויה הרי ש"ך (כוונתו אלהים במילוי ה' כזה: די, דו, ווו) וסוד אכילה שלו הוא ועיש על בניה תנחם והוא סוד הארת שליה דבינה.

שער כ"ז ומכאן אני מכוין לעלות, לשער השבעה ועשרים שהוא ז' פעמים ה' דאלהים דאלפי"ן בג' ציורין **ההה** (כנ"ל בדומה לדיודי"ן ורק שצירופו אחר) והויה כ"ו כנ"ל הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הידעת חוקות שמים והוא סוד הארת גולגלתא דז"א.

שער כ"ח ומכאן אני מכוין לעלות לשער שמונה ועשרים שהוא ז' פעמים ה' דאלהים דההי"ן בשלשה ציורין **ההה** והויה כנ"ל הרי ש"ך וסוד אכילה שלו התרים לעב קולך והוא סוד כללות קליפה דקיקה דקדושה.

שער כ"ט ומכאן אני מכוין לעלות לשער תשעה ועשרים שהוא סוד ה' שניה דלאה דההי"ן ז' פעמים בג' ציורין כדלעיל והויה כ"ו כנז' לעיל הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא התשלח ברקים וילכו והוא סוד ייחוד ימינא ושמאלא בעתיקא עלאה.

שער ל' ומכאן אני מכוין לעלות לשער שלושים שהוא מ"ה כזה: **יוד הא ואו הא** ועשר אותיותיו הרי נ"ה ושני פעמים ק"ל ריבוע מ"ה הנז' כזה: **יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא** הרי ק"ל, שני פעמים ק"ל הרי ר"פ ונ"ה הנז' וה' הרי ש"ך, וסוד אכילה שלו הוא מי שת בטוחות חכמה והוא סוד הארת כליות חכמה "ביה".

שער ל"א ומכאן אני מכוין לעלות לשער אחד ושלושים והוא שבעה פעמים מ"ב דמ"ה כזה: **יהוה, יוד הא ואו הא, יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף,** והויה הרי ש"ך, וסוד אכילה שלנו הוא או מי נתן לשכוי בינה והוא סוד גבורות דבינה.

שער ל"ב ומכאן אני מכוין לעלות לשער שנים ושלושים והוא ג' פעמים ב"ן דקוים כזה **יוד הו הה ג' פעמים הם שי"ב** (כוונתו שאם ניקח כל אות ה' ונחלקה לג' קוים שכל קו הוא בגימ' ו' שש יצא לנו 104 בגימ' של ב"ן הנז' וכפול שלוש הוא שי"ב) וג' כוללים וה' הרי ש"ך וכו'.

שער ל"ג ומכאן אני מכוין לעלות לשער שלושה ושלושים שהוא ז' פעמים ה' אחרונה בשלושה ציורים "די" "די" "די" (ה' ה' ה') והויה הרי ש"ך וכו'.

שער ל"ד ומכאן אני מכוין לעלות לשער הארבעה ושלושים שהוא ז' פעמים ה' אחרונה בשלושה ציורין והויה הרי ש"ך וסוד האכילה שלו הוא התצוד ללביא

טרף והוא סוד הארת הוורידין הדופקים דאבא.

שער ל"ה ומכאן אני מכויך לעלות לשער החמשה ושלשים שהוא כ"א פעמים י"ה, וה' הרי ש"ך וכו'.

שער ל"ו ומכאן אני וכו' שהוא יו"ד פעמים ה"ה, יו"ד פעמים ה"א הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא מי יכין לעורב והוא סוד הארת עמר נקי.

שער ל"ז וכו' שהוא יו"ד פעמים ה"י, וי"ה ו"ה הרי ש"ך וכו'.

שער ל"ח וכו' שהוא סוד אל"ף בינה בציור יו"ד כפול ששה עשר פעמים הרי ש"ך וסוד אכילה שלו הוא וכו'.

שער ל"ט וכו' ג' פעמים ד' אלפי"ן דבינה יוי, יוי, יוי, יוי, שעולים שי"ב ושלשה כוללים ו"ה הרי ש"ך וכו'.

שער מ' וכו' שהוא "אדני" ס"ה, וב' פעמים קכ"ו ריבוע "אדני" כזה א, אד, אדנ, אדני הרי שי"ז, וג' כוללים הרי ש"ך וכו'.

שער מ"א וכו' שהוא ז' פעמים אהיה בריבוע כזה א, אה, אהיה שהם ש"ח וז' כוללים וה' הרי ש"ך וכו'.

שער מ"ב וכו' הוא ששה פעמים "אל אהיה" ושמונה כוללים הם ש"ך (כוונתו ששה אותיותיהם וכללות הב' שמות).

שער מ"ג וכו' שהוא ג' פעמים אלהים שכל אות ציורה יו"ד בגימ' ק' שלשה פעמים הרי ש' והדל"ת של צורת המ"ם משמשת לצורת הדלת של היו"ד וט"ו אותיות הם שט"ו וה' הרי ש"ך וכו'.

שער מ"ד ומכאן אני מכויך וכו' שהוא כ"א פעמים אלהים בצורת ט"ו אותיות כנז' בשער מ"ג שהוא ציור יודי"ן הרי שט"ו וה' הרי ש"ך וכו'.

שער מ"ה וכו' שהוא ד' פעמים אלהים שכל אות בציור י"ה "אלהידוהי" ד' פעמים הרי ש' ואותיות ד' אלהים פשוט הרי ש"ך וכו'.

שער מ"ו וכו' שהוא כ"א פעמים אותיות אלהים הנז"ל בציור י"ה, כ"א פעמים ט"ו בגימ' שט"ו וה' הרי ש"ך וכו'.

שער מ"ז וכו' שהוא ד' אלהים בכל אחד י"ג ווי"ן אלהים וד' כוללים הרי ש"ך וסוד אכילה וכו'.

שער מ"ח שהוא שני אלהים כנז' לעיל בשער מ"ז וכולו נחלק לשנים וכו'.

שער מ"ט שהוא שבעה פעמים מ"ב דע"ב כזה יהוה, יוד הי ויו הי, יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד, והויה הרי ש"ך וכו'.

שער נ' וכו' שהוא י"ב הויות וד' אותיות הויה וה' הרי ש"ך וכו' והרי לפניך כל הנ' שערים של הבינה וחלקיהם וכל זה לא שהיינו צריכים לביאור הכוונה אלא לתוספת ידיעות בענין הש"ך דבינה הנז' ואכמ"ל עוד.

ביאור כוונת האהיה שאחר מיתוק הש"ך דינים דבינה, וצריך לכוין באות בכל יום.

אחר כוונת מיתוק בחלקי הש"ך דינים הנז' לעיל בבינה שבנ' שעריה צריך לכוין לתקן אות א' משם "אהיה" עד מ' יום ואח"כ בכל יום את כל השם עצמו ד"אהיה" עד יום מ"ט יכוין בתשע אהיה שלמים בנוסף לנז' שכוין בכל אות ואות לפנייהם וזה שכתב בסדר הכוונה בסידור בכל לילה יכוין לתקן אות אחת דשמות הנז' השייכת לאותו לילה כפי המסומן ובתשעת הלילות האחרונים יכוין לתקן בכל לילה שם אחד הן בשמות "אהיה" והן בשמות מ"ה וב"ן עכ"ל בסידור.

ומקור כוונת האהיה הנז' נתבאר בש' הכוונות בדף פ"ה ע"ד והוא דרוש י"א וז"ל גם תכוין כל אות א' שבשם אהיה הראשון שבעשרה אהיה הנקראים דמים וכו' ע"כ.

ובענין אהיה אלו הנמשכים בימי העומר כתב בשערי רחמים ח"ב סימן רע"ט בשם השד"ה כי בגלות מצרים היתה שליטתם בעשרה לבושין דחו"ג שהם עשרה ריבועי אהיה, א, אה, אהי, אהיה שהם עשרה דמים, וכשנכנסים בז"א יהיו אז עשרה אהיה פשוטים, ועתה בליל ב' של פסח אחר שנסתלקו המוחין ממנו וחזר לבחינת תלת כלילן בתלת אז חזרו עתה לינק מעט מהלבושים דחו"ג, ואלו הם עשרה "אהיה" ועם עשרה שמות הכוללים כמספר חמשים יום, וכל לילה אנו ממשיכים אות אחת מאותם עשרה אהיה בתוך הז"א ומתקנים אותה האות שלא יינקו ממנה, מיכיון שכל זמן שלא נכנסו בתוך הז"א אז יכולים לינק ממנה מעט, ועל ידי המשכת המוחין והחסדים דאותו לילה אז מכוונים להמשיך אות א' הנזכרת בתוך הז"א ואז מתבטלת יניקתם ממנה וכן על דרך זה הוא בכל לילה עד מ"ט ימים של העומר עכ"ל.

וכתב בפתח עינים דף פ"ח ע"א אות ה' יכוין באות א' דשם אהיה ראשון בליל א' ואות ה' בליל שני וכו' ונתבאר עניינו בפע"ח פ"ה דעומר וכן עניין יו"ד דמ"ה ויו"ד דב"ן כנז' לקמן וכתב בפע"ח הנז' שהנה החסדים הנכנסים בז"א הם שמות מ"ה והגבורות הנכנסים בנוק' הם שמות ב"ן וכו' וגם יכוין לאות א' מן אלף דשם אהיה אות א' בכל לילה (וכתב בפ"ו שם בלשון הזה גם תכוין אל אות ראשונה דשם אהיה ראשון מאותן י' שמות דאהיה שהם סוד י' דמים עכ"ל) יעו"ש ונלע"ד דשם העשירי נמשך בשבועות והוא בא ממילא ולא מצינו בו רמז איה מקומו.

וענין ניקוד אהיה אלו נתבאר בפע"ח פ"ה שאות א' בקמץ, ואות ה' בצירי, ואות י' בחולם, ואות ה' אחרונה בשווא, אך הרש"ש ז"ל סידר גם אות ה' אחרונה בצירי

וכ"כ בהקדמת הסידור ד"ל בח"י בשמ"ש שהוא בניקוד מוצא אותיות השם, ולפי זה גם אות ה' אחרונה היא בצירי וכו' וביאור ענין מוצא נתבאר בע"ח ש' השמות פ"א.

**ביאור כוונות מ"ה וב"ן שאחר כוונת האהיה שבכל לילה יש לכוין אות א'
מהם.**

אחר כוונת אהיה הנז' לעיל יכוין בשמות מ"ה וב"ן במילוי אותיותיהם לאות א' בכל לילה ממ"ט ימי העומר על דרך הנז"ל בשמות "אהיה" וע"ש, וכתב בסידור כוונתם שעד יום מ' יכוין באות א' דמילוי מ"ה וב"ן ואח"כ בט' ימים אחרים יכוין בשם מ"ה וב"ן כולו בכל יום, ואפשר ששם החמישים דמ"ה וב"ן נכנס ביום שבועות וכנז' ממש"כ בפתח עינים דף פ"ח ע"א אות ה' כנז' בשם אהיה שלא נמצא לו רמז ביום החמישים היכן הוא השם העשירי.

והנה ענין זה דמ"ה וב"ן נתבאר בפע"ח פ"ה דעומר וז"ל והנה החסדים הנכנסים בז"א הם שמות מ"ה, והגבורות הנכנסים בנוקבא הם שמות ב"ן, והנה מ' אותיות יש במילוי של י' שמות מ"ה עד מ' ימים (ואח"כ) וי' שמות מ"ה עצמן (בי' ימים הבאים שעד יום החמישים) משלימין לנ' יום, וניקוד (אותיות) הזכרים בחולם (והם אותיות י', ו', א') ואות א' מכללם בציור י' ו' י', (ואותיות) הנקבות בסגול (והם אותיות ד', ה'), ובהויה דב"ן דגבורות (אותיות) הזכרים בחולם, והנקבות בסגול חוץ מאות ד' שבה שהוא בשבא והם מ' יום, וט' אותיות משלימים למ"ט ימים (מש"כ וט' אותיות דשם ב"ן אחד מלא משלימים למ"ט ימים, הרש"ש ז"ל לא סידר כן בסידור אלא כמו שבמ"ה הם שמות מ"ה מלאים המשלימים בט' ימים אחרונים כן הוא בהויה דב"ן על דרך זה שיכוין ט' שמות ב"ן מלאים שלמים כל לילה בהויה אחת דב"ן שלימה, ומקור דבריו ממשנת חסידים פ"ה אות א' וודאי שראה הרש"ש ז"ל גם כן מהכתבים של מוהרצ"ו ז"ל שהיו בידו ולא מכתבי שאר חברים שהרי המשנת חסידים והחמדת ימים כתבו דבריהם בכוונות מכתבי מוהרצ"ו שהיו בידם ולא המציאו כוונות מליבם בדברי האריז"ל וכן הוא בדברי הרש"ש ז"ל שהיו לו כתבים שלא מצויים היום בידינו מדברי מוהרצ"ו ז"ל).

ביאור כוונת מ"ב דמ"ה, ומ"ב דב"ן, וליל ז' שלהם וכן בכל שבוע.

אחר כוונת האהיה ומ"ה וב"ן הנז"ל יכוין בכל לילה לתקן אות א' מפשוט, ומלא, ומלא דמלא דמ"ה, וכן דפשוט, ומלא, ומלא דמלא דב"ן, ובליל שביעי דכל שבוע יכוין בכל השש אותיות הקודמות (כוונתו למשל בשבוע א' שניקה שש אותיות ממ"ב דמ"ה וכן דב"ן שהם כל שם הויה שהוא ד' אותיות ועוד ב' אותיות משם מ"ה שהם י"ו, וכן משם ב"ן ממילויים מאות יו"ד ראשונה, ובשבוע הב' מו' אותיות שאחר כך וכן הלאה על זה הדרך).

ודע שמקור כוונה זו היא בפע"ח פ"ה דעומר מהמשך מש"כ לעיל בכוונות שלפניה וכתב שבכל לילה יכוין לאות אחת דמ"ב דמ"ה, ואות אחת דמ"ב דב"ן, נפש (ב"ן) רוח (מ"ה) דשם אב"ג ית"ץ והם נקרא סיוע לרבות במלכות י' הויות וכו' (יוצא לנו שכוונה זו הוא בחינת נ"ר לשם אבגית"ץ וכו' שנכוין בו אח"כ, מש"כ "סיוע לרבות במלכות" היינו תוספת קדושה שהם נפש הב"ן ורוח המ"ה לשם אבגית"ץ שנכוין בו אח"כ).

וענין כוונה זו בסוף כל ז' ימים לכוין בשש אותיות שוב אין זה בנמצא בפע"ח וכתב הר' בניהו שמואלי בסידורו שנראה שלמדה הרש"ש מכוונת אנא בכח וכו' הנז' אחריה שכתב שם שיכוין בכל לילה באות א' מהשמות של אנא בכח, ובליל ז' יכוין שנית לכל מה שכיון בששת הלילות, וכן הוא כאן אצלנו במ"ב דמ"ה ומ"ב דב"ן שהם הנ"ר של אנא בכח וכו' (וה' דבליצקי ז"ל בח"ז דף קכ"ג כתב שכוונה זו ממשנת חסידים פ"ז או"ג).

ובענין הניקוד במ"ה וב"ן הנז' לא נמצא מפורש בפע"ח וכתב הח"י בשמש דף ל' ע"ב שניקודם כמו שנכתב לעיל במ"ה וב"ן במילוי שאותיות הזכרים הם בניקוד חולם ואותיות הנקבות בניקוד צירי חוץ מאות דל"ת דשם ב"ן שהיא בשווא, וכן על דרך זה בסוף השבוע יחזור ויכוין בנקודות על דרך שכיון בששת הימים.

ועיין עוד בשערי רחמים ח"ב סימן רע"ט בענין הששה אותיות שבליל ז' דכל שבוע והם נמשכים מט' ספירות תחתונות דכתר ע"כ, ושורש הדברים כתבם בנה"ש בדף ל"ז ע"א ד"ה והנה והענין בקיצור כפי שנתבאר בע"ה ש' אריך פי"ג וש' המצוות דף נ"ו ע"א דאלו המ"ב אתון דפשוט, ומלא, ומלא דמלא בצירוף ז' שמות דאנא בכח וכו' שהם אבגית"ץ (שגם הם כולם מ"ב אתון) הם ביחד מ"ט שערים, והכתר בעצמו הוא שער החמישים וכולל גם כן כולם שנית ע"כ.

ולכן אנו ממשיכים בתשלום כל שבוע שנית מהכתרים ומיכוין שההמשכה במשך

השבוע היתה מט' ספירות התחתונים לכן גם ההמשכה של סוף השבוע היא מט' ספירות התחתונים של הכתר וכמו שכתב בשערי רחמים הנ"ל (ועיין בדברי הר' דבליצקי זלה"ה שם בעמוד קכ"ג).

עוד כתב שהנה כל סדר האמור הוא במ"ב דמ"ה אך המ"ב דב"ן הנה יש במילואו רק ט' אותיות, ובמילוי מילואו יש רק עשרים אותיות, ואם כן נצרף הפשוט שהוא ד' אותיות עם המלא שבו ט' אותיות, ועם המלא דמלא שבו כ' אותיות, ויעלו כולם בסך ל"ג אותיות, ונמצא כי עדיין חסרים ט' אותיות לתשלום מספר מ"ב, ולכן משלימים אותם על ידי ט' ווי"ן שיש בפשוט ובמלא דמלא של שם ב"ן, ודהיינו שמכוונים בט' ימים אחרונים כל לילה באות ו' אחת וכמו שכתב בפע"ח שם וכ"ה במשנת חסידים פ"ז אות א', וגם כתב שמכוונים בכל סוף שבוע בכל מה שכיוונו בששת ימי השבוע, וכן בסוף שבוע ז' מכוונים בכל הווי"ן של השבוע וכמסודר בסידור, והט' ווי"ן הם בסדר זה ב' ווי"ן במילוי הויה, דהיינו ו' אחת דמילוי אות היו"ד, וו' שני דמילוי אות הו"ו, וכל הז' ווי"ן שבמילוי המילוי ואין מצטרפין בחשבון את הו"ו השורשית דהויה דהפשוט והמלא, כמו שכתב בפע"ח שם שהם כנגד ט' תיקוני דיקנא דז"א המשפיעים ממ"ה לב"ן.

ביאור כוונת אנא בכח וכו' בעומר.

כתב בסידור אחר כוונת מ"ה וב"ן הנז"ל (שהם היו נ"ר דשם אנא בכח וכו' הנקרא סיוע לרבות במלכות י' הויות וזה לשון פ"ח פ"ה) יכוין באות אחת של "אנא בכח" בניקוד אז ישיר משה ובני ישראל וכו', ובליל שביעי של כל שבוע יכוין בכל השם כולו בניקוד בראשית ברא וכו' והארץ והארץ היתה תוהו וב (עד ב' של ובהו) עכ"ל.

ענין כוונה זו של אנא בכח וכו' נתבאר בש' הכו' בסוף דרוש י"א וכן בפ"ח פ"ה דעומר וז"ל גם יכוין כוונה אחרת והיא בשם בן מ"ב הרמוז בר"ת תפילת אנא בכח גדולת וכו' והוא אבגית"ץ וחבריו שהם ז' שמות ובכל שם ו' אותיות, בשבוע הא' תכוין לשם הא' שהוא אבגית"ץ ותחלקהו בז' ימי השבוע ההיא באופן זה שאות א' בליל א', ואות ב' בליל ב', ואות ג' בליל ג', ואות ד' בליל ד', ואות ת' בליל ה', ואות צ' בליל ו', וכל אותם הו' אותיות יכוונם ביום ז', וכן על זה הדרך בכל שבוע בשם של חלקו עכ"ל מש' הכו' ועכשיו נעתיק השלמתו מפ"ח פ"ה וזה לשונו שם בענין כוונת הניקוד של הימים שכתב ובשם מ"ב (דאנא בכח וכו') בניקוד "אז ישיר וכו'" עד (אות) א' של "לאמר", ויכוין בכוונת השמות שבסוד השבוע בניקוד בראשית עד (אות) ב' ד"ובהו", וכל אות שאין בו ניקוד יכוין בשב"א, ובלבד שתהיה אות הזאת שאין לו ניקוד נגזרת אחר הניקוד הקודם כגון נסתר שבמילת "אז ישיר" וכן "משה" (כוונתו אות שאין להניקוד קורא אותה נסתר כגון ז' של דאז ישיר, ואות ר' דישיר וכן אות ה' דמשה ומובן) אבל המושכות לניקוד הבא אחריה כגון ר' ד"ויאמרו" ניקוד השורו"ק משמש לשניהן כזה: **אָז יְשִׁיר מִשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר (עַד כֹּאן בְּאוֹת א' שֶׁל לֹאמֵר), בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תוֹהוּ וּבָ (עַד כֹּאן בְּמִילַת ב' שֶׁל וּבְהוּ).**

ובכל לילה יכוין לאות אחת דמ"ב דמ"ה ואות אחת דמ"ב דב"ן נפש רוח דשם אבגית"ץ והם נקרא סיוע לרבות במלכות י' הויות וכו' (וזה כוונה שעברה הנז"ל) וכו'.

ואח"כ יכוין דרך פרט שבוע א' וכו' וכן בשבוע הב' וכו' וכיוצא בהן אלו הז' שבתות וכן יחשוב בשם מ"ב דשבוע א' אל אבגית"ץ וכיוצא (וכאן מלמדנו שכמו שמשפיע בסדר ספירת העומר מחסדים אל גבורות דנוק' בכללות כל שבוע כן בשם אבגית"ץ יחשוב כללות כל שבוע בשם שלו שבשבוע א' כללות אבגית"ץ ובשבוע ב' קרעשט"ן וכיוצא בזה בכולם) עכ"ל מפ"ח הנז'.

ובענין סדר הניקוד דאז ישיר וכו' זה הניקוד בששת ימי השבוע אבל הניקוד של

ליל ז' סוף כל שבוע הוא הניקוד הנז"ל שיש מתיבת בראשית עד תיבת תוהו ועוד
אותיות ו' ב' של תיבת ובהו וכן כאן הסדר בניקוד הוא לפי הכללים הנז"ל.

ביאור למנצח בנגינות וכו' במ"ט ימי העומר, ואח"כ יאמר הרחמן יתזיר לנו וכו'.

אחר כוונת אנא בכח וכו' הנז' לעיל יאמר למנצח וכו' בכל לילה ויכוין בכל לילה במילה א' מהמזמור והמילה הא' היא אלהים ושניה יחננו וכו', וגם בקנה האמצעי ישנם מ"ט אותיות והוא ישמחו וירננו וכו' ויכוין בכל יום באות א' ממנו.

מקור הכוונות הנז' כתבם בש' הכו' סוף דרוש י"א דעומר וז"ל גם ראיתי למורי ז"ל מקפיד וזהיר מאוד לומר אחר ספירת העומר מזמור אלהים יחננו וכו' כולו מעומד ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים בתיבה א' ממ"ט תיבות שיש במזמור הזה, וגם יכוין באות א' ממ"ט אותיות שיש בפסוק ישמחו וירננו וכו' וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק ישמחו כו' כדי שלא תטעה בהם תיבת לאמים חסר ו', תשפוט מלא ו' עכ"ל בש' הכו', וכן כתבו בפע"ח סוף פ"ו.

וכתב ברמ"ז בענין העומר בביאורו להקדמת הזוהר ע"מ קמ"ו שבספירת העומר מש"כ שיכוין להשפיע משבע שבתות שהם מ"ט יומין דכורין אל מ"ט יומין דנוקבין שמזה נראה לי שלכן יש מ"ט תיבות במזמור, ומ"ט אותיות בפסוק האמצעי והם כנגד ז' שבועות שהם זכרים וז' שבתות שהן נקבות וכתב על זה בביאורו לזוהר הקדוש בפסוק יום ליום יביע אומר, יומא קדישא וכו', איתא בסה"כ בסודות העומר שצריך לכוין בכל יום ויום להשפיע מיום אחד ממ"ט יומין דוכרין, אל יום אחד ממ"ט יומין נוקבין ומבואר הוא שר"ל בחינת חסד אחד מהזכר על בחינת גבורה שבנוק'.

ונלע"ד שלכן אנו מכוונים במ"ט תיבות שבכל המזמור של תהלים (ס"ז) אלהים יחננו, ובמ"ט אותיות שבפסוק האמצעי של ישמחו וירננו, שהתיבות כנגד יומין דוכרין שהם שלמים בסוד חו"ג, והאותיות הם בסוד יומין נוקבין ולכן הוא באמצע המזמור והוא הפסוק הרביעי בסוד המלכות ששם שורשה, והנה אמרנו שבלי לילה שבועות נמשך הכתר לזו"ן שידוע שבו מושרש שורש כל המ"ט חסדים וגבורות והוא כולל אותם ומאיר בהם, ולכן כל התורה שלומדים באותה לילה יומא גרים להזכירה ולהשרישה במקור כל החסדים, וגדול כוחה להשפיע אור בכל הז' שבועות שהם מ"ט יומין, וכל הז' שבתות שהם מ"ט יומין דנוק', אלא שהנוקבין נזכרו בשם לילה בכאן כמשפט, וזהו ענין אומרו יומא קדישא מאינון יומין עילאין, נ"ל שרומז לשפע הנשפע מן הכתר שהוא שער הנ' לכל אחד מהמ"ט וידוע שכתר דז"א נעשה מאותו החסד המתעלה למעלה, ואז יורד שם הארה מאו"א וא"א ולכן נקרא יומא קדישא שהוא קדוש יותר מכל הבחינות של החסדים שנתעלו לחב"ד הנקראים יומין עילאין דמלכא ואלו הם העיקר שהם הראש ששם החכמה וממילא השפע נשפע בכל יתר הימים התחתונים.

ועניין סגולת מזמור זה ותוקף גבורתו עיין בספרי "זהב שבא" בעמודים 213-217 כל עניין סגולותיו ורמזיו בעניינים שונים וע"ש ותבין.

ואחר שאמר כל הספירה וכו' עד למנצח וכו' יאמר מש"כ בדרוש י"א בש' הכו' שסוד ברכה של על ספירת העומר הוא בבחינת דיבור והבל היוצא מהפה והוא בחינת אור מקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבית המקדש היה קיים ע"י קרבן העומר, והנה עתה שנחרב בעוונותינו הרבים אין בנו כח להמשיכו ולכן אומרים אחר ברכת העומר שהוא בחינת אור המקיף "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו" וע"י כך נתקן איזה תיקון בבחינת אור הפנימי וכו' (ועיין לעיל מש"כ בענין הספירה ועומר שיעורים שהיה קרב שמתקן בבחינת הפנימי דחיצוניות וע"ש הכל ותבין).

ודע שאעפ"י שלא ביאר לנו מהרח"ו ז"ל הרבה בענין למנצח הנז' וכבר כתבנו ב"זהב שבא" שנז' ביאורו ורמזיו מהר' פנצירי ז"ל תלמיד מהרח"ו בדמשק, על כל פנים קצת מרמזיו כתבם בש' הכוונות בדרוש ג' דתפילת השחר בביאור המגיפה וכתבתי כבר דבריו בספרי "זהב סגור" בדף 310 וז"ל גם תאמר בכל יום אחר תפילת ערבית ומנחה ושחרית אחר העמידה קודם אלהי נצור מזמור ס"ז והוא מזמור למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו וכו' ויכוין שיש בו ז' פסוקים ומ"ט תיבות, וכוונתם נרמזה בכוונת העומר (הנז' כאן) ועוד יכוין כי ר"ת ג' פסוקים הראשונים הם "אלי" ור"ת וס"ת פסוק האמצעי הם י"ה, ור"ת ג' פסוקים אחרונים הם "יאני" כמניין שם אהיה, וס"ת ג' פסוקים הראשונים הם "הכב" כמנין שם אדני, וס"ת ג' פסוקים האחרונים הם "מויץ" כמנין "קול", הרי נתבאר כי שבעה פסוקים הנזכרים הם "אלייאני" העולה כמנין ע"ב, וסופי תיבות כל ה-ו' פסוקים זולת פסוק האמצעי הם "קול", "אדני", ור"ת וס"ת פסוק האמצעי הוא "יה" נמצא קול, יה, אדני, ע"ב, גם תכוין כי כל מספר אותיות המזמור הזה שהם רי"ו אותיות שבשם ע"ב הנז' (א"ש והרי הם רט"ו, ואפשר שעם הכולל יעלו רי"ו) עכ"ל.

ובסוף דברינו שם בזהב שבא כתבנו שבזה המזמור רמוזים תענוגים גדולים וסגולות רבות ואמרו בעלי הקבלה שהקב"ה הראה לדוד כמראה אשר הראית בהר עשה המנורה והרואה אותו מצוייר בצורת המנורה בכל יום, חן וחסד ימצא בעיני אלהים ואדם, ואם יצוייר בבית הכנסת בארץ הקדושה יגן בעד גזרות קשות לאותו הקהל, והאומרו בכל יום קודם הנץ החמה לא יקרה לו מקרה רע בעולם הזה, וחשוב לפני הקב"ה כאילו הדליק את המנורה בבית המקדש, ומובטח לו שהוא בן בעולם הבא, והאומרו אחר ברכת כהנים כל ז' שבועות של ימי העומר לא יקרה לו נזק כל השנה ויצליח במעשיו, ובו רמוזים ז' עניינים ואלו הם אורה, ישועה, הודאה, שמחה, רננה, ברכה, שכל אלו עתידים לישראל, וגם טוב לאומרו

ז' פעמים כשאדם יוצא לדרך וקרא כי עמך מקור חיים (תהלים ל"ו, י') כתוב עליו תיבת חיים לפי שהוא ארץ החיים, ועוד דע שהמזמור הזה היה נושא דוד המלך עליו השלום חקוק במגן שלו בטס של זהב עשוי כצורת המנורה, וכשהיה יוצא למלחמה היה מכויץ בסודו ומנצח את אויביו וכו' (ועיין שם עוד הרבה מענין סגולותיו ונפלאותיו).

ענין הגילוח במ"ט ימי העומר, וענין העליה בל"ג בעומר לרשב"י ז"ל.

ענין הגילוח שבימים אלה כתבם בש' הכוונות בדרוש י"ב, ועיין לעיל מש"כ בשם הרש"ש מנה"ש בענין המכוון בימים אלו, על כל פנים כתב בש' הכו' שבימים אלו לא היה מגלח מורי ז"ל ראשו אלא בערב פסח ובערב חג השבועות, ולא היה מגלח לא ביום ר"ח אייר ולא ביום ל"ג לעומר בשום אופן, ובפע"ח בפ"ז אמר שהטעם שאין לגלח בימים אלו כי כבר ידעת כי יש תיקון אחד בגולגלתא והוא נקרא עמר נקי ויש תיקון ב' הנקרא טלא דבדולחא (א"מ כי בימים אלו מתעוררין אז גולגלתא דא"א עמר נקי שהם נ"ה דרדל"א שהם שיערות אריך אנפין).

והנה ז"ס פ' והעומר עשירית האיפה כי עומר גימ' ש"י עלמין, ומלא העומר מן אז מ"ן מן עומר גימ' ת' עלמין דירתין צדיקייא ארבע מאות שקל כסף, וכן ב' פעמים "עומר" בגימ' "כתר" שהוא גלגולת, והעמר נקי שהם השיערות הם בכתר, והנה העומר עשירית האיפה הוא סוד אותיות פאה שהוא המלכות הנקרא אלהים והיא מידה עשירית האיפה והנה ר"ע היה דורש סוד קוין אלו בסוד דורש כתרי אותיות ולכן לפי שמתו תלמידיו אסור להסתפר בימים האלו עכ"ל.

וכתב בנה"ש דף נ"ט והחדש כ"ה סע"ד (ל"ג ע"א) שבענין הגילוח בימי העומר צריך ליזהר לשמור מאוד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום מ"ט וכמנהג הארי ז"ל ולא כמש"כ קצת מקובלים אחרים לגלח במ"ח כי ענין המוחין של עומר בפני עצמם וענין השיערות בפני עצמם ואינם דומים זה לזה, ובחינת יום דמ"ט דשערות לא נמשכה עד יום מ"ט, ונסתפקתי ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח ביום מ"ח ולא אפשריטא לי ולולי שהכריחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח גם לא התרתי לחתן לגלח קודם שבועות בכמה ימים עכ"ל (וזה מטעם פע"ח הנז' שמתעוררין בימים אלו מצד שיערות א"א כנז').

וענין ל"ג בעומר שאסור בהספד ובתענית ובנפילת אפיים דע כי הנה מ"ט ימי העומר הם ימי הדין כנ"ל שהם סוד הש"ך דינים המתמתקים בימים אלו בענין העומר (ועיין לעיל בכוונת הספירה ענין הש"ך היטב) והטעם הוא לפי שעדיין ז"א הוא בכל מ"ט ימים אלו בבחינת קטנות עד חג השבועות.

ובזה יתבאר טעם ענין מיתת כ"ד אלף תלמידי ר"ע בימים האלו, והטעם למה פסקו למות בל"ג לעומר דע כי ר"ע ע"ה שורש נשמתו היתה מן הה' גבורות בהיותם בשורשם למעלה בדעת דז"א, ולא בבחינת התפשטותם למטה לגופא.

והנה הוא בסוד הדעת בין בסוד הגדלות בין בזמן הקטנות כמש"ל בענין מרע"ה

שנאמר בו וינס משה מפניו וע"ש בענין קריעת ים סוף (ועיין שכתבתי עניינו בספרי זהב שחוט בסופו) והנה נודע כי הדעת דקטנות גם הוא כלול מחסד וגבורה וב' עטרין אלו הם שם אלהים דמילוי אלפי"ן אלא שהאלהים דחסד האל"ף דמילוי הה"א שבו הוא בציור יו"י, ושל הגבורה בציור יו"ד כנ"ל בדרוש א' בענין ב' כוסות דליל פסח הג' והד' וע"ש (דרוש ו' דפסח).

ולכן נקרא עקיבא כי ג' אותיות עקב הם בגימ' ב' שמות "אלהים" דחסד וגבורה, וב' אותיות י"א מן עקיבא הוא בחינת שני ציורי האלפי"ן הנז' לעיל כי של החסד האלף בציור יו"י, ושל הגבורה הוא האלף בציור יו"ד דעקיבא במילואה, ונמצא כי ב' אותיות י"א של עקיבא הם ב' ציורי אלפי"ן של ב' אלהים הרמוזים בג' אותיות עק"ב מן עקיבא, והנה רבי עקיבא הוא אב ורבי לכל הנשמות הנמשכות מאלו הגבורות המתפשטים בגופא דז"א לפי שהוא כללות הדעת העליון למעלה בשרשו ובמקומו.

אבל תלמידיו הם בחינת הגבורות המתפשטות ממנו ומתפשטים בגופא דז"א, ולפי שהקטנות קודם אל הגדלות לכן הקדימו בתחילה אותם הכ"ד אלף תלמידים שהיו לו בבחורות מגבת ועד אנטיפרס כמ"ש.

וטעם שמתו כי לא קיימו את התורה הבא מן י"ש וזהו להנחיל אוהבי יש וכו' והוא המספר והכוח של השערות הנרמזים ביי"ש שהוא בגימ' "עמר" וכתב בפע"ח פ"ז שסודו הוא שר"ע היה דורש בסוד הקוצין האלו בסוד דורש בכתרי אותיות ולכן לפי שמתו תלמידיו אסור להסתפר בימים אלו "עמר" בגימ' "שי" עולמות יש מאין, והוא "יש" מ"יששכר" חמר גרם שבא ר"ע, וז"ס אנשכנו כחמור, והיה דורש תלי תלין של הלכות על כל קוץ וקוץ מא"א, קווצותיו תלתלים הנרמזין בשיערות היוצאין מן האין (שהוא א"א) שערי תורה, ולכן מתו כ"ד אלף כי לא קיימו את התורה הבא מן ה- "יש", וזהו להנחיל אוהבי יש המיוחדים, ולכן אלו שהפרידו מתו בימי העומר דוקא שהם מקור ה- "יש" לכן המספר וכחות השיערות הנרמזין ב"יש" שהוא "עמר", והעומר לגלגלת מבחינת השיערות הנז' העליונים לכן נרמזו בתורה בגורן שיעורים וזהו תחילת קציר שיעורים (וזה שמתו בקטנותם צעירים).

וטעם היות מספרם כ"ד אלף לפי שהדעת של הקטנות הוא שם אלהים כנז' והוא מצטרף לק"ך צירופים כנודע כי כל תיבה בת ה' אותיות בונה ק"ך בתים, ונמצא כי יש בהם כ"ד צירופים מתחיל באות אל"ף, וכ"ד מתחילים באות למ"ד וכו' ואלו הכ"ד אלף תלמידים כולם היו מבחינת כ"ד צירופים הא' של אלהים הא' שבעטרא דגבורה המתפשטת בגופא דז"א וכולם מתחילים באות אלף כי אלף ואלף הכל אחד.

גם זולת זה נודע כי שם אלהים במילוי ההי"ן בריבועו עולה בגימ' אלף והרי ב' טעמים למה היה מספרם כ"ד אלף, ולסיבת היותם ממוחזין דקטנות לכן היו מבחינת הדינין הקשין והיו קנטרנין ושונאין זה את זה כמו משז"ל שלא היו נוהגין כבוד זה לזה וכאשר באו ימי העומר שבין פסח לעצרת שאז הוא זמן קטנות ז"א והם ימי הדין כנ"ל ואז הוא זמן יניקת החיצונים לכן פגעה בהם אז מידת הדין של הקטנות על שלא נהגו כבוד זה לזה ומתו בימים ההם בהיותם קטנים ולא הגיעו להגדיל ולהאריך ימים לסיבה הנזכרת.

ובבוא ל"ג לעומר אז (כבר) נתגלה קטנות ב' של אימא שהוא שם אכדט"ם אשר באימא והנה הוא חילוף שם "אלהים" אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים כנ"ל בדרוש א' דפסח וכבר הקשו בש' הכו' המפרשים שביום ל"ג לעומר נכנס קטנות א' דישסו"ת ולא קטנות ב' דאימא עילאה הנכנס כבר בליל ג' וכתב בשערי רחמים ח"ב שאלה ער"ב תירוץ עפ"י הרמ"פ בהגהה שאין ספק שהקטנות הב' ממתק את הקטנות הא' דישסו"ת שהוא בערכו דין וכו' לכן בל"ג לעומר שנכנס הקטנות הא' דגבורה שם אלהים דיודי"ן, מתגלה אז שם אכדט"ם ומאיר בו ומחליפו וממתקו עכ"ל, והשמן ששון שם באות ט' כתב שאין כאן קושיא אחר דקדוק בלשון רבינו שהרי לא אמר שאז נמשך ונתגלה [ע"י ספירת העומר] קטנות ב' אכדט"ם, אלא אז נתגלה הקטנות ב' למתק את הקטנות א' שהוא אלהים אשר שם היו שורש נשמתם של התלמידים, אבל המשכתו של הקטנות ב' ממש בגופא דז"א כבר היה מיום ג' של אותה השבוע, אבל לבטל המיתה לא היה רק ביום ה' יום ל"ג לעומר אחר שכבר נגמר להמשך המוחזין דקטנות א' בליל ה', ונגמרו כל המוחזין דאימא לגמרי אז נתגלה קטנות ב' שאם עדיין לא נמשך קטנות א' אז איך יבוא המיתוק ע"י קטנות ב' ודו"ק.

ועוד תירוץ כתב גם בשמן ששון וגם הובא בשערי רחמים ח"א שאלה רל"ז שכתב להביא מלשון השמש ז"ל בלוח הטעויות והתיקונים בש' הכוונות ישן שכתב שענין מה שפסקו מלמות בל"ג בעומר הוא כמו שידוע שד' שבועות הראשונים היו בחב"ד ושבוע הה' הוא בחסד שהוא בגופא (בחג"ת) וכו' ל"ג בעומר מה שאין כן בד' שבועות הראשונים שהיו בחב"ד שהוא רישא משום הכי כל זמן שהיו בחב"ד היה פועל בהם הדין יען שלא שייך שם בחב"ד חרטה, אבל בג' שבועות האחרונים שהם בחגת"ם שהם בגופא שם שייך חרטה ואינו פועל הדין.

ועיין מזה באדרא רבא אחר י"ג תיקוני דיקנא כתב המצחא וכו' שם אמר וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם רזא אוליפנה כל ההוא נצח כו' משום דקאי בדוכתא דנקרא אדם ויכול להתחרט עש"ב, וגם פטירת משה רבינו ע"ה היתה הגזרה מחב"ד שאמר לו אל תוסף דבר אלי עוד אלי דייקא כלומר בעתיק עכ"ל והבן הכל היטב.

ונמשיך מש' הכו' שכתב בהמשך דבריו שהנה ה' אותיות אכדט"ם הם סוד ה' גבורות דגדלות ועל זה אמר הכתוב בטחו בה' עדי עד כי הוא באימא עילאה והוא רחמים ולכן בו תלוי הבטחון, וכבר נת"ל כי נדרש בספר הזוהר בפרשת וארא על בינה עילאה שהוא שם אכדט"ם והוא רחמים (פסח סוף דרוש ב' וו').

והנה נתב"ל בדרוש הא' של פסח בענין של ד' כוסות (דרוש ו') כי שם אכדט"ם נתחלק לב' בחינות ג' אותיות אמצעיות והם **כד"ט** הם בגימ' **ג"ל** והם מתחלפים בג' אותיות **לה"י** דאלהים, וב' אותיות **א"ם** אינם מתחלפות, ונמצא כי נחלק לב' תיבות **א"ם**, **ג"ל** כי אותיות **ג"ל** כיון שהם מתחלפות נעשים רחמים כי אותיות **לה"י** שהם דין דאלהים נתחלפו ונעשו רחמים מה שאין כן בב' אותיות **א"ם**, וז"ש יעקב אבינו ע"ה **"עד הגל הזה"** לרמוז אל השם הנזכר שהוא בגימ' **ע"ד**, ואומנם האותיות המתחלפות בו הם בגימ' **ג"ל** והנה בהגלות נגלות השם הנז' ביום ל"ג לעומר שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים כנז' אז פסוק מלמות.

והנה אחר זמן הקטנות בא זמן הגדלות ואז מתבטלים דיני הקטנות ומתקיימים בחינות הגדלות ולכן סמך אחר כך ר"ע את חמשה תלמידיו הגדולים מבחינת ה' גבורות דגדלות שהם כנגד חמשה אותיות **אכדט"ם** שהם רחמים, ואלו נתקיימו בעולם והרביצו תורה ברבים והם רבי מאיר, ור' יהודה, ור' אלעזר בן שמוע, ור' שמעון, ור' נחמיה, ואומנם ר' עקיבא איננו כל בחינת ה' גבורות שבדעת רק בחינת גבורה הנקראת הוד האחרונה שבהם, אבל תלמידיו הם ה' גבורות **המתפשטות בגופא**, ולהיות כי הוא בחינה עליונה בגבורת ההוד **שבדעת עצמו** היה רבי לכלום, אעפ"י שהם כוללים כל ה' גבורות לפי שהם התחתונים המתפשטות בגוף, וכבר ביארנו כי ר"ע הוא גבורת ההוד שבדעת דקטנות וגם דגדלות, ודע כי אעפ"י שביארנו שה' החכמים האלו ר"מ וחבריו הם ה' גבורות האלו המתפשטות (בגופא) הנה זה הוא השורש של נשמתם בעת לידתם, ואחר שגדלו במעשיהם עלו והגדילו יותר כל א' כפי מציאותו ובחינתו (ועיין ש' הגלגולים הקדמה כ"ו שכתב שר' עקיבא הוא מחסד שבגבורות, ובע"ה ש"כ סוף פ"ט כתב כי ר"ע לבוש נשמתו מן ההוד דאבא מצד הגבורות שהוא צד שמאל כנז' כאן בש' הכו' והיא נראה הגירסה האמיתית) ודע שרבינו קיצר בלשונו וסמך על המעיין שם שכתב שאבא קודם החילוף כולל מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה, ואימא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, ואח"כ בעת הזיווג נתחלפו ונמצא באבא מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, מ"ה דמ"ה בנצח ומ"ה דב"ן בהוד ועל דרך זה באימא דמ"ה דב"ן בנצח, וב"ן דב"ן בהוד והשתא נמצא שמה שהיה בתחילה חסדים דאימא נעשו גבורות דאבא והם עומדים בהוד דאבא, וגבורות דאבא שהם ב"ן דמ"ה נעשו חסדים דאימא והם בנצח דאימא אחר החילוף.

ועוד תירוץ כתב בש' אנ"ך פ"ז כי קין ממ"ה דב"ן ותאומתו מב"ן דב"ן ושניהם

גבורות מב"ן וזהו שורש קין כי הוא יוצא משם ב"ן שתחילתו ס"ג גדול משם מ"ה יעו"ש והשתא זהו מש"כ כאן רבינו כי ר"ע לבוש נשמתו מן ההוד דאבא ר"ל מהגבורות אשר בהוד דאבא שהם חמשה גבורות ב"ן דמ"ה וזה לבוש נשמתו, אבל הנשמה עצמה היא מקין שהוא אימא ר"ל מבחינת חמשה חסדים דאימא קודם החילוף שהוא מ"ה דב"ן וזה בחינת קין כנ"ל וזה מש"כ אח"כ כי ר"ע נקרא חסדים וכו' אלא שאחר כך נתחלפו וניתנו באימא עכ"ל, ובש' הגלגולים הנז' כתב אח"כ ואל תתמה אם נשמת ר"ע הוא משורש קין שהוא באימא כנז' בדרושים אחרים ולבוש נשמתו יהיה מאבא וכו' ודע כי אין בזה קפיידא והטעם הוא כי כבר ביארנו במקום אחר איך החסדים דאימא הם מתלבשים ביסוד דאבא ושם נקראים גבורות דאבא, ועוד כי הנה הכל מתערבים בהיותם בתוך היסוד יעו"ש והכל עולה בקנה אחד.

וענין שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור"א בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע ואוכלים ושותים ושמחים שם, אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא וזה היה פעם הראשונה שבא ממצרים אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ, והר' יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הא' קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל שהוליך את בנו הקטן לשם עם כל אנשי ביתו ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה.

גם העיד הר' אברהם הלוי כי בשנה הנז' הלך גם הוא שם והיה נוהג לומר בכל יום בברכת "תשכון" נחם ה' אלהינו את אבלי ציון וכו' וגם בהיותו שם אמר נחם וכו' ואחר שגמר העמידה אמר לו מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתינו והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חודש ימים עד שמת לו בן אחד וקיבל עליו תנחומין, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה הנז', ובפרט כי רשב"י הוא מחמשה תלמידי הגדולים של ר"ע ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר כפי מה שביארנו לעיל ביום ל"ג לעומר, וכבר כתבנו לעיל שאין לגלח רק במ"ט ערב שבועות אלא אם כן חל מ"ט בשבת שאז יקדים למ"ח כמו שכתב בשמן ששון אות ח"י ועיין הגהת הר' שמואל ויטאל מש"כ, והרש"ש הכריח לעיל דבריו לקיים התגלחת במ"ט וכנז' היטב לעיל.

תשובת הרי"ח ז"ל בענין הגילוח בעומר מרב פעלים.

דע שבענין התגלחת בימי העומר כתבנו הכל מבואר היטב בכוונה שלפני זאת על כל פנים ראיתי תוספת ביאור מהרי"ח ז"ל בספרו רב פעלים ח"ד סימן ט"ו שנשאל כך מי שדרכו לנהוג כמנהג רבינו הארי ז"ל בענין הגילוח בעומר להמתין עד ערב שבועות, ונזדמן שהיה חתן ונכנס לחופה בליל ד' בסיון האם מותר לו לגלח ביום ג' סיון בעבור החופה כי יש לומר חתן שאני, גם נסתפקנו במי שנוהג כמנהג רבינו הארי ז"ל הנז', אך אירע שבאמצע העומר שכח ולא בירך העומר בלילה וביום כולו שאז נשאר סופר בשאר ימים בלא ברכה, האם אותה השנה ג"כ צריך להיזהר בגילוח או דילמא שכיון שאין נמשך ונתקן על ידו המוחין של העומר כיון דהפסיק בסדר הספירה אם כן גם בזה הענין של הגילוח אין צריך ליזהר וכל היכא דאיכא צורך קצת יגלח.

גם נסתפקנו באשה אשכנזית שדרכה לגלח שיער ראשה במספריים בשאר ימות השנה אם יש גבה נמי האי טעמא דמנהג רבינו הארי ז"ל בגילוח או דילמא שכיון דהאשה ליתא בספירת העומר לית גבה האי טעמא דגילוח יורנו ושכרו כפול מן השמים עכ"ל בשאלה הנז'.

והשיב תשובה לשאלה א' שנתפרש תשובה בדברי רבינו הרש"ש ז"ל בנה"ש שכתב וז"ל לא התרתי לחתן לגלח קודם שבועות בכמה ימים עכ"ל ולפני שנמשיך למה שהשיב בשאלה ב' רצוני לכתוב לך דברי הרש"ש עצמו שם וזה לשונו בדף ל"ב ע"ג ול"ג ע"א הרי כי סיבת המשך זמן הכנסת המוחין במ"ט ימים ולא ביום א' כשאר ימות השנה הוא מפני רוב אחיזת החיצונים בו, וכדי לבטל אותה האחיזה לגמרי הוצרך מ"ט ימים, כי מה שנתבטלה אותה אחיזה בליל פסח לא היה אלא לפי שעה והיה על פי הנס ולא היה ביטול לגמרי, אבל אחר עבור יום א' חזר הדבר לטבעו לבטל אחיזתם על ידי המשכת המוחין כשאר ימות השנה ולא ע"י נס, ואף זה לאט לאט לא בפעם אחת כשאר ימות השנה כי עדיין אין בנו כח לבטלה בפעם אחת רק לבטל אחיזתם בכל יום ממידה א' על ידי שנמשיך בה המוחין הראויים לאותה המידה ואף גם זאת שלא כסדר המשכת המוחין בשאר ימות השנה דהיינו קטנות וגדלות שאילו נמשך הקטנות תחילה היו מתאחזים בו חס ושלום, לכן גם המשכת המוחין היו שלא כסדר וגם שאין כל מוח מתפשט בכל הקו שלו רק באותה המידה לבד באופן כי יש עת וזמן קצוב בכל מידה כמה תשהה בלי מוחין וכפי ערך האחיזה שיש בה כך ערך ביטולה.

ואחר שהמאציל העליון העריך ערכים אלו וסידר המשכת המוחין כפי מה שנראה בעיניו יתברך שעל ידי כך נוכל לבטל אחיזת הקליפות על ידי סדר זה לא פחות

ולא יותר ובלאו הכי אי אפשר לבטלם, ואם כן מי זה ערב אל לבו בסדר כונת התפילות שהם מסודרים לשאר ימות השנה לכוונם בתפילות דימי העומר בודאי שאיש זה עונו ישא כי את קדוש ה' חילל לתת אחיזה לחיצונים בקדושה ופוגם בנר"ן שלו ובכל תפילותיו ותורתו ומצותיו ומעשיו הטובים שיעשה בכל השנה בכולם ילך חשכים כי יתאחזו בהם כיון שנתן להם יד בימים אלו כי פסח וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך בהם בה מוליכים אותו כל ימות השנה, ואפילו שבת החמורה נתבטלו עליותיה בימים האלו ואין עליית העולמות והמשכת המוחין כשאר השבתות דימי השנה שהרי כתב כי עדיין הז"א בסוד קטנות כנז"ל וכו' ואין זיווג לזו"ן עד שיהיו ז' ספירות חב"ד חג"ת ומלכות בנויים ומתוקנים ואין זה נשלם עד חג השבועות וכו' וסדר ביטול אחיזתם עד סוף מ"ט ימים שנשלם ביטול אחיזתם לגמרי ואז ביום השבועות נמשך הכתר וכו' ובענין הגילוח בימי העומר צריך להזהר לשמור מאוד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום מ"ט וכמנהג הארי ז"ל ולא כמו שכתבו קצת מקובלים אחרים לגלח במ"ח כי עניין המוחין של העומר בפני עצמם וענין השיערות בפני עצמם ואינם דומין זה לזה ובחינת יום דמ"ט דשיערות לא נמשכה כלל עד יום המ"ט, ונסתפקתי ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח במ"ח ולא איפשיטא לי ולולי שהכרחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח, גם לא התרתי לחתן לגלח קודם שבועות בכמה ימים ע"כ לשון הרש"ש ז"ל וממנו תבין גם המשך התשובה הנז' ונמשיך ברב פעלים.

שכתב ועל השאלה השניה אשיב כי אפילו אם נניח במונח שענין הגילוח תלוי בספירה כאשר חשב השואל הזה שלא ספר כלל (וראית ברש"ש שכתבנו לעיל שאין קשר בענין מוחין של הספירה לבין התגלחת שבמ"ט ימים) עם כל זה לא שייך למימר שמחמת כן יהיה מותר בגלוח וכאשר יראה ויבין כל איש משכיל בזה, וכל שכן כי מעיקרא אין האמת כן כאשר חשב השואל לתלות זה בזה וכמפורש דבר זה בדברי רבינו הרש"ש ז"ל בנה"ש וזה לשונו ובענין הגילוח בימי העומר צריך להיזהר לשמור מאוד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום ארבעים ותשע וכו' (כנז"ל כל הלשון).

והנה מצינו למהר"ש ויטאל ז"ל בספר הכוונות שהעיר על דברי מהרח"ו ז"ל שהיה מגלח ראשו ביום ארבעים ושמונה לעומר וכתב לא ידעתי מה היה כוונתו ואפילו להיות שכיון שנשלמו ב' צירופים של שם אלהים והם כ"ד כ"ד שהם מ"ח, לא היה מקפיד ליום ארבעים ותשע ולכן היה מסתפר ומגלח ביום ארבעים ושמונה והוא הסתיר ממני הדבר ודוחה אותי בקש ואמר לי שמא לא יוכל היהודי המגלח לבוא למחר לביתי לגלחני ואשב במועד ללא גילוח והאמת יורה דרכו ע"כ לשון מוהר"א ז"ל, והנה רבינו הרש"ש ז"ל החליט הדבר מאוד שאין נכון לגלח ביום ארבעים ושמונה אלא ביום מ"ט על כן ודאי דהכי נקטינן, ואפילו כי אצל מוהר"ו

ז"ל היה סיבה אחרת נוגעת לו עצמו ולא רצה לגלותה, שאם היה טעם בדבר זה לגלח ביום ארבעים ותשע (נראה לי אופיר צ"ל ושמנה) כאשר חשב מהר"א ז"ל למה הסתיר הדבר ממנו שהיה לו לומר לו בפירוש כי בענין הגילוח יש טעם בתגלחת יום ארבעים ושמונה על כן אין לנו אלא דברי הרש"ש ז"ל.

וגם הרב בעל משנת חסידים ז"ל ג"כ לית ליה האי טעמא דהיתר הגלוח ביום ארבעים ושמונה שכתב בדף קכ"ז ע"ב וז"ל וכל העומר יהיה נזהר שלא לגלח השיערות שהם סוד הקוצין העליון שהיה ר"ע דורש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות שמשם שורש נשמתו כי מכחיש הקוצין העליונים אם מגלחם עכ"ל, הרי לך שכתב בסתם כל העומר יהיה נזהר ולא ביאר דיש היתר ביום מ"ח, ובספר פע"ח דפוס דובראוונא מצאתי כתוב מדברי מוהר"ח ז"ל וז"ל מורי ז"ל לא היה מסתפר מערב פסח עד ערב שבועות כלל ועיקר לא בר"ח ולא בל"ג לעומר ואמר לי הטעם שלא לגלח בימים אלו כי כבר ידעת כי יש תיקון אחד בגולגלתא והוא נקרא עמר נקי, ויש תיקון השני הנקרא טלא דבדולחא (אמר מאיר כי בימים אלו מתעוררין אז גולגלתא דא"א עמר נקי שהם נ"ה דרדל"א שהם שיערות א"א, ומצאתי כתב יד מוהר"ח ז"ל כי "עמר" בגימ' קרי עכ"ל, וז"ס י' פעמים ע"ב בגימ' "עמר" במילוי כי הטיפה בבחינת חסד כנודע, ואח"כ מצאתי בנע"ח נוף א' פ' בראשית על הזוהר וכן כתב בהדיא כנז"ל ע"ש באורך).

והנה סוד פסוק והעומר עשירית האיפה כי עמר בגימ' ש"י עלמין, ומלא העומר וכתב מלא העומר מן הרי מספר מ"ן עמ"ר הוא בגימ' ארבע מאה עלמין דירתין צדיקייא ארבע מאות שקל כסף, וכן ב' פעמים "עמר" בגימ' כתר שהוא גלגולת, והעמר נקי שהם השיערות הם בכתר והנה העמר עשירית האיפה הוא סוד אותיות פאה שהיא המלכות הנקראת אלהים והיא מידה עשירית וזהו עשירית האיפה, והנה ר"ע היה דורש קוצין אלו בסוד כתרי אותיות ולכן לפי שמתו תלמידיו אסור להסתפר בימים אלו, "עמר" בגימ' ש"י עולמות יש מאין והוא יש מיששכר חמר גרם שבא בר"ע וזהו סוד אנשכנו כחמור, והיה דורש תלי תלין של הלכות על כל קוץ וקוץ מע"י קוצתיו תלתלים הנרמזים בשיערות היוצאין מן האין שערי תורה, לכן מתו כ"ד אלף, כי לא קיימו את התורה הבאה מן הי"ש, וזהו להנחיל אוהבי י"ש המיוחדים לכן אלו שהפרידו מתו בימי העומר שהם מקור הי"ש לכן המספר וכוחות השיערות הנרמזים בי"ש שהוא "עומר" והעמר לגלגולת מבחינת שיערות העליונים לכן נרמזו בזורה גורן השיעורים וזהו קציר שיעורים ע"כ וע"ש, וכתב שם מוהר"י צמח ז"ל וז"ל הטעם שאין אנו נוהגין אבילות אלא שלא לגלח השיערות שהם דינים בסוד אלפין וגם צירופי אלהים שהוא דין המתחלף בא' וכו' שהם כ"ד כנודע, והנה הרמז ההוא עמר לגלגולת דהיינו שהדיבור וחשבון ועמר הוא בשיערות הגלגולת ומנא לן שהעומר הוא שיערות דכתיב ושיער ראשיה

כעמר נקי והעמר חסר ו' והיינו עמר נקי עכ"ל.

איך שיהיה מוכח מן האמור דענין השיערות לחוד וענין המוחין דנתקנים על ידי הספירה לחוד ונראה לי דענין השיערות הוא דבר הנעשה מאליו בתשלום המ"ט יום ולא נעשה על ידינו בכח הספירה.

ועל שאלה השלישית בענין הגילוח בנשים הנה מצינו לרבינו ז"ל בש' הכו' דף פ"ה ע"ג שכתב וז"ל והנה כוונתו עתה אינו אלא בבחינת אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה ואחרי צאתו נעשה אור מקיף וזו היא סוד הברכה של ספירת העומר כי היא בבחינת דיבור והבל היוצא דרך הפה והוא בחינת אור מקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן בית המקדש על ידי הקרבת העומר, והנה עתה שנתחרב בעוונותינו הרבים ואין בנו כח להמשיכו לכן אנחנו אומרים שהוא בחינת אור המקיף הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש וכו', ועל ידי כן נתקן איזה תיקון בבחינת אור הפנימי ונמצא עיקר כל הכונה היא באור המקיף וכו' ובזה תבין טעם למה מצות ספירת העומר תלויה באנשים ולא בנשים והטעם הוא לפי שאין בחינה זו נעשית אלא בפי הזכר ז"א כנודע עכ"ל, נמצא לפי סודן של דברים ספירת העומר לא שייכת בנשים, אך כבר כתבנו ענין התיקון הנעשה על ידי ספירת העומר הוא בפני עצמו וענין השיערות הוא בפני עצמו ועל כן הגם דמצות הספירה לא שייכה בנשים ואין סופרים כלל עם כל זה גם אם צריך לשמור אזהרה זו של גילוח ואפילו אם יהיה הדבר אצלנו בספק בעבור כי לא נתפרש בדברי הארי ז"ל להדיא עם כל זה הנה כלל גדול מסור בידינו שב ואל תעשה עדיף עכ"ל קודשו.

הקדמת חג השבועות מש' הכו'.

כתב בש' הכו' דרוש א' לחג השבועות שצריך שתזכור כל הדרושים שנתבארו לעיל בענין הפסח ובענין ספירת העומר ובזה תבין מה שנבאר עתה בדרך קצרה, שהנה נתבאר לעיל כי בז' שבועות מתפשטים המוחין בז"א בז' בחינות שבו שהם חו"ב וחו"ג שבדעת (הם ד' שבועות הראשונים) והחסד והגבורה והתפארת וגם המלכות נכללת עם הת"ת יען כי היא דבוקה עמו יחד אחר באחר (וזה בג' שבועות אחרונים).

ועתה בחג השבועות נתפשטו גם בנצח והוד שבו והם סוד שתי לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות כנו' בזוהר דתרין לוחין אינון נצח והוד וכיון שנתפשטו עד שם אז מזדווג היסוד דז"א עם המלכות בבחינת זיווג דגדלות גמור (גם היסוד הכולל והפרטי מתפשט ולא כתבו כאן מכיון שדיבר על ענין לוחות האבנים שהם נו"ה).

גם יש עניין אחר זולת זה והוא כי הנה בז' שבועות של ספירת העומר הגדיל ז"א גדלות גמור אפילו בגדלות הב' שהוא בחינת חו"ב עילאין שהם למעלה מיסודות הנקראים גדלות א', ונמצא כי כבר ז"א הגדיל עד שיעור קומת כל או"א ואין בו אלא בחינת גדלות מן חו"ב (בחכמה) שבו ולמטה שהם מקום המוחין שלו, אבל בחינת הכתר שבו עדיין חסר ממנו (בכל האחר וכל הפנים שהאחר יתוקן בתיקון בלילה בשבועות, והפנים של חו"ב וכתר בתפילה כידוע) כי הוא נעשה מן א"א עצמו כנודע, כי או"א הם בחינת חו"ב דכללות האצילות, וא"א הוא כתר דכללות האצילות, ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א כי זהו תכלית גדלות ז"א כי אז גדל ז"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו (וזה בתפילת לו"ה דמוסף שגדל במוחין דכתר שלו) וכבר ביארנו זה למעלה בדרוש א' דפסח בענין משנת פרקי אבות "הוא היה אומר בן ה' שנים למקרא" וכו', כי כמה מדריגות יש בענין גדלות דז"א, ותכליתם הוא בעלותו עד א"א (במוחין) כי אז עולה עד מקום הדיקנא קדישא דיליה, וכמו שדיקנא דא"א היא לבנה דיקנא חיוורא כדכתיב ושיער רישיה כעמר נקא, כן דיקנא דז"א בעלותו עד שם נהפכת גם היא ללבן וגם הוא נקרא זקן כי הגיע לימי הזקנה כבן ע' שנה או פ' שנה שמלבין זקנו (רמז לנר"ן דכתר בלחש, וזיה יחידה דכתר בחזרה במוסף כנו' שם).

ובזה תבין מש"כ רז"ל כי בים סוף נדמה הקב"ה לישראל כדמות בחור וזקנו שחורה כאיש מלחמה יעיר קנאה להלחם עם המצרים ולהטביעם בים סוף (וזה בז' של פסח מצד מוחי ישו"ת ואו"א עילאין שנכנסו בו עד אז) ובמתן תורה בחג השבועות נדמה להם כזקן שזקנו לבנה כשלג (וזה במוסף דיו"ט שבועות שמקבל

גם מוחין דכתר מא"א כנז"ל).

והענין הוא כי ביום ז' של פסח היה זמן קטנותו כנ"ל (שפסח בחינת נה"י, ועומר חג"ת, ושבועות חב"ד, או ז' של פסח נכנס רשימו דגדלות ב' דאבא ועדיין בעומר כל הפרצופים אינם מתוקנים במוחין שלמים והוי קטנות, ובשבועות נתקנו בכל אחוריהם בלילה, וביום מתייחדים בפנים והוי תיקון גמור, שאחור כלפי פנים הוי קטנות עדיין) ולכן דיקנא דיליה שחורה כי כך הוא דיקנא דז"א שחורה כעורב כנז"ל באדרא רבא, ובמתן תורה בחג השבועות עלה עד דיקנא דא"א (במוסף) ונהפכה זקנו ללבן ולכן נדמה להם אז כזקן לובש לבנים כמש"ה לבושיא כתלג חיור הגדרש בביאורינו על הדיקנא דיליה הנקרא בשם מלבוש.

ואומנם זה הכתר הניתן לז"א עתה הנה הוא מתחיל ליכנס בו בתחלת ליל שבועות ואינו נגמר ליכנס עד אשמורת הבוקר, ואח"כ בתפילת שחרית ומוסף של יום שבועות אז מזדווג עם נוק' רחל כבשאר השבתות ויו"ט שאז הוא זמן זיווגם אלא שעתה עלה עד א"א מבאשמורת הבוקר משאין כן בשבתות ויו"ט, וזהו ענין מעלת חג השבועות ולכן הזיווג התחתון נאסר בליל שבועות כי גם למעלה לא יש זיווג עד היום כנז"ל (כוונתו במוסף דשחרית יען שכל המוחין שנמשכו בז"א מתחילת העומר עד אשמורת של יום שבועות, כולל הכתר ונה"י פרטיים וכוללים הם המוחין דאחור, ועל ידי תפילת שחרית ומוסף נמשכים המוחין דפנים מישסו"ת ומאו"א עילאין ומא"א ואז מזדווגים זו"ן, ולכן מסיבה זו אין צורך לכיין בתפילת שחרית ומוסף כי אם ממילת "באהבה" ואילך שבשחרית מוחין דפנים דבינה לזו"ן מישסו"ת בלחש, ובחזרה מוחין דפנים דחכמה שלהם מאו"א עילאין, ובמוסף לחש נר"ן דכתר מא"א ובחזרה דמוסף חיה ויחידה דכתר דא"א והכל בבחינת הפנים ועוד נאריך ונבאר עניינם בס"ד מדברי הרש"ש ז"ל).

ולא עוד אלא שצריך האדם שלא לישן בלילה הזאת כלל ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנז"ל באורך בהקדמת ספר הזוהר בפ' בראשית ובפ' אמור.

ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכמש"כ רשב"י בהק' בראשית וז"ל "דיפוק ההוא שתא בשלם" וכו' וע"ש, ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה.

ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות, ואומנם הענין הוא זה כי ע"י היותם עוסקים בתורה כל הלילה הם ממשיכים את הכתר הנז"ל בז"א שהוא בחינת דיקנא דא"א שז"א עולה עד שם כנז"ל עכ"ל (וזה הכתר דבחינת אחור כנז"ל).

ראשית להבנת הכתוב בתחילה צריך אתה לדעת מש"כ בנה"ש דף ל"ו ע"ד כי מש"כ הרב ז"ל בענין העומר כי בשבעה שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם דז"א, וכתב עוד לעיל כי השבעה שבועות הם כנגד כל מוח וכל מידה משבעה ספירות חב"ד חגת"ם הנזכרים, ואינם אלא הז' פרצופים הפנימיים מל' פרצופים די"ס דז"א הנז"ל השוים בקומתם באורך, ולא הז' ספירות דחב"ד חגת"ם דכל הי' פרצופים די"ס בעובי (פי' עובי עיין ע"ח ש' המוחין פ"ו).

באופן שצריך לכוין סדר כונת העומר דכל לילה מחמישים לילות דימי העומר הנז' בש' הכו' לכל פרצוף משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם הנז"ל, ונמצא שבהשתלם ימי העומר נשלם להתתקן חב"ד חגת"ם דכל א' משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם דז"א, ונשאר להתתקן נה"י דכל פרצוף משבעה פרצופים הנז', ושלשה פרצופי נה"י החיצונים השוים בקומתם תשלום עשרה פרצופים די"ס דז"א, ואלו נתקנים ומתפשטים המוחין בהם בליל שבועות כי הם סוד לוחות האבנים (והם נה"י הפרטיים והכוללים של קומתו).

וכל זה בפרצוף השלישי הכולל הנקרא בינה הנתקן ע"י ישו"ת הנקרא בינה בקטנות וגדלות א', וכן הוא בפרצוף הרביעי הכולל הנקרא חכמה הנתקן בקטנות וגדלות שניים על ידי או"א עילאין הנקרא חכמה וזה מוכרח כי בזה יובן היטב, יען כל פרצוף מז' הפרצופים הנז' (דחב"ד חגת"ם) כולל ג' קוים ימין שמאל ואמצע כוללים דחב"ד ודחג"ת כנגד כל הז' שבועות שכל שבוע כנגד קו אחד, מה שאין כן אם היו בעובי וד"ל.

והנה בדרוש חג השבועות בשער הכונות כתב הרב ז"ל כי בשבעה שבועות כבר נתפשטו המוחין בחב"ד חג"ת וגם במלכות הדבוקה עמו אחר באחור ועתה בחג השבועות נתפשטו גם בנו"ה והם סוד לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות כנזכר בזוהר דתרין לוחין אינון נו"ה וכו' (גם ישנו יסוד וכתר כנז' לקמן ופשוט) גם יש ענין אחר והוא שבחג השבועות עולה הז"א עד הדיקנא קדישא דא"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו וכו' ואומנם זה הכתר הנמשך לז"א הוא מתחיל ליכנס בז"א מתחילת ליל שבועות ונגמר באשמורת הבוקר והוא נמשך ע"י עסק התורה שלומדים בלילה הזו, ונמצא שצריך לכוין ע"י עסק התורה להמשיך לפרצוף כתר דז"א מוחין ממוחא סתימאה ומאורא ומגלגלתא דא"א (וצריך אתה לדעת פרט חשוב מאוד שכל ההמשכות הנז' לתיקון הנה"י הכוללים והפרטיים ותיקון הכתר הנז' ופרצופי חב"ד חגת"ם בספירת העומר הכל הוא בחינת אחור, חג"ת, יניקה, וכנגדם ישנו תיקון הפנים בתפילה הנקרא חב"ד, וגדלות, בערך מה שמתקנים בספירת העומר וצריך אח"כ בתפילת שחרית לכוין מ"באבה" כל הכוונות בלחש לתיקון ישו"ת את פרצוף הבינה דז"א כולו, ואח"כ בחזרת עמידה שחרית יכוין שם את תיקון החכמה דז"א ע"י או"א עילאין והכל בחינת הפנים

כדוגמת שבת בשחרית, ואח"כ במוסף בלחש יכוין בפנים מבאהבה כנז' את נר"ן דכתר דז"א ע"י נר"ן דא"א, ואח"כ בחזרת מוסף יכוין מבאהבה את תיקון חיה ויחידה דכתר דז"א ע"י ח"י דא"א, ודוגמתו בחלקו כמנחת שבת קודש שמתקנים נה"י וחג"ת דכתר דז"א ע"י דא"א מנה"י וחג"ת שלו, ויוצא שכנגד כל מה שתיקן בפסח שהוא כנגד נה"י עיבור ובעומר שהוא כנגד חג"ת יניקה ותיקון ליל שבועות עד הכתר כולל הנז' שהכל נקרא אחר בכל הקומה כולה, כנגדם נתקן בתפילה שהיא פנימיות ופנים הכל שוב בשלשה מוחי ז"א שצריכים תיקון והם בינה וחכמה וכתר והכל ע"י ישסו"ת ואו"א עילאין וא"א, ועכשיו אחר הקדמה נצרכת זו תבין מה שנכתוב לך בקטע הבא מהרש"ש בנה"ש הנז' וז"ל).

שכתב הרש"ש ז"ל בסוף ע"ד בדף ל"ו שהנה נודע כי אין הכתר נמשך ובא עד שישתלם להתקן כל הגוף כנודע, ואם כן צריך לכוין להמשיך בתחילה תשלום התפשטות המוחין דקטנות וגדלות ראשון ושני לנה"י הפרטיים דחב"ד וחג"ת מ' דפרצופי בינה וחכמה הכוללים דזו"ן.

ולהמשיך מוחין שלמים דקטנות וגדלות א' וב' לפרצופי נה"י הכוללים תשלום העשר פרצופים די"ס דפרצופי בינה וחכמה הכוללים דזו"ן, ואח"כ להמשיך את המוחין מתלת רישין דא"א הכל ע"י לימוד הכ"ד ספרים.

ולהמשיך המוחין לכ"ד פרצופי נה"י דמ"ה ודב"ן דחכמה ודבינה שלשה פסוקים מכל ספר כנגד חח"ן בג"ה דת"י דכל הנה"י, שתורה כנגד ת"ת שהוא כתר דנה"י דכולם, ונביאים לנו"ה דכולם, וכתובים ליסודות דכולם, וכל זה מה שנמשך במ"ט הימים הנז' עד אשמורת הבוקר דשבועות הכל הוא המוחין דאחור באחור (והבן זה מהקדמה שכתבתי לך כבר) ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים ואפילו בליל שבועות עד היום (שאין הפרצופים מתוקנים כלל בצד הפנים).

ואח"כ ע"י תפילת שחרית ומוסף יכוין להמשיך מוחין דאחור ופנים דפנים, בפנים דיסו"ת ואו"א עילאין ותלת רישין דא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן והם המוחין דחיה (ויחידה) אבי"ע דאצילות דכל אותם הבחינות, ועיין לקמן מלשון הרב ז"ל נראה שאין לכוין רק ממילת באהבה דעמידה (שנגדלת במוחין דפנים בפנים כמוהו בכתר א' החונה עליהם).

וכתב עוד הרש"ש ז"ל בנה"ש ל"ז ועל ידי לימוד דליל שבועות יכוין להמשיך המוחין דקטנות ודגדלות מנה"י הכוללים דאו"א, לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י הכוללים דחכמה דזו"ן.

ומנה"י הכוללים דיסו"ת, לנה"י הכוללים דבינה דזו"ן.

ולהמשיך התפשטות המוחין שהם חיריק וקובוץ ושורוק מחג"ת דז' פרצופים הכוללים דחב"ד חגת"ם הנז"ל, לנה"י הפרטיים שלהם.

ואפשר (עיין תו"ח קי"ג ע"א ד"ה כתב) שעל ידי העומר נבנו ונתקנו אלו השבעה פרצופים חב"ד חגת"ם שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת לגמרי, ונתפשטו בהם המוחין עד למטה ולא נשאר לתקן כי אם הנה"י הכוללים דבינה ודחכמה ע"י הלימוד.

גם יכוין ע"י הלימוד דליל שבועות להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א לחח"ן בג"ה דתי"ם דה' פרצופי הכתר דזו"ן, וע"י הטבילה להעלות הכפל דחסד דת"ת דכל העשרה פרצופים הכוללים דבינה ודחכמה ודכתר, לכתרים דכתרים שלהם, ולהמשיך להם המוחין מכתרים דישסו"ת ודאו"א ודא"א והוא שער המ"ב דכתר (דאנא בכח וכו') שהוא שער הנ' הכולל חמשים שערים, והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים והוא שורש הד' מוחין שבכתר.

וכתב בספר שערי רחמים ח"ב דף ס"ה שקיצור הכוונות בליל שבועות הוא שעל ידי "קריאת התורה" מתקן כתרים דנה"י הפרטיים והכוללים, ועל ידי "נביאים" נו"ה דנה"י הפרטיים והכוללים, ועל ידי "כתובים" יסודות דנה"י הפרטיים והכוללים.

ואח"כ יכוין גם כן על ידי הלימוד דליל שבועות להמשיך המוחין דכתר הפרטי רוצה לומר לכתר דאורך ולכתר דעובי דפרצופי חו"ב הכוללים דז"א, והמוחין נמשכין מכתר דאו"א וישסו"ת דאצילות, לכתר דחו"ב דז"א דאצילות, והמלכויות דמוחין ליעקו"ר.

גם יכוין להמשיך המוחין דכתר הכללי שהוא פרצוף החמישי דז"א, והמוחין נמשכין מגולגלתא ואורא ומוחא שהם תלת רישין דא"א, לה' פרצופי כתר הכללי דז"א דאצילות, והמלכויות ליעקו"ר כנודע.

וצריך לידע שכל אלו ההמשכות דליל שבועות הם זולת הכתרים דכתרים שבכל אחד מנה"י הפרטיים דאורך והכוללים דעובי, והכתר הפרטי דאורך ודעובי שהוא שורש ארבע מוחין שבכתר ודכתר הכללי דז"א, והכתרים הנז' שבכל אחד נתקנים ע"י כונת הטבילה אחר הלימוד באשמורת ליל שבועות כנודע.

ויזרוזו בטבילה לכוין בהמשכת כתרים דכתרים דחב"ד דז"א ר"ל שער החמשים דכל אחד מפרטי פרצופי כתר הכללי שהוא פרצוף החמישי דז"א, וכן פרצוף חכמה שהוא פרצוף הרביעי דז"א וכן פרצוף בינה שהוא פרצוף השלישי דז"א, כל זה נתקן על ידי הטבילה בכוונה מהרה"ג השד"ה ז"ל.

ביאור אופן מבנה העומר ושבועות בפרצוף הכולל דמוח דבינה, וחכמה, וכתר דזו"ן.

בענין אופן מבנה התיקון של עומר ושבועות צריך לכתוב לך כמה הקדמות כלליות וזה יהיה לך לעזור וסיוע גדול בהבנת התיקון בעומר ושבועות ממה שנתבאר בש' הכוונות ובדברי הרש"ש והמפרשים שאחריהם מחכמי בית אל.

ראשית צריך אתה לדעת פרט פשוט שהו"ק דמוחין דזו"ן מתוקנים כבר מששת ימי בראשית ע"י המאציל העליון, ומה שנשאר לתקן בזו"ן זה פרצוף בינה הכולל י"ס באורך ובעובי שהם מאה ספירות בכללות, וכן על דרך זה פרצוף החכמה דזו"ן שהם על זה הדרך כמו פרצוף הבינה הנז', וכן בפרצוף הכתר דזו"ן הוא על זה הדרך, ונמצא שיש מבנה של ג' טבלאות שכל אחת מהם הוא במוח א' מכח"ב, ובעומר אנו מתקנים ועובדים בב' מוחי חכמה ובינה נשמה וזו"ן על דרך הנז' באורך ובעובי בספירות הפרטיות של חב"ד חגת"ם שלהם בתיקונם שבכל שבוע יהיה בבחינה אחת בפרצופי האורך ובפרצופי העובי לדוגמה שבשבוע הראשון נתקן את החכמות של חב"ד חגת"ם, ובשבוע הב' את הבינות של חב"ד חגת"ם וכן על זה הדרך בשבוע הג' וד' בחסדים דדעת ובגבורות דדעת, ובשבוע החמישי בחסד, ובשבוע שישי בגבורה, ובשבוע שביעי בת"ת ומלכות של פרצופי חב"ד חגת"ם וזה בין במוח הבינה דזו"ן ובין במוח החכמה דזו"ן באופן שבעומר נגמרו ליתקן בין פרצופי האורך דחב"ד חגת"ם ובין בפרצופי העובי דחב"ד חגת"ם, באופן שנשארו לשבועות לתיקון ב' פרצופי חו"ב אותם נה"י הפרטיים של חב"ד חגת"ם באורך, ובין הנה"י הכוללים דחב"ד חגת"ם דעובי, ובין הכתרים דאורך שמעל החב"ד חגת"ם הנז' דעובי, ובין הכתר דעובי כולו לשבועות וזה כנז' במוחי החו"ב, ובמוח הכתר שנראה כדוגמת ב' מוחי חו"ב לא היה בכלל תיקון עד ליל שבועות, וביום שבועות (בכל ג' המוחין דכח"ב) כנז' בהמשך הדברים ותבין עניינם היטב מכאן מהו בחינת י"ס באורך, וי"ס בעובי שבכל ג' מוחין הנז' דכח"ב.

ועכשיו אחר הביאור הנז' יש לדעת מה אנו מתקנים בליל שבועות בסדר תיקון קריאת הפסוקים ומה מתקנים בטבילה וכל זה בחיצוניות בפרצופי האחור, וכנגדם אנו נתקן את ג' הבחינות של המוחין בכתר וחכמה ובינה דזו"ן בתפילת היום שבשחרית נתקן בדיבור את פרצופי או"א לתיקון מוח החכמה דזו"ן ובמוסף נתקן גם את הכתר דזו"ן ע"י פרצוף א"א וכנזכר בתפילות וראה שם שנבאר ענין זה היטב, על כל פנים בענין תיקון ליל שבועות אנו יודעים שמתקנים את הנה"י הפרטיים דאורך ואת הנה"י הכוללים דעובי בכל י"ס דאורך ודעובי בפרצופי חב"ד חגת"ם נה"י"ם, והספק הנוולד לנו מכאן בענין התיקון של ליל שבועות בענין הכתר

הכולל דעובי בכל י"ס שלו מתי מיתקנים, וגם נולד לנו הספק בכתרים הפרטיים דאורך שמעל החכמות דאורך של פרצופי העובי הנז' מתי תיקונם האם יתקנו בלימוד או בטבילה, או רק חלקם בלימוד או בטבילה, ועוד ספק נולד בענין מוחי חו"ב וכתר האם שוים בתיקון הלימוד או שנאמר שרק חו"ב שוים כדוגמת העומר והכתר אופן תיקונו שונה ממוחי חו"ב ונמצא שיש כמה דעות בענין הכתרים הנז' במוחי חו"ב ובשאר הספירות שבמוח הכתר.

וראיתי בשיטת הרב שריה דבליצקי ז"ל (כמו שכתבנו דעתו בביאור רחב בנפרד) שבפרצופי חו"ב התיקון שלהם שוה שכל הכתרים הפרטיים באורך שמעל החכמות של פרצופי העובי כולם נתקנים על ידי הטבילה, ופרצוף הכתר הכולל דעובי מיתקן ע"י הלימוד דליל שבועות, וזה דעתו בב' מוחי חו"ב דזו"ן כנז"ל וכן כתב לאחר מיכן גם במוח הכתר, והחידוש במוח זה שנתקן בחב"ד חג"ת ונהי"ם כולם בליל התיקון וכולל כתר דעובי הנז' והכל בבת אחת שלא כן במוחי חו"ב שנתקנו במשך שבעה שבועות של העומר בחב"ד חג"ת"ם דחב"ד חג"ת"ם בלבד.

עוד כתב שם בחלק ז' דף ר"כ שהנה מקור כוונת המשכת הכתר נתבאר בש' הכו" דף פ"ח ע"ד וז"ל גם יש ענין אחר וכו' כי הנה בז' שבועות של ספירת העומר הגדיל ז"א גדלות גמור אפילו בגדלות הב' וכו' ונמצא כי כבר ז"א הגדיל עד שיעור קומת כל או"א ואין לו אלא בחינת גדלות מן חו"ב שבו ולמטה שהם מקום המוחין שלו (וזה דוקא בחב"ד חג"ת"ם דחב"ד חג"ת"ם שלו, שנה"י פרטיים וכוללים וכתרים דעובי ואורך של חו"ב עדיין חסרים פרטים לו בהם) אבל בחינת (מוח) הכתר שבו עדיין חסר ממנו כי הוא נעשה מן א"א עצמו כנודע וכו', ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א כי זהו תכלית גדלות ז"א וכו' וכמו שדיקנא דא"א היא לבנה וכו' כן דיקנא דז"א בעלותו עד שם נהפכת גם היא ללבן וכו' ובזה תבין מש"כ רז"ל וכו' שבמתן תורה נדמה להם כזקן שזקנו לבנה כשלג וכו' עכ"ל.

והרואה יראה כי עיקר דברי הרז"ל (שבהקדמת הסידור) קאי על הכתר הכולל שהוא פרצוף (דמוח) החמישי דז"א שהרי הוא זה הנמשך מא"א (לפרצוף המוחין של ז"א) ועל ידו עולה ז"א ומלביש לא"א וזקנו הופכת לבן (ונז' ברחובות הנהר איך גדל לאט לאט והכל בפרצוף המוחין כדוגמת שבת קודש במנחה) אומנם בענין הכתרים דעובי דפרצופי (מוחי) החכמה והבינה הכוללים דז"א שאף הם עדיין לא נמשכו עד הנה, לא נזכר בדברי הרז"ל האלו ולא כלום, וגם במה שהזכיר הרז"ל להלן בדף פ"ט סע"א וע"ב בענין הכתרים הנמשכים ע"י הטבילה הנה גם שם לא נזכר כלל ענין הכתרים דעובי הנ"ל, אלא הכתרים הפרטיים דאורך בלבד, אומנם הרש"ש ז"ל סידר כאן להמשיך הן כללות הפרצוף החמישי הכולל כתר דז"א, והן הכתרים דעובי דחו"ב הכוללים דז"א אשר כל אחד מהם יש לו י"ס באורך ועתה נתקן ה"ט"ס דאורך שמחכמה דאורך שבהם ולמטה, וטעם הדבר הוא לפי שבהכרח

לפרש כן יען שאלו הכתרים נותרו עדיין ולא נתקנו בימי העומר, וע"כ צריך לומר שהרב ז"ל העלים עניינם וכלל גם אותם בכלל הכתר דפרצוף החמישי שעליו קאי בדבריו הנז' וכבר כתבנו כי הרז"ל קיצר הרבה בסדר כוונות ליל שבועות.

ועכשיו נבאר מדברי הרש"ש זלה"ה ממש"כ בנה"ש דף ל"ו ול"ז באופן שצריך לכוין שבעומר נתקנו במוחי חו"ב חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם, שבכל לילה מחמשים לילות דכל ספירה וספירה מחב"ד חגת"ם בהשואה אחת כגון שליל ראשון דשבוע א' (שתיקונו בפרצוף החכמה דחב"ד חגת"ם) יכוין להמשיך גדלות א' דיש"ס לחכמה דחכמה דכל אחת מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א, ובליל שני גדלות דתבונה לבינה דחכמה דכל א' מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א (שבכל יום בחינה א' בחכמה שבכל עובי החב"ד חגת"ם) וכן על דרך זה בכל לילה באופן שבשבוע א' נגמר להתקן חכמה דכל אחת והם הם חכמה דז"א כלולה מז'.

והענין הוא כי העשר ספירות דז"א וכן דכל פרצוף, כל ספירה כלולה מי"ס, והם עשרה פרצופים שוים בקומתם באורך וברוחב מלבישים זה את זה בשוה, וכל אחד כלול מכולם, רוצה לומר כי פרצוף הכתר דז"א הי"ס שבו נעשו מעשרה כתרים דעשרה פרצופיו ואין בו מעצמותו כי אם הכתר שבו והוא משמש לכתר שבו, וחכמה שבו (נבנה) מכתר דחכמה ובינה שבו מכתר דבינה וכן עד תשלום עשר ספירות שבו על דרך הנז', והעשר ספירות שהיו לו נעשו כתרים לכל עשר פרצופיו, וכן על דרך זה פרצוף החכמה כי כתר שבו נעשה מחכמה דכתר, וחכמה שבו מעצמותו, ובינה שבו מחכמה דבינה, וחסד שבו מחכמה דחסד, וכן כל ספירה עד תשלום עשר ספירותיו והעשר ספירות שהיו לו נעשו חכמות לכל העשרה פרצופים, וכן פרצוף הבינה נעשה מבינות דכל העשרה פרצופים ואין בו מעצמותו רק הבינה והי"ס שהיו לו נעשות בינות לכל העשרה פרצופים וכן על דרך זה כל העשרה פרצופים וכל זה בכללות, וכן היה בפרטי פרטות כי פרצוף הפנימי נפרט לעשרה אלפים רבבות, ופרצוף אמצעי לששה אלפים רבבות ופרצוף חיצון לאלף רבוא וכולם היו על דרך הנז' וכל זה היה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה כל כללות הה' פרצופים הכוללים דז"א דאצילות על דרך הנז', וכל זה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה כל כללות החמשה פרצופים הכוללים דאבי"ע דז"א דאצילות ע"ד הנז' וכל זה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה בכללות ובפרטות כל כללות ה' פרצופי עתיק וא"א ואו"א וזו"ן דאצילות על דרך הנז'.

וכל זה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה בכללות ובפרטות כל כללות הפרצופים דא"ק ואבי"ע בכללות ובפרטות על דרך הנז' וכנז' כל זה בכמה מקומות וכו' באופן שהי"ס דכל פרצוף הם כל ספירה כלולה מכל אבי"ע וכו'.

נחזור לענין כי מש"כ הרז"ל בענין העומר כי בשבעה שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם

דז"א וכתב עוד כי השבעה שבועות הם כנגד כל מוח, וכל מידה משבעה ספירות חב"ד חגת"ם הנז' אינם אלא הז' פרצופים הפנימיים מי' פרצופים די"ס דז"א הנז"ל השוים בקומתם באורך, ולא הז' ספירות חב"ד חגת"ם דכל הי' פרצופים די"ס בעובי, באופן שצריך לכוין סדר כוונת העומר בכל לילה מחמשים לילות דימי העומר הנז' בש' הכו' לכל פרצוף משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם הנז"ל.

ונמצא שבהשתלם ימי העומר נשלם להתקן חב"ד חגת"ם דכל א' משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם דז"א ונשאר להתקן נה"י דכל פרצוף משבעה פרצופים הנז', ושלשה פרצופי נה"י החיצוניים השוים בקומתם תשלום עשרה פרצופים די"ס דז"א, ואלו נתקנים ומתפשטים המוחין בהם בליל שבועות כי הם סוד לוחות האבנים, וכל זה בפרצוף השלישי הכולל הנקרא בינה הנתקן ע"י ישו"ת הנקרא בינה בקטנות וגדלות א', וכן הוא בפרצוף הרביעי הכולל הנקרא חכמה הנתקן בקטנות וגדלות שניים ע"י או"א עילאין הנקרא חכמה, וזה מוכרח כי בזה יובן היטב יען כל פרצוף מז' הפרצופים הנז' כולל ג' קוים ימין ושמאל ואמצע כוללים דחב"ד ודחג"ת כנגד כל הז' שבועות שכל שבוע כנגד קו אחד מה שאין כן אם היו בעובי וד"ל.

מנהגי בית אל בשבועות בכמה עניינים.

כתב בענין זה דמנהגי בית אל בשבועות בפתח עינים דף צ' שבסדר הכוונות בליל שבועות אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט, וכן ביום בתפילה יאמר פשוט עד מילת באהבה של העמידה, ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנזכר בסידורים לכוין קבלת ד' מיתות בית דין, ויכוין להעלות רפ"ח דכל בחינה לצורך המוחין דאחור ופנים דפנים כנודע וכמו שכתב בנה"ש כ"ה סע"ד.

גם בענין הקדישים בקדיש דאחר העמידה יכוין כמו בחול, וכן קדיש שאחר קריאת התורה, וברכת התורה יכוין, וכן קדיש דקודם מוסף ואחר מוסף, אך קדיש יתום של קודם עלינו לשבח יש לי ספק אם יש לכוין בו, ועיין מש"כ לעיל בכוונת עלינו לשבח דנראה דיש לכוין כוונת עלינו לשבח ביום שבועות.

ובענין סדר התפילה שננסרים זו"ן בעמידה במילת באהבה בבחינת פרצופי בינה וחכמה וכתר וחוזרים פנים בפנים ומזדווגים בברכת שים שלום ועיין בנה"ש דס"ו ע"ב (כ"ט) וכוונת סדר העמידה הוא פשוט כמו בשבת (בשחרית) בפרצוף חכמה, וכתר (במוסף) כנודע (כמנחת שבת) וגם צריך לכוין בעמידה בשמות הכלים הנזכרים בסידור של חול כמש"כ במ"א, אך מש"כ ובקדושת כתר פרצוף "כתר דכתר" כנז' דזו"ן לא פורש כיצד הוא אופן סדר נסירתם שהרי בקדושת כתר דמוסף אין שום כוונה נזכרת רק זווג זו"ן הגדולים במילת אחד כנודע.

ואפשר דנעשה הכל יחד ממילא, ולהיות שכל כוונתינו אינו אלא לזווג זו"ן הגדולים לזה לא כתב שום סדר לכוין רק הזיווג הנזכר.

גם מש"כ הרש"ש ז"ל שם שמלשון הרב נראה בע"ה שאין לכוין רק ממילת באהבה דעמידה עיין ע"ה ש"כ פ"ח ופרק י"ב עוד, ועיין בנה"ש דצ"ד ע"ב (ל"ו) בהגותיו על שער הכוונות ומובא גם כן בספר הכוונות הנדפס מחזש בדרוש שבועות ונראה שהוא מדברי רבינו שהיה חסר בספר הכוונות ואח"כ נדפס מכתב יד שהיה בחצי לבנה בהגהת הרש"ש ז"ל בגליון, ובענין לברר בירורי רפ"ח במילת באהבה של העמידה עיין מש"כ לעיל בק"ש דקרבת אימתי עלו בהיכל ק"ק דבריאה שאנו מבררים אותו עתה משם הלא כל סדר התפילה לא כווננו בו בסדר עליית העולמות עם הברורים כמו בחול יעו"ש.

ובענין לכוין בברכת שים שלום כוונת הזיווג וכן בקדושת כתר דמוסף במילת אחד דצריך לכוין בדעת הפנימי הניתן לה עתה לנוק' שם ס"ג, וכן כ"ב אתוון נתבאר בע"ה שמ"ד ספ"ז (שם נתבאר שם ס"ג לבד ובש' הכוונות שבועות ופע"ה שם

נתבאר הכ"ב אתוון ועל דרך זה יש לכוין בשבת בברכה זו יען שהוא בפרצוף החכמה וכתר כמו שבועות אך כונת המשכת ג"כ המנצפ"ך עם הכ"ב אתוון אין לכוין רק בשבת לבד*.

ובענין הקדושה וברכת כהנים יש לכוין בשבועות כמו בחול, ובענין המנהגים ביום אסרו חג בקהילת קודש בית אל יכב"ץ המנהג שלא לכוין בתפילות אלא מתחילים לכוין מערבית שביום אחר איסרו חג שהוא ליל כ"ב לחודש ניסן וליל חודש דסיון וחג הסוכות דיום כ"ג, ואם חל אסרו חג בערב שבת יש לכוין בעליות העולמות שבתפילת מנחה ועליית קבלת שבת מזמור לדוד דנקשר עם תפילת ערבית כנודע ואחר זמן ראיתי שכן מפורש בספר שם חדש והוא דבריו בנה"ש הגדפס מחדש ד"ל רע"ב יעו"ש.

ובענין כוונות מקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר אם יש לכוין תיכף אחר הטבילה או בתפלה של יום שבועות בקרבנות ויוצר על דרך הנז' בשבת עיין בנה"ש דס"ז ע"ב (כ"ט) ובקה"ק בית אל יכב"ץ המנהג לכוין תיכף אחר כונת הטבילה קודם צאתו מן הטבילה (ועיין להר' תו"ח דל"ט ע"ב ד"ה וכפי וכו').

א. כתב בשערי רחמים ח"ב אות רפ"ג שאמר האם ביום שבועות יש לדחות את מוחין דקטנות עד ראש הבריאה כסדר החול או לא, ותירץ שביום שבועות שהוא בשחרית לחש מוחין דפנים דישסו"ת אז יש לכוין בשים שלום לדחות את המוחין דקטנות עד ראש הבריאה, אבל בחזרת שחרית הוא פנים דחכמה, וכן במוסף בכתר אז אין לכוין בדחיית הקטנות כי באו"א אין שם גילוי דקטנות דשמות אלהים והוא על דרך השבת ביום שאין מכוונים בו בדחיית מוחין דקטנות עכ"ל.

תיקון העומר ושבועות להר' דבליצקי ז"ל, וביאור שיטות רבותינו בזה.

מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	גבורות דדעת	חסדים דדעת	בינה	חכמה	כתר ע"י הלימוד	
												כתר ע"י טבילה
												חכמה
												בינה
												חסדים דדעת
												גבורות דדעת
												חסד
												גבורה
												תפארת
												נצח
												הוד
												יסוד
												מלכות

נה"י הכוללים

נה"י הפרטיים

זה הסדר לדעת הר' דבליצקי זלה"ה **שעל ידי ספירת העומר** חזרו בימות הספירה רק בחינות חב"ד חגת"ם הפרטיים והכוללים באורך ועובי.

ובשבועות מתקנים נה"י הפרטיים דאורך, ונה"י הכוללים דעובי, וכתרים הפרטיים שעל גבי הז' חכמות שנתקנו בשבוע הראשון שאותם מכוונים להמשיך ע"י הטבילה במקוה.

וגם מתקנים נה"י הכוללים שלכולם יש י"ס באורך זה תחת זה ועלינו להמשיך לכל ספירה מאלו העשרה ספירות דאורך דנה"י הכוללים מוחין דקטנות א' וגדלות א' אומנם עתה בתחילת הלילה אין מכוונים להמשיך ע"י הלימוד אלא את הט' ספירות דאורך של כל אחד מהנה"י הכוללים, דהיינו מספירת החכמה דאורך הפרטית שבהן ולמטה, דאילו ספירת הכתר דאורך הפרטית שבכל אחד מהם שהיא הספירה העליונה דאורך אין מכוונים בה עתה **אלא ע"י הטבילה בקדרותא דצפרא**.

ועדיין נשאר להמשיך בפרצוף זה השלישי ב' בחינות כתרים א). בחינת הכתרים הפרטיים דאורך דכל י' פרצופי העובי שהכתרים שלהם עדיין לא נתקנו כי בשבוע

הראשון דספירת העומר התחלנו רק בהמשכת המוחין דחכמות דאורך דחב"ד חגת"ם דעובי, וגם כעת שהמשכנו המוחין לג' פרצופי נה"י הכוללים כנז"ל מכל מקום לא המשכנו אלא מספירת החכמה דאורך שלהם ולמטה, ונמצא כי הכתרים הפרטיים דאורך שבהם עדיין לא נתקנו (ונכנסים בטבילה כנזכר לעיל בדבריו).

וממילא נמצא כי נשאר לתקן פרצוף השלישי הכולל דז"א י"א כתרים פרטיים דאורך המלבישים זה לזה שוה בשווה בעובי, והם הכתרים הפרטיים דאורך דכל פרצופי העובי דפרצוף השלישי הכולל בינה דז"א, **ואלו מכוונים לתקנם ע"י הטבילה בקדרותא דצפרא דשבועות.**

(ב). פרצוף הכתר הכולל דעובי שהוא הפרצוף הפנימי הראשון, ועליו מלבישים החב"ד חג"ת נה"י הכוללים המלבישים כולם זה את זה בשוה בעובי, וכתר כולל זה יש בו י' ספירות באורך ועדיין לא עסקנו בתיקונו כלל כי בכל שבועות העומר נתקנו רק חב"ד חג"ת הכולל דעובי **והוא יתוקן להלן גם הוא ע"י הלימוד**, וכן הוא ממש גם בפרצוף הרביעי הכולל חכמה דז"א על דרך זה.

עד כאן נתקנו ב' בחינות מוחי חו"ב דז"א ונתקנו בפסח ועומר ושבועות ועוד נשאר לתקן ולהמשיך המוחין מחדש לכל כללות הפרצוף החמישי שהוא כתר כולל דז"א שעדיין טרם עסקנו בתיקונו כלל וכלל כי בפסח לא נמשכו המוחין רק לפרצוף השלישי והרביעי הכוללים דז"א דהיינו לפרצופי בינה וחכמה הכוללים דז"א ולא לפרצוף החמישי, אומנם עתה בחג השבועות נתקן גם הפרצוף החמישי עד שעולה ז"א ומלביש כל קומת א"א כמבואר בש' הכו' דף פ"ח ע"ד.

והנה פרצוף חמישי זה דומה בצורתו לפרצוף השלישי והרביעי (חו"ב) דז"א, ור"ל שאף הוא כולל י"א ספירות בעובי שכל ספירה מהם כוללת י' ספירות באורך והנה הוא נתקן כולו כאחד ע"י הלימוד, מלבד הי"א כתרים הפרטיים דאורך דפרצופי העובי שלו אשר אף בהם אין אנו מכוונים אלא ע"י הטבילה (כדוגמת פרצופי החו"ב).

ובסידור "הנדפס" כולל את תיקון כל ג' מיני הכתרים בחדא מחתא ובכוונה אחת, דהיינו שאחר שכיון להמשיך ע"י הלימוד את המוחין דנה"י הפרטיים והכוללים דפרצוף בינה דז"א, וכן דחכמה דז"א.

ויכוין עוד להמשיך ע"י הלימוד את המוחין דג' מיני כתרים א) לכללות הפרצוף **החמישי הכולל שהוא כתר הכולל דז"א**, דהיינו לכל הי"א ספירות דעובי שבו אשר כל אחד כולל י"ס דאורך, ועתה (ע"י הלימוד) נתקן כולו כאחד, מלבד הכתרים הפרטיים שבו.

ב) לפרצוף הכתר דעובי דפרצוף בינה הכולל דז"א, דהיינו לט"ס דאורך שבו, מלבד הכתר הפרטי דאורך שבו (שנתקן ע"י הטבילה עם כל הכתרים דעובי שמעל החכמה דאורך של כולם).

ובזה נשלם תיקון כל ג' הפרצופים הכוללים בינה וחכמה וכתר הכוללים דז"א, וכבר ידוע כי ב' הפרצופים החיצוניים שהם ו"ק הכוללים דז"א כבר מתוקנים ועומדים ע"י המאציל ונמצא כי נשלם תיקון כל הפרצופים דז"א, מלבד הכתרים הפרטיים דפרצופי כח"ב הכוללים דז"א, שבהם מכוונים בעת הטבילה וכנז"ל הכל שהם י"א כתרים די"א פרצופי העובי דפרצוף בינה דז"א הנמשכים ע"י ישו"ת, וי"א כתרים די"א פרצופי העובי דפרצוף החכמה דז"א הנמשכים מאו"א עילאין, וי"א כתרים די"א פרצופי העובי דפרצוף הכתר הכולל דז"א המחולק לב' פרצופים שהם מוחא סתימאה וגולגלתא הנמשכים ממו"ס וגולגלתא דא"א אלא שבסידור קיצר בכוונות הכתרים הפרטיים דפרצוף הכתר דז"א וכללם כולם בכתר אחד דמו"ס וכתר אחד דגולגלתא.

והנה לצורך המשכת הכתרים הפרטיים מכוונים תחילה סדר הכפלת החסדים על דרך מה שמכוונים כיוצא בזה בתיבות "קונה הכל" שבברכת אבות דעמידה, ואחר המשכת הכתרים הנ"ל בטבילה מכוונים להמשיך הל"מ הכוללים דפרצופי בינה חכמה וכתר הכוללים דכך הוא המידה דאחר המשכת כל המוחין דחב"ד חג"ת נה"י הנמשכים ומתפשטים תוך הי"ס דז"א מכוונים סדר הכפלת החסדים ועל ידי זה מכוונים להמשיך את הכתר הפרטי שעל גבי המוחין הפנימיים הנ"ל.

והיינו הכתר דצ' דצלם הנעשה מת"ת ונה"י דאימא, ומכוונים עוד להשלים התפשטות הנה"י החדשים דאימא מאחורי ז"א עד החזה שבו ששם מתחיל רישא דרחל ועל ידי זה מכוונים להמשיך את הכתר דרחל, ואחר כל זה ממשיכים את הל"מ הכוללים שהם למעלה מהכתר דצ' הנז' וכנודע שהצ' דצלם הוא בחינת הנה"י דאימא, והל' דצלם הוא בחינת החג"ת דאימא, והמ' דצלם הוא בחינת הכחב"ד דאימא, והצ' הם בחינת המוחין הפנימיים המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים תוך י"ס דז"א, והל"מ המה בחינת המקיפים הכוללים ולכן סדר כוונות האלו הם דומיא דתיבות "קונה הכל" דבברכת אבות דעמידה שאחר הכפלת החסדים והמשכת הכתר מכוונים להמשיך את הל"מ.

וטעם הדבר הוא לפי שכל המוחין שנמשכו בימי העומר בכללותן אינם אלא המוחין דצ' דצלם ואעפ"י שבפרטותן מצינו בהם פנימיים ומקיפים וכו' מכל מקום כל זה אינו אלא בפרטות הצ' דצלם, ור"ל דבערך הכולל אינם אלא בחינת הצ' דצלם ועתה אחר המשכת הכתרים הפרטיים דצ' דצלם בא עת לחננה להמשיך הל"מ הכוללים.

וכתב בענין מתי להמשיך את הל"מ יש בזה כמה ספיקות וכנז' בנה"ש דף ל"ז ע"ד ויבואר במקומו בס"ד אומנם למעשה המנהג לכיין בזה אחר המשכת הכתרים הפרטיים דאורך ובזה נשלם עבודת הלילה (וכתב בנה"ש צ"ע אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם אחרי ביאת הכתרים דזו"ן כידוע, ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה אחר הכנסת הכתרים, או שאפשר לומר שנכנסים בקרבנות ובנשמת כל חי על דרך המשכת המ' דצלם בשבת בשחרית, ועיין בספר תולדות אהרון ומשה שמקיים את שני האופנים הנזכרים שאת הל"מ דחיצוניות נמשיך בטבילה אחר הכנסת הכתר ואת הל"מ דפנימיות נמשיך בתפילה שהיא בפנימיות ועי"ש).

ודע כי לדעת המפרשים הסוברים שיש לכיין הט"ס תחתונים דכתרים הפרטיים בכל ליל שביעי דכל שבוע (עיין לעיל דברי היר"א, ודברי שמן ששון בשיטתם) דסבירא להו דהז' ספירות הנתקנים בכל שבוע אין נתקנים אלא החב"ד חג"ת נה"י שבהם בלבד אבל הכתר הפרטי אינו נתקן בו' לילות השבוע, אלא בליל ז' דכל שבוע נמשכים הט"ס התחתונים דהכתר שבהם, ובליל שבועות נמשכים הכתר דכתר שבהם, והנה אם כן לדעתם יש לכיין עתה בליל שבועות ע"י הטבילה להמשיך תשלום הכתרים דכתרים דמ"ט הבחינות דחב"ד חג"ת"ם, דחב"ד חג"ת"ם שנמשכו בימי העומר והיינו מלבד כל בחינות הכתרים הנזכרים לעיל.

ועיין בדברי השד"ה באור הלבנה עומד רמ"ב ובספר פאת השדה עמוד ש"י ועמוד של"ג שהסכים כי כל הכתרים נתקנים על ידי הלימוד, מלבד הכתרים דכתרים דכל הספירות דג' פרצופי כח"ב הכוללים שהם נתקנים ע"י הטבילה, אומנם לדעת הפתח עינים (והיר"א) דלא סבירא להו כוונה זו דהמשכת הכתרים בכל ליל ז' א"כ שנמשכו המוחין בכל לילה ממ"ט ימי העומר נמשכו המה בכל פרטי הפרצוף כולו, ואף הכתרים שלהם, דהיינו שבכל שבוע נמשכו המוחין בכתר ובחב"ד חג"ת נה"י"ם של הז' ספירות דאותו השבוע וממילא אין צורך להמשיך עתה הכתרים של אותם המ"ט ספירות שעסקנו בתיקונם בימי העומר דכבר נמשכו הם הכתרים עם יתר המוחין דחב"ד חג"ת"ם.

וסדר המשכת המוחין דפנים ע"י התפילות נתבאר בדברי הרש"ש ז"ל כי הנה עד תיבת באהבה שבהם נמשכים המוחין דאחור אין צורך לכיין כלל שהרי כבר נמשכו כללות המוחין דאחור במ"ט ימי העומר ובליל שבועות, והלכך אין מכוונים אלא מבאהבה ואילך שבהם נמשכים המוחין דפנים וכ"כ בנה"ש ל"ז ע"א וכו' ופרטות סדר כוונת הפנים שלהם **בלהש דשחרית** נמשכים המוחין דפנים מיסו"ת לכללות הפרצוף השלישי בינה דז"א.

ובחזרה דשחרית נמשכים המוחין דפנים מאו"א עילאין לכללות פרצוף הרביעי דז"א.

ובלחש דמוסף נמשכים המוחין דפנים **מנר"ן** דא"א דהיינו מג' פרצופים הפרטיים נה"י חג"ת ובינה דא"א לנר"ן דפרצוף החמישי הכולל כתר דז"א, ודהיינו לג' הפרצופים נה"י וחג"ת ובינה הפרטיים דכתר הנז'.

ובחזרה דמוסף נמשכים המוחין דפנים **מחיה** דא"א, דהיינו מפרצוף החכמה הפרטית דא"א, לחיה דפרצוף החמישי כתר דז"א, והיינו לפרצוף החכמה הפרטי דכתר דז"א הנז'.

ובקדושת כתר נמשכים המוחין דפנים **מיחידה** דא"א דהיינו מפרצוף הכתר הפרטי דא"א, ליחידה דכתר דז"א דהיינו לפרצוף הכתר הפרטי דכתר דז"א, ובזה נשלם תיקון והמשכת המוחין דפנים לג' פרצופי כח"ב הכוללים דז"א, ועל ידי זה בתיבת אחד דקדושת כתר מתייחד ז"א עם נוק' בייחוד הכולל.

והפנימיות שנתקן ע"י התפילה הוא של הפנים ואח"כ ע"י הסעודה נתקן החיצוניות של הפנים וע"כ צריך לחזור ולכוין סדר המשכת המוחין דפנים דג' פרצופי כח"ב הכוללים דז"א ולזווגם על דרך שמכוונים בתפילות שחרית ומוסף דשבועות כ"כ הרש"ש ז"ל בנה"ש דף ל"ז ע"א ד"ה ובסעודה דיום שבועות וכו' (וז"ל יכוין להמשיך ע"י סעודה דיום שבועות המוחין דאחור ופנים דפכ"פ דחיצוניות אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן ע"י מנחת שעורים ועתה יכוין המוחין דפנים בפנים ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות ולהמשיך טיפת חמשה חסדים הנמשכים ע"י שתי הלחם דחטה כי "חטה" בגימ' כ"ב אתוון סוד ה"ח כנודע).

עוד בענין הכתר דז"א כתב בנה"ש דף ל"ו ע"ד גם יש ענין אחר והוא שבחג השבועות עולה ז"א עד דיקנא קדישא דא"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו וכו' אומנם זה הכתר הנמשך לז"א הוא מתחיל להיכנס בז"א מתחילת ליל שבועות (ע"י התיקון) ונגמר באשמורת הבוקר והוא נמשך ע"י עסק התורה שלומדים בלילה הזו **נמצא שצריך לכוין ע"י עסק התורה להמשיך לפרצוף כתר דז"א מוחין ממוחא סתימאה ומאורא ומגולגלתא דא"א, ואח"כ בדף ל"ז ע"ב בסופו כתב גם ע"י הלימוד דליל שבועות יכוין להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א לחת"ן בג"ה דתי"ם דה' פרצופי הכתרים דזו"ן וכו', ועל זה כתב הר' דבליצקי זלה"ה על מש"כ בסידורים שהנה כתר זה דפרצוף החמישי דז"א מתחלק כאן לב' פרצופים שהם מוחא סתימאה שהוא חכמה דא"א, וגולגלתא שהוא כתר דא"א וכן הוא בכל הסידורים שבכת"י (עיי' סידור היר"א דף 702 וכן סידור להר' פיררא דף כ"ט וכן הוא בהגה"ה שבסידור הר' וידאל).**

ויש להעיר שהנה בנה"ש הנז"ל דף ל"ו ע"ד מצינו שפירט המשכת הכתר הנז' לג' חלוקות מוחא אורא וגלגלתא וכן הוא בסוף העמוד יכוין להמשיך וכו' ותלת רישין דא"א וכו', ומאיך בדף ל"ז סע"ב נראה שהסכים שאינם אלא חלוקה א' ואין הכתר מתחלק לכמה בחינות שכתב גם ע"י לימוד דליל שבועות להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א וכו' והרי לא פירט הכתר לכמה בחינות, ונראה ליישב דמה שהרש"ש הסכים לחלק הכתר לב' פרצופים גולגלתא ומוחא סתימאה וכמסקנת הסידורים לעיל הנה שורש חלוקה זו נראה שמקורה הוא בש' הכוו' דף פ"ח ע"ד שבתחילה כתב שם וז"ל ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א כי זה תכלית גדלות ז"א כי אז גדל ז"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו עכ"ל.

ושוב כתב להלן בסמוך וז"ל ותכליתם הוא בעלותו עד א"א כי אז עולה עד מקום דיקנא קדישא דיליה וכו' עכ"ל והרי דבריו לכאורה סתרי אהדדי דבתחילה כתב שעולה כל קומת א"א ושוב כתב שעולה רק עד דיקנא דא"א, ואפשר שמכאן יצא לו להרש"ש דכוונת הרז"ל לומר שאינם עולים בעליה אחת כל קומת א"א, אלא בתחילה עולים עד מוחא סתימאה דיליה שכל גילוי ע"י הדיקנא כמבואר בדברי הרז"ל בכ"מ בע"ח ועל זה קאי דברי הרז"ל שכתב שעולים עד דיקנא דא"א ושוב חוזרים ועולים עוד שנית עד גולגלתא דא"א דהיינו כל קומת א"א וכדברי הר' ז"ל בראשונה, וקצת צ"ע בזה דנראה מדברי הרש"ש בנה"ש דף י"ט רע"א כי הדיקנא הוא ו"ק דמו"ס.

ועוד לומד מכתר דפנים לכתר דאחור שהמשכת פרצוף הכתר דפנים בתפילה מצינו שאינו נמשך בפעם אחת אלא מתפרט לכמה בחינות שבלחש דמוסף מתקן בנר"ן דפרצוף הכתר, וחיה דכתר בחזרה, ויחידה דכתר בקדושת כתר, ומעתה על דרך זה הכי נמי בכתר דבחינת האחור שאינו נמשך כולו כמקשה אחת אלא כל חלק וחלק עכ"ל קודשו.

ביאור הלשם ייחוד שלפני התיקון דליל שבועות.

בענין התפילה של יהי רצון של קודם הלימוד דליל שבועות שכתב בסידור לעורר רחמיך וחסדיך לתת כח בלימודי לעלות מ"ן מחלקי הכלים ואורות דרפ"ח דנה"י וכו' משמע מלשון זה שעולים בירורים חדשים לצורך הנה"י בתיקון ליל שבועות כנז' לעיל היטב בתיקון נה"י הכוללים ונה"י הפרטיים והכתר הכולל כנז', וכתב בפתח עינים בדף פ"ח ע"ג שהלא אין בהם בירור מחדש אלא התפשטות בנה"י ואפילו לנה"י הכוללים אין בהם בירור מחדש רק חזרתם למקומם מהסתלקות שנסתלקו מליל א' דפסח כל אחד כפי זמנו, ולנה"י הפרטיים והכוללים אין זמן חזרתם רק בליל שבועות ואיך כתב לברר.

ואל תשיבני לומר דמצינו דמבררים בירורי רפ"ח בכל לילה ע"י ברכת ספירת העומר דכבר כתבתי לעיל בהקדמת ספירת העומר דכל אותם הבירורים הנבררים ע"י ברכת העומר הוא בירור בפני עצמו דבחינת אותה המצוה דאורייתא למ"ד דספירת העומר ואין בו שייכות עם המוחין החוזרים מפאת מה שנסתלקו מליל פסח דאותם המוחין הם כוללים דזו"ן הכוללים דכללות עולם האצילות והם נמשכים ע"י איזה מצוה, ועתה בספירת העומר נמשכים ע"י מצוה זו, אבל לא דעיקר הבירור לצורך אותם המוחין דלאותם המוחין אין בהם אחר ליל א' דפסח שום בירור עוד אלא חוזרים למקומם לאט לאט ע"ד הנז', ומש"כ רבינו בש' הכוונות בדרוש ג' דעומר דבימי העומר הוא בחינת היניקה, דבחינת המשכת המוחין דעיבור הוא בפסח ובחינת יניקה הוא במ"ט ימי העומר ובחינת הגדלות הוא בשבועות כנז' בספר פע"ח דרושי העומר והביא דבריו הר' תו"ח דף ל"ט, ולכאורה אין זה נראה כפי דרך הנז"ל שהרי בליל פסח הם מוחין דגדלות ובעומר הוא המשכת אותם המוחין וחסר נה"י הפרטיים והכוללים ולא מצינו מוחין אחרים גם כן הנמשכים בשבועות רק מבאהבה של העמידה ואילך וכו'.

ולפני שנמשיך מדברי הפתח עינים נכתוב לך דברי הרש"ש בנה"ש ראשית מש"כ בדף ל"ו ע"ד שנמצא שבהשתלם ימי העומר נשלם להתתקן חב"ד חגת"ם דכל א' משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם דז"א ונשאר להתתקן נה"י דכל פרצוף משבעה פרצופים הנז', ושלושה פרצופי נה"י החיצוניים השוים בקומתם תשלום עשרה פרצופים די"ס דז"א ואלו נתקנים ומתפשטים המוחין בהם בליל שבועות כי הם סוד לוחות האבנים, וכל זה בפרצוף השלישי הכולל הנקרא בינה הנתקן ע"י ישו"ת הנק' בינה בקטנות וגדלות א', וכן הוא בפרצוף הרביעי הכולל הנקרא חכמה הנתקן בקטנות וגדלות שניים ע"י או"א עילאין הנקרא חכמה וזה מוכרח כי בזה יובן היטב יען כל פרצוף מז' הפרצופים הנז' כולל ג' קוים ימין שמאל ואמצע

כוללים דחב"ד ודחג"ת כנגד כל הז' שבועות שכל שבוע כנגד קו אחד משא"כ אם היו בעובי וד"ל.

וכתב עוד בדף ל"ז באופן כי בד' שבועות הראשונים נתפשטו המוחין בחב"ד שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם ונגמרו להתתקן בבחינת האחוריים שלהם שהוא החיצוניות שלהם, ובשלשה שבועות האחורונים נמשכו ונתפשטו המוחין לחג"ת שהם פרצופי או"א וישסו"ת עד למטה בנה"י שלהם והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה ע"י הפרצופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'.

ובזה יבוא על נכון הכל כי הם חג"ת שתחת החב"ד והם פרצופים כוללים שצריכים מוחין שלמים בכל ט' נקודות בכל המוחין דקטנות וגדלות א' וב', וצריך ברכה בכל לילה להמשיך צלם דמוחין שלמים מבירורים חדשים הנתקנים ע"י הפרצופים העליונים ההם שכבר נתקנו שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'.

ונשאר שלשה פרצופי נה"י דחב"ד, וג' פרצופי נה"י דחג"ת, וג' פרצופי נה"י הכוללים (שהם שלושים בפירוט) דבינה ודחכמה דז"א לליל שבועות וכו' וע"י לימוד ליל שבועות יכוין להמשיך המוחין דקטנות וגדלות מנה"י הכוללים דאו"א, לחח"ן בג"ה דתי"ם דנה"י הכוללים דחכמה דזו"ן, ומנה"י הכוללים דישסו"ת לנה"י הכוללים דבינה דזו"ן, ולהמשיך התפשטות המוחין שהם חיריק וקובוץ ושורוק מחג"ת דז' הפרצופים הכוללים דחב"ד חגת"ם הנז"ל, לנה"י הפרטיים שלהם.

ואפשר שעל ידי העומר נבנו ונתקנו אלו השבעה פרצופים חב"ד חגת"ם שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת לגמרי ונתפשטו בהם המוחין עד למטה, ולא נשאר להתתקן כי אם הנה"י הכוללים דבינה ודחכמה ע"י הלימוד עכ"ל, ועכשיו שראית דברי הנה"ש בענין זה איך נתפשטו המוחין ומה נשאר לתקן ע"י הלימוד נמשיך בדברי הפתח עינים הנז'.

שכתב בפתח עינים ודע דבחינת הבירור הנז' ביהי רצון שלצורך הנה"י ליכי אומר לי דאין זה הסדר מהרב שר שלום ז"ל ואין להביא ראיה משם לסתור אחר הדברים המבוארים בספר הכוונות ובדבריו בנה"ש דבחינת הנה"י הנעשים בשבועות הוא בחינת התפשטות המוחין מחב"ד חגת"ם לנה"י שבהם, ומצורף לזה הטעם שכתבתי לעיל ולזה אין צורך לכוין ביהי רצון לברר הבירורים לצורך הנה"י רק לכוין דוקא התפשטות המוחין דנה"י לנה"י.

ועיין להרב הגאון רב חיד"א בספר שמחת הרגל, ובספר יוסף אומץ שכתב משם הרש"ש ז"ל דכן שמע מפה קדוש הרש"ש ז"ל כי אין ראוי לסדר הכונה בלשון

תפילה והרב הגאון הרמ"ז ז"ל מיחה במוציא כונה בדרך תפילה יעו"ש (עויין מש"כ בספרי "זהב פרוים" בסופו בענין ברכת הלבנה בדף 272 בענין זה היטב) ואם כן אין לסמוך במש"כ בסדר התפילה הנזכרת יען שהוא היפך דברי רבינו שהרי מה שכתב הוא דוקא שמתפשטים המוחין בנה"י וכן הפך דברי הרש"ש ודי בזה ועיין עוד בזכור לאברהם ח"ג הלכות פסח סימן ק"ח.

ואני מסדר לך נוסח התפילה שתאמר בליל שבועות בסדר הלימוד והטבילה שתחילה תאמר נוסח לשם ייחוד קבה"ו בדחילו ורחימו וכו' בשם כל ישראל ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות המתייחסים אל שורש נר"ן ומלבושיהם הקרובים להם שמכללות אבי"ע ומכל פרטי אבי"ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע הנה אנחנו באים לקיים מצות עשה להגות בתורה בלילה הזה ולטבול במקוה טהרה לתקן את שורשה במקום עליון לקשר את נר"ן ולהדביקה בשורשם העליון להשלים אילן העליון ואדם העליון ולתקנו לתת נחת רוח ליוצרנו אשר קדשנו במצותיו וצונו להגות בתורה ויהי נועם ה' אלהינו וגו' ולא עוד.

אלא שזה הנוסח דוקא לא יתחיל גם כן בכוונה לכיין קודם המשכת הנה"י הפרטיים והכוללים לעלות כפל החסדים דחג"ת דפרצוף בינה ופרצוף חכמה דז"א לכחב"ד על דרך סדר הנזכר בכוונת קונה הכל דעמידה, ולהמשיך הת"ת דישסו"ת ודאו"א עם המוחין דחו"ב וחו"ג שבו עם הנרנח"י לפרצוף כתר דחו"ב דז"א כמו ששמעתי אומרים לכיין כן דאין זה הסדר הנאות יען דעדיין לא נתפשטו המוחין לנה"י, וגם החסדים דנה"י לא נתפשטו וירדו ליסוד כדי שיעלו אח"כ מיסוד לחסד דת"ת לגרום לכפול.

דכבר נודע דאין כפל החסדים דחג"ת עולים אלא על ידי עליית החסדים דנו"ה, ואם המוחין דנה"י עדיין לא ירדו גם החסדים לא ירדו ולא עלו ומש"כ בהקדמה שהבאתי לעיל בריש דיבור זה וז"ל והג' פסוקים שבכל ספירה הם כנגד חח"ן בג"ה דת"י של אותו נה"י וכו' ונמצא שהם ג' כ"ד גימ' חסד שהם כנגד אור חוזר דג' שלישי חסד דת"ת דז"א וכו', אין ר"ל לכיין כן אלא הם רמז בעלמא שהם כנגד אור חוזר דחסד דת"ת הנכפל בלילה הזאת וכבר כתבתי לעיל בד"ה גם צ"ל וכו'.

אלא אחר לשם ייחוד הנז' יתחיל קודם הלימוד התורה לשמה והיא הכונה הנז' בסידור בסדר כונת התורה נביאים וכתובים כנז' בסידור של קודם הלימוד חק לישראל שבכל יום ועיין ש' המצות פרשת ואתחנן עש"ב, ואח"כ יתחיל בסדר לכיין התפשטות המוחין דקטנות ראשון ושני וגדלות ראשון ושני דנה"י הפרטיים

א. עיין מש"כ הר' דבליצקי ז"ל בחלק ז' דף ר"ח ור"ט והשד"ה הסכים כמו מש"כ בהג"ה בסידור הקצר שהכריע אודות אמירת תפילה זו שבמקום שהוא תפילה יאמרנה בפה, ובמקום שהוא כוונה יכיין במחשבה בלתי אמירה ועיין בפאת השד"ה עמוד ש"ס שהגיה כמה הגהות ותיקונים בגירסת התפילה, ומאן שהסכים על אמירתה (באופן שכתבו המגיהים).

והכוללים דבינה ודחכמה דז"א (ודע שצריך לכוין תחילה קטנות א' ואח"כ גדלות א' ולא כמו סדר העומר כנודע).

ואחר שגמרת סדר המשכת המוחין דנה"י הכוללים תיכף תתחיל לכוין גם כן להמשיך המוחין דכתר הכולל הפנימי דבעובי השוה בקומתו דפרצופי חב"ד חגת"ם אשר הם כבר נתקנו בעומר והנה"י בשבועות כנז', וגם החב"ד חג"ת נה"י דה' פרצופי חכמה ומוחא סתימאה וגולגלתא, ודע דבבחינת ד' כתרים אלו שהם כתר דחו"ב ומ"ס וגולגלתא צריך תחילה לכוין להעלות מ"ן שהם רפ"ח ניצוצין והמשכתם בסוד מוחין דכתרים הנז' יען דמוחין שבכתר הנז"ל לא המשכנו בליל פסח כדי שנאמר שחוזרים עתה ומתפשטים לזו"ן אלא הרי הם עתה בתחילת בירורם ותיקונם וזה מ"ש בהקדמת הסידור להרש"ש זלה"ה קודם כוונת המשכת הכתרים אלו.

וז"ל שם יכוין להעלות מ"ן מחלקי בירורי אורות וכלים דה' פרצופי כתר דב"ן דז"א ולהעלותם לתקן על ידי ה' פרצופי ישסו"ת שהוא עתה חכמה דיסו"ת וכו' יעו"ש ואח"כ יתחיל בסדר הלימוד, וא"ת דזה ניחא בבחינת מוחא סתימא וגולגלתא שזמנו עתה, אומנם בבחינת הכתרים דחו"ב כבר נבררו ונמשכו המוחין בליל פסח והוא דבחינת ישסו"ת וכן דבחינת מוחין דחכמה בעמידה בכוונת קונה הכל כנז' בסידור וא"כ אין צורך לכוין לברר ולעלות מ"ן מחדש רק התפשטות וחזרה למקומם מצד הסתלקות מיום א' דפסח ולא עוד דיש לומר דבחינת מ"ן אלו לצורך חו"ב וחו"ג דבחינת כתר דפרצופי בינה ודחכמה הוא בבחינת כתר הכולל דחו"ב כמו עליית מ"ן וברור ותיקון כתר הנתקן בראש חודש כנז' בע"ה ש"כ פ"ט, וכתר דפרצוף החכמה הנברר ונתקן בחזרת מוסף דיום שבת קודש אשר בחינה זאת יש בו כל סדר הק"ש ועמידה ובבחינה זו לא עשינו שום תיקון בליל פסח וזמנו עתה בליל שבועות וכתר שבכתר שבהם נשאר לטבילה ונמצא דצריך על ידי הטבילה לכוין לעלות כפל החסדים דחג"ת דפרטות עשרה פרצופי בינה תחילה והם פרצופי חב"ד חגת"ם נה"י וכן דכתר הכולל שבו השוים בקומתם, ועל דרך זה לעלות הכפל החסדים דחג"ת ד' פרצופי חכמה הכללי דז"א ועל דרך זה דמוחא סתימאה וגולגלתא כנז' בסידור שם יעו"ש"ב.

וזהו מש"כ רבינו בש' הכו' בדרושי שבועות ובנה"ש דס"ו (נ"ט והעתקתיו לעיל) דבחינת הכתר דז"א מתחיל ליכנס ע"י הלימוד שלומדים בלילה הזאת מתחיל ליכנס מתחילת הלילה ונגמר באשמורת הבקר ע"י הטבילה יעו"ש נמצא כלל העולה בסדר הלימוד דצריך לכוין ע"י סדר הלימוד להמשיך תחילה התפשטות סדר נה"י הפרטיים והכוללים, ואח"כ לעלות מ"ן ולהמשיך מוחין שבכתר דחב"ד וחג"ת ונה"י דכתר דפרצוף כתר דפרצוף בינה וחכמה ומוחא סתימאה וגולגלתא כל זה ע"י הלימוד ואח"כ ע"י הטבילה באשמורת הבוקר להמשיך גמר התפשטות

הכתר לזו"ן ואפילו שיש ספרים ישנים שכתבו לעלות בכפל דחג"ת ולהמשיך כל הי"ס שבכתר דחו"ב ומוחא סתימאה וגולגלתא ע"י הטבילה אין זה הסדר האמיתי אלא כמו שכתבתי וכן מבואר בנה"ש דס"ו ע"ב יעו"ש ועיין בהקדמת הח"י בשמ"ש לקמן בד"ה בלימוד וכו' ותו"ח קכ"ט שהביא משם הרב שר שלום ז"ל בענין כפל החסדים לצורך הכתר התחלנו תיקונו ע"י הלימוד וגמר תיקונו בטבילה יעו"ש נמצא דלצורך הכפל החסדים עצמם מתחיל סדר עלייתם ע"י סדר הלימוד וגמר התפשטותם ותיקונם הוא ע"י הטבילה יעו"ש ונלע"ד צ"ל דזה שכתב הוא לבחינת הכתר שבכתר דחו"ב וכתר, ולא לצורך הט"ס תחתונות שבכתר דאותם צריכים עליית המ"ן כנז"ל.

ביאור כוונת תורה לשמה, שעושים לפני התיקון דליל שבועות.

לפני התחלת תיקון הנז' דליל שבועות בכ"ד ספרים יכוין כוונת תורה לשמה וכתב בסידור אופן הכוונה כך שיכוין שעל ידי עסקו בתורה "לשמה" שהם אותיות לשם ה' שהיא לאה, ויכוין להמשיך לה "מדת" אורות מתורה שהוא מיסוד דאבא לט' ספירות דלאה כדי להמתיק דיניה, ויכוין כי ההי"ן דחב"ד עם ה' השורשית גימ' לאה כך:

הי	הה	הא, ועם ה' שורשית גימ' "לאה"
(חכמה)	(דעת)	(בינה)

ויכוין כי ההי"ן דחג"ת עם ה' גימ' הויה ואהיה, ועם לאה דחב"ד הנז' גימ' מילוי ע"ב ס"ג כך:

ה	ה	ה
(חסד)	(ת"ת)	(גבורה)

עם ה' גימ' **יאההויה**, ועם לאה דחב"ד הנז' גימ' מילוי ע"ב וס"ג כך:
יוד הי ויו הי, יוד הי ואו הי.

ואח"כ יכוין כי ההי"ן דנה"י עם מילוי ע"ב וס"ג הם גימ' "מדת" כמספר ד' אלפי"ן דד' "אהיה" כך: (בנצח) (ביסוד) (ובהוד)

הי הי	הה הה	הא הא
הי הי	הה הה	הא
הי	הה	
הי הי	הה הה	הא הא
הי הי	הה הה	הא
הי	הה	
הי הי		
הי הי		
הי		

יוד הי ויו הי, יוד הי ואו הי סה"כ גימ' "מדת" כמנין ד' אלפי"ן אלה, אלה, אלה, אלה עכ"ל בסידור ואח"כ יתחיל בתיקון כ"ד ספרים.

דע שביאור כוונה הנז' של תורה לשמה נתבאר היטב בספר פע"ח בשער הנהגת הלימוד שאחר ביאור תיקון חצות וראה הרש"ש ז"ל לסדרו כאן בתיקון שבועות בכ"ד ספרים שכאן מקומו, וזה לשונו שכתב כוונת כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים, הוא באופן זה כי פירוש לשמה לשם ה', פירוש להמשיך התורה אל ה"ה, ואומנם ה' זו היא בלאה, כי כבר ידעת כי סוד התורה הוא ביסוד החכמה, ורחל אינה מקבלת אלא מיסוד הבינה ולא מאבא לפי שלקחן יעקב, אלא למעלה לא יש יעקב כנגד לאה, ולכן כל אותם האורות שהיו ראויים לצאת אל יעקב לא יצאו לסבת היותן כאן סתומים ויסוד של אבא מכוסה ביסוד של אמא ולכן כולם יוצאים אל לאה וז"ס העוסק בתורה לשמה, פירוש להמשיך מיסוד דאבא אל לאה ועל ידי זה יתמתקו הדינים של לאה שכולה הוא דינים קשים כנודע ולכן שכרו גדול.

וכל כוונה זו היא על ידי אות ה', לכן לשמה לשם ה' באופן זה, כי הלא אנו צריכין אור לכל פרצוף לאה כי פרצוף לאה כולה כנגד יסוד החכמה המכוסה והנה הם ג' בחינות א' בג"ר שבה, וא' בג' שניות שבה (חג"ת), וא' בג' תחתונות (נה"י), ואין מציאותם שוה.

והנה בג"ר שלה צריך להמשיך סוד הה' בג' מילויין שלה כיצד ה"י ביו"ד בחכמה, ה"א בא' בבינה, ה"ה בה' דעת (והרי כוונת חב"ד דלאה הנז' בסידור).

ואח"כ בג' אמצעיות בסוד ציור כי ג' ציורים יש בה' כנודע ד"י בחסד, וג' ווי"ן בגבורה (ועיין בסידור שסדרו בת"ת), ד"ו בת"ת (ובסידור ציורו בגבורה).

וג' תחתונות (נה"י) בסוד הכאה ה"י פעמים ה"י ביודי"ן בנצח, וה"א פעמים ה"א באלפי"ן בהוד, וה"ה פעמים ה"ה בההי"ן ביסוד וכל אלו מיסוד דאבא (ועיין בסידור ג' הכוונות הנז' בכל ט"ס שלה היטב), ואומנם בכל בחינה צריך לשתף הה' עצמו עמהם בג"ר שהיא ה' בג' מילואים (הנז' יה"א) ועולים ל"א (כך: הי, הא, הה) ותצרף עמהם ה' עצמה ובין הכל ל"ו, והיא סוד "לאה", ובג' אמצעיות שהם ה' ציורים העולין מ"ב (ד"י, ד"ו, וו"ו) ועם ה' הוא מ"ז בגימ' הויה אהיה.

וב' בחינות אלו שהם ל"ו, מ"ז הנז' הם בגימ' פ"ג והוא סוד ב' מילויים דע"ב, וס"ג שהם מ"ו, ול"ז.

ובג' תחתונות (נה"י) שהם הכאות הנז' עולים למנין שס"א, ועם הפ"ג הנזכרים (דמילויי ע"ב וס"ג) יהיו בגימ' "מדת" והוא סוד לאה הנקראת מדת כידוע, והנה כשתסיר "מדת", "מתורה" ישאר קס"ז, והוא סוד אחרונים של הבינה הנכנסת

בז"א.

ואומנם כשיוצא אור התורה שהוא מן היסוד של אבא אל לאה אז יש הפסק יסוד של בינה בנתיים שהוא שם קס"ו אחוריים דס"ג כי מתמעט אור החכמה ולקח אותו אימא כמנין קס"ו והשאר ניתן ללאה עכ"ל והרי הכל לפניך היטב.

ודע שכיון שאנו כאן מבארים עניין הכוונה הנחוצה שלפני הלימוד אז רצוני להוסיף לך כמה עניינים בדרך הלימוד שנהג הארי ז"ל בסדר עיונו כמו שמעיד עליו מוהר"ח ז"ל שם באותו השער הנז' וזה לשונו מורי ז"ל היה אומר שמי שהוא חריף ובקי בעיון מאוד במהירות אז טוב שיעיין שעה אחת או ב' ביום ולא יותר כדי לשבר אגוזי הקליפות, אבל מי שאינו מהיר כל כך והוא קשה העיון יותר טוב לו שיעיין בפנימיות הדבר שהוא בפרי ממה שיעיין בקליפות.

והוא שיעיין ויעסוק במדרשים ואגדות, ובפרט בזוהר ובספרי קבלה, ומורי ז"ל מרוב מהירות עיונו היה מעיין ו' דרכים על דרך הפשוט כנגד ו' ימי החול, ואח"כ היה אומר אותה ההלכה על דרך הסוד נגד שבת, והיה אומר שעיקר כוונת הקריאה בתורה תלוי בזה שיכוין לקשר את נפשו להזביקה לשרשה על ידי התורה כדי להשלים אילן העליון ולהשלים אדם העליון ולתקנו כי זה הוא תכלית כל בריאת אדם ותכלית עסקו בתורה.

גם ראיתו שכשהיה קורא בהלכה בין החברים היה מקשה בכח עד שהיה נלאה מאוד ומזיע זיעה גדולה ושאלתיו למה עושה כן, והשיב לי כי עסק ההלכה הוא לשבר את הקליפה שהוא סוד הקושיות, ולזה צריך שיטריח האדם מאוד ועל זה נקרא תורה תושיה שמתשת כוחו של אדם, וכן ראוי להעיר עצמו ולשבר כוחו.

גם העוסק בתורה צריך לכוין כי כל קושיא שמתרץ כהלכה מסיר קש ותבן מהלכה שהוא אותיות "הכלה" העליונה, ומקשטה בכ"ד קישוטיין י"ב שלו וי"ב שלה והם סוד מזה ומזה הם כתובים.

ובקראו ההלכה ישים לנגד פניו שמקשט הכלה.

והיה אומר להר"א הלוי יצ"ו בענין השגת החכמה הוא תנאי א' למעט דיבורו ולשתוק כל מה שיכול, ושלא להוציא שום שיחה בטילה כמו שאמרו רז"ל "סיג לחכמה שתיקה".

ותנאי ב' שכל דבר שלא תבין בתורה תבכה עליו ותרבה בבכיה, וגם עליית הנשמה לעולם העליון שלא תשוט בהבלי העולם זה תלוי בזה שתישן מתוך הבכיה, עוד אמר להר"ש אוזיד"א שמי שיושב מ' יום בלי שיחה בטילה ישיג בודאי השגת רוח הקודש בלי ספק, וטוב לאדם שיצייר אותיות ההויה נגד פניו בניקוד יראה וז"ס

שויתי ה' לנגדי תמיד וזהו הגורם להביא יראה גדולה בלב האדם, ולזכך נפשו הטהורה, וצריך האדם להרחיק עצמו מריח הנבלה כי הוא פוגם מאוד בנפשו, וראיה לזה מן הבשמים במ"ש שמחזירין את הנפש בריח טוב, וארז"ל שעליו נאמר כל הנשמה תהלל יה, וגם הסתכלות האדם בנהרגין ובנצלבים פוגם מאוד בנפש האדם ואף ברחוק מאה אמה פוגם.

והנה ענין הקורא ואח"כ שוכח מה שלומד אין לו לומר כי מאחר שהכל נשכח ממנו נמצא יגע לבטלה ואולי מפני זה ח"ו ימנע מלעסוק בתורה, והטעם שקורא ושוכח הוא שעדיין לא השיג רוח דוכרא שממנו הזכירה, רק השיג נפש הנוקבא שממנה השכחה, ואומנם הקורא ושוכח מתקן בעולם הנוקבא, ולעתיד יזכירוהו כל מה ששכח וא"כ מוכרח לתקן תחילה בעולם הנוקבא כי שם אי אפשר רק ע"י שכחה כי המקום גורם לו ותיקונו כדי להסיר השכחה להתגלגל בשלג שעולה כמנין שכחה, ויכוין לג' אלפי"ן של ג' אהיה דיודי"ן דאלפי"ן דההי"ן וזה יועיל לו הרבה, וירחץ מצחו ג' פעמים בשלג, ובכל פעם יכוין במילוי אחד ויועיל הרבה לזכירה, גם לטהר המחשבה יצייר לפניו ה' פעמים ק"ל שהוא שם מ"ה פשוט ומלא וזה רמוז במילת "מחשבה", חשב מ"ה ופירושו אם תכבסי "בנתר" כי ה' פעמים ק"ל בגימ' "נתר".

ייחוד להשגה שיכוין בכל יום שם הויה בנקודתו המושל בו כגון **יום א'** יכוין הויה בסגול, ויכוין בכל אות ואות בסגול, ויכוין גם כן בשמות המלאכים הנז' בתיקונים שהם מרכבת הסגול כזה יהוה, סטוטריה, גוריאל, וענאל, למואל, ותחת כל אות מהם בסגול.

וביום ב' יכוין בהויה בניקוד שבא והמלאכים גם כן שמעיאל, ברכיאל, אהניאל, גם כן מנוקדות בשבא תחת כל אות ואות, **יום ג'** הויה בחולם וגם המלאכים בחולם חניאל, להדיאל, מחניאל, **יום ד'** הויה בחיריק והמלאכים גם כן בחיריק, חזקיאל, רהטיאל, קדושיאל, **יום ה'** הויה בקבוץ והמלאכים שמועאל, רמיאל, קניאל, **יום ו'** הויה במלאפום והמלאכים שומשואל, רפאל, קדשיאל, וליל ז' הויה בניקוד כל אות שבא וצירי והמלאכים צוריאל, רזיאל, יופיאל, **יום ז'** הויה בשבא וקמץ והמלאכים הם קדמיאל, מלכיאל, צוריאל, ובמנחת שבת הויה בניקוד שבא ופתח והמלאכים פדיאל, תוניאל, חסדיאל, ובספרים אחרים איתא כך **שבליל שבת** שמיעל, ברכיאל, אהניאל, סטוטריאל, גבריאל, וענאל, למואל, **יום ז'** שמיעל, ברכיאל, אהניאל, קדמיאל, מלכיאל, צוריאל, ומנחת שבת שמיעל, ברכיאל, אהניאל, פדיאל, תומיאל, חסדיאל.

בהכנסו לבית המדרש יכוין באחוריים דאיהיה דיודי"ן שהוא עולה כמנין מדרש ומורי ז"ל כשהיה נכנס לבית הכנסת היה אומר יהי רצון מלפניך וכו', ואחריה לא

שמעתי, וכוונה בעת שעוסק בתורה למי ששולטין עליו מצולות ים סמאל ונחש כי מצולות ים הם אותיות צל מות צל זכורא מות נוקבא וצריך לכוין בשם א' תמיד ובפרט בעת קביעת התורה אל יוזו מעיניו, ובזה לא ישלטו עליו ולא יתגרה בו יצר הרע, והענין הוא דע כי שורש הדינין הם אדני ואלהים בסוד ה"ג שהם נער ומנצפ"ך כידוע שהם ב' מינים "אלהים" זכר ומנצפ"ך "אדני" נקבה נער, ואלו הם שורש כל מציאות הדינים ואלו הם תיקון הט' דדיקנא הנקרא לאלפים כי הם השיערות דלא תליין רק הוא נגד רוחב הפנים ואין תליין בשיקולא, והם בין תיקון ה' ל"ג והם נקראים מצולות ים העליונים וב' שמות אלו בגימ' קס"א ומקורם הוא שם אהיה במילוי ההי"ן שעולה עם י' אותיותיו בגימ' קס"א כמנין "לאלפים" והוא תיקון הט' הנקרא לאלפים ונקרא כן ע"ש ג' שמות המתחילין בא' שהוא "אהיה אלהים אדני" (עיין בכוונת "לאלפים" מש"כ בספרי זהב שבא בענין ויעבור שם ביארנו עניינו היטב וכן בכוונת התשליך שבר"ה בביאורי על ר"ה ושם מקורו של דרוש זה).

ואומנם סוד הדבר והכוונה הוא להמשיך מן נוצר חסד שהוא המזל הח', שהוא הויה במילוי יודי"ן כמנין חסד, ממנו תשפיע אור לאלפים שהוא תיקון הט', והנה שם אהיה דההי"ן עולה קס"א עם יו"ד אותיות, ואז תכוין להמתיק אדני אלהים הנקראים מצולות ים, והנה הם בגימ' קס"א גם כן ואז תשליך במצולות ים כל חטאתיך שהוא תיקון הט' גם כן של מי אל כמוך ואז אותן החטאים שעשה האדם שהם אותן המזיקין שברא הם יורדין במצולות ים עם סמאל נחש ואינם עולים לפי שכבר נמתק שורשם שהוא אדני אלהים ואינם נשפעים מהם.

ואומנם בוודאי שאין כח החטאים הנבראים ע"י האדם, שאין מתערבין בהם ניצוצי קדושה ע"י העון לכן אח"כ בהגיעך אל ונקה מזל ה"ג שהוא אהיה דיודי"ן ועולה גם כן קס"א אז תכוין להעלות אותן הניצוצות ולנקותם, ולהוציאם משם ע"י שם זה וזהו ונקה, נקוי כסף מן העופרת, וסדר שמות אלו יהיו תמיד נגד עיניך, ובפרט כשתעסוק בתורה תכוונם במחשבתך בראותך שהחיצוניים רוצים להתגבר עליך ולהחטיאך ובפרט אם עתה בעת תיקון טיפת הזרע שהוצאת לחיצונים כי אז הם מקנאים ומתגרים בך ואז טוב לכוין בייחוד זה.

וראוי לאדם לכוין תמיד ובפרט קודם הלימוד וקודם התפילה להעריך כאילו הוא מדור וכסא אל האצילות הקדוש כי הלא בצלם אלהים עשה את האדם ובזה תענה ותקובל תפלתו ותורתו כי על ידי זה יוכל לקשר כל העולמות על ידי שתחול הקדושה עליונה בו כיצד יכוין האדם להכין ראשו כסא אל שם הויה בניקוד קמץ, וב' מוחין דיליה חו"ב, גם כן הויות פתח וצירי, וב' זרועותיו סגול ושבא, וגופו חולם, וב' כפיו קובוץ וחיריק, ויסוד בניקוד שורוק ו', ועטרה הויה בלי ניקוד כנז' בתיקונים, ויכוין גם כן כי אדם הוא שם ס"ג (אולי מ"ה) כנז' אצלנו, ויכוין כי

אוזן הוא שם ס"ג חוץ ה' אחרונה, ואולי עם זה ישיג לשמוע איזה קדושה עליונה בתפילה ובעת הלימוד, גם חוטם שלו שם ס"ג כי הוא כך בגימ' ואולי יריח איזה רוח קדושה, וגם בפה שלו שם ס"ג וכ"ב אותיות מה' מוצאות הפה אולי ישיג לרוח ה' ידבר בו ומלתו על לשונו בעת לימודו ותפילתו והכל תלוי כפי עוצם כוונתו והתדבקותו, ובסוד העינים אם הוא בעולם העשיה יכוין לה' ההויות שחשבונם "עין", וה"פ כ"ו (גימ' עין) ויכוין השם במלוי ההי"ן, וביצירה שהוא מברוך שאמר עד ישתבח יכוין ההויות דאלפי"ן, וביוצר שהוא עולם הבריאה יכוין לה' הויות דס"ג, ובעמידה יכוין באצילות ויכוין לה' הויות דע"ב, וכן אם הולך בשוק יכוין שב' רגליו הם נו"ה וכשמסתכל יכוין כי ב' עיניו הם חו"ב וכן כיוצא בזה בכל הפרטים ויכוין שהוא כסא לקדושה עליונה ואין ספק אם כך יתנהג כמה זמן שישגי לדעת את אשר ירצה ויהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע וז"ס בכל דרכיך דעה ובפרט אם בכל רגע יחשוב ולא יעבור המחשבה וזכור זה בלבך (ועיין מש"כ בספרי זהב אופיר ועפרות זהב בעניין כוונת המרכבה שבתפילה מש' רוח הקודש הכל היטב יותר מבואר ומכאן תוסיף לשם).

ביאור האם צריך לעליית מ"ן לצורך תיקון נה"י הפרטיים, והכוללים, והכתר בשבועות.

ראשית לפני ביאור זה נאמר שבתיקון העומר היה ב' זמנים א' הם ד' שבועות הראשונים שנתקנו חו"ב וחו"ג דחב"ד חגת"ם, ואח"כ בג' שבועות אחרונים חסד, וגבורה, ות"ת ומלכות יחד בג' שבועות אחרונים דחב"ד חגת"ם שלהם ובסוף הז' השבועות נשלמו חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם בב' מוחי חו"ב דז"א כך שלתיקון ליל שבועות צריך לתקן בנוסף את הנה"י הפרטיים של החב"ד חגת"ם הנז' שעומדים תחת החג"ת הנז', וגם בנוסף בעובי את הנה"י הכוללים, וגם בעובי ואורך את הכתר הכולל בכל קומתם כדוגמת החב"ד חגת"ם שנתקנו בעומר ונוסף להם הנה"י פרטיים בשבועות הנז', וגם מוח פרצוף הכתר כולו דז"א שלא נתקן כלל אלא בשבועות בתיקון ובטבילה.

עוד חלוקה א' אתה צריך לדעת שאותם הספירות דחב"ד חגת"ם ונה"י הפרטיים וכן בעובי נה"י הכוללים, והכתר הכולל הנז' יש בהם חלוקה לי' ספירות פרטיות שכנגד י"ב פרצופים בחלוקה זו שעתיק ונוק' וא"א ונוק' הם כנגד חב"ד הכוללים והפרטיים שעתיק ונוק' כנגד חו"ב, וא"א ונוק' כנגד חו"ג דדעת, וכן חלוקה נוספת בפרצופי או"א וישסו"ת כנגד חג"ת הכוללים והפרטיים, שאבא ואמא כנגד חסד וגבורה, וישראל סבא ותבונה כנגד הת"ת, ועוד חלוקה נוספת בפרצופי זו"ן ויעקו"ר כנגד נה"י שזו"ן כנגד נו"ה, ויעקו"ר כנגד יסוד, וזה הביאור הוא נזכר בדברי הרש"ש בנה"ש וברחובות הנהר בכמה מקומות בענין סדר תיקון הפרצופים, והוסיף לנו הרש"ש ז"ל ב' פרצופים נוספים ליי"ב הנז' והם יעקו"ר דעטרות היסודות והם יהיו במעמד המלכות בחלוקתם תחת היסוד הנז' בקומת י"ס הנז' וזה דיו לעתה.

השאלה הנשאלת בגדול איזה בחינות מאותם שנזכרו לעיל נתקנו ע"י העלאת הבירורים דמ"ן בעומר במוחי חו"ב ואיזה צריכים העלאת בירורים מחדש, שלכאורה נראה שהבירורים שעלו למ"ן לצורך החב"ד חגת"ם כולם הם מהשבוע הראשון שעלו המ"ן לתיקון החכמה דחב"ד חגת"ם וכל תיקונם ממנו הם וזה כולל לג' שבועות האחרונים וגם לנה"י הפרטיים ונאמר שמה שצריך העלאת מ"ן מחדש זה דוקא לג' פרצופי נה"י הכוללים שבעובי שמחולקים לי"ס וגם לכתר הכולל דעובי שמחולק על דרך זה לי"ס פרטיות, או שנאמר שהמ"ן שעלה לספירת העומר מועיל גם לנה"י הכוללים הנז' דעובי ומה שצריך העלאת מ"ן הוא רק לכתר שלא היה תיקון בעובי לכתר דחו"ב כלל לא בפסח ולא בספירת העומר במוח דחו"ב וכל שכן במוח הכתר דז"א כולו או שנאמר שבאמת כולם צריכים בירור והעלאת

מ"ן מחדש כל הג' בחינות הנז', ואפילו הנה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם וכל שכן הנה"י הכוללים והכתר דאורך ודעובי שלא נתקנו בשום חלק מבחינת דחו"ב עד תיקון ליל שבועות בכ"ד ספרים וטבילה באשמורת הבוקר כנז' היטב בדרושים שכתבנו בשם הרש"ש וש' הכוונות ואחר הספקות הנז' ראיתי שכתב בענין זה בספר צדק ושלום להר' אליהו משען ז"ל ששאל מכבוד ר' היר"א ז"ל בחילופי מכתבים ורצוני להעתיק לך דבריו שקשורים לענין זה שהעתיק מסידור שהיה בידו את אופן הכוונה והוא מסידור הרד"ם ז"ל ונעתיק לך לשונו.

שכתב אבל הנמצא אצלנו בסידור הוא זה וזה לשונו שהתפילה דקודם הלימוד בליל שבועות להעלות מ"ן מחלקי הכלים ואורות דרפ"ח דנה"י דה' פרצופים מג' פרצופי נה"י הפרטיים דפרצופי חב"ד שהם עתיק וכו', ודפרצופי חג"ת וכו' דחו"ב הכוללים דזו"ן, ומחלקי הכלים וכו' ה' פרצופי הכתר הכולל דז"א, ויעלו עם חלקי התפשטות וכו', ובכן ימשכו המוחין דנה"י דקטנות וגדלות ראשון דעסמ"ב מלובשים בקס"א קמ"ג קנ"א שהם חלקי וכו' ובתוכם מלובשים ההויות והאהיה המנוקדות שהם נרנח"י דנפשות דנרנח"י וכו', דנשמה דחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים מג' פרצופי נה"י דפרצופי חב"ד שהם עתיק וכו' דבינה דז"א, וגם לחח"ן בג"ה דת"י דכל הד' פרצופים דכל ג' פרצופי נה"י הכוללים שהם זו"ן ויעקו"ר דמ"ה וב"ן דמ"ה וב"ן דבינה דז"א ע"כ, וסידרו כ"ד הויות בניקוד הידוע בלתי אהיה, וכמדומה לי שזה הסדר הוא ממורינו הרד"ם ז"ל ממה שמצאתי בכל סדריו שבהמשכת צלמי המוחין הפנימיים אינו מסודר כי אם ההויות המנוקדות לבד (ללא מוחין ועיין בסוף דברינו לקמן שנבארם), וכנראה לכאורה משער השמות, ותחתיהם מסודר קטנות ראשון דא"א, ותחתיהם גדלות ראשון דא"א, ותחתיהם כל כללות הכלים דז"א דאצילות המבוארים בשער השמות, וכתוב על ראשי הצלמים לנה"י הפרטיים דחב"ד ודחג"ת (דמוח) דבינה דז"א.

ואח"כ כתוב וז"ל ויכוין להמשיך לחח"ן בג"ה דת"י דכל הי' פרצופים מג' פרצופי נה"י הכוללים דבינה דז"א, ואח"כ כתוב וז"ל יכוין להמשיך המוחין הנ"ל ליעקו"ר ומסודר כל כללות הכלים דנוק' המבוארים בשער השמות, ואח"כ כתוב ובכן ימשכו המוחין דנה"י דקטנות ודגדלות שני דעסמ"ב וכו' דפרצוף החכמה דזו"ן עכ"ל וסדרו כל כללות המוחין דקטנות שני וגדלות שני עם ההויות המנוקדות עם כללות המוחין וכלים דזו"ן הכל כנזכר בפרצוף הבינה זה הסדר המצוי בידינו בפרצופי חו"ב הכוללים דז"א (ואחר ב' ההקדמות שכתבתי לך תחילה תבין את הוראות סידור הרד"ם ז"ל הנזכר לעיל היטב).

ועתה יש להתבונן בסדר זה שסידרו קדמונינו זיע"א ולהקשות בה, יען כי הקושיא היא חצי ההבנה והוא כי מה צורך עתה אל העלאת מ"ן והבירורים מאנ"ך דפרצופי נה"י הפרטיים דחב"ד וחגת"ם הכוללים מאחר שאלו המוחין דנה"י דכל פרט אינו

כי אם התפשטות לבד ממה שלמעלה מהם וכמ"ש רז"ל בספר הכוונות בתיבת באהבה וזה לשונו, ואל תתמה מן הזיווג הנרמז לעיל במילות אלהינו ואלהי אבותינו ועומדים וכו' ע"כ (ששם המוחין נכנסו בק"ש ואחרי ברוך אתה ה' מסתלקים ועומדים ו"ק דגדלות בחב"ד חג"ת ונכנסים שוב כנו' בסידור היטב וע"ש) והכא דכוונתה שכבר נתפשטו המוחין בכל ימי העומר עד שהגיע התפשטותם עד חג"ת דכל פרט, ובלימוד דליל שבועות מה שחסר הוא שיתפשטו הפרקים העליונים דנה"י דאו"א העומדים על גבי רישא דז"א לתוך חב"ד שלו, ומה שהיו בחב"ד ידחו לחג"ת, ומה שהיו בחג"ת ידחו לנה"י ככל כוונת דחיית המוחין כמורגל.

והשאלה היא מה צורך להעלאת בירורים חדשים עתה, והיכן מצינו שלכל פרק, ופרק מפרקי הצלם דמוחין נעלה לו מ"ן בפני עצמו, וקושיא זאת עצמה תיפול גם בג' שבועות אחרונים דעומר (בתיקון חסד גבורה ותו"ם, דחב"ד חג"ת"ם) דמהו עניין המ"ן אשר אנו מעלים בתיבת "מלך העולם" דברכה דכל לילה מג' שבועות האחרונים ומה צורך אליו.

ואם נרצה לדחוק הקושיא יותר נאמר כי כמעט שאין צורך להעלאת המ"ן ע"י הברכה כי אם בשבוע ראשון דעומר לבד ותו לא, שנודע הוא כי ליל א' משבוע א' הוא המשכת הגדלות ראשון דיש"ס לחח"ן דחכמה דמ"ה דמ"ה דג' פרצופי כח"ב דכל אחד מה' פרצופי בינה דז"א, ואם כן בהעלאת המ"ן שאנו מעלים ע"י הברכה דליל א' דשבוע א' אנו מעלים את כל הבירורים המתייחסים לג' הצלמים דג' פרצופי כח"ב דכל אחד מה' פרצופי בינה דז"א למה שלמעלה מהם ונתקנים שם, ואח"כ נמשכין כל פרק בעתו ובזמנו, וכן על דרך זה בליל ב' משבוע א' אלא שהוא במוחין דגבורה לצד הב"ן דמ"ה דפרצופים הנזכרים דז"א.

ובליל ג' תהיה הכוונה בהעלאת המ"ן המתייחסים לב' פרצופי חג"ת ונה"י עיבור ויניקה דה' פרצופי חכמה דז"א הכולל פרצוף הד' שלו על דרך הנזכר ממש, וא"כ מהו עניין הברכה דכל לילה מו' שבועות דעומר ומהו ענין המשכת הצלמים דכל לילה ומהו ענין המ"ן שאנו מעלין כי כפי הנראה לא נשאר כי אם התפשטותם ודחייתם מלמעלה למטה.

וכתב הרש"ש מעוצם קושיא זו בנה"ש דף ס"ד (ל"ז) ובזה נבין ענין כונת המשכת הצלם דמוחין הנמשכים ע"י הברכה דכל לילה מג' שבועות האחרונות שהם מוחין שלמים בכל הט' נקודות לפרצופי חג"ת הכוללים ואינו התפשטות מוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו בד' שבועות הראשונות בחב"ד אלא מוחין שלמים כי כל הלילות שוים במציאותם כי החו"ב והחו"ג שנמשכו בד' שבועות הראשונות הם לפרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים ונשארו נה"י שהם זו"ן ויעקב ורחל דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים לליל שבועות.

באופן כי בד' שבועות הראשונות נתפשטו המוחין בחב"ד שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם ונגמרו להתקן בבחינת האחרונים שלהם שהוא בחיצוניות שלהם, ובשלישה שבועות האחרונות נמשכו ונתפשטו המוחין לחג"ת שהם פרצופי או"א וישסו"ת עד למטה בנה"י שלהם והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה ע"י הפרצופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' א"א ונוק'.

ובזה יבוא הכל על נכון כי הם חג"ת שתחת החב"ד והם פרצופים כוללים שצריכים מוחין שלמים בכל הט' נקודות בכל המוחין דקטנות וגדלות א' וב' וצריך לברכה בכל לילה להמשיך צלם דמוחין שלמים מבירורים חדשים הנתקנים ע"י הפרצופים העליונים ההם שכבר נתקנו שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ונשארו שלשה פרצופי נה"י דחב"ד וג' פרצופי נה"י דחג"ת, וג' פרצופי נה"י הכוללים דבינה ודחכמה דז"א לליל שבועות.

גם זה הנז"ל אפשר כי הוא על דרך זה כי בשבוע א' נמשכים המוחין לחח"ן דחכמות דכל פרצוף משבעה פרצופים חב"ד חגת"ם הכוללים הנז"ל דבינה הכולל או דחכמה הכולל באופן כי בשבוע א' נתקן חח"ן דפרצוף חב"ד דכל הז' פרצופים חב"ד חגת"ם הכוללים דבינה ודחכמה, ובשבוע הב' בג"ה דחב"ד דכולם, ובשבוע ג' וד' דת"י דחב"ד דכולם, ובשבוע ה' חח"ן דפרצופי חג"ת דכל הז' פרצופים הנז"ל, ובשבוע הו' בג"ה שלהם, ובשבוע הז' דת"י שלהם.

ועל ידי לימוד דליל שבועות יכוין להמשיך המוחין דקטנות וגדלות מנה"י הכוללים דאו"א לחח"ן בג"ה דתי"ם דנה"י הכוללים דחכמה דזו"ן, ומנה"י הכוללים דישסו"ת לנה"י הכוללים דבינה דזו"ן, ולהמשיך התפשטות המוחין שהם חיריק וקובוץ ושורוק מחג"ת דז' הפרצופים הכוללים דחב"ד חגת"ם הנז"ל לנה"י הפרטים שלהם.

ואפשר שעל ידי העומר נבנו ונתקנו אלו השבעה פרצופים חב"ד חגת"ם שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת לגמרי, ונתפשטו בהם המוחין עד למטה ולא נשאר לתקן כי אם הנה"י הכוללים דבינה ודחכמה ע"י הלימוד.

גם ע"י הלימוד בליל שבועות יכוין להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א לחח"ן בג"ה דתי"ם דה' פרצופי הכתר דזו"ן, וע"י הטבילה להעלות הכפל דחסד דת"ת דכל העשרה פרצופים הכוללים דבינה ודחכמה וכתר לכתרים דכתרים שלהם, ולהמשיך להם המוחין מכתרים דישסו"ת ודאו"א ודא"א והוא שער המ"ב דכתר שהוא שער הנ' הכולל חמישים שערים והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים והוא שורש הד' מוחין שבכתר וכו' עכ"ל הרש"ש בנה"ש ועכשיו נמשיך בדברי הצדק ושלוש בהבנתו בדברי הרש"ש הנז"ל כי כתב לנו הרש"ש כמה

אפשרויות איך אופן התיקון והם ג' פנים ואופנים אלא שצריך אני למודעי להבין אמרותיו טהורות במש"כ שהמשכת המוחין דחב"ד בד' שבועות הראשונים עד למטה בנה"י שלהם דאי איירי בחב"ד דעובי שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' דעובי מד' פרצופים דעובי השוים בקומתן דחו"ב, אם כן החג"ת אינם תחת החב"ד כי אם מלבישין עליהן מבחוץ, אלא מוכרחין אנו לומר שאינו מדבר כי אם על החב"ד באורך דכל אחד מפרצופי חב"ד חגת"ם דעובי השוים בקומתם, ואם כן עלינו להשית לב להבין דבריו במש"כ עד למטה בנה"י שלהם מהו פירוש בחינות אלו הנה"י.

ונלע"ד אי ניחא קמיה דקבה"ו ובעיני מר יכשר והוא במה שביאר הרב הגדול זיע"א בע"ה ש"ל פ"ג ופ"ד והמורם מכל דבריו שם כי הפרצופים דעיבור הנקראים נה"י דכללות יש בו עשר ספירות מכתר עד המלכות, וכל ספירה מאלו העשר ספירות כלולה מנה"י בלבד דהיינו בכללותה הוא ג' ספירות נה"י, והנצח שבו כלול מעשר ספירות ואלו העשר ספירות הכוללים בקו הנצח אין בכל אחת מהם רק בחינת נה"י לבד.

ונמצא שספירת הנצח כלולה מעשר ספירות שהם חב"ד חג"ת נה"י וכל ספירה מהם אין בה רק נה"י, וכן על דרך זה בהוד וביסוד, והנה אעפ"י שכל אחת מאלו הג' ספירות דנה"י יש בה כללות עשר ספירות דבחינת נה"י כנזכר עם כל זה נחלקים כל אחד מאלו הג' לג' פרקין כי ג"ר דנצח נקראים פרק עליון, וג' אמצעיות נקראים פרק אמצעי, וג' תחתונות נקראים פרק תחתון, ולכן פרצוף דעיבור נקרא נה"י, יען כל ספירה פרטית כל אחת כלולה מנה"י בלבד והפרצוף היניקה הנקרא חג"ת המתפשט ומתלבש תוך פרצוף הנה"י גם הוא ממש על דרך הנ"ל בפרצוף הנה"י אלא שכל פרטי ספירותיו כל אחת כלולה מחג"ת נה"י, ולכן נקרא חג"ת, ופרקין עליונים דחסד נקראים חב"ד והאמצעי נקרא חג"ת והתחתון נקרא נה"י ועל דרך זה ספירת גבורה ות"ת ופרצוף הגדלות שהוא חב"ד המתלבש תוך פרצוף היניקה גם הוא על דרך הנ"ל ממש, אלא שכל ספירה פרטית כל אחת כלולה מחב"ד חג"ת נה"י, ולכן נקרא פרצוף דחב"ד, פרקין עליונים דחכמה נקראים חב"ד, פרקין האמצעיים חג"ת, ופרקין תתאין נה"י, ועל דרך זה בקו הבינה והדעת וע"ש באריכות.

והנה כיון שכבר נתבאר בשער פרקי הצלם כי בפרק עליון דנצח לבדו הנקרא חכמה בכללות ונקרא חב"ד בפרטות כלול מראש תוך סוף שהם חח"ן, ועל דרך זה פרק עליון דחסד הנקרא בכללות חכמה וחב"ד, וכן על דרך זה פרק עליון דחכמה וכן בכל השאר פרקין אם כן נמצא שחח"ן דחכמה דכל פרט נקרא חב"ד חג"ת נה"י שהם הם הג' פרצופי ראש תוך סוף, וכן כל ג' מיני פרקין שיש בכל ספירות פרטיות נקראים חב"ד חג"ת נה"י, וכן כתב הרש"ש זיע"א גופיה בכמה מקומות

ומהם בנה"ש דף ל"ו ד"ה גם הנוק', ובהקדמת אנא בכח וכו', ובהקדמת הנהר דף ק"ט ע"ב וז"ל כל ספירה וספירה מג' פרצופים שהם חב"ד חג"ת נה"י שבספירה ההיא וע"ש.

ונמצא לפי האמור שכל מיני ג' פרקין דכל ספירות הפרטיות הפרק התחתון נקרא נה"י ועיבור ועשיה, ופרק אמצעי נקרא חג"ת ויצירה ויניקה, ופרק עליון נקרא גדלות וכח"ב ובריאה ואצילות על דרך ז"א כולו בכללות, ומעתה יובנו דברי הרש"ש ז"ל היטב כי מש"כ בדף ס"ז עד למטה בנה"י שלהם, ר"ל כי בשבוע הראשון שהכנסת המוחין הוא כח"ב דכל הפרטים דהיינו בחח"ן דחכמה דכל החכמות עד סוף הפרקין תתאין שלהם הנקראים נה"י דחכמה ונקראים נה"י דעתיק דכורא, וכיון שנת"ל שאלו החח"ן הם חב"ד חג"ת נה"י ג' קוין, א"כ בהם לבדם יש להם צלם שלם בט' הנקודות הידועות שהם נרנח"י לאותו הצלם דמוחין, וכן על דרך זה בשבוע ב' אלא שהוא בבג"ה דכל הבחינות שהם חב"ד חג"ת נה"י והם נקראים נוק' דעתיק, וכן על דרך זה בשבוע ג' וד' בדת"י דדעת שהם א"א ונוק', ובג' שבועות האחרונים שבהם תיקון חג"ת דכל הפרטים אז עולים הבריורים המתייחסים לחג"ת אלו שהם פרקין אמצעיים דכל הפרטים הנזכרים ונתקנים בפרצופים העליונים מהם שהם הפרקין העליונים מהם, ונמשכים להם צלמי המוחין שלמים, הל"מ ע"י הברכה וצ' ע"י הספירה עם הנרנח"י המלובשים בהם שהם הט' נקודות הידועות מחב"ד שעליהם כל פרט לפרט שתחתיו.

אלא שלפי זה קשה שהלא הוא עצמו כתב לעיל שלא יש זיווג באלו הימים יען שכל המוחין שנמשכו במ"ט ימי העומר הם מוחין דאחור באחור ואם כן איך יזדווגו החב"ד לתקן בירורי החג"ת שהם או"א וישסו"ת, ואפשר לומר כי מש"כ לא יש זיווג באלו הימים הוא בכללות ז"א עם נוק', אבל הפרטים אפשר שיש בהם בחינת זיווג, ועוד אפשר לומר כי המוחין דאחור באחור דחב"ד לערך החג"ת נקראים פנים בפנים, וכמש"כ הרש"ש ז"ל בהגותיו על עץ חיים ש' העקודים פ"ו כי המוחין דאחור באחור הבאים מישסו"ת לז"א בערך יעקו"ר נקראים מוחין דפנים בפנים ומזדווגים על ידם עי"ש (ועיין בספרי עפרות זהב שנאריך בביאור זה בלימוד זיווגי הפרצופים) ומאחר עלות שבכל לילה ולילה ממ"ט ימי העומר נמשך ובא צלם שלם דל"מ ע"י הברכה וצ' דצלם ע"י הספירה בט' נקודות הידועות ג' קוים ימין ושמאל ואמצע חח"ן בג"ה דת"י דחו"ג, לחב"ד חג"ת נה"י דאותה בספירה, אם כן מוכרח שימצא באותה ספירה כל כללות הכלים דז"א המבוארים בשער השמות לכל כללות הז"א וזה פשוט.

מעתה לפי האמור לא נשאר שום חילוק ושום הפרש בין המשכת המוחין לג' פרצופי נה"י הפרטיים דז' פרצופי חב"ד חגת"ם דחו"ב לבין המשכת המוחין ל"י פרצופים דכל פרצוף מג' פרצופים נה"י הכוללים דעובי דחו"ב כי בכלם

צריך לכוין להמשיך להם חח"ן בג"ה דת"י בט' נקודות צלם שלם נרנח"י דנח"י ודנרנח"י דנ"ר, לכלים דחב"ד וחג"ת ונה"י שלהם, ובודאי שתיקון הנה"י שהם זו"ן ויעקו"ר דכל אחד מג' פרצופים דנה"י הכוללים דעובי דחו"ב הנזכרים תיקונם ובירורם צריכים לומר שיהיה על ידי הפרצופים שלמעלה מהם, וכן חג"ת שהם או"א וישסו"ת והם על ידי החב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' שלמעלה מהם על סדר מ"ט ימי העומר אלא שצריך לומר שקצרו בסדר הכוונה דלימוד עניין צלמי המוחין דל"מ הנמשכים בשאר ימי העומר על ידי הברכות בתיבת קדשנו ואילך עכ"ל (ועניין תשובתו של היר"א זלה"ה כתבו בספר קנין פירות דף ק"ו שבהוצאת הרב הלל שליט"א וע"ש).

ובענין המ"ן לנה"י כוללים ופרטיים וכתר, וגם בענין הל"מ המקיפים רצוני לכתוב לך מה שענה היר"א ז"ל בדבר זה שם להר' משען ז"ל וזה לשונו אולם אחרי התבוננות עתה אמינא כי הא לאו מילתא היא (זה אומר אחר שהקשה כמה קושיות בענין הל"מ הנמשכים בברכת העומר בברכה וע"ש אורך דבריו אם תרצה) כי ידוע שכל המשכת מוחין וצלם שלם הוא על ידי העלאת מ"ן, ובסתם ברכה כשמעלים ישראל מ"ן בתיבות "מלך העולם" באים המוחין בתוך הצלמים, וצלמי ל"מ המקיפים והמוחין הפנימיים כולם נמשכים על ידי אותו כח העלאת מ"ן, וכבר הוכחנו לעיל כי מוכרחים אנחנו להעלות מ"ן גם בהמשכת מוחין דנה"י הכוללים והפרטיים, ואם כבר הל"מ שלהם נמשכו בימי העומר הרי הכל הוא סוג אחד ומוכרח הוא שאינם יורדים הצלמים כי אם המוחין פנימיים גם בתוכם, ובאים עד הנה"י דתבונה שהיא צ' דצלם, ואיך עתה עוד פעם אחרת הצריכוננו להעלות מ"ן בנה"י בלימוד ליל שבועות, אם לא שנאמר שאין להם שייכות לז' פרצופים הפנימיים דעומר אם לא שנאמר לכאורה כמש"כ רו"מ כת"ר שקצרו במקום שאמרו להאריך.

אולם אמת אגיד כי עתה שנגלה לנו סדר המדורא קמא ממוה"ר שר שלום (ועיין בשמן ששון שכתב שהכל אמת ואין דבר כזה מהדורא קמא ובתרא, ודעת היר"א ז"ל שב' מהדורות ישנם להרש"ש וכבר כתבתי במקום אחר בענין זה וע"ש) מבית גנזיו אין אנו צריכים לכל זה כי בפירוש שם כותב בהקדמות הקטנות המסודרות בכל סדר הכוונה בין בנה"י הפרטיים ובין בנה"י הכוללים וזה לשונו שם יכוין להמשיך ה' קוי חח"ן דנצח דה' פרצופים דכל אחד מז' פרצופי חב"ד חגת"ם דישסו"ת, עם ה' קוי חח"ן דנצח דצ' ול' דה' צלמי המוחין דקטנות א' דשמות אלהים דיודי"ן, וגדלות א' דשמות ע"ב מלובשים בהם, ובתוך כל מוח מלבוש שם ההויה עם קוץ היו"ד ועליו מקיף שם אהיה בניקוד חיריק, נרנח"י דחיות דנפשות דחיות ונשמות ורוחות דנה"י ודרוח ודמלכות דנה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה דנשמה, לה' קוי חח"ן דג' כלים דנצח דה' פרצופים דכל א' מז' פרצופי חב"ד חגת"ם דמ"ה וב"ן

דמ"ה דבינה דז"א ומספרם וכו' ליעקו"ר ע"ד הנז' בז"א ממש וכו' עכ"ל.

ובכן מאחר כי מורינו הרש"ש ז"ל פירש שיחותיו בהקדמות המ"ק אין אנו צריכים להסתבך עוד בישובים הנ"ל, ואף כי במהדורא בתרא אינו כתוב זה, ודבר פשוט כי כל אלו ההקדמות קטנות על גבי ציור הכוונה לא הביאם שם מחמת כי הם מושכלות ראשונות ולא הביא רק הכוונה לבד, ועכ"ז בסידורי לא מנעתי עצמי מלכותבם כי אלו מושכלות הראשונות של ראשונים כל לגבי דידן צריכא רבא זו בלבד על הל"מ הכוללים דכל המוחין שכתב מוה"ר אימתי נמשכים, לא קא חזינא כהאי סימנא, ואנא בריה קלה מכיין אותם אחרי הטבילה אחר המשכת הכתרים הכוללים ואינו דבר ארוך רק ג' פרצופי כח"ב הכוללים דהיינו נרנח"י דנשמה ונרנח"י דחיה ונרנח"י דיחידה דז"א דאצילות וק"ל עכ"ל היר"א ז"ל.

וכתב בספר פתח עינים החדש ח"ז דף רכ"ד שבענין הכתר הכולל דז"א לצורך המשכת המוחין לו כו"ע לא פליגי דיש לכוין בהעלאת מ"ן יען שהמוחין הנמשכים בו המה מוחין חדשים ממש שמעולם לא נמשכו, אומנם עיין לפתח עינים דף פ"ט ע"א שהסכים כי אף לצורך הכתרים דעובי דפרצופי חו"ב הנמשכים עתה יש לכוין העלאת מ"ן שאף הם מוחין חדשים שלא נמשכו בפסח ועומר וע"ש מילתא בטעמא, ועיין להר"ה השד"ה ז"ל בהשמטות שבסוף ספר פאת השד"ה עמוד תי"ב שכתב על דברי הפתח עינים הנז' בזה הלשון דברים אלו (שבענין הכתרים דעובי) הם היפך הקדמת הסידור להרש"ש זיע"א ולהרד"ם זיע"א לסדר פסח, ואפשר שלא עיין בסידור כשכתב זה עכ"ל.

וצריך לכוין כאן כל הנרנח"י דט"ס המסודרים כאן ד' פעמים א). כנגד כתר דעובי דפרצוף בינה הכולל דז"א ב). כנגד כתר דעובי דפרצוף החכמה הכולל דז"א ג). כנגד ה' פרצופים שהם י"ס הכוללים דפרצוף מוחא סתימאה דאריך לפרצוף החמישי כתר הכולל דז"א ד). כנגד ה' פרצופים שהם י"ס דגולגלתא דאריך וגם הם לפרצוף החמישי כתר הכולל דז"א.

ובסידור היר"א ולמוה"ר וידאל ולמהר"א פירירא ז"ל סידרו הנרנח"י האלה ד' פעמים כנגד ד' בחינות הנ"ל, ובכל א' מאלה הד' סידרו את הנרנח"י דט"ס כפולים ד' כנגד חו"ב וחז"ג דכתר, אומנם בסידור הנדפס קיצר הרבה וסידר הכוונה פעם אחד בלבד, וגם לא הכפיל את הנרנח"י כפול ארבע כנגד החו"ב חז"ג, ואפשר שסמך על המעיין וברוך היודע.

והנה לא סידרו בכל אלה הד' בחינות שמות המוחין הלבושים והצלמים ובסידור היר"א ח"א עמוד 707 וטעם הדבר כתב היר"א ז"ל בקנין פירות אות ל"ד (עמוד צ"ד, וצ"ה) דהרש"ש ז"ל לא סידר שמות המוחין לא דכתרים דחו"ב ולא דזה' פרצופי כתר הכולל דז"א כי מסורת בידינו מאבותינו ורבותינו הקדושים כי בכל

מין המשכת מוחין דכתר וכו' אין אתנו יודע שמות המוחין זולת שמות ההיות והנרנח"י עם מקיפיהם ונקודותיהם דוקא, וכל אלו שמות המוחין דקטנות וגדלות א' וב' שכתב הרב ז"ל בפסח ועומר וציצית ותפילין וק"ש וכיוצא הוא בפרצופי או"א וישסו"ת דזו"ן שהם ב' פרצופי חכמה ובינה דזו"ן וכו', ואעפ"י שמצד עצמו בהמשכת המוחין דכתר וכו' יש בו מוחין דקטנות וגדלות וכו' אינו אלא בכח ולא בפועל רוצה לומר בכוונת המחשבה ורעותא דלבא, ולא בצירור הכוונה וכוונת סדר שמותיהם יען לא גילה לנו הרז"ל מה הם שמות המוחין ההם וכו' עכ"ל.

ועי"ש עוד בסוף דבריו שכתב כי לא זו בלבד שאנחנו לא נדע שמות המוחין דפרצוף החמישי כתר דז"א הנמשך מא"א אלא אף גם זאת בהמשכת הכתרים דפרצופי מוחי חו"ב הכוללים הנמשכים מאו"א וישסו"ת ולא מא"א נמי לא סידר הרש"ש ז"ל שמות המוחין והמשכיל יבין כי סוף סוף כל מין המשכת יחידה אינה אלא מבחינת יחידה המתייחסת אליה המלוכשת תוך יחידה דחיה ודנשמה כידוע ופשוט עכ"ל, ודבריו אלו שכתב נתבארו בארוכה בכמה מקומות בהקדמת רחובות הנהר בסוד ההתכללות והתקשרות ואכמ"ל עכ"ל.

והנה משמע מסדר הכוונות שבלייל שבועות הוא שבתחילה יכוין להמשיך את הכתר דעובי דפרצוף מוח הבינה הכולל דז"א, ואח"כ הכתר דעובי דפרצוף מוח החכמה הכולל דז"א, ובאחרונה מוח דפרצוף הכתר הכולל שהוא פרצוף החמישי הכולל דז"א על כל פרצופיו וספירותיו דעובי ודאורך כולם באים כאחד (והכתרים דאורך שמעל החכמות דפרצופי העובי נכנסים בטבילה כנז' בדבריו לעיל) והנה לא כן משמע מסידור היר"א דעיין שם בח"ב עמוד 702 שסידר תחילה להמשיך המוחין דפרצופי חב"ד חג"ת נה"י ממוחא סתימאה וגולגלתא, לחב"ד חג"ת נה"י דפרצוף החמישי כתר דז"א מלבד הכתר דעובי שבו (ומלבד הכתרים הפרטיים דאורך שאינם נמשכים עתה אלא ע"י הטבילה), הנה עתה נמשכים הכתרים דעובי דכל ג' הפרצופים הכוללים הנז' תחילה הכתר דעובי דפרצוף בינה הכולל דז"א הנמשך מישסו"ת (שם עמוד 707) והדר הכתר דעובי דפרצוף חכמה הכולל דז"א הנמשך מאו"א עילאין (שם עמוד 710), ובאחרונה פרצוף הכתר דעובי דפרצוף הכתר הכולל דז"א המתפרט לב' בחינות מוחא סתימאה וגולגלתא הנמשך מב' בחינות אלו דא"א (שם בהגה עמוד 712) וכן הוא מסודר כיוצא בזה בסידורים למוה"ר וידאל ז"ל ולמוה"ר א"א פירירא ז"ל.

ובזה אתי שפיר טפי דבזה נשתוה סדר תיקון פרצופי החו"ב הכוללים עם סדר תיקון פרצוף הכתר הכולל, דעל דרך שפרצופי חו"ב נתקנו תחילה כל בחינותיהם מלבד הכתר דעובי שלהם הכי נמי ראוי שיהיה בפרצוף הכתר הכולל, ומעתה נמצא כי תחילה נתקנים כל הפרצופים הכוללים מלבד הכתרים דעובי שלהם, ואח"כ נתקנים כל הכתרים דעובי של כל ג' הפרצופים הכוללים כאחד וכן נראה

גם מדברי מהר"ש הדאיה ז"ל בספרי שלום וצדק סימן מ"א אות ד' (דף ל' ע"א)
וכן הוא נראה מדברי הר' שמחת כהן סימן צ"ד (דף ע"ה ע"ב) ועי"ש שמביא
בארוכה הסדר שסידר היר"א ז"ל בסידורו עכ"ל.

**ביאור סדר המקרא שיעסוק בו בליל שבועות, וסדר המשכת הכתר בז"א
שהוא בחינת דיקנא דא"א שז"א עולה עד שם.**

ביאור ענין סדר התיקון שבזה הלילה נתבאר בש' הכו' ובפע"ח בתיקון שבועות דרוש א' כל הסדר וחילק הביאור לב' שבש' הכוונות לא כתב כוונות השמות שבסוף הפסוקים אלא כתבם בפע"ח כמו שנכתוב לך עכשיו, וזה סדרו של המקרא שתעסוק כל הלילה בשבועות וע"י היותם עוסקים בתורה כל הלילה הם ממשיכים את הכתר הנזכר בז"א, שהוא בחינת דיקנא דא"א שז"א עולה עד שם כנז"ל וגם כתב כבר לעיל שנתקנים גם הנה"י פרטיים והכוללים בזה הלילה, שנו"ה הם לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות.

וזהו סדר המקרא שתעסוק בו בלילה הזה כדי להמשיך הכתר הנז' תתחיל מפרשת "בראשית" ותקרא עד אלה תולדות השמים והארץ בהברהם וכו', ואח"כ תדלג ותקרא ג' פסוקים האחרונים של "בראשית", ומשם ואילך תקרא ג' פסוקים הראשונים וג' האחרונים מכל פרשה ופרשה משאר הפרשיות (דספר בראשית).

ואם נזדמנה פרשה קטנה של ד' או של ה' פסוקים הן בתחילת איזה פרשה הן בסופה, תקראנה כולה, וכשתגיע לפרשת "יתרו" אז תקרא ג' פסוקים הראשונים ואח"כ תדלג ותקרא מן "בחודש השלישי לצאת בני ישראל" עד סוף פרשת "יתרו".

וכשתגיע לפרשת "משפטים" תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן "ואל משה אמר עלה אל ה'" וכו' עד תשלום הפרשה.

וכשתגיע לפרשת "ואתחנן" תקרא שלשה פסוקים הראשונים, ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן "ויקרא משה אל כל בני ישראל" עד סיום פרשת "שמע ישראל" שהוא עד "ובשעריך" ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים, וכשתגיע לפרשת "ראה" תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן "שבעה שבועות תספר לך" עד סוף הפרשה.

וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב מן הכתובים על דרך המזכר ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם עד שתסיים כל הכ"ד ספרים.

והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא יו"ט, ומגילת רות תקראנה כולה, ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה וכו' עד תשלומה, ותדלג אל פסוק ותשאני רוח וכו', ומשם תדלג אל שלשה פסוקים אחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים

שבו ותדלג אל פסוק וה' בהיכל קדשו וכו' תפילה לחבקוק וכו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא, ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר כפי השגת שכלך עכ"ל בענין התיקון.

ובספר בע"ח פרק א' דשבועות כתב תוספת בכוונות ויכוין בשמות היוצאים מהם שהם כ"ד קישוטי כלה, שם אחד בכל ספר, והוא יוצא מאות ראשונה ואחרונה של תיבה שנייה של פסוק אחרון של הספר אות א' נקוד קובוץ, ושנייה קמץ.

ואם התיבה (השנייה היא) בת ב' אותיות היא השם.

ובספרים שכופלים פסוק אחד אין השם יוצא מפסוק הנכפל, אלא מפסוק אחרון ממש.

ועוד יכוין שם אחד, בתיבה שלפני תיבה אחרונה על דרך הראשון (שבפסוק באות ראשונה ואחרונה של התיבה הנזכרת שלפני סופו).

ויצרף (ב' אותיות) זה השם השני (בתיבה שלפני אחרונה שבפסוק) עם שם הראשון (שבתיבה השנייה שבתחילת הפסוק האחרון) ויכוין אותו מצורף בשם אחד של ד' אותיות, ויכוין בו צירוף אחד של שם "אדני", וכה יעשה בכל הכ"ד ספרים שבספר הראשון צירוף אחד של "אדני", ובשני השני עד כלותם.

ובענין הניקוד של זאת הכוונה השנייה שבתיבה שלפני תיבה אחרונה כתב בהמשך מתלמידי הארי ז"ל היוצא מתיבה הסמוכה לאחרונה כגון "בן" של "בארוך", אות ב' בשורוק, ו' בקמץ, וכתבו בסידורי האחרונים גם בכוונה זו השנייה בניקוד אות ראשונה בקבוץ ושנייה בקמץ ללא חילוק, וכתב מהרי"ס שכוונה זו השנייה בתיבה שלפני תיבה אחרונה שבפסוק טובה להצלחה ולזכירה ומסוגלת מאוד לכוין בהם ולכן כתבו כוונה זו בסידורי אחרונים.

והכ"ד ספרים הם ה' חומשי תורה, ה' מגילות, ח' נביאים והם יהושוע, שופטים, שמואל, מלכים, ישעיה, ירמיה, יחזקאל, ותרי עשר כחד חשיבי והשם יוצא מפסוק אחרון של מלאכי, וה' כתובים והם תהלים והשם יוצא מפסוק אחרון דספר חמישי, איוב, משלי, דברי הימים, ודניאל עזרה ונחמיה כחד חשיבי, והשם יוצא מפסוק אחרון דנחמיה ע"כ ובכח הלימוד הזה אנו מושכים כתר לז"א.

א. כ"כ בפע"ח וכתב טעם הדבר כי זה הוד דא"ק וכתר דעתיק והגירסה משובשת וצ"ל הוד דא"ק וכתר דא"א וכמבואר להדיא בפתח עינים דף צ' ע"א, ובשרף ע"ח פ"ב בשער ספירת העומר כתב שהם סוד הוד דעתיקא קדישא וכתר עליון דעתיק וצ"ע להבין הקשר בין אלו ה' וכתב במחברת בקודש דף קי"א שהנוק' אינה עולה עמו רק מקבלת טהרה שם במקומה ונדע כי קבוץ הוא בהוד זה טעם שצריך לנקד כל אלו כ"ד שמות בקבוץ וקמץ להורות שצריך להשפיע שפע מכתר סוד ניקוד קמץ עד הנוק' העומדת בהוד סוד קבוץ וכו' (הר' שריה דבליצקי ז"ל בח"ז דף רל"ב).

וכתב עוד מנוסחאות אחרות שצריך לקרות בספר דניאל קודם דברי הימים, ואחר כל הסדר נוהגים החברים לקרות באדרא רבא מן זמן הרב רבי אפרים ז"ל, אומנם הכתובים של מגילת איכה יקרא בלחש כי הוא יו"ט וכו'.

ורצוני לכתוב לך את אופן כניסת והארת י"ג התיקוני דיקנא דא"א לז"א בסדר התיקון של ליל שבועות וכן כ"ד צירופי שמות "אדני" לנוק', וגם כוונת ג' ע"ב שהם אורות, ושמות ג' קס"א בחינת כלים, ובחינת המקיפים ופנימיים מחכמה דא"א וכל כוונות אלו נתבארו היטב בדרוש ג' של ויעבור ובפע"ח ש' הסליחות פ"ד, וע"ח שי"ג פ"ט, ובמבו"ש פי"א ועיין בספרי "זהב שבא" ביאור ארוך בעניינם עמ' 38-49 וכאן נכתוב הצריך לנו בלבד וזה החלי.

שיכוין להמשיך הארה מתיקון קדמאה דדיקנא דא"א שהוא שיערות שבמצר הזקן שתחת פאתי הראש ונמשך לתיקון הא' דהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א ונקרא עתה גם הוא "אל", ותיקון הא' "אל", **אור יוד, כלי אלף**, מקיף **מלכות דחכמה, פנימי בינה דחכמה, "מי אל כמוך"** (וביאור מקום תיקון "אל" שהנה תחת ב' פאתי הראש מתחילין לצמוח שני ראשי הזקן מכנגד שני האזנים בימין ובשמאל, והם צריין בלתי רחבים, ושני ראשים אלו נחשבים לתיקון אחד והוא התיקון שבדיקנא ונקרא "אל") ופסוק אחרון בפרשת ויחי "וימת יוסף (יפ) בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון (בן) במצרים, וצירוף שניהם **יבפן**, ויכוין בצירוף הא' של שם "אדני" לגלגלתא דנוק' דז"א".

ואח"כ יכוין לתיקון ב' רחום ויכוין להמשיך הארה מתיקון תניינא דדיקנא דא"א שהוא שפה עליונה, לתיקונא תניינא דהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א ונקרא עתה גם הוא רחום ותיקון ב' "רחום", **אור הי דחכמה, כלי הי דחכמה, מקיף יסוד, פנימי חסד, "נושא עון"** (וביאור מקום תיקון "רחום" הוא שורת השיערות הגדלים על השפה העליונה בהמשך אורך הפה ונקרא "רחום") ופסוק

א. מש"כ יו"ד דע"ב אור ואל"ף דקס"א כלי מבואר במבו"ש דף כ"ד ע"א כי בדיקנא דא"א יש שלוש היות במילוי יודיין והם י"ב אותיות בפשוטו ולכן סידר אות א' מג' ההיות בכל תיקון ומש"כ אלף דקס"א כלי וסידר אות א' דאחיה הוא בכוונת נפילת אפים וכתב בחסדי דוד להרד"ם ז"ל כלל מ"ה שהי"ג מידות דאל רחום וחנון הם השיערות שהם הכלים, והי"ג דמי אל כמוך הם אורות הפנים, והג' אהיה דיודיין והג' היות דע"ב דהיינו האורות הם ע"ב והכלים אהיה עכ"ל (פתח עינים החדש ח"ז דף רל"ה).

ב. כתב שם בח"ז דף רל"ו שמקורו בפע"ח פ"א שכתב שיצרף שם זה השני עם שם הראשון לשם א' בן ד' אותיות וכן סידר היר"א והשאיר הניקוד באופן שהוא קובוץ קמץ קובוץ קמץ, ויש סידורים שכתבו קובוץ קובוץ קמץ קמץ כסברת הסיודור הנדפס יען שב' האותיות הראשונות של ב' השמות תרווייהו היו מנוקדים בתחילה בקובוץ ועל כן נשאר וכן ב' האותיות האחרונים היו בקמץ וכך נשאר, אומנם סברת היר"א היא דכיון שנתחברו עתה על כן נעשו כב' שמות מחוברים וממילא הוחלפו נקודותיהם עכ"ל ועיין בהג"ה לקמן שמסידור הר' הדאיה מהיר"א בדף 358 שהניקוד לא ישתנה בצירופו ולא כמו סברת סידור הנדפס.

אחרון בפרשת פיקודי שבספר שמות "כי ענן (עֲנַן) ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל (בְּלֵ) מסעיהם", וצירוף שניהם עֲבָנָל, ויכוין בצירוף הב' "אנדי, אדינ" טלא דבדולחא מוחא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין לתיקון ג' וחנון ויכוין להמשיך הארה מתיקון תליתאה דדיקנא דא"א שהוא האורחא שבשפה העליונה, לתיקונא תליתאה דהארת ד' תיקונין דדיקנא דז"א, ונקרא עתה גם הוא וחנון, ותיקון ג' "וחנון" בחינת אור ויו, והכלי יוד, מקיף הוד, פנימי גבורה, ועובר על פשע (ותיקון זה השלישי הוא הארחא שמפסיק באמצע של התיקון הב', והוא מקום החלק בלתי שיערות המכוון כנגד אורך החוטם ונקרא חנון כנז') ופסוק אחרון בפרשת בחוקותי הוא, "אלה המצות (הַתָּ) אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר (בְּרֵ) סיני", וצירוף שניהם הַבְּתָר, ויכוין בצירוף השלישי דנוק' "אידינ, אנדי" לקרומא דאורא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין לתיקון ד' ארך ויכוין להמשיך הארה מתיקון רביעאה דדיקנא דא"א שהוא שפה התחתונה, לתיקון רביעי דהארת ד' תיקונין דדיקנא דז"א ונקרא עתה גם הוא "ארך", ותיקון ד' "ארך" בחינת אור הי, וכלי הי, מקיף נצח, ופנימי תפארת, "לשארית נחלתו" (וביאור מקום תיקון ארך הוא שורה ב' התחתונה של שיערות הגדלים על השפה התחתונה) ופסוק אחרון דספר במדבר בפרשת מסעי הוא, "אלה המצות (הַתָּ) והמשפטים אשר צוה ה' ביד משה אל בני ישראל בערבת מואב על ירדן (יַרְדֵּן) ירחו", וצירוף שניהם הַיְתָנ ויכוין בצירוף הרביעי דנוק' "אדינ, אניד" לעמר נקרא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין לתיקון החמישי אפיים ויכוין להמשיך הארה מתיקון ה' דדיקנא דא"א שהוא אורחא שבאמצע הזקן, לתיקון הראשון של ט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא ארך, שיער היוצא מלפני פתח האוזניים עד כנגד שפה העליונה ונקרא גם הוא עתה אפיים, ותיקון חמישי אפים בחינת אור יוד, וכלי אלף, מקיף ת"ת, ופנימי נצח, "לא החזיק לעד אפו" (וביאור מקום תיקון אפיים הוא ארחא תניינא תתאה המפסקת באמצע התיקון הד' והוא מכוון ממש כנגד ארחא עלאה הנקרא תיקון ג' ונקרא אפיים) ופסוק אחרון דספר דברים בפרשת וזאת הברכה הוא, "ולכל היד (הַדָּ) החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (בְּלֵ) ישראל", וצירוף שניהם הַכְּדָל, ויכוין בצירוף החמישי דנוק' "אניד אידינ" לאודנא ימינא דנוק' דז"א.

עד כאן היה בחינת תיקון התורה ועכשיו עוברים לתיקון נביאים ויכוין לתיקון השישי ו"רב חסד", ויכוין להמשיך הארה מתיקון שישי דדיקנא שהוא מרחב הלחיים לתיקון שני של ט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא אפים שיערות שבשפה העליונה ותחתונה ונקרא גם הוא עתה רב חסד, ותיקון שישי ורב חסד בחינת

האור הי, וכלי הי, ומקיף גבורה, ופנימי הוד, "כי חפץ חסד הוא" (וביאור מקום תיקון ורב חסד הו' עומד תחת מקום תיקון הראשון הנקרא "אל" והוא מקום הצר ובמקום שמתחיל הזקן להתרחב יותר שם הוא התיקון השישי הזה והוא מתחיל ממקום התחלת בליטת העצם של הלחי שתחת האוזן אשר משם מלמטה מתרחב יותר הזקן ממה שלמעלה ונמשך עד המקום אשר מכוון כנגד הפה ונקרא (ורב חסד) ופסוק אחרון "ביהושע" הוא, "ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אותו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בהר (בְּרֶ) אפרים", וצירוף שניהם בְּבִנְךָ, ויכוין בצירוף הו' דנוק' אינד, אינד לאודנא שמאלא דנוק' דז"א.

ותיקון הז' הוא בספר שופטים ויכוין לתיקון השביעי "ואמת" ויכוין להמשיך מתיקון השביעי דדיקנא דא"א שהוא תרין תפוחין, לתיקון שלישי דט' תיקונין דדיקנא דז"א שהוא ורב חסד שהם שיערות קטנות דאורחא שתחת החוטם ונקרא עתה גם הוא ואמת, ותיקון שביעי ואמת בחינת האור ויו, וכלי יוד, מקיף חסד, פנימי יסוד, "ישוב ירחמנו" (וביאור מקום תיקון ז' הוא מקום תרין תפוחין קדישין והם שני הפנים החלקים בלתי שיער והוא מקום שתחת שני העינים והחוטם מפסיק ביניהם, ושתייהם הם תיקון א' בלבד ונקרא ואמת ועיין בש' הכוונות בכוונת "ברוך שאמר" שכתב שהם ב' תיקונים ועיין בשמן ששון שם באות כ"ג) ופסוק האחרון בספר "שופטים" הוא, "בימים ההם (הָם) אין מלך בישראל איש הישר בעיניו (בְּנִ) יעשה", וצירוף שניהם (הַבְּמִן), ויכוין בצירוף הז' דנוק' "דאני, דאני" למצחא דנוק' דז"א.

ותיקון הח' הוא בספר שמואל והוא "נוצר חסד" ויכוין להמשיך הארה מתיקון שמיני דא"א שהוא מזל העליון צד הזקן הנגלה לתיקון רביעי של ט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא "נושא עון" שיערות שעל הלחיים הנקרא עתה גם הוא נוצר חסד, ותיקון שמיני נוצר חסד בחינת אור הי, וכלי הי, מקיף בינה, ופנימי מלכות, "יכבוש עוונותינו", ומכאן מתחיל כתר מקיף יסוד, פנימי חסד (ותיקון הח' הנקרא מזלא קדישא באופן זה כי מה שהוא מכנגד הפה ולמטה הוא כללות הזקן בכללותה בחיבור א' כי מה שלמעלה מזה המקום הנה הוא נחלק לשני צדדין לפי שתרין תפוחין וחוטם מפסיקין ביניהם אומנם מה שהוא כנגד הפה ולמטה הוא עובי הזקן והתחברותה יחד, אבל עובי הזה הנה הוא עב מאוד ונחלק לב', כי השיערות העליונות הנראים הם תיקון א', וצד הזקן במקום התחברותה אל מקום הגרון למטה הוא תיקון ב', ולפי שהנה הם שערות על גבי שיערות שוכבין זה על זה ולכן עביות הזה של הזקן מתחלק לשניים צד העליון הנגלה הוא תיקון א' וצד התחתון שהם שיערות המכוסות תחת הזקן הזה הנתונים אצל הגרון הם תיקון ב', והנה כל ב' תיקונין אלו הם נקראים שני מזלות מזל העליון ומזל התחתון ונקראים מזלות לפי שהם יורדים ונמשכים באורך ונתלים ועומדים כלפי מטה מלשון "תזל כטל

אמרתיו", ואין בכל התיקונים כמו אלו השניים ששניהם יורדין ונוזלים ונמשכים עד טבורא דיליה, והנה העליון הוא התיקון הח' ונקרא "נוצר חסד", והתחתון הוא תיקון הי"ג האחרון שבכולם ונקרא "ונקה" וכל אחד משניהם נקרא מזלא קדישא) ופסוק אחרון בספר שמואל ב', "ויבן שם (שם) דוד מזבח לה' ויעל עלות ושלמים ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל (מל) ישראל", וצירוף שניהם שְׁמַמְל, ויכוין בצירוף השמיני דנוק' "דנאי, דאינ" לעינא ימינא דנוק' דז"א.

ועכשיו מתקן בספר "מלכים" ויכוין לתיקון התשיעי "לאלפים", ויכוין להמשיך הארה מתיקון תשיעי לאלפים מדיקנא דא"א שהוא השיעור שבין ב' המזלות הח' והי"ג הנז"ל ומובלעות בתוכם לתיקון חמישי דז"א שהוא ופשע תרין תפוחין הנקרא עתה גם הוא לאלפים, ותיקון ט' לאלפים בחינת האור יוד, וכלי אלף, מקיף הוד דכתר, פנימי גבורה דכתר, "ותשליך במצולות ים כל הטאתם" וכאן יש כוונה נוספת חשובה מאוד והוא שיכוין להמשיך הארה משם ע"ב שבנוצר חסד לתיקון לאלפים להמתיק אותיות ומספר דקנ"א, ואותיות ומספר דאלהים אדני עם הכולל העולים כמספר "לאלפים", וגם להמתיק ש"ך ופ"ר דינים דזו"ן המושרשים בתיקון לאלפים, וע"כ יכוין להשליך כל הקטרוגים מלאכים הרעים שנבראו בחטאתיו ועוונותיו למצולות ים דס"מ ונחש, ופסוק אחרון בספר מלכים, "וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי (י) חיו", וצירוף שניהם אֵיתָ, ויכוין בצירוף דנוק' "דיאנ, דנאי" לעינא שמאלא דנוק' דז"א.

ועכשיו מתקן "בישעיה" ויכוין לתיקון העשירי "נושא עון", ויכוין להמשיך הארה מתיקון עשירי דא"א שהם השערות הסמוכין לגרון לתיקון שישי דט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא ונקה, חצי עובי הזקן הנגלה מהפה ולמטה ונקרא עתה גם הוא נושא עון, ותיקון עשירי נושא עון בחינת האור הי, וכלי הי, מקיף נצח, פנימי ת"ת, "תתן אמת ליעקב" (ומקום תיקון זה הוא בחינת שערות אחרות קטנות צומחות למטה ממקום שני המזלות והם סמוכין עם הגרון ועומדים למעלה מעט מן הגרון וחפיין על הגרון והם בפני עצמם ואינם מובלעים תוך שיערות המזלות כמו שיערות תיקון הט', ונקרא "נושא עון") ופסוק אחרון "בישעיה", "ויצאו וראו (ו) בפגרי האנשים הפשעים בי כי תועלתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו לזראון לכל (לל) בשר", וצירופם "לְלָל", וצירוף הי' דנוק' "דאינ, דניא" לנקובא ימינא דחוטמא דנוק' דז"א.

ועכשיו מתקן "בירמיה" תיקון אחד עשר "ופשע", יכוין להמשיך הארה מתיקון אחד עשר דדיקנא דא"א שהוא השערות הנ"ל השוים בהתפשטותם לתיקון שביעי של ט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא פוקד הפה הפנוי משערות ונקרא עתה גם הוא "ופשע", ותיקון אחד עשר בחינת אור ויו, וכלי יוד, מקיף תפארת, פנימי

נצה, "חסד לאברהם" (ועניינו הוא היות אלו השערות הקטנות הנזכרות של תיקון הי' שוים באורכם בהשוואה א' ולא נפקי דא מן דא אלא תליין בשיקולא חדא ונקרא ופשע) ופסוק אחרון "בירמיה", "וארחתו ארחת (אָת) תמיד נתנה לו מאת מלך בבל דבר יום ביומו עד יום מותו כל ימי (יָ) חייו", וצירופם "אִתְּךָ", וצירוף הי"א דנוק' "דינא, דינא" לנוקבא שמאלא דחוטמא דנוק' דז"א.

ועכשיו מתקן תיקון י"ב בספר יחזקאל תיקון "וחטאה" ויכוין להמשיך הארה מתיקון שתיים עשרה דדיקנא דא"א שהוא הפה, לתיקון שמיני של ט' תיקוני דיקנא דז"א שהוא "על שלישים" שיערות קטנים שחופים הגרון ונקרא עתה גם הוא וחטאה, ותיקון שתיים עשרה "וחטאה" בחינת האור הי, וכלי הי, מקיף גבורה, פנימי הוד, "אשר נשבעת לאבותינו", (ותיקון י"ב הוא עניין הפה עצמו היותו פנוי וריקן מן השערות ונקרא וחטאה) ופסוק אחרון בספר יחזקאל הוא, "סביב שמנה (שָׁה) עשר אלף ושם העיר מיום יהוה (יָה) שמה", וצירוף שתייהם "שִׁיחָהּ", וצירוף הי"ב לנוק' "דינא, דינא" לפומא דנוק' דז"א.

ואח"כ יחזור על סדר הנז' בי"ב מזלות עוד פעם מתחילת מזל א' אל ואח"כ רחום וכו', ובסדר "תרי עשר" יכוין במזל הא' "אל" כנז"ל בתיקון הא', ויכוין בפסוק אחרון בספר "מלאכי" והוא, "והשיב לב (לָב) אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא והכיתי את הארץ (הָעַ) חרם", ויכוין לשם "אל", ולאות א' דאהיה, ולצירוף "לְהַבֵּן" (וכבר כתבתי בהגהה למטה בענין הניקוד איך הוא בסידור היר"א) ויכוין הי"ג "נאדי, נאדי" לדרועא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יקרא "מגילת רות" ויכוין ב"רחום" תיקון הב', ויכוין בפסוק אחרון ב"מגילת רות" והוא, "ועובד הוליד (הָדָ) את ישי וישי הוליד את (אָת) דוד", ויכוין לצירוף (הָאֲדָת), ויכוין לאות ה' דאהיה, ויכוין לפרק קמא דדרועא שמאלא דנוק' דז"א "נדאי, נאיד".

ואח"כ יקרא ב"תהילים", וחנון", ויכוין בפסוק אחרון "כל הנשמה (הָה) תהלל יה (יָה) הללויה", וצירופו "הִיחָה", ויכוין אות י' מאהיה, וצירוף "ניאד, נדאי" לפרק שני דדרועא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יקרא "באיוב" תיקון "ארך", ויכוין בפסוק האחרון שהוא "וימת איוב (אָב) זקן ושבע (וָע) ימים", ויכוין בצירוף "אֲוָבֵע" ויכוין לאות ה' אחרונה דאהיה, ולפרק ב' דדרועא שמאלא דנוק' בצירוף הט"ו "נאיד, נדיא".

א. דע שבסידור הר' הדאיה ז"ל בדף 358 הצירוף של שניהם הוא "שיחה" והניקוד לא משתנה וכן בכול הנז' לעיל, ולקמן, ולא כמו סידורי אחרונים בד"ק שסידרו ב' אותיות ראשונות בקובץ וב' אותיות אחרונות בקמץ (וכבר ציינתי זה לעיל בתחילה).

ואח"כ יכוין בספר "משלי" בתיקון "אפים" ויכוין בפסוק האחרון שהוא, "תנו לה (לָהּ) מפרי ידיה ויהללוה בשערים (בָּם) מעשיה, וצירוף שניהם "לְבָהֶם", ויכוין לאות א' דאהיה הב', ולצירוף הי"ז "נדיא, נידא" ויכוין לפרק ג' דדרועא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "קהלת" ויכוין "ורב חסד", ופסוק אחרון "כי את (אֶת) כל מעשה האלהים יבא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם (וּם) רע", וצירוף שניהם "אֶתְּם", ויכוין לאות ה' דאהיה ב', וגם יכוין לצירוף "נידא, נידא" ויכוין לפרק ג' דדרועא שמאלא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "שיר השירים" ויכוין "ואמת", ופסוק אחרון הוא, "ברח דודי (דָּדִי) ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי (הַי) בשמים", וצירוף שניהם "דְּהִינִי", ויכוין לאות י' דאהיה, ולצירוף הי"ט "יאדנ, יאדנ" לפרק קמא דירכא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "איכה" ויכוין "נוצר חסד", ופסוק אחרון הוא, "כי אם (אֶם) מאס מאסתנו קצפת עלינו עד (עַד) מאוד", וצירוף שניהם "אֶעֱמֵד", ויכוין לאות ה' דאהיה ב', וגם יכוין לצירוף הכ' "ידאנ, יאנד" לפרק קמא דירכא שמאלא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "דניאל" ויכוין "לאלפים", ופסוק אחרון הוא, "ואתה לך (לָךְ) ותנוח ותעמד לגרלך לקץ (לְקֵץ) הימין", וצירוף שניהם "לְלֵדְךָ", ויכוין לאות א' דאהיה שלישי, וגם יכוין לצירוף כ"א "ינאד, ידאנ" לפרק שני דירכא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "אסתר" ויכוין "נושא עון", ופסוק אחרון הוא, "כי מרדכי (מְרִדְכִי) היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל (לְכָל) זרעו" וצירוף שניהם "מְלִילִי", ויכוין לאות ה' דאהיה, וגם לצירוף כ"ב "ידנא, יאנד" ויכוין לפרק שני דירכא שמאלא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "עזרה" ויכוין "ופשע", ופסוק אחרון הוא, "ולקרבן העצים (הַעֲצִים) בעתים מזמנות ולבכורים זכרה לי אלהי (אֱלֹהֵי) לטובה, וצירוף שניהם "הָאֶמֶי", ויכוין לאות י' דאהיה, וגם לצירוף כ"ג "ידנא, ינאד" לפרק שלישי דירכא ימינא דנוק' דז"א.

ואח"כ יכוין בספר "דברי הימים" "וחטאה", ופסוק אחרון הוא, "כה אמר (אָרַךְ) כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה מי מכם מכל עמו ה' אלהיו עמו (עָנָו)

ויעל", וצירוף שניהם "אָעֶרֶן" ויכוין לאות ה' דאהיה, וגם לצירוף כ"ד "ינדא, ינדא" דנוק' לפרק שלישי דירכא שמאלא שלה, וסיימנו כ"ד הקישוטים הנז' בכל צירופיהם ותיקוניהם (ועניין הניקוד עיין מה שנכתוב לקמן בהוצאת ס"ת באומרו ואני תפילתי וכו' מש"כ מדרוש א' דיוה"כ).

ובענין כ"ד קישוטי כלה כתב הר' דבליצקי זלה"ה בח"ז דף רכ"ט ושענין הצורך בהם מבואר במב"ש דף כ"ד ע"ב וז"ל ופירוש תכשיטין הוא כי הקליפות נקראו חושך, והם מחשיכים את המלכות הסמוכה אצלם ולכן צריכים אלו התכשיטין להאיר אותה דוגמת סרק שמעבירים הנשים על פניהם ע"כ, וכן הוא בש' מאמרי רשב"י ז"ל דף מ"ה ע"ד וז"ל ופירוש מילת תכשיטין ר"ל כי הגה הקליפות נקראים חושך וכו' ולהיותם סמוכים אצל הנוק' הם מחשיכים אורה בסוד אל תראוני שאני שחרחורת ולכן צריכה אל התכשיטין האלו כדמיון האשה השחורה שמעבירה על פניה צבע לבן ואדום להתנאות בה שלא תראה שחרירותה וכן התכשיטין האלו הם בחינות הארות עליונות הנמשכות בה ומאירות אותה עכ"ל.

עוד מבואר בש' מאמרי רשב"י דף מ"ה ע"ד כי הכ"ד קשוטין אלו מקבלתם הנוק' מי"ב תיקוני דיקנא דא"א, ומי"ב תיקוני דיקנא דז"א וביחד הם כ"ד וכמבואר שם דהי"ב תיקוני דיקנא דא"א מקבלת הנוק' לי"ב תיקוני רישא דילה, והי"ב תיקוני דיקנא דז"א מקבלת הנוק' לי"ב תיקוני גופא דילה.

ואלו הם י"ב תיקוני רישא דנוק' א) גולגלתא ב) טלא דבדולחא ג) קרומא דאורא ד) מצחא ה) עמר נקא וז"י) תרין עיינין ה'ט') תרין נוקבין דחוטמא י"א) תרין אודנין י"ב) פומא, אלו הם י"ב תיקוני רישא דנוק' שהם כנגד י"ב תיקוני דיקנא דעתיקא, ואלו הם הי"ב תיקוני גופא שכנגד י"ב תיקוני דיקנא דז"א ג' פרקין דזרוע ימין, ג' פרקין דזרוע שמאל, ג' פרקין דשוק הימין, ג' פרקין דשוק השמאל.

ועיין בפתח עינים דף צ' סע"א שהקשה שכיון שנתבאר לעיל כי עד התפילות שביום חג השבועות עדיין עומדת הנוק' בבחינת אהור באחור א"כ איך אפשר להמשיך התכשיטין והיא עדיין אחור באחור, והרי בכל יום בברכת כהנים כשממשיכים אליה התכשיטין היא פנים בפנים ע"כ והנה קושיא זו כן היא גם בסוף שו"ת שמחת כהן בהגהותיו על ש' הכו' וכן הוא בכת"י סידור היר"א ח"ב עמוד 724, ועי"ש שכתב ליישב עפ"י מש"כ הרז"ל בש' מאמרי רשב"י דף מ"ה ע"ד כי אלו הכ"ד אינם עצם הכלה כי להיותם נמשכים ממקום עליון אינם יכולים להתגלות בנוק' בסוד עצמות, אלא בסוד תכשיטה ותיקוניה בלבד ועי"ש שנוק' דז"א אינה נשפעת מן א"א ואו"א ממש אלא ע"י השיערות והדיקנא ע"כ, והנה ההמשכה דרך השיערות נקראת בשם אור חוזר, ואור חוזר הוא בחינת אחור, וא"כ אפילו בברכת כהנים מקבלתם מבחינת האחור, יען שהרי נמשכים בה דרך האור חוזר ועל כן

גם עתה שהיא בבחינת אחר באחר שפיר נמשכין בה הכ"ד תכשיטין שגם המה בחינת אחר עכתו"ד, ובגוף הקושיא צריך ביאור מאי קשיא ליה דאעפ"י שאכן בברכת כהנים הנוק' בבחינת פנים מכל מקום אין זה סותר שלא תוכל לקבלם בבחינת אחר דאפשר כך ואפשר כך.

ובענין תיקוני דיקנא דא"א, ומי אל כמוד וכו' מבואר בש' הכו' דרוש ג' דויעבור איך הי"ג תיקוני דיקנא דא"א הם מתחלקים בי"ג תיבות די"ג מידות אל רחום וכו' וכתב הר' דבליצקי ז"ל בח"ז דף רל"ג שמבואר בע"ה שא"א פ"ט שאותם הי"ג מידות האמורים בפ' כי תשא הם רק הכלים של השפע דהיינו שיערות הדיקנא שהם הצינורות והכלים ומעברים אל המשחתא שהוא השפע, אבל השפע הפנימי הוא י"ג מידות האמורים במיכה מי אל כמוד וכו', ולכן סידר כאן את הי"ג מידות דמיכה שהם השפע הפנימי.

אך צ"ב מהסידור לקמן דף ה' בי"ב תיקוני ז"א הנמשכים לגופא דנוק' דגם בה יש הן כלים והן שפע פנימי, ובהם לא סידר אלא את הכלים דוקא ולא את השפע, וא"כ מה נשתנה ההמשכה דתיקוני א"א שבה נזכר השפע מההמשכה דתיקוני ז"א שבה נזכרים הכלים, ועוד מאי שנא מהך דסידור הרש"ש הנדפס לחול (דף קט"ו) דגם שם מופיעה כוונה זאת, והנה שם נזכר דוקא הכלים דא"א דהיינו פסוקי אל רחום וחנון וכו' ולא השפע דפסוקי מי אל כמוד וכו' ועיין להפתח עינים ז"ל דף ל"ג ע"א אות א' שהניח קושיא מעין זו בצריך עיון.

ומש"כ בכוונה מלכות מקיף, ובינה פנימי וכו', אלו הם שמות הספירות שמהם יצאו הי"ב תיקוני דיקנא ור"ל דשורש הדיקנא נמשך מאור פנימי ואור מקיף דספירות אלו שהם הספירות הפרטיות דכתר ודחכמה דא"א, וביאור הדבר נתבאר בדברי הרז"ל בע"ה ש' י"ג פ"ח ופ"י, וכן הוא בש' הכו' דרוש ד' וה' דויעבור (וראה בספרי זהב שבא בתחילתו בכוונת ויעבור ונפילת אפים כל הביאור באורך) והוא דהנה הכתר והחכמה דא"א מתפשטים בפנים דא"א, אבל הבינה דא"א ירדה בגרון כנודע וכמבואר ש' א"א פ"ח ובכ"מ, והנה הכתר והחכמה האלו בפרטותן יש בהם בכל אחד י' ספירות מקיפים וי' ספירות פנימיים, וכולם אינם אלא באורך הפנים, דהיינו מן המצח עד הגרון (ומלבדן יש עוד למעלה מהפנים במקום הראש, אלא דלא מיירי בהו השתא).

ומאלו הי' ספירות הפרטיים הפנימיים, והי' ספירות המקיפים דכתר ודחכמה דא"א שמקומם כנגד הפנים מהם יוצאים התיקוני דיקנא, אומנם אעפ"י שהם בין כולם כ' ספירות פנימיים וכ' מקיפים מכל מקום אין מתגלים מהם לצורך הדיקנא אלא י"ג ספירות פנימיים וי"ג ספירות מקיפים אבל הז' האחרים אינם מתגלים לרוב מעלתם, ואלו הם המתגלים ח' ספירות פנימיים ומקיפים דחכמה דא"א דהיינו

מבינה דחכמה דא"א ולמטה בלבד, אבל הכתר והחכמה הפרטיים דחכמה דא"א אינם מתגלים, וה' ספירות פנימיים ומקיפים דכתר דא"א דהיינו מחסד דכתר דא"א עד היסוד, אבל מחסד הפרטי דכתר דא"א ולמעלה אינם מתגלים כי אין יכולת בתחתונים ולקבל הארתן, ולא זו בלבד אלא שהח' תיקונים הראשונים מהי"ב תיקונים הם יוצאין מח' ספירות החכמה, והה' תיקונים אחרונים הם יוצאים מה' בחינות הכתר, דהכתר לרוב מעלתו הוכרח להתרחק ממקומו ולכן הוא מתגלה רק בתיקונים האחרונים.

עוד נתבאר שם דהאורות של הספירות הפנימיים הם מכוונים כנגד האורות של הספירות המקיפים, דהיינו פנימיים דחכמה כנגד מקיפין דחכמה, ופנימיים דכתר כנגד מקיפין דכתר, אלא שהמקיפים לפי שהם אורות מגולים על כן אופן גילויים מתתא לעילא, שעל ידי זה תש כוחן ויכולים לקבלם, דהיינו דח' התיקונים הראשונים הם ממלכות דחכמה עד בינה דחכמה, אבל הפנימיים אופן גילויים מעילא לתתא, דהיינו מבינה דחכמה עד מלכות דחכמה, וכן הוא בה' התיקונים האחרונים שאף בהם המקיפים מתתא לעילא דהיינו מיסוד דכתר עד חסד, והפנימיים מחסד דכתר עד יסוד.

וכתב הרז"ל שם וביותר בש' הכו' דרושי ויעבור שבעת קריאת הי"ג מידות יש לכוין שמות הספירות הפנימיים והמקיפים של הי"ג מידות אלו כנגד אלו, דהיינו "אל" שהוא התיקון הראשון הוא יוצא מבחינת האור הפנימי דבינה דחכמה, ומאור המקיף דמלכות דחכמה, ועל דרך זה התיקון השני הוא יוצא מאור פנימי חסד דחכמה, ומאור המקיף דיסוד דחכמה, וכן על דרך זה השאר, ועי"ש בדברי הרז"ל דיהיב טעמא אמאי הוא באופן זה דייקא וכו'.

ומעתה יובן מה שסידר כאן בכל תיקון את האור פנימי והאור מקיף שממנו הוא יוצא, ואעפ"י שלא מצינו להדיא בדברי הרז"ל שיש לכוין באלו האורות הפנימיים והמקיפים עתה בליל שבועות מכל מקום ילפינן ליה ממש"כ הרז"ל שכאשר מכוונים הי"ג מידות מכוונים גם בספירות שכנגדם, וכן הוא מסודר גם בסידור היר"א ח"ב בכוונות ליל שבועות עמוד 728 אומנם שם בעמוד 705 ליתא לכל זה אלא סידר שם רק הצירוף הראשון הנ"ל דהפסוק האחרון דכל ספר שנתבאר לעיל, ושמות הי"ב תיקונים, והג' היות דע"ב דדיקנא דא"א וצירופי האדני, ומקום התיקון שבנוק', ובצד הוסיף האופן השני של צירופי האדני ותו לא מידי, ולא נזכר מאומה מהפנימיים ומקיפים, וכן בסידורים למוה"ר וידאל, ומהר"א פירירא ז"ל נמי ליתא לכל זה וכנראה מחמת שלא מצינו להרז"ל שיזכיר מאלו הכוונות בדרושי שבועות, אלא ביועבור בלבד, וראיה מברכת כהנים שאף שבהם מכוונים הכוונות די"ב תיקונים אפילו הכי לא נזכר שם מאלו הכוונות דפנימיים ומקיפים ומכאן דאין זה הכרח לכוין הספירות הפנימיים ומקיפים בכל מקום שמכוונים

ההמשכות מהי"ב מידות, ודברי הרז"ל שכתב לכוין בהם לא קאי אלא בעת אמירת ויעבור בלבד, אומנם בסידור הנדפס שלפנינו הסכים לכוין בהם אף עתה בליל שבועות (וראה שכן סידרו בסידורי אחרונים בני זמננו וממנו העתיקו דבריהם).

וראיתי בכללים שעשה מוהרח"ו ז"ל בסוף עץ חיים דף קי"ח באות י"ח שהת"ת כולל ה' ספרים של תורה וב' דרועין דיליה ה"ח וה"ג כיצד ספר יהושוע חסד שופטים גבורה שמואל ת"ת מלכים נו"ה כי הם ב' ספרים הרי ה"ח, ישעיה חסד ירמיה גבורה יחזקאל ת"ת תרי עשר נו"ה בסוד "שוקיו עמודי שש" המלכות כוללת ה' מגילות ותרין דרועין ה"ח וה"ג, ה"ח הם ה' ספרי תהלים וה"ג משלי ואיוב חסד וגבורה ודניאל ת"ת עזרה נצח דברי הימים הוד עכ"ל שם.

ביאור דברי היר"א ז"ל בענין תיקון נה"י פרטיים וכוללים בשבועות.

ראשית נאמר שבענין חלוקת דברי הרש"ש זלה"ה בנה"ש לב' מהדורות כמו שהבין היר"א ז"ל שחילקם למהדורא קמא ובתרא דע שאין דבר זה מוסכם במפרשי בית אל וכתבו שמהדורא אחת הם ולא חלקם הרש"ש הקדוש ושניהם אמת ולהלכה כמו שכתב הוא עצמו לקמן ונוהגים בשבועות בתיקון הנה"י הפרטיים והכוללים והכתר על כל פנים רצוני לכתוב לך דברי קודשו של היר"א ומהם נבין דעתו הרחבה.

שכתב הר' היר"א ז"ל ומופיע בסידור וגם בקנין פירות בהקדמת ליל שבועות שנת "התרח" שותא דינוקא חרגא (גימ' אבולעפיא) דיומא, אנא עבדא דסגידנא קמי אלהא דשמיה בריך שמיה, ירא אנכי ירח בר יומיה מדבר משיחו כמאן דליתיה דמי עת לדעת יחווה דעת בענין סדר כונת המשכת נה"י הפרטיים והכוללים ופרצופי הכתרים הנמשכים בליל שבועות ע"י הלימוד והטבילה, הימנותא להוי כי נמצא אתנו שתי נוסחאות בענין הסדר והוא מ"ק ומ"ב ושניהם מאת אדוננו מורינו הרש"ש זי"ע עם ההקדמות שבהם ויש בהם בנותן טעם לשבח כפי סדר הלשון הן במהדורא קמא הן במהדורא בתרא כי כולם אמת והכל הולך לסגנון אחד, וצריך להבין למה מוה"ר חזר בו ממהדורא קמא, והלא המהדורא קמא נראה לכאורה שהוא מדויק ומסודר היטב, והוא שבהמשכת נה"י הפרטיים שבז' פרצופי חב"ד חגת"ם סידר בהויות המנוקדות בניקוד חש"ק שהם נקודות נה"י דכל פרט מחב"ד חגת"ם הפרטיים שבז' פרצופי חב"ד חגת"ם, ובנה"י הכוללים סידר ג' פרצופים כוללים כל א' מהם חב"ד חג"ת נה"י מנוקדים בניקוד הי"ס שהם נרנח"י דנפש דנח"י ודרוח דנפש בכל אחד ואחד מהם, לכלים דחב"ד חג"ת נה"י דבינה ודחכמה דזו"ן.

ולא כן בנה"י הפרטיים ששרטט וכתב שהם לכלים דנה"י וכן כתב בגיליון הסידור מטהרת ידו הקדושה ויכוין לכלים דנה"י הנזכרים בכוונת קריאת הנביאים וכתובים להמשיך בתוכם את המוחין דקטנות וגדלות ראשון ושני האלו ע"כ רו"ל שלא תטעה כי אלו הנה"י בציוור הכלים הוא כמו הנה"י הכוללים, שכל א' כולל חב"ד חג"ת נה"י וצריך לצייר כלים דכל הט"ס, רק אלו הכלים הם כמו הכלים הנז' בכוונת קריאת הנביאים וכתובים והוכרח לזה יען הסופר שלו שכתב לו את הסדר הוא ר' יוסף אדרעי ז"ל לא הניח בסידור הנזכר כלל מרישיה לסיפיה שום שמות הכלים, לא בנה"י הכוללים ולא בנה"י הפרטיים ועל זה הוכרח לפרש ולהניח הפרש בין נה"י הפרטיים ובין הנה"י הכוללים כדי שהמעתיקים אח"כ יוכלו לסדר כל סדר עם הכלים השייכים בכל כוונה וכוונה.

ולכאורה נראה שזהו סדר האמיתי, יען שאלו הנה"י הפרטיים הם שיור התפשטות המוחין מחג"ת דכל פרט דימי העומר, לנה"י דכל פרט מהפרטים שבהם כפי סדר התפשטות המוחין המורגל בכל כוונה ובכל דחיית המוחין, עד שיגיע התפשטותם לנה"י הפרטיים שבהם, יען כי ז' ספירות העליונות מכל אחד ואחד מהז' פרצופי חב"ד חגת"ם כבר נמשכו בזו"ן בימי העומר בכלים דחב"ד חגת"ם דכל ספירה וספירה מחב"ד חגת"ם כל ספירה בשבוע שלה ולא נשאר להמשיך רק הנה"י הפרטיים לכלים דנה"י וכו' דחו"ב דזו"ן.

אולם נה"י הכוללים שהם פרצופים גמורים מלבישים בשוה לז' פרצופים הפנימיים חב"ד חגת"ם בעובי, והם בערך הפנימיים נקראים זו"ן ויעקו"ר, ובערכם הם עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת וזו"ן ויעקו"ר, דזו"ן ויעקו"ר, נר"ן דנפש בערך הפרצוף כולו, וכולל י"ב פרצופים והם תופסים באורך מראש א"ק עד סוף העשיה כמו פרצופי החג"ת ופרצופי החב"ד אמטו להכי סידר מוה"ר נרנח"י דנח"י, ונרנח"י דרוח, ונרנח"י דנפש, לכלים דחב"ד חגת"ם נה"י דחו"ב דזו"ן.

לא כן בסדר המ"ב, סידר הב' בחינות בשוה הנה"י הפרטיים כמו נה"י הכוללים ולא הניח הפרש ביניהם כי בנה"י הפרטיים סידר גם כן נרנח"י דנח"י ודרוח ודמלכות, לכלים דחב"ד ודחג"ת ודנה"י דזו"ן, וצריך להבין טעמו ונימוקו למה חזר מוה"ר ממהדורא קמא הנז'.

ע"כ שפר קדמי לאחויא מה שנלע"ד בקיצור נמרץ ולהוכיח במישור ולחברתינו ההולכים בתמים המישרים אורחותם לכוין מה שראוי לכוין עפ"י סדר המהדורא בתרא המסודר בסידורי אשר סדרתי לי וה' יזכני לכוין אל האמת.

ובענין סדר הקדמות מה שיש בו דבר חידוש במהדורא קמא שלא הובא במהדורא בתרא לא מנעתי מלהעתיקם בסידורי ורשמתי עליהם בחצי לבנה כזה (מ"ק) יען ידוע למי שבקי בסדריו כי לא היה חושש לפרש הדברים הפשוטים כי לדידיה הכל היה פשוט וברור לפניו וכל חבריו הקדושים היו מארי רזין ולדידהו לא היה צריך לפרש הענין במהדורא בתרא כי לגבי דידהו היו המה מושכלות ראשונות והם יסודי הכוונה והיה הדבר ההוא פשוט אצלם ובדעתם הזך, ולא כן אנן בדידן דור יתום והלואי נוכל להבין הענין על בוריו כשאנו רואים ההקדמות הראשונות ומושכל ראשון שלהם כדי להחליט בדעותינו כי כך דעתו של מוה"ר ז"ל וזה צריך לכוין וזה אינו צריך, כדי שלא נשתבש בדעותינו בשום ענין, מכ"ש שלא נוציא ונסדר מהכרעת דעותינו כוונות או להכריע לכוין כפי סדר המ"ק, כי לא לחינם חזר בו מוה"ר ז"ל והמתחכם לעשות סדר לעצמו על פי סדר המ"ק מבלי שום טעם אינו אלא חוץ מדרכנו, ועל זה הוכרחת לפרש שיחותי בשתי גרגרים בסידורי זה הנוגע לעינינו, ומה שיש לעמוד על סדר המ"ב לקמן נבארהו בעזה"י, ואיני אלא כננס

על גבי ענק מה שלמדנו מתורתו וסדורו של רבינו אל ה' ויאר לנו שלא נכשל ח"ו כאמור כי דורשיך לעולם לא יכשלו ולא תכלים לנצח כל החוסים בך וזכות מוה"ר שר שלום זלה"ה יעמוד לנו ויה"ר דתתקבל ברעוא כי"ר.

הלא מראש ידוע ומפורסם מש"כ מוה"ר ז"ל בהקדמת סידור העומר (ונדפס ג"כ בנה"ש דף ס"ה וס"ו) וז"ל והענין הוא כי הי' ספירות דז"א דכל פרצוף כל ספירה כלולה מי"ס והם י' פרצופים שוים בקומתם באורך וברוחב מלבישים זה את זה בשוה וכל א' כלול מכולם רוצה לומר כי פרצוף הכתר דז"א הי"ס שבו נעשו מעשרה כתרים דעשרה פרצופים ואין בו מעצמותו כי אם הכתר שבו, והוא משמש לכתר שבו, והחכמה שבו מכתר דחכמה, והבינה שבו מכתר דבינה וכן עד תשלום י"ס שבו על דרך הגז', והי"ס שהיו לו נעשים כתרים לכל העשרה פרצופים, וכן על דרך זה פרצוף החכמה וכו', וכן פרצוף הבינה וכו' וכל זה בכללותו, וכן היה בפרטי פרטות כי פרצוף הפנימי נפרט לעשר אלפים רבבות, ופרצוף האמצעי לו' אלפים, ופרצוף החיצון לאלף ריבוא וכולם היו על דרך הנזכר, וכל זה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה כל כללות הה' פרצופים הכוללים דז"א דאצילות על דרך הגז' וכו' עכ"ל הצריך לעניננו.

ומשמע מלשון זה שסדר ההתלבשות וההתכללות הוא כי בתחילה מתלבשים ומתכללים זה בזה הכללות דכללות ואח"כ הפרטות דהכללות, ואח"כ הפרטות ואח"כ הפרטות דפרטות וכן על דרך זה הולכים ומתכללים ומתלבשים זה בזה בפרטי פרטות עד אין קץ וכל זה פשוט הוא וכנז' בהקדמת רחובות הנהר באורך עי"ש (דק"ו ע"ב) בדיוק בענין תיקון הה' פרצופים דאצילות.

ובכן כיון שאנו פורטים בענין סדר העומר שלשה מיני פרטים דהיינו **פרט א'** שבעה שבועות כנגד חב"ד חג"ת הכוללים די' פרצופי הבינה, ודי' פרצופי החכמה הכוללים דזו"ן, **פרט ב'** ז' לילות כנגד חב"ד חג"ת דכל א' מחב"ד חג"ת הנז"ל ולא עשרה, **פרט ג'** כי בכל לילה ולילה אנו ממשיכים ז"ס חב"ד חג"ת דחב"ד חג"ת דז' לילות דחב"ד חג"ת דז' שבועות, ולכאורה קשה שנמצא לפי זה שנשארו לליל שבועות ג' מיני נה"י דג' פרטיים הנז', דהיינו נה"י הכוללים, והם ג' פרצופים החיצוניים די"פ בינה וחכמה דז"א, ונה"י הפרטיים דחב"ד חג"ת דז' לילות דכל שבוע ושבוע, ונה"י פרטיים דבכל לילה ולילה, כי בפרטות לילה אחד אין ממשיכין רק ז"ס ולא עשר, וכמסודר בסידור החדש של מוה"ר ז"ל וסדר מורי הרב דברי שלום זלה"ה.

א"כ לכאורה בליל שבועות היה צריך לכיון עוד פרטות נה"י אחרים בכל ספירה וספירה בפרטות המ"ט ספירות אשר נמשכו ז"ס מכל אחד מהם בכל לילה, אלא דלזה יש להשיב וכמ"ש מורי הרב דברי שלום ז"ל בהקדמתו בסידור העומר

יעו"ש בקיצור, כי הז' ספירות אשר בכל לילה הוא פרט אחד מהז' בחינות דקטנות וגדלות דאותה הלילה בכל הז"ס דכללות אותה השבוע הנחלקת לז', לכן אנחנו מכוונים ז"פ חב"ד חגת"ם בכל לילה, ולא שהם פרט אחד אלא הוא אותו הפרט הב' הנחלק לז' לילות וק"ל, באופן שאין לנו להשלים רק ב' בחינות נה"י, והם נה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם, וג"פ נה"י הכוללים.

והנה מוכרח הוא שבענין ההתכללות וההתלבשות הוא שבתחילה נכללו ונתלבשו הבחינות הכוללות זו בזו, דהיינו הי"פ הבינה זו בזו, וכן החכמה זו בזו, דהיינו חב"ד חג"ת נה"ם דחו"ב זו בזו, ואח"כ יוכללו כל א' וא' מהם מיניה וביה דרך משל פרצוף החכמה הפרטית דשבוע הראשון אחר שכבר הוא כלול עם כל הי' פרצופים כפי סדר ההתכללות וההתלבשות הידוע וכנו' בהקדמה שם (בדף ס"ה ע"ב) עוד היא נכללת מיניה וביה דהיינו כי היא כלולה מי"ס והם ג' פרצופים מלובשים זה בזה, א"כ טרם שנכללו ונתלבשו פרצופי נה"י שבחכמה זו הפרטית וכן דכל הי' פרצופים הפרטיים כבר נכללו הנה"י הכוללים החיצוניים עם הז' כוללים הפנימיים.

וכמו שנכללו פרצופי החג"ת דג' שבועות אחרונות עם פרצופי החב"ד דד' שבועות הראשונים גם פרצופי נה"י הכוללים נכללו עם כולם, דהיינו כי י"ס פרצוף החכמה דבינה דזו"ן נעשו חכמות לכל העשר פרצופים הכוללים דבינה דזו"ן, וי"ס בינה דבינה הכוללת דזו"ן נעשו בינות לכל הי"פ בינה הכוללת דזו"ן, וכן על דרך זה בשאר ספירות הבינה הכוללת, וכל זה בפרצוף בינה הכוללת פרצוף השלישי דזו"ן, וכן ככל התורה הזאת בפרצוף החכמה הכללית פרצוף הרביעי דזו"ן, וכן בכתר הכללי א"כ כשאנו מכוונים בד' שבועות הראשונות פרצופי החב"ד הם על זה הסדר כי הפרקין הראשונים שבהם הם מצד עצמם, והפרקין השניים שבחב"ד הנזכרים נעשו חב"ד לפרצופי החג"ת הנתקנים בג' שבועות האחרונים.

והפרקים התחתונים שבחב"ד הנזכרים הם הפרקים הראשונים שבפרצופי נה"י הכוללים, והפרקים ראשונים דפרצוף חג"ת עלו ונעשו חג"ת לפרצופי החב"ד והפרקים הראשונים שבנה"י באו ונתלבשו תחת החג"ת הנזכרים שבפרצופי החב"ד הנז' ואלו הם הנה"י הפרטיים שבחב"ד שלא נתקנו בעומר ונשארו להתתקן בליל שבועות, מלבד הפרקין הראשונים שבנה"י הכוללים אשר שורשם באו מפרקין תתאין שבפרצוף החב"ד והם הם החב"ד שבנה"י הכוללים שנשארו להתתקן בליל שבועות.

והרי יש לנו לתקן ב' מיני חב"ד דהיינו חב"ד הפרטיים שהם באו ונכללו תחת החג"ת דפרצוף החב"ד שהוא נתקן בד' שבועות הראשונות ואלו הם החב"ד שבנה"י הפרטיים, וחב"ד (כוללים) שבפרצוף נה"י הכוללים ששורשם היו בתורת

נה"י דחב"ד ועתה עלו ונעשו חב"ד (כוללים) ראשונים לג' פרצופי נה"י הכוללים.

וכן נמי ככל התורה הזאת בפרצופי החג"ת הנתקנים בג' שבועות אחרונות דפרקין ראשונים שבהם נעשו חג"ת דג' שבועות ראשונות, ופרקין האמצעיים שבהם נשארו במקומם, והפרקין תתאין שבהם נעשו חג"ת לג' פרצופי הנה"י הכוללים, והנה"י שבשבועות האחרונות הם החג"ת שבג' פרצופי הנה"י הכוללים, וגם אלו הפרקין תתאין דפרצופי החגת"ם נשארו להתתקן בליל שבועות והם הם החגת"ם שבהמשכת נה"י הפרטיים אשר במהדורא בתרא ששורשם מחג"ת שבנה"י הכוללים אשר כבר נכללו עם הנה"י שבפרצופי החג"ת הכוללים, וגם באלו החג"ת יש ב' בחינות והם חג"ת שתחת החב"ד דג' פרצופי נה"י הכוללים הנמשכים בליל שבועות, וחג"ת הפרטיים הם החג"ת שבאו תחת פרצופי החג"ת דג' שבועות האחרונות ונעשו נה"י שלהם כי שורשם נה"י, ועתה נעשו נה"י והם באמת חג"ת, ואלו הנה"י הם החגת"ם שבנה"י הפרטיים לליל שבועות.

א"כ נמצא שנה"י הכוללים שבלייל שבועות, פרקין ראשונים שבהם נעשו מפרקין תתאין שבחב"ד והפרקין תתאין שבחב"ד נעשו פרקין עילאין שבפרצוף הנה"י, והפרקין האמצעיים נעשו מפרקין תתאין שבחג"ת, והפרקין תתאין שבחג"ת נעשו פרקין האמצעיים שבנה"י, והפרקין תחתונים שבהם נפרטו ונכללו ונתלבשו מינם ובם ונשארו במקומם זהו בכללות, וגם נפרטים עוד לפרטי פרטות וק"ל.

אם כן כיון שכבר נכללו הנה"י הכוללים שהם כוללים חב"ד חגת"ם עם הפרצופים הפנימיים כיון שלא המשכנו בכל שבוע רק ז' בחינות דוקא ולא עשר ואלו הנה"י הפרטיים שבפרצופי חב"ד הגע עצמך שהיינו ממשיכים אותם בימי העומר אזי היינו ממשיכים נה"י בניקוד חכמה בשבוע ראשונה, וניקוד בינה בשבוע ב', וניקוד מוצא בב' שבועות ג' וד' וכמו שאנו ממשיכים חג"ת באלו הג' שבועות בניקוד פתח צירי מוצא כראשונות, וכן על דרך זה בג' שבועות אחרונות והניקוד שלהם סגול שבא חולם, והיינו משלימים עשר ספירות בכל שבוע ושבוע כפי הנקודות המתייחסות לאותו שבוע, וכיון שלא היה מציאות לכיון בהם רק ספירה אחת בכל לילה לז' לילות שבאותו שבוע, א"כ בהכרח נשארו חב"ד בניקוד פתח צירי ומוצא שהם נה"י שבחב"ד, ואלו משמשים לחב"ד שבפרצוף נה"י הפרטיים, ועוד נשארו חגת"ם בניקוד סגול שבא חולם שהם נה"י"ם שבחגת"ם ואלו משמשים לחגת"ם שבפרצוף נה"י הפרטיים, ולמפרע נעשו ג' פרצופים שלמים דחב"ד חגת"ם, בין בפרצוף הנצח בין בפרצוף ההוד בין ביסוד וכנזכר בסדר המהדורא בתרא, מלבד הנה"י הכוללים שהם ג' פרצופים שלמים ואורך כל אחד י"ס והם שיעור וגדלות ג' שבועות שכל שבוע כלולה ושלימה בי"ס, והם פרצופים שלמים באים בבת אחת והם זו"ן ויעקו"ר הגדולים וכנז"ל, ועם שכל דברי אלה הם פשוטים ומפורסמים לכל תופס ספר עם כל זאת הוכרחתי להרחיב בהם כדי להוכיח במישור כפי

המהדורא בתרא ואל יאשימני בזה כל הרואה והשומע.

עוד כתב שם בקנין פירות ומעתה לא נפלאה היא ולא רחוקה מה שחזר בו מוה"ר ז"ל ממהדורא קמא וסידר גם כן בנה"י הפרטיים נרנח"י שלם, בנרנח"י דנח"י ודרוח, יען שכבר נכללו פרצופי הנה"י הכוללים שיש בהם נרנח"י דנח"י ודרוח עם ז"פ הפנימיים, א"כ מוכרחים אנו להמשיכם בליל שבועות, אותם הבחינות בנקודות הידועות דנרנח"י דנח"י ודרוח, בכלים דחב"ד וחגת"ם דזו"ן.

וא"כ מש"כ מוה"ר בנה"ש (דף ס"ז ע"ב) ד"ה וע"י לימוד וכו' וז"ל ולהמשיך התפשטות המוחין שהם חיריק וקובוץ ושורוק מחגת"ד דז' פרצופים הכוללים דחב"ד חגת"ם, לנה"י הפרטיים שבהם, זה הלשון אינו אלא מהדורא קמא והא ראייה שהוא מסופק עדיין אם לכוין הנה"י הפרטיים או לא, וכמו שסיים שם ואמר, ואפשר שעל ידי העומר כבר נבנו ונתקנו אלו הז"פ חב"ד חגת"ם שהם עתיק ונוק' א"א ונוק' ואו"א וישסו"ת לגמרי ונתפשטו בהם המוחין עד למטה ולא נשאר לתקן כי אם הנה"י הכוללים, הרי עדיין היה הדבר בספק אצלו ולא נתיישב עדיין באותו ענין וחזר וכתב במהדורא קמא שצריך לכוונם, אלא שכתב לפי פשוטן של דברים לכוונם בניקוד חש"ק, ולא כן במהדורא בתרא שחזר וכתב כנז"ל א"כ כל אותם הלשונות אשר (בדף ס"ז ע"ב) ובפרט מש"כ גם כן שם למטה בד"ה באופן וכו' הכל הוא מהדורא קמא, וכבר ידוע כי דפוס נה"ש הוא מבולבל הרבה כי לשונות דשייכי בתחילה הניחום אח"כ, וכל הלשון הזה שייך לעיל (בדף ס"ז ע"א) למטה וכמו שמצויין שם בדפוס עצמו למטה בשורה ב' ממטה למעלה, כתוב בזה הלשון "עיין משיטה כ"ח" (ובנה"ש הנד"מ ע"י תלמידי מוה"ר היר"א ז"ל בדף ל"ז ע"ב כ"ז מתוקן) ודברים הללו בתוך הלשון אין לו מובן, והרואה יראה בנה"ש בכת"י אשר בבית מדרשו של שם עיניו יחזו כי פירוש דברים הללו רוצה לומר כי הסופר השמיט אלו הלשונות (דף ס"ז ע"ב) והיה צריך לכותבם פה ולא כתבם והניחום אח"כ, וציין על זה וכתב עיין משיטה כ"ח רו"ל כי אחר שיטה כ"ח יובאו שם הלשונות הללו דעמוד ב' ושייכי לכאן, ואח"כ משם ואילך שייך שאר הלשון שמתחיל ואומר שנשאר ג' פרצופי נה"י דחב"ד, וג"פ נה"י דחגת"ם, וג"פ נה"י הכוללים דבינה ודחכמה דז"א לליל שבועות, ומה גם כי הדפוס הזה של נה"ש שהדפיס אותו הר' יהודה בכר שמואל משאלוניקי וידוע שהדפיסו בהחבא שלא ברצון מורי הרב דברי שלום זיע"א כידוע וכמפורסם שלא רצה מורי הרב ז"ל להביאו בתוך מדרשו, יען כי בלבד דעות המעיינים ואינו יודע כל מעיין בו להכריע הלשונות, וכזאת קרא לכמה לשונות של סדר עשרת ימי תשובה (נה"ש ל"ז ע"ג ד"ה בערבית) כי לשונות הרב אביגדור ז"ל בעל ספר "זמרת הארץ" הובאו שם בסתמות ומי שקורא בהם יתפלא כי הוא הפך דעתו דעת עליון ומגילת סדריו, ומי שבקי בהם ובפרט מי שמעיין בנה"ש כת"י עיניו יחזו כי מוה"ר ז"ל היה מעיין

וכותב לשונות לכאורה, וגם כן מציין ציונים ואח"כ מעמיק יותר וכותב באופנים אחרים והמסקנא היא סדר החדש של מ"ב.

ונמצאנו למדים כי הנה"י הפרטיים שורשם הם חב"ד חגת"ם דנה"י הכוללים, וחב"ד חג"ת של נה"י הכוללים שורשם הם מנה"י הפרטיים של הז' פרצופים הפנימיים דחב"ד חגת"ם, ולכאורה קשה לפי זה לסדר המהדורא בתרא כי איפכא מסתברא שבנה"י הכוללים היה צריך לצייר כל ההיות ומקיפיהם שבכל הג' פרצופים ולנקד אותם בניקוד חש"ק יען שורשם הם נה"י אמתיים שבפרצופי חב"ד חגת"ם, אלא דלזה כתב מוה"ר ז"ל שהנה"י הכוללים אלו הם פרצופים גמורים חיצוניים מלבישים בעובי ובאורך לז' פרצופים הפנימיים, ובערך עצמם הם כוללים עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת וזו"ן ויעקו"ר, דזו"ן ויעקו"ר הכוללים, והחב"ד שבנה"י הכוללים, אף כי בערך הפרצופים הפנימיים העליונים נקראים נה"י, אולם בערך עצמם הם מספיקים לבחינת פנים שהם חב"ד ממש, וכן החג"ת דנה"י הכוללים אף שבערך פרצוף החג"ת הכוללים העליונים הפנימיים הם נה"י ונקראים נה"י דחג"ת עם כל זאת בערך עצמם הם מספיקים לבחינת פנים שהם חג"ת ונמצא שבבחינת הפנים פנים והאחוריים אחורים והם חב"ד חג"ת נה"י.

וכמו שכתב הרב בפירוש בשער המוחין פי"א וז"ל והענין כי אותם הפנימיים הם אחוריים (של) העליונים, ובכאן עם שהם אחוריים מספיקים להיות פה בחינת פנים, אך הפנים של פה הם אחוריים בערכם, אומנם כשאחוריים הם מאותם הפנים עצמם שלהם שבשם אחד ובחינה אחת אז ודאי שהאחוריים גרועים מהפנים, והפנים הם פנים והאחוריים הם חיצוניים וכו' יע"ש, ואל תשיבני מהחג"ת שבג' שבועות אחרונות דעומר שנתחלפו, שהחב"ד שלהם נעשו חג"ת של ד' שבועות ראשונות, והנה"י שלהם נעשו מחג"ת שבנה"י, כי ימי העומר הם בחינה אחת בפני עצמה וליל שבועות בחינה אחרת, ופרצוף החג"ת אינו נמשך רק בג' שבועות לא כן פרצוף הנה"י הם בחינה בפני עצמה ונמשכת בבת אחת בליל שבועות וק"ל.

והן אמת כי גם כן מש"כ מוה"ר ז"ל בדרך אפשר כי בד' שבועות הראשונים נתפשטו המוחין בחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' עד למטה בנה"י שלהם, לא כן סובר במגילת סדריו וזה גם כן מלשונות המהדורא קמא וכמו שכתבנו לעיל, ומה גם כי הוא היפך פשט דברי הרב ז"ל שכתב בספר הכוונות שנתקנים ז' פרצופי חב"ד חגת"ם שכל א' כלול מכולם ומדבריו נראה פשוט שאינם נתקנים רק עד ת"ת ומלכות שבהם, והם ז' לילות בכל שבוע ובכל לילה נתקנת ספירה אחת דוקא וכבר מסורת היא בידנו מרבתינו ע"ה כי אפילו שהיה מפלפל ועולה בכח עיונו הזך וזכרונו הנפלא עכ"ז היה מדקדק הרבה וקשה עליו לצאת מפשט דברי הרב ז"ל מספר הכוונות וע"ה וכמש"כ מר"ן מוהריט"א ז"ל בפסק שנת השמיטה (ועיין

ספרי זהב שבא בסופו כל ביאור ענין שנת השמיטה היטב) וזה לשונו כי היה קשה עליו לעשות היפך פשט דברי הרב ז"ל כי אפילו שדעתו היה עמוק מי ימצאנו ויודע פשר דבר, עכ"ז דברי הרב ניצבים לו למטרה, שלא לסדר ולכוין היפך פשט דברי הרב, ומכל מה שכתבנו לעיל נראה בפירוש כי כל אלו הלשונות אינם אלא מהדורא קמא עכ"ל היר"א ז"ל.

ביאור מדוע צריך תיקון גם לנה"י הכוללים, שלא נזכרו בדרוש שבועות רק לוחות אבנים שהם נה"י שתחת החג"ת הפרטיים, וגם מדוע מי שלא ישן בלילה הזה ישלים שנתו ולא ימות.

בענין ב' שאלות אלו והם א' מדוע צריך תיקון בליל שבועות גם לנה"י הכוללים בנוסף לנה"י הפרטיים שתחת החג"ת שהם אותם שנזכרו דוקא בדרושי שבועות ולא דיבר שם על אותם נה"י הכוללים, וגם שאלה ב' מדוע כותב בש' הכוונ' שמי שלא ישן בלילה הזה ויעשה סדר התיקון הנז' ישלים שנתו ומה שונה משאר זמנים שערים כל הלילה כדוגמת ליל הושענא רבה וכיוצא שלא קיבלו הבטחה כזו ותשובה לב' השאלות הנז' כתבם הרב הגדול "שלום ירושלים", שלום מזרחי עדני זלה"ה בביאורו על ש' הכוונ' בדרושי שבועות ונעתיק דברי קודשו שכתב כך.

ועתה בחג השבועות נתפשטו גם בנו"ה שבו והם סוד שני לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות וכו' ונמצא מדברי הרז"ל שבשבעה שבועות דספירת העומר נתפשטו המוחין בחב"ד חגת"ם, ובחג השבועות מתפשטים בנה"י שתחת חגת"ם וא"כ בחג השבועות נגמרו זו"ן להתגדל בכל עשר ספירותיהם ובאותו יום מזדווגים אחר שנבנו כנ"ל ואיכא למידק בהאי דקאמר אור השמ"ש ז"ל בליל חג השבועות שמלבד מה שצריך להמשיך מוחין לנה"י שתחת חגת"ם עוד צריך להמשיך מוחין שלמים לנה"י הכוללים שעל גבי החגת"ם המלבישים בשוה לכל ז"א מראשו עד רגליו דמנא ליה הא דילמא לא קאמר מר רבינו להמשיך מוחין בליל שבועות אלא לנה"י שתחת החגת"ם ובהא דוקא קא מיירי וכן נראה מפשט דבריו.

ונראה לומר דנפקא ליה להשמ"ש ז"ל מדברי הרז"ל גופיה לעיל בדרוש ח' שבספירת העומר שנתקנים חב"ד חגת"ם ולא הספיק ז' ימים אלא שצריך עוד ז' שבועות לפי שכל אחת מחב"ד חגת"ם כלולה מחב"ד חגת"ם נמצא שבשבעה א' נתקנת חב"ד חגת"ם דחכמה, ובשבעה ב' נתקנת חב"ד חגת"ם דבינה וכן כולם עד ת"ת ומלכות ומינה דייק אור השמ"ש ז"ל ויתיב וקאמר השתא דאתאמר רבינו להאי מילתא וקאמר שבשבעה א' נתקן חב"ד חגת"ם דחכמה וכן כולם עד ת"ת ומלכות.

נמצא שכל ספירה מי' ספירות חב"ד חג"ת נה"י"ם דז"א אית ליה חב"ד חגת"ם ולא אתקן מר בשבעה שבועי בהנך עשר ספירין בר חב"ד חגת"ם, דחב"ד חגת"ם פש גבן מהאי דיוקא דחב"ד חגת"ם דנה"י לא איתתקנו ואימת איתתקנו הא אשתלימו

להו שבעה שבועי דלא איתתקנו בהו אלא חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם ומתוך עוצם האי דיוקא איצטריך אור השמש ז"ל למימר שבליל שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם דנה"י וגם נה"י דילהון, וגם נה"י דחב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם.

עוד כתב בענין ב' בש' הכו' וז"ל ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד וכו' מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכו' כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה וכו', וכתב בשלום ירושלים שאיכא למידק דמאי רבותה דלילה הזאת הא איכא נמי לילי כוותה כגון ליל הושענא רבה וכיוצא.

ברם אנא נפשאי אימא בה מילתא חדתא במאי דזכינא ויהבו לי מן שמיא והוא בהקדים איזה הקדמות א' דחקירה איכא דמאי שנא בתראי מקמאי, דקמאי הוו חיי כמה מאה ואלפי שנין, מאי דלא איתא הכי בבתראי דרובא דעלמא לא מטו אפילו עד מאה שנין.

ותירווצא דהאי חקירה הוא דקמאי הוו משכי להו חיותייהו מאריך אנפין, ובתראי משכי להו חיותייהו מזעיר אנפין, ומילתא ידיעה היא כי אלפים באריך אנפין, ומאות באו"א, ועשרות בזעיר אנפין.

ב' עוד נקדים מש"כ הרב רבינו ז"ל בהאי פירקא וז"ל וא"א כתר דכללות האצילות ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א וכו' ותכליתם הוא בעלותו עד א"א כי אז עולה עד מקום הדיקנא קדישא דיליה, וכמו שדיקנא דא"א היא לבנה דיקנא חיורא כדכתיב ושיער רישיה כעמר נקא כן דיקנא דז"א בעלותו עד שם נהפכת גם היא ללבן וגם הוא נקרא זקן כי מגיע לימי הזקנה וכו' ונהפכה זקנו ללבן, ולכן נדמה להם אז כזקן לובש לבנים כמש"ה לבושיה כתלג חיור וכו' ע"ש.

ג' נקדים עוד מאי דאיתא באד"ר וז"ל מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין וכו' וההוא מצחא איקרי רצון הוא גילוייא דכל רישא וגולגלתא וכו' וכד אתגליא איתקבלא צלותהון דישראל וכו' אמר ר' שמעון לר' אלעזר בריה בריך ברי לעתיק יומין רעוא דמצחא השכח בשעתא דתצריך ליה וכו', כד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אתשכח, וכל רוגזין אשתככו ומתכפיין קמיה וכו' וע"ש דבריו.

עוד נקדים מאי דאיתא התם וז"ל עיינין דרישא חיורא משתנין משאר עיינין דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא מ"ט דכתיב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל וכו' ותאנא כל מאי דאתי ברחמי לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא כל שכן רישא חיורא דלא בעי מידי, אמר ר"ש לר' אבא למאי היא רמיזא, אמר ליה לנוני ימא דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא ולא ניימין ולא בעיין

נטורא על עינא וכו' ע"ש.

ה' עוד נקדים מה שידוע כי אנחנו ישראל קדושים בנים לזו"ן.

והשתא נהדר אנפין למאי דאתינן עלה והוא כי מאחר שזעיר אנפין אשר ממנו שורש ומקור ומחצב נשמתינו בהיותינו אנן ישראל עם קדשו כד הוינן קיימין על ים סוף נראה לנו כאיש בחור איש מלחמה יעיר קנאה נגד המצרים בזקנו שחורה, ובמתן תורה נראה לנו כאיש זקן מופלג בזקנה לבנה וכמ"ש שם וז"ל ובוזה תבין מש"כ רז"ל כי בים סוף נראה הקב"ה לישראל כדמות בחור וזקנו שחורה (כי בזמן קטנותו דיקנא דיליה שחורה כי כך היא דיקנא דז"א שחורה) כאיש מלחמה יעיר קנאה להלחם עם המצריים ולהטביעם בים סוף, ובמתן תורה שעלה עד א"א נעשית זקנו לבנה כמו א"א, ובכך בליל שבועות שעלה ז"א עד דיקנא דא"א ונעשה כמותו בכל פרטיו בעינן אנן ישראל עם קדשו להדמות אליו גם כן בכל פרטיו כי ממנו הוא מקור ומחצב נשמתינו, ולכן כמו שז"א עלה עד א"א ונעשה כמוהו זקן מופלג, ומזה מוכרח דלא תמצא שינה בו אלא שהוא כמו א"א עצמו כמו שידוע מצד הטבע כי לא תמצא הפלגת שינה אלא בבחורים ולא בזקנים וד"ל.

ולכן אנן ישראל עם קדשו צריכים להדמות כמותו ושלא נישן בלילה הקדושה הזאת, וכן כמו שז"א נעשה כמו א"א דלית ליה כסותא על עיניה ולית ליה גבינין על עיניה כנוני ימא דכתיב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל שלא נאים אפילו רגעא חדא גם אנן ישראל עם קודשו נהוי כוותיה דלא נדמוך בלילה הקדושה הזאת אפילו רגעא חדא.

וכן כמו שז"א נעשה כמו א"א בסוד אלפים, אלפי שנין דאיהו אריכא דאנפין דמניה אורך ימים ושנות חיים הכי נמי אנן נהוי כוותיה אם לא נישן בזאת הלילה הקדושה אפילו רגעא חדא כוותיה דלא נאים אפילו רגעא חדא כנוני ימא הנה שכרינו אתנו ונזכה שימשך לנו ממנו אורך חיים ימים ושנות חיים לאלפים כשני חייהם של הראשונים, וכן כמו שז"א נעשה כמו א"א במצחא דיליה דנעשה מצח הרצון מצחא דרעוא דרעוין וכד אתגלי האי מצחא אתקבלא צלותיהון דישאל וכל דינין וכל רוגזין דעלמא אשתככו ואתכפיין מקמיה, אוף הכי אנן ישראל קודשו נהוי כוותיה אם לא נישן בזאת הלילה אפילו רגעא חדא הנה שכרינו אתנו שבכח האי מצחא דרעוא מצח הרצון נזכה שיתגלה בנו ויציל וישמור אותנו מכל דינין ומכל רוגזין ומכל נזיקין דעלמא ודי כי קיצרתי עכ"ל הפלא ופלא.

ביאור הטבילה בעלות השחר לתיקון הכתר

כתב בש' הכו' בדרוש א' דחג השבועות ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נקרא אילת השחר כנודע, אז צריך שתטבול במקוה ותכוון אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש, ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וכו' ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחינת הכתר הזה.

וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים הא' הוא להמשיך את כתר עליון דז"א ע"י עסק התורה כנז' ואח"כ באשמורת הבוקר אנו נעשים שושבינין דמטרוניתא רחל נוק' דז"א ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת במקוה העליון הנזכר שהוא הכתר הנז' וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה.

אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה טהרה וכו' ואח"כ ע"י תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש אז היא עולה (בפנים) כמוהו ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל, ובחינת טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בספר הזוהר פ' אמור (וכתב בשמן ששון אות י"א לפי שעד עתה היא עומדת עמו אחר באחר מהחזה שלו ולמטה כי עדיין לא באו המוחין דפנים הגורמים העלאת מ"ן ושיסתלקו המוחין מז"א ולעלות למ"ן, והמוחין דבינות וגבורות מתפשטים בנוק' וה' ספירות ראשונות דז"א מאירים בה ואז עולה ונגדלת כמוהו, ואח"כ המוחין דפנים לפנים לפרצוף הפנים דזו"ן וזה נעשה ע"י תפילת שחרית ומוסף עכ"ל וכל דברי הרש"ש הנז"ל הוא ע"ד כל סדר התפילה כנודע).

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל תוספת ביאור בענין הזה והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע א', והענין הוא כי החסד המתפשט בת"ת דז"א להיותו במקום מגולה כנודע לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב' חציו עולה למעלה בכתר דז"א וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דז"א לצורך כתר שבה, והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעשה בו בחינת כתר על ראשו, ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א, ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנזכר בספר התיקונים.

והענין הוא כי נודע שאין כתר דז"א נעשה אלא מחצי הת"ת האחרון של אימא עצמה והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחינת הכלי והעצמות שבתוכו בחינת כתר על ראש ז"א, והנה יש באימא נ' שערים שהם סוד ה' חסדים שבה, וכשנגמרים

אלו הם חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דז"א אז יורד חצי הת"ת של אימא להיות כתר בראשו, ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא על ידי החסדים של אימא שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז' ולכן נקרא שער החמישים ולכן בא הכתר דז"א באחרונה מכל שאר הבחינות דז"א.

והנה באותו חציו של החסד דת"ת דז"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דז"א וגורם לכתר שהוא שירד ברישא דז"א הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע משם נמשכים בנקבה וטובלת בהם כנז' בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים וכו'.

וכתב בשמן ששון אות י"ד שכל דברי רבינו אלה צריך ביאור שתחילה צריך שתדע שכתר זה הנמשך לז"א ע"י עליית החסדים הוא דבחינת מוחין דאחור פירוש שעומדים זו"ן אחור באחור כנזכר בכוונת קונה הכל של העמידה דחול כנודע לעובדי ה' בכוונה (שם עלו החסדים מחג"ת לכחב"ד שב' שלישים עליונים דחסד דחסדים עלה לחכמה, וב' שלישים עליונים דגבורה דחסדים עלה לבינה, ושליש תחתון דחסד ושליש תחתון דגבורה דחסדים עלו לדעת, ואח"כ הת"ת דחסדים ב' שלישים עליונים שלו עלו לכתר דז"א, ושליש תחתון נחלק לד' לכתר דנוק' ונכנס בסוף למען שמו בסדר אטב"ח, ויוצא שת"ת דתבונה חונה על ראש ז"א ולבנוניתה נמשכת עד כתר דנוק' מאחוריו אליה בסוף למען שמו ועיין בסידור הכל היטב ואח"כ שנגדל בחסדים בכל קומתו יחנו המוחין דעסמ"ב וקס"א קמ"ג קנ"א על ראשו אחר שנתרוקנו מנה"י דישסו"ת והבן היטב הכל) ונתבאר הכל היטב בע"ח שכ"ה פ"ג ופ"ו וספ"ה ופ"ב כלל ו', ושל"ד פ"א ופ"ו, ושל"ה פ"ב, וש' ההקדמות דע"ח סע"ד יעו"ש שתצטרך אליו.

אך צ"ע אימתי ירדו החסדים דנו"ה ליסוד דז"א כדי שיעלו בסוד אור חוזר לעשות כפל החסדים דחג"ת כדי שיעלו החסדים מחג"ת לכחב"ד (כוונתו בקונה הכל נכנסים ה' חסדים וב' וחצי ממקום המגולה דדעת תחתון מתבונה ואח"כ ה' גבורות ואותם החסדים הממתקים עולים אחר ירידתם ליסוד למתק הגבורות חזרה למעלה לחג"ת להגבירם וזה הצ"ע מתי עלו וירדו לצורך ההגדלה בחג השבועות) ואפשר לתרץ שירדו ממילא כשנתפשטו המוחין בנה"י דז"א וכו'.

ובענין הטבילה דליל שבועות לא ידעתי מה נשתנה דשבועות צריך טבילה להביא הכתר לזו"ן ולא כן בחול בכל יום דנמשך בעמידה במילת קונה הכל כנודע, ועיין בסידור להרש"ש ז"ל ואפשר דבשבועות הוא הטעם שהיה אחיזת הקליפות מטומאת מצרים וצריך טהרה ועתה הוא זמן סוף טהרתה ולא כן בכל יום.

ואומנם עניין הטבילה זו שבאשמורת הבוקר שמעתי ושכחתי ושאלתי את פי ה"ר יצחק ז"ל אם היה זוכר ואמר לי כי לא היה זוכר היטב, אבל הנלע"ד שזה הוא מה ששמע ממורי ז"ל והוא שיכוין להמשיך בחינת הכתר שבה גם כן כנז' וזהו יהיה

על ידי הטבילה הזו, ותכוין בב' אותיות י"ה הראשונות שבהויה דע"ב ודס"ג שהם יוד הי, יוד הי, והם בגימ' ע' ותחבר גם כן עמהם שני מילויי הויות דע"ב ס"ג שהם מ"ו ל"ז כנודע והם בגימ' פ"ג ויהיה הכל בגימ' קנ"ג, והסר משם ב' כוללים של ב' השמות הנז' וישארו בגימ' קנ"א כמנין "מקוה" ותכוין שהיא טובלת עתה במקוה הזו לקבל הכתר שבה כנז' וזהו הנראה לעניות דעתי ששמע בזה ואינו זוכר היטב עכ"ל, וכתב כוונה זו בסידור היר"א ח"ג דף 386 (בסידור הר' הדאיה ז"ל) שכתב בזה הלשון, ולקבל תוספת הקדושה מכתר יטבול ד' טבילות ויכוין בא', ביו"ד ה"י דשם ע"ב, ובב', ביו"ד ה"י דס"ג, ובג' במילוי שם ע"ב, ובד', במילוי שם דס"ג, או יכוין בד' אותיות שם הויה בניקוד קמץ, ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו ורוח נכון יחודש בקרבו לעבוד ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות יראה זרע ויאריך ימים וכו' מוכתר בכתר תורה וה' עליהם יחיו עכ"ל והרי ראית בעיניך כוונתו.

וכתב בנה"ש דף ל"ז ע"א בענין הטבילה על ש' הכו' הנז' שאמר כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע א' וכו' שהכתר הזה האמור הוא הכתר הפרטי דכל פרצוף דכחב"ד הכוללים דז"א שכבר נתפשטו בהם המוחין במ"ט ימי העומר, ועל ידי לימוד התורה דליל שבועות הנה הענין הזה מפורש היטב בע"ח בכ"מ והוא ענין נה"י החדשים החונים על רישא דז"א ומתפשטים מאחוריו ומגיעים עד רישא דז"א ומתפשטים מאחוריו ומגיעים עד רישא דנוקביא, ומשמש לכתר לשניהם וכתב על זה הרב ז"ל בסוף פ"ה מש' כ"ה ובכ"מ וז"ל ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיבורתי זהו עתה בהיותה באחוריו כי אחרי שתגדל וכו' ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם המוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים ונגדלת כמוהו בכתר א' שוה לשניהם, ומזה נראה גם כן שאין לכוין בתפילות ביום שבועות רק ממלת באהבה דעמידה ואילך (שכבר תוקנה במוחי האחור כל ימי העומר וגם בכתר דאחור בתיקון ליל שבועות ובטבילה, ומה שנשאר בתיקון התפילה הוא תיקון הפנים המתחיל מבירורים העולים במילת "באהבה" בתפילה מהיכל קה"ק דבריאה שבעזרת אבותינו הופקדו הבירורים לצורך הפנים).

והנה נודע כי הנ' שערים שבכל י"ס דכל פרצוף הם באופן זה כי המ"ב אתוון הם בי"ס ההם באופן זה כי בט"ס תחתונות שמחכמה עד מלכות הם המ"א אותיות, והם המ"ט שערים ושער המ"ב הוא בכתר והוא שער החמשים וכל ספירה מט' ספירות הנז"ל כלולה ממ"א שערים אבל הכתר שהוא שער המ"ב שהוא שער הנ' הוא כולל את כולם ויש בו לבדו נ' שערים והוא כולל ט' פעמים מ"א.

ונודע כי המ"ב שבבינה הוא ז' שמות שיש בהם מ"ב אותיות ועם השבעה כוללים דז' שמות הם מ"ט שערים ויש שער החמישים הכולל כל המ"ט והוא הכתר העליון, והוא שער החמשים לט"ס שתחתיו ויש בו לבדו חמשים שערים כי כל ספירה

מט"ס שבו כלולה ממ"ט.

והנה השבעה כוללים דשבעה שמות הנזכרים הנמשכים ומתפשטים בכל ליל שביעי דכל שבוע משבעה שבועות שעמו נשלם לשבוע א' והוא מצות ספירת השבועות המשכת והתפשטות המוחין דט' פעמים מ"א שבט' ספירות שבכתר המתפשטים בט' ספירות מ"א שבט"ס התחתונות שתחתיו והוא על דרך סדר המשכת והתפשטות המוחין דאותו שבוע ממש וגם הוא נחלק לימים אלא שצריך לכוין כי כל ספירה מי"ס דבינה הכוללים דז"א או דחכמה הכוללת דז"א כל ספירה מאותם הי"ס הפרטיות כלולה מעשר פרצופים גדולים שלמים מלבישים זה לזה בשוה כל פרצוף כולל מוחין דקטנות ודגדלות וכו'.

ועלי ידי הטבילה יכוין להעלות הכפל דחסד דת"ת דכל העשרה פרצופים הכוללים דבינה ודחכמה ודכתר לכתרים דכתרים שלהם ולהמשיך להם המוחין מכתרים דישסו"ת ודאו"א ודא"א והוא שערי המ"ב דכתר שהוא שער הנ' הכולל חמשים שערים, והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים, והוא שורש הד' מוחין שבכתר.

וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה כי עתה הוא זמן המשכתם אחרי ביאת הכתרים דזו"ן כידוע ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה אחר הכתרים, או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמת כל חי על דרך המשכת המ' דצלם בשבת (דישסו"ת) וכל זה הוא במוחין דאחור באחור.

ואח"כ בעמידה דלחש דשחרית יכוין במילת באהבה לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכוללת דז"א ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוק' וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א, ולנסור הנוק' הנז' ולהביאה לפנים ולהעלות את שני צלמי המוחין הנז' למ"ן ולזווגם ולהמשיך המוחין דפנים ולהמשיכם לתוך פרצוף נקודת הפנים דנוק' דבינה במלך עוזר וכו' ונגדלת וחוזרים ומסתלקים וזקיפות דמגן אברהם על דרך הכוונה בתפילת החול ובשים שלום יכוין לזווגם, ובחזרה דשחרית יכוין על דרך הכוונה בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן הנתקן ע"י או"א עילאין, ובלחש וחזרה דמוסף בפרצוף הכתר הכולל דזו"ן הנתקן ע"י א"א עכ"ל בנה"ש ועיין כוונת תיקון בינה וחכמה וכתר מש"כ לעיל בביאור שעבר בענין המוחין שמתקן בתפילת שחרית ומוסף דשבועות ואכמ"ל בזה ונתבאר היטב כבר.

וכתב הר' שריה דבליצקי ז"ל בח"ז דף רנ"ג שיוצא מן המבואר בסדר המשכת המוחין עפ"י הבנת הרש"ש ז"ל כי כתר זה הנמשך על ידי הטבילה הוא הכתר הפרטי דאורך של כל פרצוף מי"א פרצופי העובי שהם כתר חב"ד חג"ת נהי"ם דפרצוף השלישי הכולל בינה דז"א, ומי"א פרצופי העובי דפרצוף הרביעי הכולל

חכמה דז"א, ומי"א פרצופי העובי דפרצוף החמישי הכולל כתר דז"א המתחלק לשנים גולגלתא ומוחא סתימאה וכאמור לעיל ובנה"ש דף ל"ז ע"א וסוף ע"ב ועם תיקונו נשלם תיקון כללות כל ג' פרצופים הכוללים הנ"ל (כח"ב) כי כבר נתקנו כולם במ"ט ימי העומר ועל ידי הלימוד בליל שבועות, מלבד הכתרים הפרטיים שאותם מתקנים ע"י הטבילה כעת.

עוד יש להקדים כי כתר זה הנתקן עתה הוא הכתר הפרטי דאורך שעל גבי הצ' דצלם ור"ל דהנה מתחילת ימי העומר ועד עתה נמשכו כללות המוחין דחב"ד חג"ת נהי"ם דכל פרצוף מפרצופי העובי דג' פרצופי הבינה והחכמה והכתר הכוללים דז"א, ואלו המוחין המה המוחין הפנימיים דצ' דצלם המתפשטים תוך ז"א, וכנודע דהצלם מתחלק לג' בחינות, בחינת הצ' והם המוחין הפנימיים דחב"ד חג"ת נהי"י המתלבשים תוך ט' ספירות דז"א בהיותם מלובשים בנה"י דאימא, בחינת הל' דצלם הם מקיפים ראשונים דחג"ת דאימא, ובחינת המ' דצלם הם המקיפים שניים דכחב"ד דאימא.

והנה אחר תשלום כניסת המוחין הפנימיים דצ' הנז' אשר על ידיהם עלה ז"א והלביש הנה"י דאימא, קודם להמשכת המקיפים הנז' שהם בחינת החג"ת והכחב"ד דאימא בא בזמן המשכת הכתר הפרטי שעל גבי הצ', וכתר זה נעשה מן עצמות האורות והכלים דהחלק התחתון דת"ת דאימא שעל גבי הנה"י הנז', וכיון שהוא נעשה מן החלק התחתון של הת"ת לכן הוא נמשך לפני הל"מ דצלם שהרי הל' דצלם הוא החסד וגבורה וחלק העליון של הת"ת דאימא והמ' דצל"ם הוא בכחב"ד דאימא וזה הכתר הוא תחתיים שהוא מן החלק התחתון דת"ת דאימא.

ומה שהוא נמשך אחר גמר המשכת הצ' דצל"ם כן מבואר בע"ח שכ"ה פ"ג וו' ובכ"מ כי אין הכתר נשלם אלא אחר גמר המשכת כל הט"ס התחתונים הפנימיים המתפשטים תוך ז"א בהיותם מלובשים בנה"י דאימא וכן הוא בנה"ש דף כ"ח סע"א ד"ה בענין וכו' ובדף ל"ו ע"ד ד"ה והנה וז"ל והנה נודע כי אין הכתר נמשך ובא עד שישתלם להתקן כל הגוף כנודע וכו' עכ"ל וביאור הדבר הוא דהכתר הוא חוץ מז"א דהיינו על גבי הט"ס הפנימיים דז"א, ונמשך כולו מישסו"ת, ועל כן בהכרח שתחילה יהיה הז"א שלם כולו בבחינת הט"ס דלילה דהיינו עד שיגדל ככל קומתו שהוא קומת נה"י דאימא, ואח"כ נמשך הכתר שעל גבי הט"ס שהוא מן החלק התחתון דת"ת דאימא שעל גבי הנה"י הנז'.

ומה שאנו אומרים דכתר דז"א נעשה מת"ת דאימא ר"ל דאעפ"י שהן אמת שבכתר דז"א כלולים שורשי המוחין דחו"ב חו"ג דז"א כנודע מכל מקום עיקר האור שבו והכלי שבו הם מן האור והכלי דשליש תחתון דת"ת דאימא היורד ומכתיר רישא דז"א, ולערך ריבוי האורות דאימא אין שרשי המוחין דז"א עולים בשם וכמ"ש

הרז"ל בע"ח ש' כ"ה פ"ה וכמבואר יפה בדברי השד"ה באיפה שלימה לש' מוחין דצלם פ"ד אות ה' (ועיין בספרי "זהב אופיר" בענין כתר דז"א הנמשך בכוונת "קונה הכל" שמבואר היטב) ומעתה יובן שכדי להמשיך את הכתר דז"א צריך להמשיך את הת"ת דאימא על גבי רישא דז"א שממנו נעשה הכתר דז"א.

והנה בש' הכו' הנז"ל קיצר באופן סדר המשכת הכתר הנז' אבל בע"ח האריך לבאר דכתר זה נעשה ע"י שתחילה מכוונים להעלות החסדים לכחב"ד דז"א (ועיין בספרי "זהב אופיר" בכוונת "קונה הכל" וגם בספרי "זהב שבא" בכוונת עליית החסדים הנז' בדף 207 וכו') ועיין לקמן בביאור כוונה הבאה.

ביאור העלאת החסדים לכחב"ד דז"א, והמשכת הכתרים.

עיינן מה שכתבנו לעיל בכוונה שעברה איך הוא תיקון ואופן הכנסת הכתרים בטבילה בעלות השחר ועכשיו נבאר עוד ענין הקשור לזה והוא העלאת החסדים שהיו ביסוד דאימא וירדו ליסוד דז"א למתק את הגבורות שירדו אחר כך גם ליסוד ואח"כ אותם החסדים יעלו לחג"ת ואח"כ לכחב"ד דז"א כמו שנבאר עכשיו וראשית דבר צריך אתה לראות אופן כוונת קונה הכל מש"כ בספרי זהב אופיר וגם מש"כ בספרי זהב שבא באופן עליית החסדים הנז' שיש כמה אופנים כדי שיעלו לכחב"ד דז"א וע"ש ותבין.

ורצוני לכתוב לך סיכום הדברים מהר' שריה דבליצקי זלה"ה שסיכם הדבר יפה מאוד וכתב בח"ז דף רנ"ה וז"ל וקודם שנבאר סדר המשכת הת"ת דאימא לעשותו כתר דז"א נבאר תחילה סדר מיתוק הגבורות והכפלת והעלאת החסדים לכחב"ד דז"א אשר סדר זה הוא מוקדם אל עשיית כתר דז"א מהת"ת דאימא וכמו שכתב הר' ז"ל בש' הכו' שהובא לעיל (בתחילת כוונה שעברה).

והנה סדר העלאת החסדים נזכר בע"ח בכ"מ בש' כ"ה פרק ב', ג', ו', וכן הוא בש' ההקדמות דף מ"ג ע"ג בדרוש ז', ובדף ע"א ע"א דרוש ד', ודף ע"ה ע"ד דרוש י"ד, ודף ע"ו ע"ד דרוש ט"ז, וכן הוא בקצרה בנה"ש דף כ"ח ע"א ד"ה ובענין.

והענין בקיצור הוא כי הה' חסדים והה' גבורות נמצאים ביסוד דאימא המלוכש תוך ז"א עד החזה שבו, וכעת יוצאים מן היסוד החסדים התחתונים שהם חסדי הנצח וההוד וב' שלישי חסד דת"ת ומתגלים בז"א ויורדים במרוצה ליסוד דז"א (כנז' היטב בכוונת "קונה הכל") אך חסדי החסד והגבורה והשליש עליון דת"ת נשארים סתומים ביסוד דאימא כי היסוד מתפשט מלמעלה עד שלישי ת"ת, ועל כן נשארים סתומים תוך היסוד דאימא, ואחר שירדו חסדי הב' שלישים דת"ת והנצח והוד ליסוד דז"א יוצאים אחריהם כל הה' גבורות ויורדים גם הם ביסוד דז"א.

וסדר ירידת הגבורות הוא מתתא לעילה (ר"ל הפוכות, ודע שהם גם מסובכות) ר"ל דהנה לכאורה בעת שהגבורות עומדים תוך היסוד דאימא ראוי שיעמדו כסדרן מעילא לתתא שהחסד למעלה וההוד למטה, ואם כן בעת שיוצאים מפי היסוד ולחוץ ראוי שתצא גבורת ההוד ראשונה שהלא היא התחתונה הסמוכה אל פי היסוד, ואחריה גבורת הנצח וכן על דרך זה.

אומנם הרב ז"ל בשער כ"ה דרוש ב' (דף ה' סע"ד) כתב כי לא כך הוא, אלא החסד הראשון וההוד יוצא אחרון שתחילה יוצאת גבורת החסד מיסוד דאימא ויורדת

ליסוד דז"א ונעמדת שם במקום הוד דחסדים שביסוד דז"א שהוא החסד הראשון שירוד מן החסדים, ואחריה יוצאת גבורת הגבורה מיסוד דאימא ויורדת גם היא ונעמדת במקום נצח דחסדים שביסוד דז"א שהוא החסד השני שירד מן החסדים, ואחריהם יורדת גבורת הת"ת, והנה ב' שלישים העליונים שבה נעמדים במקום ב' שלישים התחתונים דחסד דת"ת אשר שם ביסוד, והשליש התחתון דגבורת הת"ת היורד גם הוא ליסוד דז"א העומד למעלה ממקום שעומדים בו החסדים ביסוד דז"א כי הלא מן החסדים לא ירדו אלא ב' חסדים וב' שלישים בלבד, ולכן רק ב' גבורות וב' שלישים מן הגבורות הם בלבד שיש להם מקום לעמוד עם החסדים, אבל שלישי התחתון דגבורת הת"ת אינו מוצא מקום לעמוד עם החסדים ועל כן עומד למעלה מהם, ועל דרך זה יורדים אח"כ גבורות הנצח והוד ועומדים אף הם ביסוד דז"א למעלה מהמקום שבו עומדים החסדים, ונמצא כי גבורת החסד וגבורת הגבורה וב' שלישי גבורת הת"ת העליונים כל אלו ברדתם ביסוד דז"א חונים ועומדים שם עם חסדי הנו"ה וב' שלישים תחתונים דחסד דת"ת אשר שם, וכיון שעומדים עם החסדים על כן מתמתקים על ידם כי הגבורות הלא ירדו עליונים למטה, והחסדים ירדו כסדרן וכנ"ל, אבל גבורות הנצח והוד ושליש תחתון דת"ת כיון שברדתם ביסוד עומדים למעלה מחסדי הנצח וההוד וב"ש תתאין דת"ת אשר שם, משום זה לא נמתקו עמהם בדרך ירידתם.

והנה אלו הב' חסדים וב' שלישים שירדו ליסוד כיון שירדו במרוצה לכן חוזרים מיד בסוד אור חוזר ועולים למעלה דרך קו האמצעי מטעם שנתבאר בע"ח שם, ובדרך עלייתן ממתקים את גבורות הנצח וההוד ושליש הת"ת (התחתון) שעדיין טרם נמתקו (כי ב' שלישי הת"ת מתמתקים פעמיים בירידה ובעליה) ואלו החסדים יש בהם אור פנימי ואור מקיף, ובעלותם בסוד אור חוזר ליסוד דאימא נכנס האור הפנימי שלהם תוך היסוד דאימא, והאור המקיף שלהם עולה ומקיף מבחוץ (וראה בכוונת "קוונה הכל") ולהיותם אורות מגולים אזי מרוב ריבוי האור נבקע כלי היסוד דאימא וממילא גם שאר החסדים שהם חסדי החסד והגבורה ושליש עליון ת"ת אשר היו עד עתה מכוסים בתוכו, עתה כיון שנבקע היסוד דאימא הם מתגלים.

ונודע כי אור המגולה מספיק כפליים מן המכוסה ונמצא כי גם ב' החסדים העליונים ושליש הת"ת שנתגלו עתה מתווסף אורם כפליים, ותחת מה שכל חסד היה עד עתה כלול מג' שלישים הנה מעתה כיון שנתגלה ונכפל נעשה כלול מו' שלישים.

ועתה אחר שנכפלה הארת החסדים עולים אלו החסדים שנכפלו דרך ג' הקוים לכחב"ד דז"א ולכתר דנוק' וסדר עלייתם להגדלה הוא שמחסד דחסדים עולים ב' פרקין עילאין להגדלת וגילוי החכמה, ומגבורה דחסדים עולים ב' פרקין עילאין להגדלת וגילוי הבינה דז"א, ומפרק תחתון דחסד דחסדים וגבורה דחסדים עולים להגדלת וגילוי הדעת דז"א, ואח"כ מת"ת דחסדים עולים ב' פרקין עילאין להגדלת

וגילוי הכתר דז"א, ואח"כ מחלקים את השליש תחתון דת"ת דחסדים לד' חלקים ונכנס כאן חלק אחד ממנו לצורך הגדלת וגילוי הכתר דנוק' (ואח"כ החלק הב' והג' יכנסו בזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם והחלק הרביעי יכנס בסוף למען שמו ועיין הכל בספר זהב אופיר אופן כניסתם א' לא') ואחר גילוי הכתר שלו ינוחו המוחין דעסמ"ב וקס"א קמ"ג קנ"א על ראשו ואח"כ יבואו הל"מ מעליו כנז' היטב בסוף קונה הכל וזה מספיק להבנת הענין וכאן קיצרתי ועיין בספרי זהב אופיר באורך הכל.

ובענין אימתי הזמן הראוי יותר לכוין בסדר הכפלת החסדים הנז' בענין זה יש חילוק האם נאמר שהזמן הראוי לכוין הוא בטבילה או ע"י הלימוד או ע"י שניהם שמתחיל ליכנס בלימוד ונגמר בטבילה, או שנאמר שיש חילוק לאיזה כתרים צריך הכפלת והעלאת החסדים האם נאמר שזה צריך דוקא לכתרים דעובי או בפשטות לכתרים דאורך של כולם או נאמר של שניהם בכל ג' מוחי פרצופי כח"ב וראינו מצאנו שיש חילוק בכל זה בין בלשונות הרש"ש ובין בלשונות שבין הסידורים ובין בביאור המפרשים השונים וסיכם הדבר בכל זה היטב הרב שריה דבליצקי זלה"ה בח"ז דף רס"ב וכו' וכתב בזה שמצינו שבסידור הנדפס הסכים כי כל סדר כוונת הכפלת החסדים והעלאתן וכו' כולם נעשים דוקא ע"י הטבילה, ואינם אלא לצורך המשכת הכתרים הפרטיים דאורך, וכמו שכתב להדיא וזה לשונו, כוונת המשכת המוחין דכתרים וכו' שצריך לכוין בטבילת ליל שבועות ותחילה יכוין להעלות אור חוזר וכו' ע"כ הרי דכל הכוונה מתחילה ועד סוף נעשית ע"י הטבילה ולא ע"י הלימוד וכן נראה מדברי מוהר"י סידבון ז"ל בספרו אהבת ה' דף ע"ב ע"ב דעיין שם שנתקשה מלשונות הרש"ש דסתרתי אהדדי ומיישב שם שעל ידי הלימוד נמשך הכתר הכללי (דעובי) דפרצוף החמישי, אבל הכתרים הפרטיים (דאורך) נמשכים ע"י הטבילה, וכן הוא להדיא בדברי השד"ה ז"ל באור הלבנה עמוד רמ"ב ובפאת השד"ה עמוד ש"י ושל"ג ועי"ש.

ובסידור היר"א בעמוד 714 ו-716 הסכים דכוונה זו דהכפלת החסדים לצורך הכתרים הפרטיים (דאורך) נעשית ע"י הלימוד ואח"כ בהמשך דבריו נראה דסבירא ליה דנמשכים ע"י הטבילה וכתב כי אלו ההויות בניקוד קמץ וכו' הם לבדם נמשכים ע"י הטבילה וכן נראה ממש"כ בעמוד 715 ו-717 שלא הזכיר שם מענין הלימוד, ושורש הספק נתעורר לו בדברי הרש"ש ז"ל שהנה בנה"ש דף ל"ז סע"ב וריש ע"ג כתב להדיא וז"ל וע"י הטבילה להעלות הכפל דחסד דת"ת וכו' דבינה ודחכמה ודכתר וכו', ולהמשיך להם המוחין מכתרים וכו', והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים וכו' הרי שסובר שהכל נעשה ע"י הטבילה, ומאיך מצינו לו ז"ל בהקדמתו לכוונות העומר שהובא בסידור היר"א ח"ב עמוד 697 וכן הוא בסידור למהר"א פירירא ולמוה"ר וידאל ז"ל בשם "סידור אחר"

וז"ל ג' פעמים כ"ד הם ע"ב שהוא חסד והם אור החוזר שהוא הכפל דלתת פרקי החסד המתפשט בת"ת דז"א המתחלק בלילה הזו לג' שלישים, ועולים ב' שלישים העליונים שהם ב' פעמים אור אור לכתר דז"א, ואור אחד שהוא הכפל דשליש תחתון וכו' שהוא הכ"ד האחר נמשך ומתפשט מאחורי הת"ת לכתר דנוק' וכו' ואז נמשך ומתפשט בתוך הכתר הנזכר דנוק' סיום הנה"י החדשים הנעשה כתר לז"א ולנוק', ואז שניהם זז"ן משתמשים בכתר אחד, וכל זה נעשה בפרצוף בינה דזו"ן וכו', ובפרצוף חכמה דזו"ן וכו', ובפרצוף הכתר דזו"ן וכו', וכל זה נעשה בלילה הזה ע"י הלימוד של הכ"ד ספרים, והוא הכ"ד שהוא השליש התחתון דחסד הנ"ל הנמשך לכתר דנוק' ונמשכים לה כ"ד קישוטים, וב' פעמים כ"ד כ"ד העולים לכתר דז"א וכל זה מתחיל המשכתם ותיקונם מתחילת הלילה, וסיום המשכתם ותיקונם הוא ע"י הטבילה הנעשה באשמורת וכו' עכ"ל.

והנה מדקאמר דסיום המשכתם ע"י הטבילה מכאן דמיירי בענין הכתרים הפרטים דאורך דפרצופי כח"ב הכוללים דז"א דהם בלבד מצינו בהם שנמשכים ע"י הטבילה ואפילו הכי קאמר דהכפלת החסדים תחילתו נעשה ע"י הלימוד ונרמז בכ"ד ספרים הרומזים אל השליש ת"ת העולה כ"ד הנמשך לכתר דנוק' וסופו ע"י הטבילה.

וכן הסכים למעשה התו"ח ז"ל בדף קכ"ט סע"א וז"ל נמצא כי בכל ספר וספר מהכ"ד ספרים ניתן חלק א' וקישוט אחד מהכ"ד של שלישי התחתון של החסד לנוק' וחלק אחד של הב' כ"ד עולים לכתר דז"א וזהו בכל הג' פרצופים הנזכרים וכו' עכ"ל, הרי שהסכים כי תחילת הכפלת והעלאת החסדים וכו' נעשה ע"י הלימוד, וגמר הכוונה ע"י הטבילה, וכן כתב משמו הפתח עינים דף פ"ט ע"א ומדברי הרז"ל נראה שאין הוכחה ברורה יען שנוטים לכאן ולכאן, וכתב הפתח עינים דברי התו"ח הנז' וכתב הוא שנמצא שלצורך כפל החסדים עצמם מתחיל סדר עלייתם ע"י הלימוד וגמר עלייתם והתפשטותם ותיקונם ע"י הטבילה עכ"ל.

אומנם שם בע"ג כתב וזה לשונו ונשאר לטבילה להמשיך הכתרים הפרטיים וכו' דבינה ודחכמה ודכתר כנזכר בסידור וכו' ועיין דף פ"ח ע"ד ד"ה ואני וכו' ומשמ תבין דאין עליית כפל החסדים רק בטבילה או ע"י הלימוד אלא שהוא דוקא לבחינת הכתר וכו' ומתחיל ע"י הלימוד ונגמר התפשטותו ע"י הטבילה עכ"ל.

ועיין בדברי הפתח עינים דף פ"ח סע"ד שכתב דלא יכוין להעלאת כפל החסדים קודם המשכת הנה"י הפרטיים והכוללים דאין זה הסדר הנאות וע"ש ומשמע שתיכף אחר המשכת הנה"י הפרטיים והכוללים יכוין העלאת החסדים והיינו קודם המשכת הכתרים דעובי דחו"ב וכתר ואפשר דהיינו דקאמר ע"י הטבילה או ע"י הטבילה או ע"י הלימוד וצ"ע.

והר' פירירא ז"ל סימן ז' דף י"ד לדעתו אף הכתרים הפרטיים דאורך נמשכים

ע"י הלימוד (בנוסף לכתרים דעובי) באופן שעל ידי הלימוד נשלם לגמרי תיקון ג' פרצופי המוחין דכח"ב הכוללים, ושאל א"כ מה להכתרים עתה ע"י הטבילה והוא בחינת מעשה ולא בחינת הדיבור כמו שהיה בתיקון עד עכשיו ודיבור לחוד ומעשה לחוד ופשוט שאין כוונתו לחיצוניות הגמור שהלא הוא נתקן ע"י סעודת החג וכוונתו לחיצוניות דפנימיות ועיין בדף ט"ו, וט"ז ד"ה ומימלא מש"כ ועל כל פנים לדעתו יש לכוין כוונת המשכת הכתרים הפרטיים ב' פעמים ומימלא הוא הדין כאן לכוונת העלאת החסדים לכוין ב' פעמים הן ע"י הלימוד והן ע"י הטבילה כאשר כתב כן להדיא בדף י"ד ע"א.

ובענין אם יש לכוין הכפלת החסדים אף לצורך פרצופי הכתרים דעובי הנמשכים ע"י הלימוד לדעת מוה"ר וידאל, ומוה"ר פירירא ז"ל יש לכוין הכפלת החסדים הן ע"י הלימוד לצורך פרצופי הכתרים דעובי, והן ע"י הטבילה לצורך הכתרים הפרטיים דאורך ואפשר שהם גם בדעת הפתח עינים הנז"ל וכתב בדף צ' ע"ב ד"ה ג' פעמים וז"ל והנה בעניין סדר עליית כפל החסדים האלו יש ב' אופנים ונזכרים בסידור אחד הנז' בלימוד ואחד ע"י הטבילה וע"ש בד"ה ועוד שכתב וגם צ"ע אם בכפל החסדים המסודר בסידורים הנז"ל ע"י הלימוד הוא אכן לצורך הכתרים דעובי, וכתב הר' דבליצקי ז"ל לסכם שפשיטא לן כי דעת הסידור "הנדפס" שעליו סובב ביאורו מסכמת שאין צורך לכוין הכפלת החסדים אלא ע"י הטבילה ולצורך הכתרים הפרטיים דאורך דוקא (ולא לכתרים דעובי) וכאמור לעיל.

ודע שלדעת רבותינו הסוברים כי יש לכוין המשכת הט' ספירות דכתרים דחב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם בכל ליל ז' דימי העומר אם כן לשיטתם אף הט' ספירות דכתרים דשאר הספירות שלא נתקנו בימי העומר גם הם נתקנים בנוסף בליל שבועות ע"י הלימוד ולשיטתם אין נתקנים ע"י הטבילה אלא הכתרים דכתרים בלבד ועיין בשד"ה ז"ל באור הלבנה עמוד רמ"ב ובפאת השד"ה עמוד ש"י ולהר' פירירא ז"ל בספרו תולדות אהרן ומשה סימן ז' בדף י"ד והר' שמחת כהן סימן צ"ד (דף ע"ה ע"ג) והר' הדאיה בשלום וצדק סימן מ"א (דף כ"ט ע"ג) וכו' עד כאן מדברי הר' שריה דבליצקי זלה"ה שסיכם לנו הדברים בטוב טעם ודעת מנוחתו בגן עדן.

ביאור בענין מוחין דפנים, והכלים בתפילת שבועות.

ענין זה חקר היטב הר' שריה דבליצקי ז"ל בח"ז דף רפ"ג ותמצית דבריו שאנו מכוונים מתיבת באהבה ואילך בצד הפנים ומה שתיקננו בעומר מפסח הוא לתיקון האחור כולל ליל שבועות בסדר תיקונו, וצריך לדעת אימתי נבררו אותם בירורי הפנים ועלו עד היכל ק"ק דבריאה ועיין פתח עינים דף צ' ע"ג שציין לדבריו בדף י' ע"א וע"ב וכו' ועיין בבאתי לגני ח"ד עמוד ס"ה אות ד' שכתב ואולי לא תיקנו למוחין דפנים בפני עצמם סדר עלייה, שהם מוחין גדולי מעלה ועולים בלי כוונה ארוכה מצידנו, וכתב בספר שפת הים לשבועות סימן ד' אות י' שעולים בירורי הפנים עם העלאת בירורי האחור כליל שבועות כדרך העלאת הבירורים בשחרית שבכל השנה, ובשבועות בתיבת באהבה עולים בסוד מ"ן עד רום המעלות.

ובגוף הדבר אם כבר נמשכו בפסח אף המוחין דפנים הנה עד הנה נקטנו בפשיטות כי כבר נמשכו בפסח הן המוחין דאחור והן המוחין דפנים דפרצופי חו"ב הכוללים, ובימי העומר לא חזרו אלא המוחין דאחור בלבד, ובתפלות חג השבועות חוזרים בירורי הפנים ובנוסף עליהם נמשכים מחדש המוחין דפרצוף החמישי כתר דז"א והנה כן מסכמת דעת רוב המפרשים ואלו הם השמן ששון בח"ב לע"ה ש' ל"ו פ"א ובספרו פתח עינים דף פ"א ע"ב אות ז', והר' משען ז"ל בספרו צדק ושלום אות י' עמוד צ"ג, והיר"א ז"ל בספרו קנין פירות עמוד ע', וע"א והעלי נהר עמוד ע' והשד"ה שם אות י"א וי"ב ובשערי רחמים סימן רנ"ד ורו"ן ור"ס ועז"ר, וכן הוא בסידור האריז"ל למוה"ר שבת ז"ל מהריאז מרגליות בשם השד"ה לסידור כוונות פרטיות הגש"פ דף ו', ובבאתי לגני עמוד ע"ז וכו'.

אומנם דעת הח"י בשמ"ש ז"ל מסכמת כי כליל פסח אין נמשכין כי מוחין דבחינת האחור בלבד ועל כן סבירא ליה כי אין לכוין כליל פסח אלא עד תיבת באהבה בלבד, ובתפילות חג השבועות נמשכין המוחין דפנים ועל כן יש לכוין בהם רק מתיבת באהבה ואילך, והקדמת הח"י בשמ"ש נדפסה בשפת הים לספירת העומר עמוד רס"ט ועי"ש בהקדמה עמוד ער"ה וז"ל מבאהבה ואילך לא יכוין כלל (כליל פסח) עד תפילת שחרית דשבועות, וביום שבועות אין לכוין כלל מתחילת התפילה עד מילת באהבה וכו' שהוא כל בנין האחור שזה הבחינה כבר נעשה כליל פסח ובסדר העומר והוי כמו תפילה ארוכה, ומתיבת באהבה ואילך שהוא להמשיך אחור ופנים דפנים הוא שצריך לכוין עכ"ל.

וכוותיה אזיל להר' פירירא ז"ל בספרו תולדות אהרן ומשה סימן נ"ה דף מ"ז סע"ב וכן הוא בבגדי ישע דף ל"ח ע"א בביאורו לע"ה של"ו פ"א ועי"ש שמוכיח כן גם מדברי התו"ח ז"ל.

ולדעת הח"י בשמש ומהר' פירירא ז"ל יש לכוין עתה בתיבת באהבה סדר העלאת הבריורים יען שהם מוחין חדשים ממש שבליל פסח לא נמשכו אלא מוחין דאחור בלבד, אומנם בסידור הנדפס לא סבירא ליה כוותייהו שבחלק ה' בליל פסח סידר כל הכוונות העמידה אף מבאהבה ואילך הרי דכבר נמשכו בליל פסח המוחין דפנים (ועיין בתפילת ליל פסח מש"כ בספרי "זהב שחוט" כל עניין התפילה מבאהבה ואילך איך הוא בסידורים).

ודע כי בסידור היר"א ז"ל לא סידר כלל בתפילות דחג שבועות לא המוחין ולא הכלים אלא הנרנח"י בלבד שכתב בספרו קנין פירות דף כ' שאין לכוין בהם יען לא פורש בדברי הרז"ל לא שמות המוחין ולא שמות הכלים שבהם, ואעפ"י שיש מוחין וכלים וכו' כמו בהמשכות דימי החול מכל מקום כל זה יכוין רק ע"י כוונת רעותא דליבא מבלי שום שמות מפורשים כלל זולת הנרנח"י בלבד, אומנם בפתח עינים דף צ' רע"ג כתב לכוין בעמידה (בחג השבועות) בשמות הכלים כסדר החול אבל לא בשמות המוחין דשב ואל תעשה עדיף וכן הוא בשבת, ובשמחת כהן סימן פ' ובשו"ת דע"ה והשכל ח"ה סימן ל"א כתבו שאעפ"י שאין לכוין בשמות הכלים, מכל מקום בשבועות שאני יען שבהם נתקנים זו"ן דפרצוף הזמנים ואין לדמות זו"ן דזמנים לזו"ן דימים, והר' פירירא ז"ל כתב לכוין בשמות הכלים ולא בשמות המוחין לא בלחש ולא בחזרה דמוסף, ומסתפק לענין המוחין דשחרית שהם או"א, ובסידור הנדפס סידר שמות הכלים לכוין כסדר הכוונות דערבית ליל פסח ושם בליל פסח הלא מסודרים המוחין כפי מש"כ בש' הכו' אודות מוחין דליל פסח ודימי העומר ועיין בסידור רחובות הנהר ליום שבועות עמוד ה' שכן מנהג ישיבת נהר שלום מזמן הגר"ם שרעבי ז"ל שנהגו לכוין בתפילת שחרית ומוסף דחג השבועות שמות המוחין דפסח ודעומר דהיינו הויות דעסמ"ב ואהיה דקס"א קס"א קמ"ג קנ"א עכ"ל.

ביאור מלך עוזר וכו' להגדלת הנוק' ע"י שם "בוכו", והקשר שלו למילות "אתה גבור לעולם אדני" שבצד הפנים.

כתב בסידור מלך עוזר וכו' ועתה יכוין להחזיר המוחין דפנים דאחור דיש"ס שעלו למ"ד ומ"ן למקומם (כוונתו שבמילת באהבה אחר הנסירה עלה צלם דיש"ס שעמד מעל רישא דז"א עם בירורים שעמדו בהיכל אהבה קה"ק דז"א דבריאה שבעזרת אבותינו הנחנו שם בירורים דרפ"ח ושברי כלים של הפנים ועתה עולים לע"ב ס"ג דא"ק ונזדווגו והורידו מוחין חדשים) ויכוין אותו עם המוחין דאחור ופנים דפנים שלושתם מלבושים בשם "בוכו", לאחור ופנים דפנים, ופנים דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (ודחכמה בחזרה) דנה"י דבינה דנקודת הפנים דנוק', וכך סדר הגדלתה שבמילת "מלך" יכוין להמשיך המלכויות וכו' מלובשים באות ב' דשם "בוכו" הנז' ונגדלת הנוק' כשיעור המלכות שבה, ואח"כ במילת "עוזר" יכוין להמשיך הנה"י וכו', ויכוין לדחות את המלכויות הנזכרות לת"ת ויכוין שמלובשים באות ו' דשם "בוכו" הנז' ונגדלת המלכות גם בשיעור הנה"י שלה, ואח"כ במילת "ומושיע" יכוין להמשיך ממלכויות וכו' גם החג"ת וכו' לחב"ד ויכוין שמלובשים המוחין באות כ' דשם "בוכו" כנז"ל ונדחים הנה"י הנז' לחג"ת וגם המלכויות ליסוד ונגדלת הנוק' כשיעור נה"י וחג"ת שלה, ובמילת "ומגן" יכוין להמשיך החב"ד וכו' לחב"ד, ולדחות החג"ת לחג"ת, והנה"י לנה"י, והמלכות למלכות, וזה בכח אות ו' דשם "בוכו" הנז' ועתה נגדלה כשיעור הנה"י וחג"ת וחב"ד דגדלותה שהיא כשיעור כל קומת ז"א, ואח"כ אחר המשכת הארת הש"ע ריבוא נהורין דא"א לב' שמות "אל" דחו"ב דתריין תפוחין דנוק' ובחוטם, יהיו ד' אל מלאים אלף למד, אלף למד כנז' בסידור אז חוזרים ומסתלקים אותם המוחין הנז' דאחור ופנים דאחור, ואחור ופנים דפנים דנה"י דיש"סו"ת מפרצוף הנוק' ועולים ועומדים ע"ג רישא דז"א ואז מתמעטת הנוק' ויורדת עד כנגד החזה דז"א ואח"כ תרד עוד במילות "ברוך אתה" עד כנגד העטרה דז"א, ואח"כ במילת ה' וכו' תעלה בסדר המדריגות שוב ע"י הכנסת המוחין אליה דרך ז"א כסדר הנכון כנז' בסידור היטב וכל זה הסדר להגדלתה כולה והכנסת המוחין כולם לה בצד הפנים בפעם אחת ע"י אימא הכל זה כדי שתוכל אח"כ לעמוד בפנים ולהתקיים שם, ואח"כ נגדילה שלב אחר שלב ע"י ז"א כמו שנגדלת תמיד.

ואח"כ במילות "אתה גבור לעולם אדני" שוב נראה שנגדלת בפנים בכח שם זה "דבוכו" וז"ל שכתב "אתה גבור לעולם אדני" שבמילת "אתה" יכוין לה"ג מנצפ"ך אשר בחוטמא דז"א הם שורשי כל הגבורות ולכן כל אחת מהם כלולה מה', והם רמוזים במספר אותיות "אתה" שהם אלף וארבע מאות וחמשה, ויכוין שה' פעמים פ"ר הם כמספר "אתה", וכוונה זו היא מעין מה שעשינו לנוק' מיתוק

ע"י ש"ע נהורין הנז"ל ע"י ב' "אלף למד" המלאים הנז' בחוטם שלה מא"א במילת "ומגן" ואח"כ מתחבר ב"מגן אברהם" פעם ב' להתמתק שוב ואח"כ במילות שאחר "אתה" הנז' והם "גבור לעולם אדני" יכוין לר"ת שלהם שהם שם קדוש "אגלא" שמספרו ל"ה, המתגלה במלכות ע"י שם "בוכו" הנז' שמספרו עם הכולל הוא ל"ה ועל ידו נגדלת הנוק' בפנים כשיעור קומתה שהם אותיות דמלא דמלא דאדני ומתמלא שם אדני כך: **אלף למד פא, דלת למד תיו, נון ואו נון, יוד ואו דלת,** וגם יכוין כוונה נוספת שראשי תיבות הנז"ל הם בגימ' ל"ה הם **יוד הי הרומזים לב' מוחין חו"ב דנוק' עכ"ל.**

ראשית כדי להבין כוונות אלו הנז' צריך אתה לדעת מש"כ בספרי "זהב אופיר" על כוונות העמידה בסדר ביאור כוונת מלך עוזר וכו' מדף 239 וכו', וגם בענין מיעוט הנוק' והגדלתה בדף 248 וכו', וגם בביאור מילות אתה גבור וכו' בדף 257, וגם בעמוד 258 וכו', וגם ראה היטב מאוד מש"כ בספרי "זהב פרוים" בדף 149 וכו' בענין מלך עוזר וכו' ותבין כבר ההקדמות שצריך לכאן ותשלים אלו מאלו, וכאן רצוני להוסיף לך ביאור שלא כתבנו בשום מקום מענין מוחין אלו הנז' ומקור ההסבר לשם אדני במילוי המילוי הנז', וזה החלי בס"ד.

דע שלכל מה שכתבנו ושאלנו לעיל מבואר עניינו בש' רוח הקודש בייחוד י"ט בעון תיקון הנדרים ונדבות, אבל לפני שנבאר משם רצוני לכתוב לך מייחוד הקודם לו והוא תיקון לנשבע על שקר שכתב דע כי אעפ"י שאמרו בספר הזוהר כי השבועה היא בנוק' דז"א והנדר הוא באימא עילאה שהוא בינה כנז' בפ' יתרו, עם כל זה עיקר הדבר הוא ששניהם הם בנוק' דז"א כדאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפירנו (במדבר ל') בין בנדר בין בשבועה ופירושה הוא כך כי מן הפה דז"א יוצא הבל ונעשה אור מקיף אל ז' תחתונות דנוקביה והם סוד ז' הבלים דספר קהלת שהם יוצאים מפה של ז"א, וז"ס שבועת אמת שהיא מצות עשה לישבע בשמו של הקב"ה באמת, שנאמר ובשמו תשבע (דברים ו').

פירוש כי שבעה הבלים של אור מקיף שלה נמשכים מפה של ז"א הנקרא אמת, ונמצא כי הנשבע באמת גורם להמשיך אור של הבל הפה דז"א שהם ז' הבלים ומקיפים את ז"ת דנוק' בסוד אור מקיף גופא דילה בהיותה גבוה מן החזה דז"א ולמטה כנודע, ונמצא כי שבועה היא בנוק' אלא שנמשך לה מן בעלה שהוא ז"א, ולכן כתוב אישה יקימנו ואישה יפירנו.

גם נקרא שבועת אמת לפי שהוא בחינת אור מקיף, ונודע כי כל אור מקיף הוא משם אהיה, והנה אהיה פעמים אהיה בגימ' "אמת" כנודע, ונודע מש"כ בתקונין דף ע"ד ע"ב על פסוק "ועתה יגדל נא כח אדני" (במדבר י"ד) כי המלכות נקראת "אדני" לפי שהיא נקראת בת שבע, ובכל ספירה מז' תחתונות שבה יש שם הויה

אחת, והנה ז' היות יש בהם כ"ח אותיות והם נקראים כח ה', ואז נקראת בת שבע והבן זה.

והנה הנשבע לשקר מונע ממנה את אותם ז' הבלים דקדושה אלו, וכביכול מלביש אותה ע"י ז' הבלים דקליפה אשר עליהם נאמר גם זה "הבל" ורעות רוח (בקהלת ב') ולכן תיקון השבועה הוא להתענות כ"ח ימים רצופים לתקן גופה שהם ז"ת שבה, שהם ז' היות הנז' שהם כ"ח אותיות ויכוין בהם בכל יום לאות אחד כי אלו הם שיעור גופה בבחינת אור מקיף ודע כי עתה שיעור י"ס שלה הם כשיעור נה"י של ז"א בלבד וגם עד החזה של ת"ת דז"א.

ותיקון הנשבע על שקר הוא דע כי פגם השבועה הוא בעולם הבריאה, כי השבועה הוא סוד שבעה הבלים היוצאים מן הפה העליון והבל בגימ' ל"ז שהוא מילוי של שם ס"ג והוא בבריאה לכן הפגם הוא בבריאה, וז' הבלים אלו הם בגימ' "קלקל" וז"ס ונפשנו קצה בלחם הקלקל (במדבר כ"א) והם כנגד שבעה ספירות חכמה בינה חג"ת נ"ה (כתב הדע"ה סוד הענין בשורשו ע"פ מה ששלח לנו מתם מן האצילות לבריאה הוא כמלך עם עבדו שצריך להוציא הדיבור מהפה והוא סוד הכאת אור האצילות בכלים דבריאה כנז' וזו אחת מכוונות קול ודיבור ע"כ, ולפי זה השבועה שהיא בחינת דיבור היא בבריאה, אומנם שורשה מהפה דא"א כי משם שורש ההבל והדיבור).

ומלת שבעה עם הכולל בגימ' "חשמל" שהם ש"ע נהורין היוצאים מן ב' שמות א"ל א"ל מלאים שהם בכתר הנקרא א"א, ונמשכים דרך השבעה ספירות הנז' אשר תחת הכתר הנקרא א"א כנז', ונמשכים עד המלכות כדי להרחיק ממנה את הקליפות הנאחזות בה (והבן הנ"ל מדוע דוקא מכוונות א"ל אלו מאירין בתרין תפוחין וחוטמא דנוק' למתקם והבן זה) ועל ידי פגם שבועת שקר מתקלקלים אותם הצינורות שמתקנים הש"ע נהורין הנזכרים לעיל ואז נקראת המלכות לחם הקלקל, פירוש ה' קלקל כי המלכות הנקראת ה' תתאה נתקלקלה ונעשית קלקל היפך התיקון שהיו מתקנים הש"ע נהורין הנז' (כתב הדע"ה בהגה כי ז' הבלים הם סוד ז' פעמים ל"ז שבגימ' "קלקל" ולכן הם כנגד ז"ס וכו' כי פנים דא"א שהוא "ואמת" בגימ' ז' פעמים ס"ג ששורש הש"ע הוא ס"ג כמש"כ בש' הפסוקים ובכ"מ, ופנימיות דא"א עם הח' חיוורתו הם "חשמל", וכללות ב' רישין דא"א נכללין בדיקנא כמש"כ שבחינת הפה דא"א הוא מתיקוני הדיקנא) ולכן תשובתו הוא שיתענה ל"ז תעניות כמנין "הבל", וגם על דרך הפשט הנה השבועה הוא הבל ודיבור היוצא מפי האדם הנשבע.

ותיקון לנשבע על שוא, והמדבר בנבלות הפה, הנה הוא פוגם בז' הבלים, הכיצד הנה הבל הקדוש שיוצא מן הפה העליון של אריך אנפין שממנו ניזון ומתפרנס

אבא (זה הבל מספר אחד, ומונה אחריו עוד ששה כך) והיוצא מפיו אבא הוא חיי אימא, והיוצא מפי אימא הוא חיי הז"א, והיוצא מפי הז"א הוא חיי הנוק', והיוצא מפי הנוק' הוא חיי הבריאה (ג"כ יצדק מילוי ס"ג שהוא ל"ז בבריאה) והיוצא מן הבריאה הוא חיי היצירה, והיוצא מן היצירה הוא חיי העשיה, ונמצא שהוא פוגם בז' הבלים הנז' שבכל המציאות מראשו ועד סופו.

דבר אחר השבועה היא בסוד ההבל היוצא מן הפה העליון, והנה הבל הוא בגימ' ל"ז, והוא מילוי הויה דס"ג, והנה ז' הבלים הם כנודע והם ז' פעמים (הבל) בגימ' ק"ל ק"ל שהם בדעת העליון והדעת התחתון אשר המלכות הנקראת לחם נזונת מהם, אשר עליה אמרו ונפשנו קצה בלחם הקלקל (וכתב הגה עיין ש' הפסוקים פ' שמות וירא ה' כי סר לראות, ובליקוטים דף ס"ג ע"ג, ועיין דב"ש דף ו' שאלה מ"ה, כי אל דעות והאריך שם בתיבת "ואמת" ז"פ ס"ג וקאמר התם שאלו הז' הבלים הם הדעת עליון שמקורו "ואמת" הנז', ומשה רבינו ע"ה זכה אל הדעת הזו שנאמר כי ס"ר, ואומנם הדעת התחתון הוא י' הויות דה"ח וה"ג וכולם בחינת "הקלקל" וע"ש באורך) ויען שהפגם הוא בסוד "הבל" שהוא ל"ז לכן ימי תעניותיו הם ל"ז כנודע ע"כ ועכשיו נבאר מה שיעדנו לעיל אחר מש"כ כאן בשמות אל שבמילוי שנמשכו מא"א בסוד ש"ע נהורין להרחיק הקליפות הרעות רוח מהנוק' ולתקן הצינורות הנז"ל, ונחזור לייחוד י"ט שהוא התיקון לנדרים ונדבות ונתחיל לבאר עניינו בס"ד.

וז"ל שהנה ענין הנדר הוא בחינה אחרת (מלעיל) והוא דע כי ג' מיני הארות נמשכים מן א"א למוחין דז"א, הא' הוא שנמשך הארה מן חסד עליון דעתיק המתפשט עד תיקון י"ג דדיקנא דא"א הנקרא מזל"א, ומשם נמשכת הארה עד הדעת שיש בין לאבא בין לאימא ומייחד אותם ומזווגם ואז בכח הזה נעשים נה"י דאימא מוחין ברישא דז"א בגדלותו כנודע, הב' הוא שנמשך הארה מן פנימיות מוחא סתימאה דא"א דרך השיערות דראשו ודיקנא דיליה אשר הם נמשכים עד רישא דז"א כנודע ומאירין במוחין דז"א, הג' הוא שנמשך הארה מאור הפנימי שבמצח דרישא דא"א מן המוח דא"א ונוק' ויוצא חוץ למצח שלו ויורד על מצח דז"א ומאיר במוחין דז"א עצמו אשר בתוך מצח שלו ומבטל כל הדינים אשר במצח דיליה כנודע (עיין ע"ח שי"ג פ"ז מ"ב).

ועתה נבאר ענין של הנדר כי הנה כמו שא"א מסתכל ומאיר ממצח הרצון שלו אל מצחא דז"א במוחין שלו, כן ז"א מסתכל ממצחו אל מצח דנוק' להאיר בג' מוחין דילה, והענין הוא כי אחר שעל ידי שבועת אמת נשלם גופא שהם ז' תחתונות שבה אז אח"כ נשלמים ג' ראשונות שבה, ואז היא בשוה עם ז"א פנים בפנים עמו, ואז יוצא הארה מתוך המוחין שלו שבתוך המצח שלו ויוצא לחוץ במצחו, ומשם מסתכל במצחא דנוק' ונכנס האור בתוך המצח שלה ומאיר בשלשה מוחין שבה.

והנה תיקון עון הנדר הוא שיתענה ששה ימים רצופים, והטעם הוא כי הנה בתחילה ע"י שבועת אמת היה שיעור י"ס שלה בנה"י דז"א כנודע, ואח"כ ע"י הנדר של אמת שהוא עלייתה לקבל מוחין היא מתפשטת ונגדלת ועולה עד מוחין דיליה ועלייה זו היא שיעור ו' ספירות שלו שהם כח"ב חג"ת, ועל ידי נדר לשוא חסר ממנה עליית ו' ספירות הנז', ולכן תיקונו הוא ששה תעניות.

גם טעם אחר יותר עיקרי, כי הנה הנדר הוא סוד רמ"ח איברים שבה ועוד יש ששה בחינות שהם הארת שלשה מוחין דיליה לשלשה מוחין דילה הרי נדר, ולפי שהנדר לשוא גרם לבטל ששה מוחין לכן צריך ששה תעניות, והנה אעפ"י שאין בנוק' רק תרין מוחין כנזכר באדרת נשא (קמ"ב ע"א, בכ"י מהרח"ו האזינו) וכנז' בפ' שלח לך כי דעתה קלה עם כל זאת כבר נתבאר במקום אחר כי בזיווג הראשון דזו"ן הנקרא ביאה ראשונה שהוא לעשותה כלי, אז יהיב בה ההוא רוחא דשדי בגווה שהם הויה דההי"ן הנקרא ב"ן, והוא בחינת הדעת שלה בימי החול כנז' אצלנו אשר בכח הזה היא מעלה אח"כ מ"ן כנודע, ואז נשלמים בה שלשה מוחין וזכור ענין זה (ודע דכוונתו למילת באהבה שעולים זו"ן לחיק או"א ויקחו המ"ד ומ"ן דאו"א וע"י זה יחזרו פנים בפנים ויזווגו זיווג הנ"ר בכתר בחב"ד ובז"ת, ואח"כ כתוב בסידור שימשיך מיסוד דז"א ליסוד דנוק' הרי"ו התחתון ריבוע ע"ב פשוט, וקד"ם ריבוע שם ב"ן כדי לכוון כלי היסוד שלה ב' צירים וב' דלתות ונותן לה מ"ה דב"ן, ויחזרו אח"כ זו"ן למקומם למטה וזה הזיווג כתב לנו הרש"ש ז"ל שהוא זיווג ראשון לצורך כלי ורוחא דזו"ן ואח"כ הזיווג של ההולדה הוא בשים שלום כנז' בסידור היטב, ומהאמור לעיל מש"כ שצריך להיות שם הויה דב"ן לבד לעשותה כלי ולא הע"ב קד"ם הנז', ועיין מש"כ בספרי זהב סגור דף 203 ד"ה וענין הכ"ב אתוון וכו' שכתב בפתח עינים דף נ"ח אות י"ב ששם ב"ן הוא הרוחא עצמו, והכלי של הרוחא הוא ריבוע פשוט ומלא דב"ן וכו', ובש' הכו' דרוש ג' מדרושי הלילה כתב וז"ל וסוד הכלי הזה עניינו הוא כי הנה נודע הוא כי מש"כ רז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה, גם אמרו רז"ל אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי והענין הוא כי בביאה ראשונה נותן הזכר בנוק' ה' גבורות ואלו נשארות תמיד בה ביסוד שלה בבחינת שם הויה דההי"ן הנקרא רוחא דשדי בגווה ובכחם היא מעלה אח"כ בשאר הביאות את המ"ן תמיד וכו' וזה הכוונה כתבה בש' הכו' לענין ק"ש שעל המיטה, והנה הע"ב קד"ם הנז' אצלנו בסידור העתיקו ענינים מפע"ח דרושי ק"ש שעל המיטה פרק ז' שכתב בענין הכ"ד שעות ד"ה ואח"כ תכוין בבשכמל"ו לייחוד זו"ן לעשות כלי המלכות ג"כ לכן היא צריכה אל התיקון פעם ב' והענין הוא כי הלא מהמשך כלי הבינה נמשך כח בז"א לעשות כלי למלכות כמבואר אצלי לכן דוגמת ה' אלהינו ה' כן הוא ברוך שם כבוד שהם חב"ד של הז"א שהם סוד רי"ו אומנם הרי"ו הוא משנתה בו כי אינו נותן כולו כי בו נשאר שורש החסדים של ע"ב, ואינו נותן רק הגבורות

שהם סוד רי"ו התחתון שהוא י, יה, יהו, יהוה, יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה, לכן אנו ממשיכין תחילה סוד ברוך שם כבוד בחב"ד דז"א ומשם במלכות וזהו מלכותו ואז מאירין מוחין דיליה בגולגלתא דילה הנקרא מלכותו, ואח"כ מזדווגים ועולים הנפשות למ"ן, ואז צריך להפקיד רוחו בסוד מ"ן, וזהו ההפרש שיש בעשותה כלי שאין צריך עליות נפשך רק בסוד פיקדון, אך בזיווג הבוקר צריך נפילת אפיים ע"י מיתה ממש עכ"ל, וראה בספרי הנז' בדף 117 במילות ה' אלהינו ה' שבק"ש שעל המיטה כתב שיכוין להמשיך אחר שעלו לאו"א לייחוד כלי ורוחא הנ"ר הנז' להמשיך מיסוד דז"א ליסוד דנוק' את הרי"ו התחתון ריבוע הויה פשוטה וריבוע הויה דב"ן ועל ידי זה נעשה כלי דמ"ן ליסוד דנוק' וכו' והרי ראית בכמה ראיות שאין ריבוע וב"ן הנז' דע"ב וקד"ם אלא בק"ש שע"ה וצ"ע מדוע הוכנס גם לשחרית שמפורש שם שהוא ב"ן פשוט בלבד וכנז"ל, ועוד דע שמשמע מדרוש ה' דיוה"כ דף ק"ג ע"א בסופו שיכוין להמשיך מן נה"י דאימא שמות קס"א קמ"ג קנ"א מלובשים באורות דנה"י דז"א ליסוד דנוק' רחל, ולהמשיך בתוכם כללות ה"ג מנצפ"ך שנתפשטו בה' קצוות ויכוין לחותמם בג' אהיה הנז' העולים חותם והם כלי דמ"ן דמנצפ"ך עכ"ל וזה יכוין אחר כוונת הב"ן שמקבלת בייחוד דנ"ר כלי ורוחא הנז', ועיין עוד בע"ח של"ה דרוש ג' בסופו, וכן בפתח עינים דף ק' ע"ב בענין כוונת החותם דנעילה דיוה"כ ותבין הכל היטב ובמקום אחר נאריך בענינו בספרי זהב טהור וע"ש).

והנה נלמוד מזה כי שיעור קומת המלכות כאשר היא בשוה עם ז"א פנים בפנים ממש הוא כ"ח בז' תחתונות, וששה בעניין המוחין שלה כנז' (כתב הדע"ה לפי זה בכ"ח ימים הראשונים דימי תעניותיו יכוין ב' כונות לתקן ז' הויות ונתקן כ"ח חלקים מן מילוי דס"ג, ואחר הכ"ח תעניות ישלים תשלום ל"ז ימים דהיינו ט' ימים שהם ט' חלקים הנשארים מילוי דמילוי ה"א אחרונה דס"ג) והם בגימ' ד"ל וז"ס הפסוק "ארך היריעה האחת שלשים באמה ורוחב ארבע באמה" (שמות ל"ו) והבן זה והוא רומז אל שלשה שמות שכולם הם מורים ענין בחינת המלכות בהיותה פנים בפנים עם ז"א וכל אחד מהם הוא בגימ' ד"ל והם שם "בוכו" ושם "אגלא" ושם "אדני" במילוי המילוי שהם ל"ד אותיות, ושלושה שמות אלו בארנום במקומם בברכת אבות במילות "מלך עוזר ומושיע ומגן", אשר שם הוא בחינת חזרתה פנים בפנים ושם נרמז שם "בוכו", ובתיבות "אתה גבור לעולם אדני" נרמז שם "אגלא" בר"ת (ע"ה), וגם שם "אדני" ההוא תמלאהו במילוי מילוי והרי שלשתם נרמזו שם עכ"ל.

וזה מובן עכשיו עם מש"כ בדרוש ב' דעמידה וז"ל בענין הגדלת הנוק' במלך וכו' שהנה בתחילה מסתלקין המוחין מתוך ז"א, ואח"כ ג' פרקין דנה"י דאימא תתאין

עם בחינת המוחין שבתוכם נכנסין תוך רחל העומדת עתה בבחינת נקודה קטנה כנז' כדי להגדילה ולהיות בה י"ס כמו הז"א, ואומנם תחילה נכנסת עטרת היסוד דאימא תוך הנקודה הזו ואז נגדלת הנקודה הזו בבחינת מלכות שבה ואז נקראת "מלך", ואח"כ נכנסין בה תלת פרקין תתאין דנה"י דאימא ואז נגדלת כשיעור ג' שהם נה"י שלה ולזה אנו אומרים "עוזר" כי כל העוזר הוא ע"י סמכי קשוט נה"י דילה העוזרים וסומכים אותה להקימה מפילתה, ואח"כ נכנסים בה ג' אמצעיים דנה"י דאימא ואז נגדלים בה שיעור ו"ק שבה וכנגדו אנו אומרים "ומושיע" בסוד כוס ישועות אשא שהם חג"ת תלתא אבהן שבה הנקרא ישועות וכמש"ה הושיעה ימינך וענני כי הישועה בזרועות היא.

ואח"כ נכנסים בה ג' פרקין עילאין דנה"י דאימא ואז נגדלים בה ג"ר שבה וכנגד זה אומרים "ומגן" לב' טעמים הא' הוא כי בג"ר יש הגנה והצלה מן הקליפות שאין להם שום אחיזה בהם, ועוד כי תרגום חנם הוא מגן ומגנא והענין הוא כי בג"ר אין אל הקלי' אחיזה ובחנם הם נאחזים שם, גם טעם אחר ג' עמוק והוא במש"כ במקום אחר כי מגן הוא סוד ג' אל אל אל וה"ס ב' שמות "אל" שיש בתרין תפוחין קדישין, ושם "אל" השלישי הוא בחוטם באמצעיתא, וזהו נרמז באד"ר בסוד שע"ה נהורין דאית בתרין תפוחין קדישין וה"ס שני שמות "אל" במלואם שהם בגימ' ש"ע, וע"ש באדרת נשא (והבן הש"ע הנז' בשבועות מש' רוח הקודש מש"כ הכל היטב).

וזהו הסדר (דמלך עוזר וכו') הוא ממטה למעלה כי מתחיל מן העטרה דיסוד דאימא והולך ומונה עד ג' פרקין עילאין שבנה"י דאימא, אומנם בערך רחל צריך להיות סדרן מלמעלה למטה, והוא כי הנה כאשר מתחילין ליכנס שלשה פרקין תתאין דנה"י דאימא הנה הם מתלבשין תוך ג"ר דרחל וכשנכנסין גם ג' פרקין אמצעיים אז נכנסין ג' פרקין תתאין בג' אמצעיות שבה, וכשנכנסו גם ג' פרקין עילאין אז נכנסים ג' פרקין תתאין דנה"י דאימא בג' תחתונות דרחל, ונמצא כי בערך נה"י דאימא הסדר הוא מתא לעילה, ובערך רחל הסדר הוא מעילא לתתא.

וא"כ צריך שנבאר סדר מילות אלו בערך רחל מעילא לתתא באופן זה, "מלך" הוא הכתר דרחל בסוד כתר מלכות, כי הכתר שבה נקרא "מלך" לפי שהוא ראש המלכות ובחינה זו נתקנת בהכנס עטרה דיסוד דאימא אשר גם היא נקראת מלכות דאימא כנודע, "ועוזר" הם ג"ר דרחל שנכנסו בהם ג' פרקין תתאין דאימא ו"ומושיע" הם ג' פרקין אמצעיים בתלת אמצעיות שבה, "ומגן" הם פרקין עילאין בג"א שבה (ובפע"ח הגירסא "ומושיע" הג' אמצעיים דאימא בג"ר דרחל, "ומגן" הם ג"ר דאימא בג"ר דרחל).

ודע כי בספר הזוהר פ' פקודי (וע"ח ש' ל"ט כלל ט') אמרו שצריך לכוין בברכת אבות בשם "בוכו" והנה מקום כונת השם הזה היא בד' תיבות האלו שהם "מלך

עוזר ומושיע ומגן", וראוי לכיין כי ע"י אות ב' נעשית "מלך", ועל ידי אות ו' נעשית "ועוזר", וע"י אות כ' נעשה "ומושיע", ועל ידי אות ו' נעשה "ומגן" והענין הוא במה שהודעתך כי אימא נקראת אהיה ונמצא כי הנה"י דאימא הם שם אהיה וכמו שביארנו בפסוק שופך דם האדם באדם ענין שם אהיה המתלבש תוך ז"א שהוא שם מ"ה דאלפי"ן וע"ש מקומו (ועיין בספרי זהב שחוט עניינו בדף 56).

והנה אעפ"י שהארות אימא אלו הם שמות של "אהיה" עם כל זה כשיוצאות אלו ההארות מתוך ז"א דרך החזה שלו מן אחוריו כדי לתקן ולבנות את המלכות אינם הם עצמם רק הארות המתפשטות מהם ולכן אינם נקראים שהם אהיה רק תמורתו וחילופו שהוא שם "בוכו" הנז' אשר הוא תמורת שם אהיה באלפא ביתא דאבג"ד באותיות שלאחריו כי אות א' נחלפת באות ב', ואות ה' נחלפת באות ו' שלאחריה ואות י' באות כ', ואות ה' באות ו' שלאחריה נמצא כי בנין המלכות אינו אלא בשם "בוכו" ולא בשם "אהיה", וכמו שנתבאר אצלנו בשער השביעי בתיקון העבירות בענין תיקון עון הנדר והשבועה (וכתבנו הכל לעיל היטב) ושם נתבאר כי קו המידה שבו נעשה ז"א הוא "אהיה" וקו המידה של נוק' הוא בשם "בוכו" בגימ' ד"ל בסוד המלכות הנקראת אורך היריעה האחת שלשים באמה ורוחב ארבע באמה כי זהו שיעור קו מדתה כנז' שם עכ"ל (עיין בש' מאמרי רז"ל ברכות אל תהי ברכת הדיוט וכו').

וראיתי בשם "בוכו" הנז' שמקשר אותו לברכת אבות בתיקון היכל השביעי אימא שכתב בזוהר פ' פקודי סוד שם הנז' וז"ל תא חזי היכלא שביעאה דא רזא דמלכא עילאה (בינה דאצילות) מתעטרן ביה אבהן כדארמן (שהם חג"ת שמקבלים מוחין מבינה) ואתכלילו ביה (בזה היכל הנז') ועד השתא אתכלילו ובעי לאפקא לון איהו היכלא דא (שבינה שבהיכל זה צריכה להוציא אותם) וכד אפיק לון מברכאן, בגין האי נערה (ושמברכת אותם הוא כדי לתקן את המלכות) כדין איהי אחידת בהו בכל אינון ברכאן, ואף על גב דהא אתכלילו היכלין בהיכלין, אשתא אתאחידו באינון ברכאן כחדא (שביציאת החג"ת מן הבינה נאחזים יחד עם המלכות באותן הברכות של הבינה) וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן כדין אפיק לון מברכאן (אז הוציאה הבינה אותם מבורכים) והאי איהו היכלא שביעאה ברזא דשמא קדישא עילאה "בוכו" (שהוא ר"ת) ברכה וחסד כח ומשפט (שברכה היא סוד המלכות, וחסד כמשמעו, וגבורה הוא כח, ומשפט הוא הת"ת) כללא דכלא (שאלו כוללים כל החגת"ם) ורזא דא הוא רזא דאהיה (וסוד שם בוכו הוא סוד שם אהיה מאותיות שאחריו) כללא דכלא (שאהיה כלל הכל) בגין דאלין אתוון אפיקו אלין ונפקו מנייהו כללא דאבהן, ודא איהו דמתחברא בהדייהו דאקרי ברכה (כנז' שהמלכות ברכה מתחברת עמהם והבן זה היטב).

כיון דאמר ברוך אתה ה' מגן אברהם (שאז יצאו החג"ת מבינה וירדו למקומם)

הא אחידת ברכאן מנייהו (אז המלכות הנקראת "מגן" מקבלת ברכות מהם) ברזא דהיכלא חמישאה אהבה דאיהו ימינא (ע"י החסד דז"א כנז"ל בסוד אברהם) ואיהו חמישאה לאתקשרא ברחימו דברכאן דימינא (וזה היכל החמישי צריך להתקשר באהבה דאצילות שמשם מקבל את הברכות של החסד שבימין) והכי אצטריך מעילא לתתא לאתברכא (היכלות הבריאה להתברך מלמעלה) בקדמיתא אתכללו היכלא בהיכלא כדאמרן (בברכת יוצר) והשתא (באבות) נטלי ברכאן לאשתכחא אלין מקדמת אלין, ואף על גב דאתנטיל בקדמיתא (ההארה שלקחו מלמטה בתחילה) כיון דאשתכחו מסטרא דימינא ברכאן בהיכלא חמישאה שארי לאחדא (כי היכל חמישי הוא קיבל תחילה מאצילות מחסד דרך המלכות) ולבתר בסתר שמאלא (אח"כ צריך להמשיך את הברכות גם בצד שמאל) ברזא דא "אתה גבור" (שבסוד זה תיקנו אתה גבור וכו') והאי איהו חבורא "אתה גבור" תרין דינין (גבורה דז"א, והמלכות) וכיון דאתמשכן ברכאן אתכליל ברחמי (הגבורה נכללה ברחמים ונמתקה) ואשתכח בההוא סטרא כלא כחדא (שהגבורה פועלת רחמים) ודא הוא (מכלכל חיים בחסד שתיקנו) מחיה מתים, סומך נופלים, ורופא חולים וכו' (שכולם פועלים רחמים) ודא ברזא דשמא קדישא דאקרי "אכדטם" (בכח שם אכדטם פועלתם) רזא איהו באתוון דשמא דאקרי "אלהים" (שסודו משם זה כנז' בש' הכו' דרוש ו' דפסח וע"ש וכתבתיו בספרי זהב שחוט בענין המוחין דז"א ע"ש) בגין דאלין אתוון סלקין לאתעטרא לעילא אלהים חיים (שהיא הבינה) וגרע באתוון (בשם זה של אכדטם גרע אותיות לה"י דאלהים שגימ' מ"ה, לאותיות כד"ט שגימ' ל"ג) לאחדא בגרעו (כדי לאחוז במיעוט הדין על ידי שם זה כי הוא רחמים) ומהכא אתפשט לתתא (מבינה להיכל הגבורה השם הנז') לנטלא מאלין אתוון אחרנין, ולסלקא מאלין אתוון לשמא דאלהים (ולעלות מאלו האותיות לשם אלהים שבהיכל הגבורה כדי להתתיקן).

כיון דאתמשכאן אתוון (דשם בוכו) בחמישאה (בהיכל אהבת חסד שבברכת אבות) ורביעאה (ואותיות אכדטם בהיכל רביעי בהיכל זכות שהוא היכל הגבורה שבברכת אתה גיבור) מעילה כדאמרן (מאצילות לבריאה כמו שאמרנו לעיל) שארי ואחיד ברכאן (אח"כ התחילה המלכות לקבל מהת"ת גם בברכת "אתה קדוש" וכו') באמצעיתא דההוא היכלא שתיאתא (שהוא הרצון היכל השישי דבריאה) ואחיד ברכאן בהאי ובהאי (ואוחז עמו הברכות של חסד וגבורה גם) ובגין כך "אתה קדוש" (ולכן תיקנו לומר ברכת אתה קדוש וכו' שהוא בת"ת) אתכליל אתה בקדוש (המלכות הנקראת "אתה", בקדוש שהוא הת"ת).

"ושמך קדוש", כיון דאמר אתה קדוש אמאי ושמך קדוש (שאלה זו שמה בא להוסיף) היינו שם היינו אתה (ששניהם הם שמות המלכות) אלא הא תנינן בכל אתר דאשתכח ייחודא וקשורא (של הספירות) בעינן קדושה ותוספות קדושה

(קדושה מת"ת, ותוספת מיסוד) וההוא תוספת עקרא הוא יתיר מכלא (כי הייחוד ע"י היסוד) ובגין כך בכלהו כתיב אתה ולא יתיר (לכן בשאר ברכות כתוב "אתה" ולא יותר כמו אתה גבור, אתה חונן וכו') והכא (באתה קדוש) בהאי אתר אמר קדושה ותוספת קדושה אתה קדוש (מת"ת) ושם קדוש תוספת קדושה (מיסוד כנז"ל) "וקדושים בכל יום", אלו שאר קדושים עלאין די בכל היכלא והיכלא (הם המלאכים) דמתקדשי מהאי תוספת (הנשפעת על ידי היסוד) בגין דקדושה קמייתא איהי לה (לפי שקדושה הראשונה מת"ת היא למלכות) ותוספת קדושה לאתקדשא כל אינון שאר דקאמרן.

ולבתר (אחר אתה קדוש וכו') כלא מעילא ומכולהו אבהן אתקשר בקשורא חדא (כל השפע מלמעלה מהבינה, ומכל האבות שהם חג"ת מתקשרים בקשר אחד ונמשכים למלכות כנז"ל) והיינו (מה שתיקנו לסיים) ברוך אתה ה' "האל הקדוש" (כי "אתה" הוא המלכות המקבלת מת"ת שהוא שם הויה והוא כולל גם את החו"ג, ומבינה שנקראת "האל" הרי) הכא כלא קשורא חדא בגין דאמר ברוך אתה ה' "האל הקדוש" (הכולל בינה וחג"ת ומלכות) ועל דא אקרי צרורא וקשורא דכלא בייחודא חד (ועל כן נקראת המלכות הצרור וקשר של הספירות ביחוד אחד לפי שכולם משפיעים בה) ע"כ לענין שלנו וע"ש שהאריך עוד לבאר שאר י"ב אמצעיות וג' אחרונות לשאלת צרכיו ואנו לעניין שלנו כתבנו.

והבן מכאן דבר גדול מאוד מאוד והוא שתמיד שתראה השפעתה ע"י שם הנזכר "בוכו" לתיקון המלכות תמיד זה כדי להרחיק את הקליפות מאחיזתם במלכות שרוצות להאחז בה ואז בא תיקון זה ע"י אימא ושם "בוכו" וראה זה בכוונת ויברך דוד וכו' שנותן בצדקה הארה לרחל ולאח ע"י הידים בכוונת הצדקה אז כדי לסלק האחיזה מזה אנו מכוונים בשם "בוכו" שבר"ת בכל ובידך כח וגבורה ואז ניתן הצדקה, וכן בכוונת ה' שפתי תפתח וכו' ששם מתקנים את תיקוני מוצאות הפה של המלכות כדי שתשמע התפילה ברורה וזכה ולבל יאחזו הקליפות בה ויפריעו למתפלל, גם שם אחר כוונת ה' מוצאות הפה שבמילת "ופי" כנז', ואנו אומרים אח"כ "תהלתך" ומשפיעים מיד ימין דבינה הארת שם "בוכו" הנז' כדי להמתיק הנוק' ולמלאותה בד"ל אותיות דמלא דמלא דאדני ואח"כ מרחיקים שוב הקליפות ג"כ ע"י יד שמאל דבינה בשם "בוכו" הנז' וממתיקים מיתוק נוסף לה"ג שם ב"ן דמנצפ"ך ליד שמאל שלה דנוק' וע"ש ותבין והכל כדי להרחיקם מלהפריע בתיקון המוצאות הנז', ואח"כ שאמא מגדילה את הנוק' במילות מלך עוזר ומושיע ומגן הנז' בפנים גם שם רוצים הקליפות להפריע לחינם כנז' שמגנא בארמי פירושו חינם שהם הקליפות הנז' שמפריעים לה לגדול בפנים גם אז מאירה אימא משם זה להרחיקם משם, וגם א"א עושה המשכה מב' שמות אל שבפאותיו וממשיך ש"ע ריבוא נהורין לב' תפוחין דנוק' שהם תיקון ואמת ואח"כ בחוטמא שהם ב'

שמות אל במילואם כנז' בסוף "ומגן" וגם זה כדי שלא יאחזו בה בצד הפנים כנז' לחינם ואפילו בחיצוניות יש לדחותם שם כנז' בכוונת "פנימיות דחיצוניות" והכל מאותה סיבה, ואחר שחזרה לצד הפנים ונסתלקו המוחין ממנה ונכנסים שוב ע"י ז"א בכריעות וזקיפות ד"מגן אברהם" כסדרם אז בכח החג"ת הנז' בזוהר אז שוב במילת "מגן אברהם" צריך למשוך פעם ב' את הנז' לעיל מא"א לש"ע הנהורין לתרין תפוחין וחוטמא דנוק' ולחברם עם הארות הנז' שנמשכו במילת "ומגן" הנז' לעיל ועוברים דרך הכאה למלכות שאינם עוברים ישירות הארות אלו אלא דרך ז"א ושלא כנז' בשם אהיה שכשעובר דרך אמא למלכות מתחלף לשם "בוכו" הנז' ג"כ, וכאן עובר בהכאה לנוק' משם הויה בהכאה י' פעמים י', ה' פעמים ה', ו' פעמים ו', ה' פעמים ה' כנז' בסידור, ואח"כ ב"אתה גבור לעולם אדני" שנגדלה שוב בפנים אחר סילוק המוחין וחזרתם ע"י ז"א אז מכוונים שוב להרחיקם ע"י שם "בוכו" ונגדלת שוב בד"ל אותיות דמלא דמלא דאדני כנז"ל ומתקנים גם המוחין דחו"ב שלה "יוד הי" בהגדלה זו אחר שהרחקנו את הקליפות ממנה ע"י שם הנז', ועיין בכוונת "חונן הדעת" ששם שנמשך ט"ל העליון לה' אחרונה יומתק ע"י חילוף ההויה באותיות שאחריו בשם "כוזו" והוא מעולה והכל מאותה סיבה הנז' וממנו תקיש לשאר מקומות וראה באיזה עולם המיתוק ותבין שמותיו, ועדיין צריך לנו עיון מדוע בסדר הא"ט ב"ח וכו' שבתיקון הנוק' בצד האחור ששם רוב האחיזה בהגדלתה מדוע שם לא השתמשנו בשם "בוכו" הנז' להרחקתם שנצרך יותר שם באחור להרחיקם ע"י אימא והדבר עדיין צ"ע בכל זה ואכמ"ל.

ואח"כ ראיתי בשער ל"ו בפרק ב' בע"ח בענין הגדלת המלכות בו' זמנים שבזמן

א. הו' זמנים ביארם בפרק הנזכר (א) שזמן א' של המלכות היא בהיותה בתכלית המיעוט בסוד נקודה כלולה מ' והיא מלכות שבה ואין לה פרצוף ועומדת למטה מהיסוד שלו, ובחינה ב) בהיותה פרצוף גמור ב"ס באחור דז"א מהחזה ולמטה, אבל עדיין האורות שלה שיש בה' ראשונות של ז"א בכח"ב ח"ג לא האירו בד"ת שבו, לכן לא נמשכו בה ולא האירו בה, ובחינת ג) הוא בהיותה מקבלת האורות שלה מן ה"ר הנז' של ז"א ואז נגדלת כמוהו אלא שעדיין כל זה בחינת אורות אחור באחור, והרי הם ג' בחינות בבחינת אחור, עוד יש ד' בחינות בבחינת פנים בפנים (א) שתהיה פרצוף שלם מהחזה ולמטה דז"א ועדיין אורות שלה דבחינת פנים שיש בה' ראשונות של ז"א לא נמשכו להאיר בה, והנה בחינה ראשונה היא נקודה א' כלולה מעשר כנגד היסוד פנים בפנים ונתבאר בש' הכוונות בפירוש ברכת אבות, (והב) הוא שה"ר של ז"א שהאירו בה מלמעלה אבל עדין היא מהחזה ולמטה ואז הוא יורד בנצח שלו והיא עולה בהוד שלו **בבחינת שם "בוכו"** והוא כופף קומתו ומזדווג עמה (דע שהוא זיווג יעקו"ר כנז' בפ"ב מדרושי עמידה במלך עוזר וכו') (הג) הוא שתהיה גדולה כמוהו שיעור קומתו פנים בפנים ותקבל האורות של ה"ר שם בהיותה היא למעלה עמהם, אומנם תקבל הארותיה באמצעות ז"א, והכתר שלו גדול מכתרה, ונמצא שהמלכות שבה אין לה בן זוג כנגדה בזכר כי היא למטה מן היסוד שלו לכן היא צריכה שהמלכות שבה היא למטה מכל שיעור קומתו ואז צריכה היא לקבל ע"י ואז המלכות שלה אין לה בן זוג ונתעלית עד היסוד שבה עצמה ונכללין שם בסוד הכללות כנודע אצלנו ואז תוכל לקבל מן היסוד של ז"א, ונמצא כי בבחינה זו יש בה פרצוף ט"ס שבה עליונות לבד כי העשירית שבה נכללת ביסוד שבה ואז גם כן הכתר שלו גבוה מכתרה, (הד) שתהיה גם היא משמשת בכתר א' כמותו ומקבלת אורותיה מאמא עצמה שלא ע"י ז"א כדמיון א"א ותהיה שלימה בכל י"ס וזהו תכלית הגידול שלה עכ"ל ותבין את אשר לפניך בס"ד.

הראשון היתה תחת אחורי היסוד דז"א וזה היה בזמן קטרוגה ביום ד' דבריאת העולם, ואח"כ נגדלה לבחינה השלישית בהיותה פרצוף שלם בבחינת אחור באחור כנגד החזה דז"א, ואז האיר בה ה' אורות של ה' ספירות ראשונות דז"א שהם בחינת ה' ימים ראשונים דימי בראשית שכולם האירו ביום השישי שהוא הת"ת שבו ואז ניבנית המלכות ונגלית שם, וה' ראשונות מאירין בה מרחוק, ואז ביום ו' נזדווגו זו"ן בבחינת אחור באחור ונברא אדם הראשון בבחינה זו לבדו, ואילו לא חטא אדם הראשון היה מעורר מ"ן באותו שבת הראשון ועל ידי זה היו מזדווגים זו"ן פנים בפנים בבחינה יותר עליונה שבכולם שישתמשו שניהם בכתר אחד ואין הגדלה יותר גדולה מזה ותהיה היא מקבל מאימא עילאה שלא על ידו (ועיין בהגה למטה מש"כ בבחינה הד' שבצד הפנים).

וכאשר חטא אדם הראשון ביום ו' חזרה למטה תחת היסוד מאחוריו ונשארה שם בבחינת נקודה לבד כלולה מ' וכו' ואח"כ כשבא יום שבת ראשון חזרה הנוק' להתתקן בכל הו' בחינות הנ"ל ונגמרה בחינה הו' והוא שחזרה עמו פכ"פ בכל שיעור קומתו זולת בחינת הכתר לבד שהיה גדול מכתרה וגבוה ממנה ולכן היתה צריכה לקבל מאימא על ידו ואז לא היו משתמשין בכתר אחד שהיא הבחינה היותר עליונה מכולם כנ"ל (ששמחת תורה דאותה שנה ראשונה בשבת היתה גם ואפשר שזה מש"כ יום שבת ראשון וכו', יפ"ש).

ואח"כ ביום ראשון דחול חזרה לבחינה הב' והיתה פרצוף שלם מי"ס באחורי החזה דז"א, ועדיין ג"כ לא היו מאירים בה ה' ראשונות דז"א, והנה עניין זה נמשך מבריאת אדם הראשון עד שיצאו ישראל ממצרים כי בכל יום שבת חוזרת עמו פנים בפנים שוה בשוה בבחינה ו' הנ"ל, ואח"כ בימי החול היתה חוזרת אחור באחור פרצוף שלם בבחינה ב' הנ"ל וה' ראשונות דז"א לא היו מאירין בה, וזה נמשך עד צאת ישראל ממצרים בליל פסח וכו'.

ואח"כ כשגרמו העונות נחרב בית ראשון, ובעת החורבן עצמה ירדה המלכות אחורי היסוד דז"א, אומנם ט"ס שבה לא ירדו לקליפות כמו שהיה בחטאו של אדם הראשון אומנם עלו למעלה בתוך ז"א בשרשיהן כנ"ל בענין מיעוט הירח ואלולי שנתמעט המיעוט הזה הגדול לא היה יכולת אל הקליפות ואומות העולם להחריב את בית המקדש, אך אומנם חזרו ט"ס עליונים להתעלם למעלה בז"א ולא שלטו בהם הקליפות.

אמנם אח"כ תיכף אחר החורבן חזרה הנוק' להתתקן בבחינה הג' ונעשית פרצוף של י"ס אחור באחור מהחזה ולמטה, ואף כי גם אז היו מאירין בה ה' ראשונות של ז"א וכל זה בחול, כי בשבת היתה פנים בפנים בבחינה ו', נמצא כי בעת חורבן בית ראשון באותו גלות של ע' שנה דבבל ביתה הנוק' ממש כמו שהיתה ביציאת מצרים

ודור המדבר, וזש"ה "המדבר הייתי לישראל" וגו', ומה שהיה אז בחינת גאולת מצרים נחשב עתה לגלות לפי שבתחילה בגלות מצרים היתה גלות גמור שאפילו בהיותה אחר באחר בימי החול לא היו אור ה"ר שלו מאירין בה ולכן כאשר נתווסף הארת ה"ר נחשב לגאולה, אבל עתה שבזמן בית ראשון אפילו בימי החול היו פנים בפנים וקומתן שוה ואח"כ כשחזר לבחינה ג' דאחור באחור אעפ"י שאור הה' ראשונות מאירין בה נחשב לגלות גמור אומנם הגירעון שהיתה עתה בגלות בכל הוא כי אותן הארות שהיו מאירין ז"ס עליונים שבהם נתפשטה בינה בז"א כנ"ל בימי בית המקדש ראשון וכולם היו מאירין בה בבחינת פנים בפנים כנ"ל, הנה אלו האורות ירדו כולם ונמשכו אל הקליפות בעו"ה אך לא ט"ס ראשונים עצמם שבה כנ"ל שעלו בז"א אך אלו הז' אורות ירדו בקליפות והיא חזרה אחר באחור כנ"ל בימי החול.

וזהו ענין גלות בכל ע' שנה כנגד ז' אורות אלו שהיא בחינה ז' כל א' כלול מי' לכן נקרא גלות בכל שהוא בגימ' ד"ל כנודע כי המלכות נבנית ע"י "בוכו" חילוף אהיה שהוא בגימ' ד"ל, ואז שיעור קומת המלכות היא אורך היריעה האחת שלושים באמה ורוחב ארבע באמה כמנין ד"ל, ואח"כ נתמעטה בניינה וקומתה הראשון שהוא בגימ' ד"ל.

אח"כ בבית שני עלתה בימי השבת פנים בפנים בבחינה ו', אך בימי החול עלתה פנים בפנים בבחינת הה' שהיתה פרצוף ב"ס שלימות ושיעור קומתה מהחזה שלו ולמטה פנים בפנים והיו ה' ראשונות שלו מאירין בה מרחוק אומנם לא עלתה היא כנגדן ממש כמו שהיתה בבית ראשון בימי החול, וזהו הענין שחסר ה' דברים בבית שני ואלו הם אורים ותומים וכו' עכ"ל והבן ענין הגדלת הנוק' ומיעוטה, ותיקונה ע"י שם הנז' "בוכו" בכל הזמנים שכתבנו לעיל היטב.

תפילה שתיקן רבינו הארי ז"ל בשחרית דשבועות בהוצאת הספר תורה.

ביום שבועות בתפילת שחרית בזמן הוצאת ספר תורה תיקן לנו רבינו הארי ז"ל תפילה מיוחדת וכתבה בסוף דרוש א' בש' הכוונות בזה הלשון יום שבועות יקרא ג' פעמים י"ג מידות, ואח"כ יאמר תפילה זו רבונו של עולם מלא כל משאלותי והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי לעשות רצונך בלבב שלם ומלטנו מיצר הרע ומפגע רע, ותן חלקנו בתורתך, וזכנו ללמוד תורה וחכמה לעשות מעשים טובים בעיניך, וללכת בדרכים ישרים לפניך, וקדשנו בקדושתך כדי שנזכה לחיים טובים הארוכים ולחיי העולם הבא, ושמרנו ממעשים רעים ומיצר הרע ומכל שעות רעות המתרגשות לבוא בעולם, והבוטח בה' חסד יסובבנו אמן כן יהי רצון, ויחזור על התפילה ג' פעמים, ואח"כ יקרא ג' פעמים ואני תפילתי לך ה' עת רצון וכו' עכ"ל.

ודע שבאמירת ואני תפילתי לך ה' עת רצון וכו' ישנה כוונה ונזכרה לעיל מפע"ח בענין הפסוק האחרון שבכל ספר שקורא בזה הלילה בתיקון ליל שבועות וגם כתבה בתחילת דרושי יום הכיפורים וזה לשונו ויעמוד בשעת הוצאת ספר תורה ויקרא ג' פעמים י"ג מידות, ואח"כ רבש"ע מלא כל משאלותי לטובה וכו' כנז' ויזכיר שאלתו ג' פעמים, וכן במוסף ובמנחה כדי שישלים שאלתו ג' פעמים ותנתן שאלתו ויקרא ג' פעמים ואני תפילתי וכו' גם זה מצאתי אחר כל הנזכר וז"ל יום צום ישאל אדם חיים וכפרה שכתוב למעלה עד שיקרא ג' פעמים ואני תפילתי גם זה כתוב סמוך לו תיכף אלו השמות ואלו שצריך להזכירם או לכיין בהם אחר נוסח התפילה והשאלה הנ"ל ואלו הן

בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים, שיר השירים, מגילה, רות

יָפְ אֵיכָה, קֹהֶלֶת, יְהוֹשֻׁעַ, שׁוֹפְטִים, מַלְכִים, יִשְׁעִיָה, שְׁמוּאֵל, יִרְמִיָה

אָמֵן אֵת בְּנֵי שְׁמֵי אֵת וְנֵי שְׁמֵי אֵת

יחזקאל, תרי עשר, תהלים, איוב, משלי, דניאל, דברי הימים, עזרא

שֶׁה לֵב הָהָ אֵב לָהּ לָהּ אָרְ הָמֵן

ואני חיים חקרתי לידע מהיכן מוצא השמות האלו וידעתי כי הם מתיבה שניה של

פסוק אחרון של הספר אות ראשונה ואחרונה (כנז' לעיל בשבועות היטב מפע"ח)

כזה ששם הראשון יָפְ יוצא מפסוק אחרון של ספר בראשית שהוא וימת יוסף וכו'

אות ראשונה ואחרונה של "יוסף" וכן כולם על דרך זה עכ"ל.

ביאור האם יש לכוין בכוונת הדילוגים בקדושת כתר דמוסף בשבועות.

בענין זה כתב בדעה והשכל דף נ' ע"ד סימן י"ז שאלה בזיווג כתר דמוסף בחג השבועות שהוא זיווג ו"ק דמ"ה עם ו"ק דב"ן דכללות השנה של אשתקד, וכן הדבר גם בזיווג של שמיני עצרת כמבואר בסידור במקומו, וכן בכוונת זיווג דכתר בתפילת נעילה ביוה"כ שהוא בנקודה ד' עם נקודה ה' כידוע איך תהיה הכוונה בתיבת "איה", והאם גם בזה יש לכוין כוונת הדילוגים דומיא דזיווג הכתר דיום שבת או לא עד כאן השאלה.

ותשובה דע דדבר זה לא נתבאר בדברי הראשונים אומנם נדברו בו חברי ורבני הישיבה דישנם הסוברים דצריך לכוין הדילוגים על דרך זיווג כתר דיום השבת, וישנם הסוברים דחלוק הוא משבת, ואין לכוין רק כוונת הזיווג פשוט עם המשכת המוחין מדעת התחתון ושאר הפרטים על דרך כוונות שאר הקדושות כידוע.

ואומנם לפי עניות דעתי נראה דדברי הסוברים לכוין כוונות הדילוגים אין להם על מה שיסמכו, דכבר נודע שזיווג דמוסף דשבת קודש הוא דנוק' הכוללת דכל השבוע עם ז"א, דהיינו דיעקו"ר דבינה דז"א שהיו בחול בנה"י דבינה דז"א כנודע דכל עסקינו בחול הוא בנה"י דבינה דז"א, דהגם שבליל שבת קודש עלו בחג"ת דבינה דז"א על ידי תפילת ערבית, וברכת מעין ז', והקידוש, ובשחרית שבת קודש באשה ריח ניחוח וכו' ובנשמת כל חי וכו' עלו בכח"ב, כבר ביאר הפתח עינים ז"ל בדף ס"ד ע"ג דכל זה הוא דוקא למלכות (המלך) הז' דז"א, שבששת ימי החול נתעסקנו בהו"ק דז"א ובליל שבת קודש עולה גם ו"ק דמלך השביעי שיש בו א"ק ואבי"ע בפני עצמו להיות שוה עם הו"ק, אך יעקב ורחל הפרטיים של ז"ת דז"א נשארו במקום נה"י דז"א יעוש"ב.

ובכן אלו היעקו"ר העומדים במקום הנה"י (דז"א) אנו מעלים אותם בתפילת שחרית ומוסף עד נה"י דחכמה דז"א, ובג' קדושת ותיבת "איה" עולים עד החב"ד והם הם אותם יעקו"ר דבחינת החול דפרצוף בינה דכל הז' קצוות דז"א כיעו"ש ביאור הדברים היטב.

ומעתה מה דמות יערוך לזווג כתר דשבועות, וכן לשאר הזיווגים הנ"ל דכל הזיווגים הנ"ל הם זיווג זו"ן הכוללים דבחינת שנת אשתקד כנודע שכבר נתקנו באחור ופנים בב' שנים שעברו שנמשך להם אחור ופנים של פרצופים הג' והד' לשניהם יחד וכבר נעשו פנים בפנים שוה בשוה ז"א ונוק', ועתה אין אנו עושים להם רק זיווג דהולדה על דרך הזיווג בנפילת אפיים שבכל יום כידוע (ועיין בספרי זהב שבא ענין זיווגי ויעבור ונפילת אפיים לזו"ן וליעקו"ר דכ"ד שעות, וכן בספרי זהב

פרוים בענין כוונת איה במוסף דשבת קודש הכל היטב מבואר) ובכן מה שייכות לכוונת הדילוגים בג' קדושות ואיה מאחר שכבר הם עומדים פנים בפנים בשוה.

ואף שבשבועות ובנעילה דכיפור שאנו נוהגים לכוין בג' קדושות ובפסוקי ברוך וימלוך כסדר שאר הקדושות, אין נגרע דבר דע שאין זה אלא לבחינת יעקו"ר הפרטיים דאותה תפילה, אבל לזו"ן הכוללים דזווגם בתיבת אחד שהם שייכים לזו"ן של אשתקד אין להם שום שייכות בשאר הפרטים שבכוונת הקדושה.

באופן שלפי קוצר עיון דעתי שאין שום שייכות לכוין בזווגים אלו כוונות הדילוגים כמש"כ מילתא בטעמא ומכל שכן שלא נתבאר בדברי הרז"ל על דרך שנתבאר גבי שבת דבודאי דבזה וכיצא עלינו לומר שב ואל תעשה עדיף עד יערה עלינו רוח ממרום אמן עכ"ל של הר' עבדיה הדאיה ז"ל והבן היטב הדברים.

וכתב בספר פתח עינים החדש של הר' דבליצקי ז"ל ח"ז דף רפ"א שבקדושת כתר נמשכים המוחין דכתר הפרטי דפרצוף החמישי כתר דזו"ן ולצורך מוחין אלו יש לכוין ככל הסדר הנז"ל דהיינו נסירת הכתר הפרטי דכתר דנוק', והעלאת הצלם דאבא עם בירורי הכתר בסוד מ"ן וכו', וכו' וכתב בפתח עינים דף צ' ריש ע"ג שמ"ש בקדושת כתר (נעשה הנסירה) פרצוף כתר דכתר הנז' דזו"ן, לא פורש כיצד הוא אופן סדר נסירתם שהרי בקדושת כתר דמוסף אין שום כוונה נזכרת רק זיווג זו"ן הגדולים במילת אחד כנודע, ואפשר דנעשה הכל יחד ממילא ולהיות שכל כוונתנו אינו אלא לזווג זו"ן הגדולים לזה לא כתב שום סדר לכוין רק הזיווג הנזכר עכ"ל.

אומנם עיין להשד"ה ז"ל בהשמטות שבסוף ספר פאת השד"ה עמוד תי"ב שכתב שבחזרת מוסף נעשה ככל הסדר הנזכר הן בבחינת החיה דכתר והן בבחינת היחידה דכתר דתרוייהו מסתלקים מן הז"א, והבינות וגבורות דתרוייהו נמשכים תוך הנוק', וב' הבחינות הנזכרות דנוק' ננסרים כחדא, ושוב עולים החכמות וחסדים דב' הבחינות בסוד מ"ן, וחוזרים ויורדים המוחין דפנים דתרוייהו, אומנם מכאן ואילך מתחלקים הכוונות, דבחזרת העמידה אין מכוונים אלא דבחינת החיה בלבד דהיינו דעל ידי כריעות וזקיפות מתפשטים תוך ז"א המוחין דפנים דבחינת החיה דכתר בלבד, ועל ידי קדושת כתר נמשכים תוך ז"א המוחין דפנים דבחינת היחידה דכתר, ועל ידי זה נעשה זיווג זו"ן הגדולים.

ולכאורה כן מוכח מסידור הנדפס וסידור היר"א שכוללים בחזרת מוסף חיה ויחידה, והר' מונסה תלמיד השד"ה כתב בהערה בזה הלשון ונלע"ד בעת שעולים זו"ן לכתר דכתר אין צריך נסירה ועיין ש' הכו' שבת דף ע"ד ע"א ובסידור דדו"ק.

ביאור עניין שתי הלחם המקריבים ביום חג השבועות.

ענין שתי הלחם נתבאר בב' מקומות א' בענין עומר השיעורים הקרב בזמן שהיה בית המקדש קיים ונתבאר בדף פ"ה ע"ג בש' הכוונות וכן חציו השני של הדרוש הוא בסוף ענין תיקון שבועות והוא בדרוש א' בדף פ"ט ע"ב וראשית נכתוב לך את הקודם ראשון שכתב שם בתחילת דרוש הנז' דרוש ה' דספירת העומר שהנה נודע כי כמו שיש בז"א מוחין דאורות פנימיים, גם יש לו אורות מקיפין, וממוח הדעת שבו יורדים ומתפשטים בו אורות פנימיים ואורות מקיפין, והאור הפנימי מתפשט ויורד דרך הגרון ומתפשט בגופא דז"א, אבל האור המקיף הנה הוא יוצא מן הפה ולחוץ ומקיף את הז"ת על דרך האמור לעיל בבחינת החסדים הפנימיים המתפשטים בז"ת ועתה נבאר עניינם (ועיין לעיל דרוש ד' דפסח בסופו, וע"ח שכ"ה פ"ב דרוש מצפ"ך וכו' שכתב כי הה"ח הם נכנסין תוך הגוף והם אור פנימי, אומנם ה"ג הם פוגעות ברדתן אל הגרון בפה ויוצאות משם לחוץ ושם נעשין אור מקיף מבחוץ בז"ת והם סוד ז' הבלים דקהלת וכנגדן הם ה"ח מבפנים).

והנה אלו החסדים והגבורות שבתוך היסוד דאימא הם אורות רבים וגדולים, ועומדים במקום צר ודחוק כנודע, כי מוח החכמה והבינה גדולים מאוד ממוח הדעת ובפרט במקום התפשטות יסוד דאימא תוך הגרון דז"א כי הוא מקום צר עד קצה האחרון וגם ב' מוחין דחו"ג אינם יכולים לידחק שם ואז מחמת הדוחק הם בוקעים המקום ההוא וז"ס בקיעת הפה הנבקע במקום הגרון והבן טעם זה ואז יוצאות קצת האורות ההם דרך הפה ולחוץ וקצתם נשארים בפנים כנ"ל (ועיין בשמן ששון ששם באות ב' משנה את הגרסה הקיימת ומשלים את חוסר הלשון שיען דיוצאים הארת המוחין השייכים ללאה דרך הגרון לרחל שהוא מקום צר מאוד ונבקע הפה ויוצאים האורות לרחל ונעשה הפה דז"א על דרך שנתבאר בעומר וכו' ונמצא שבין ע"י התפשטות המוחין בגופא דז"א ובין ע"י התפשטות החו"ג שבדעת והם המים המגדילים את האילן גורמין לפה דז"א להיות יוצאים בסוד אור מקיף להיותם עומדים במקום צר ביסוד דאימא שבגרון דז"א שהם אורות מרובים וגדולים ובפרט מוח החכמה והבינה שהם גדולים מאוד ממוח הדעת ולזה בוקע המקום ההוא והשתא דברי רבינו כאן כך צריך להיות "וגם כי מוח החו"ב גם כן הם גדולים מאוד ממוח הדעת המתפשט, והם ביסוד דאימא ובפרט במקום התפשטות יסוד דאימא [פירוש פנימיות היסוד] תוך הגרון דז"א כי הוא מקום צר עד קצה האחרון, והם ב' מוחין דחו"ג ואינם יכולין לידחק וכו", ועוד יש לפרש דדרך החו"ג הם עולים דרך אור חוזר להגדיל ולהאיר את החו"ב, וא"כ כאן צריך להגיה כך כי מוח החו"ב נגדלים מאוד ממוח הדעת דחו"ג עצמו שנכלל החו"ג הנז' ובפרט בהיותם במקום התפשטות יסוד דאימא תוך הגרון וכו' ודו"ק).

ואומנם בחינת הגבורות הם אש ובחינת החסדים הם מים ולכן הגבורות הם חזקות מאוד ומרוב חמימות אשם הגדולה אינם יכולות להשאר בפנים והם הבוקעות ויוצאות לחוץ דרך הפה ונעשות בחינת אור המקיף, אבל החסדים נשארים בפנים בסוד אור הפנימי וכבר נתבאר אצלנו כי אור המקיף גדול מאור הפנימי (ע"ח ש"ב פ"ג, ש"ו פ"ב וספ"ה) אעפ"י שהאור הפנימי הוא חסדים כנז' והאור המקיף הוא גבורות עם כל זאת הטעם הוא נרמז כמש"ה טובה תוכחת מגולה שמהם באים התוכחות והיסורין לעולם הנה הם יותר טובים ויותר מאירים להיותם מגולים בבחינת אור המקיף יותר מן החסדים הנקראים אהבת חסד להיותם מסותרים בבחינת אור הפנימי אורם מסותר ואינו נגלה ומאיר עם היות כי בבחינת עצמם החסדים הם מעולים יותר מן הגבורות.

ובזה תבין מש"כ בתיקונין תיקון ע' בענין ה' מוצאות הפה הנקרא פיתוחי חותם דא אימא עילאה וכו' והענין הוא כי כיון שפתיחת הפה נבקעת מחמת ה' גבורות מנצפ"ך כנ"ל הנה הם עצמן ה' מוצאות הפה והם סוד הכ"ב אותיות אחע"ה בומ"ף וכו' כנודע כי האותיות נפקא מבינה כנז' בהקדמת ספר התיקונין, גם שם נתבאר כי האותיות נקראים נפש, והטעם הוא כי להיותם מבחינת הגבורות שהם עטרת דמלכות הנקראת נפש לכן גם הם נקראים נפש.

ובזה יתיישבו ב' מאמרים הנזכרים בספר הזוהר שממאמר א' יראה כי אותיות הם יוצאים מן הפה וממאמר אחר הב' יראה כי הם יוצאים מן חוטם אימא עילאה ושניהם הם אמיתיים כי הנה האותיות הם בחינת הגבורות הנתונים תוך היסוד דאימא עילאה ומלבשת בז"א ואלו הגבורות הם הנקראים חותם דאימא עילאה כמבואר אצלנו בהרבה מקומות אם בענין הצלם דהושענא רבא הנקרא ליל החותם, ואם בענין מש"כ רז"ל באותם הד' דברים הנקרא חבי"ת שצריכים חותם בתוך חותם והם יסוד ומלכות שבה שהם ב' חותמות הנז' (כתב בשכ"ה פ"ב סוד מנצפ"ך כפולות פתוחות וסתומות, והטעם כי הפתוחות הם ה' חסדים שהם פתוחות להשפיע, וסתומות הם גבורות והם דין, ודע כי ה' מוצאות הפה הכוללות כל הכ"ב אתוון שהם אחע"ה, בומ"ף, גיכ"ק, דטלנ"ת, זסשר"ץ, כל מוצא כלול באות אחת של מנצפ"ך).

והנה היסוד דאימא מלובש בפומא דז"א, ושם נבקע ויוצא ממנו אלו הכ"ב אותיות שהם בחינת הה"ג כנ"ל ונמצא כל דבריהם אמת, גם בזה תבין מש"כ בפ' משפטים כי דעת גניז בפומא דמלכא פירוש כי הדעת הוא בחינת עטרא דגבורות וחסדים והוא מלובש ביסוד דאימא ונבקע ויוצא עטרא דגבורה דרך הפה ולחוץ וכשהוא רוצה לדבר מוציאן לחוץ בסוד קול ודיבור שהוא בחינת אור המקיף כמבואר אצלנו כי כל הבל הפה הוא אור המקיף ולפעמים נשארים בפנים ואינם יוצאים ואז כתיב "נאלמתי דומיה" וכו' והנה ה' אותיות מנצפ"ך הם שורש הה"ג ולכן הם

אותיות סתומות כנודע כי הם בצירור מקום פתיחת הפה סתומה ועגולה, ולכן נקרא בספר הזוהר בשם פיתוחי חותם כי הוא מקום הנפתח ומגולה עתה והוא נמשך מן אימא עילאה הנקראת חותם כנודע כי עטרא דגבורה גניז באימא.

והרי נתבאר בחינת אור המקיף מה עניינו ואיך הוא בחינת עטרא דגבורה ואיך הוא מן אימא עילאה כי הגבורות מן אימא עילאה אינן וכמ"ש כמה פעמים כי כל אור המקיף הוא מבינה הנקראת שם אהיה וזכור הקדמה זו.

ונחזור לענין ספירת העומר כי עתה אנו צריכים להמשיך ב' בחינות אורות פנימיים ומקיפים והנה כדוגמת מה שנת"ל בענין המשכת האור הפנימי במ"ט ימי ספירת העומר כך ממש הוא המשכת אור המקיף, ולכן צריך שנרחיב הביאור בזה ובו נבאר ענין עומר השעורים שהיה קרב בלילה הא' של ימי הספירה מה ענינו.

ודע כי בזמן שבית המקדש היה קיים, על ידי קרבן מנחת השיעורים בלילה הזה היו יורדין בחינת החו"ג אל הדעת ומשם נתפשטו עד הגרון, אבל עתה אין בנו כח להמשיך אור הפנימי כי אור הפנימי לא היה נמשך אלא ע"י קרבן השעורים כנז', ואומנם עתה אנחנו צריכים שיתפשטו אלו החו"ג בגופא דז"א ובכל לילה ממ"ט ימי העומר אנחנו מורידים בחינת החסדים והגבורות למטה כל מדריגה ובחינתה ביומו עד מלאת ימי העומר.

והנה כל כונתנו עתה אינו אלא בבחינת אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה ואחר צאתו נעשה מקיף כנ"ל.

וזו הוא סוד הברכה של על ספירת העומר כי בבחינת דיבור והבל היוצא דרך הפה והוא בחינת אור המקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבית המקדש היה קיים ע"י קרבן העומר והנה עתה שנחרב בעוונותינו הרבים ואין בנו כח להמשיכו לכן אנו אומרים אחר ברכת העומר שהוא בחינת אור המקיף "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו" ועל ידי כך נתקן איזה תיקון בבחינת אור הפנימי.

ונמצא כי עיקר כל הכוונה הוא באור המקיף כי עדיין לא יצא כלל, אבל האור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד ולכן כאשר תכוין בבחינת אור המקיף תכוין גם כן להמשיך אור הפנימי, אבל עיקר הכוונה תהיה באור המקיף כנז'.

ובזה תבין טעם למה מצות ספירת העומר תלויה באנשים ולא בנשים והטעם הוא לפי שאין בחינה זו נעשית אלא כפי הזכר ז"א כנודע.

ואומנם ענין מנחת שעורים עצמה עניינה הוא כי המלכות בתחילה לוקחת עטרא

דילה שהם הה"ג שהם ה' אותיות הנקראות אותיות כפולות (מנצפ"ך), ואם תכפלם ב' פעמים יהיו עולים בגימ' כמנין שעורה שהם ב' פעמים פ"ר פ"ר הרי תק"ס ועם כללות הה"ג הם תקס"ה כמנין שעורה (ועיין לקמן שצריך להיות עם י' אותיות שבב' מנצפ"ך יהיו בגימ' "שערה"), ובחג השבועות שהוא הזיווג אז ניתן בה בחינת החסד בסוד טיפת הזיווג ולכן היו מקריבים שתי הלחם דחטים כמ"ש.

וכתב בהמשך דרוש זה בענין חג השבועות שענין ב' הלחם שהיו מקריבים ביום חג השבועות יובן במש"ל בענין השעורים שהיו מקריבים בלילה הא' בספירת העומר ושם ביארנו (כל מה שכתבנו לעיל הוא) כי אז לא נתנו בנקבה רק הה' גבורות מנצפ"ך שהם אותיות כפולות ואם תכפלם ב' פעמים יהיה מספרם תק"ס ועשר אותיות שבהם (בב' מנצפ"ך) הם תק"ע ועם ה' אותיות השרשיות הרי הם תקע"ה כמנין שערה.

אבל עתה ביום חג השבועות ביום החמישים לספירת העומר אז מזדווגים זו"ן ונותן בה טיפת מ"ד שהם ה' חסדים, וכנגדם היו מקריבים שתי הלחם מן החטים כי חטה היא בגימ' כ"ב והם סוד כ"ב אותיות דאלפ"א בית"א שהם כלולים בטיפת הה' חסדים שמהם נוצר הולד כנודע, כי ה' אותיות מנצפ"ך היתירות על כ"ב אותיות דאלפ"א בית"א שהם בחינת הה' גבורות וכבר נכנסו בליל א' של העומר בסוד מנחת שעורים לטעם הנזכר והבן הכל היטב.

וזה שכתב בסידור בכוונת סעודת יום שבועות אחר התפילה דמוסף שיכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנזכרות לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורין, ועתה יכוין את המוחין דפנים בפנים ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה' חסדים הנמשכים על ידי שתי הלחם דחטים כי "חטה" בגימ' כ"ב אתוון בסוד ה"ח כנודע וכנז"ל עכ"ל.

נר זיכרון

לעילוי נשמת
מרגלית בת חנה ז"ל
נלב"ע כז' בחשוון תשפ"ג
תנצב"ה
חנה בת פרומה ויחזקאל ז"ל
תנצב"ה

יצחק פנירי בן מזל ז"ל
ב' טבת תשפ"ג
תנצב"ה

לעילוי נשמת
המקובל הצדיק

יוסף חי ג'ורג' בן אליהו ואסטריא זלה"ה

איש עדין ואציל נפש שהשאיר מאחוריו קריירת עסקים מצליחה בכדי להקדיש את עצמו ללימוד התורה בדבקות אמיתית איש שמסר עצמו ללימוד ה"לשם"(ר' שלמה אלישיב זלה"ה) במשך עשרות שנים עוררה השראה עצומה בקרב כולם והשיב בתשובה לה' ע"י ביאור אמיתות הנסתרות, הרגיש בסבל הזולת כאילו היו עצמו.

וכשסבל בעצמו שתק ולא התלונן וראה בכאבו תיקון לכבוד השכינה וקרוב הגאולה וחיזק בדבר את הכלל ואת הפרט ובאהבה ע"י הבנתו כי הסבל הוא תיקון וטיהור לאדם בפרט ולעולם בכלל לצורך גבוה ודבקות בה'

תנצב"ה

נר זיכרון

לעילוי נשמת

משה עזרון בן חסיבה ז"ל
יהי זכרו ברוך
תנצב"ה

פאני בת סוליקה ז"ל
גלב"ע י"ז טבת תשע"ד
יהי זכרה ברוך
תנצב"ה

ציון בן שלום ולאה גול ז"ל
ב' אייר תשע"א
תנצב"ה

לעילוי נשמת

גוהר בת ציפורה ז"ל
גלב"ע כ"ו אדר
אהרון בן בת שבע ז"ל
גלב"ע ט"ז כסלו

שושנה בת גוהר ז"ל
גלב"ע י"ט בסיון
מיכאל בן מרים ז"ל
כ' תמוז
תנצב"ה

לעילוי נשמת

יצחק בן מרל ז"ל
גלב"ע ח' בשבט תשס"א
תנצב"ה

בת-שבע בת גווהר ז"ל
גלב"ע יג' תמוז תשע"ד
תנצב"ה

מוריס קציל
בן יצחק ובת-שבע ז"ל
גלב"ע כ"ב שבט תשע"ג
יהי זכרו ברוך
תנצב"ה

לעילוי נשמת

ישעיה בן יוסף אביגדור ז"ל
י"ט תשרי תשכ"ז
יהי זכרו ברוך
תנצב"ה

חנה אביגדור בת רוזה ומנחם ז"ל
גלב"ע כ"א שבט תשס"ד
יהי זכרה ברוך
תנצב"ה

שלמה אביגדור בן חנה ז"ל
גלב"ע ב' ניסן תשע"ג
יהי זכרו ברוך
תנצב"ה

נר זיכרון

לעילוי נשמת

אליהו בן דאולת ז"ל
רבקה הומיון בת כורשיד שרה ז"ל
דוד בן רבקה הומיון ז"ל
יפה בת רבקה הומיון ז"ל
אברהם בן רבקה הומיון ז"ל
סימון בת רחל ז"ל י"ד אייר תשפ"ב
רפאל יעקב בן חנה ז"ל
חנה בת יחזקאל ופרומה כליף ז"ל
חנה בת אסתריא ז"ל
שמואל בן חנינה ז"ל
ליזה בת עיישה ז"ל
שרה בת מזל ז"ל
רפאל בן שרה ז"ל
תמר בת שפרה ז"ל
שפרה בת מינה ז"ל
חנה בת שפרה ז"ל

אביבית בת רחל ז"ל נלב"ע ז' ניסן תשע"ט

רוני בת דנה ז"ל נלב"ע ב' שבט תש"פ

תנצב"ה

לרפואה והצלחה וכל מי לי
דמיטב ברוחניות וגשמיות
להם ולבני ביתם.

האחים
הר' עודד לוי
והר' ניסים לוי

בן מרגלית ומשה ז"ל

לרפואה והצלחה

שרה בת שושנה הי"ו
יוסף בן שרה הי"ו
ובנים זכרים לעובדיה אריאל בן שושנה הי"ו
ויהודית בת רחל הי"ו
ניסים בן יעקב ופרחה הי"ו
דניאל ונועה דרעי הי"ו לזרע של קיימא
לירי ויוסף חי הי"ו לזיווג מוצלח במזל טוב
חנה בת רות הי"ו
אורי בן רות הי"ו
ולכל משפחת פנירי הי"ו
ולכל משפחת שלמה חסיד בן רבקה הומיון הי"ו
ולדוד ואורלי דקל והילדים הי"ו
יובל בן רחל הי"ו
שי ושושי קציל הי"ו
רונית קציל הי"ו
נטלי קציל הי"ו
ולמשפחת אילוז הי"ו
הרב חיים יוסף בן שרה הי"ו

לרפואה והצלחה

הצלחה לכל משפחת כליף הי"ו

יובל ואוסנת

והילדים והחתנים והצאצאים הי"ו

מרים בת אסתר הי"ו

מתן אריה בן דפנה ומשפחתו הי"ו

ולהצלחת

יעקב חיים בן רפאל הי"ו

ואשתו איריס זוהרה בת ליזה הי"ו

סמי בן מרים הי"ו

שולמית בת שפרה הי"ו

שלום בן מזל הי"ו

אייל בן שולמית הי"ו

ואשתו סולי אפרת בת תמר הי"ו